

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

САРА ДЖ. МААС

ЕГМОНТ

САРА ДЖ. МААС

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

Превод: Александър Драганов

chitanka.info

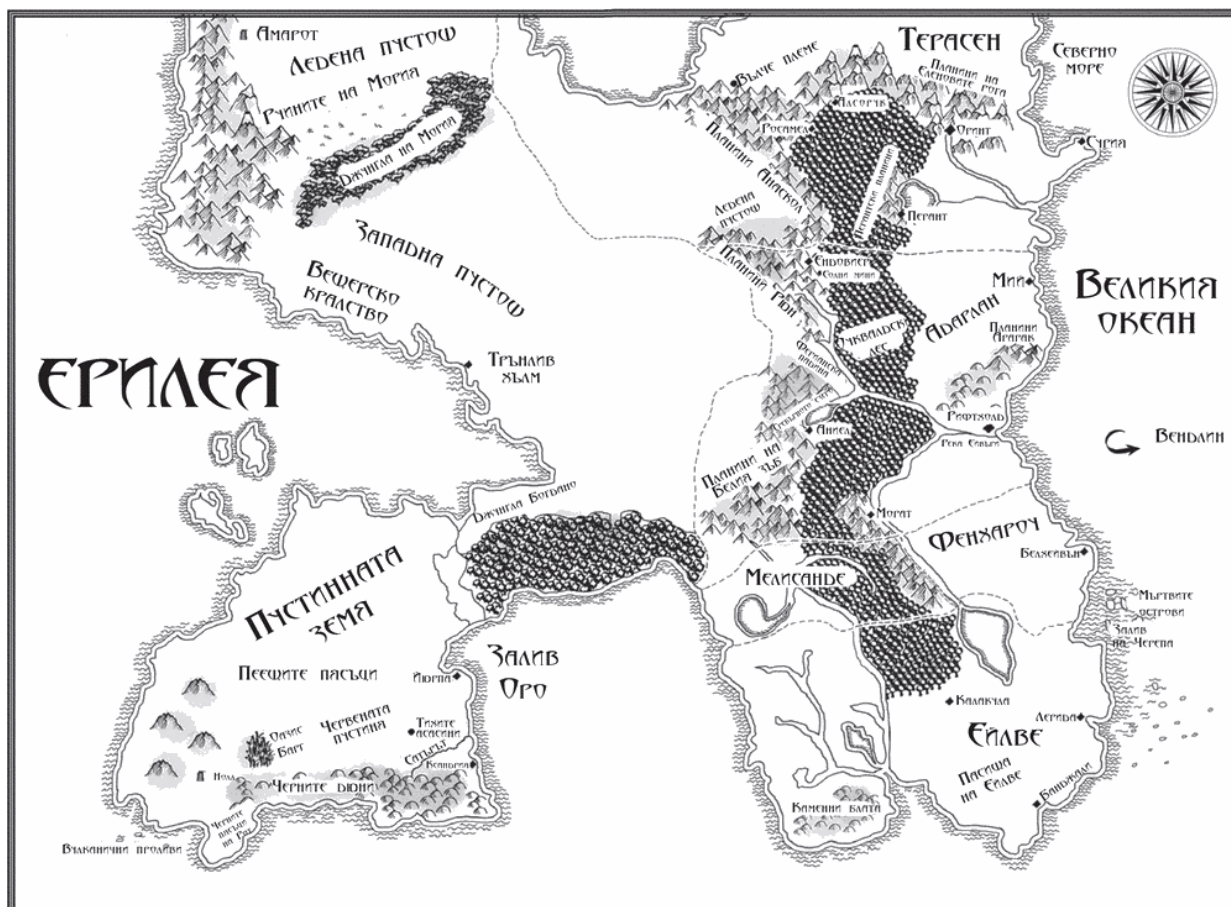
Запознайте се със Селена Сардотиен.
Красива. Смъртоносна.
Осъдена на величие.

В тъмните мръсни солни мини на Ендовиер едно 18-годишно момиче излежава доживотна присъда. Тя е обучен асасин, всъщност най-добрият на света, но допусна една съвсем малка грешка. Остави се да я хванат.

Младият капитан Уестфол ѝ предлага сделка, която не може да откаже: свободата ѝ срещу една огромна жертва. Селена трябва да представлява принца в предстоящия турнир — опасно състезание между най-умелите крадци и асасини на света. Жива или мъртва, Селена ще бъде свободна. Победителка или победена, тя е на път да разкрие истинската си съдба. А междувременно има опасност сърцето ѝ на убиец да бъде разтопено.

На всичките ми читатели от „Фикшън Прес“ — за това, че бяха с мен от самото начало и останаха дълго след края.

Благодаря ви за всичко.

1

След година робство в Солните мини на Ендовиер Селена Сардотиен бе свикнала да се придвижва навсякъде в окови и с насочен към нея меч. Повечето от хилядите роби в Ендовиер получаваха същото отношение — макар че Селена винаги беше придружавана на отиване и на връщане от мините от около половин дузина допълнителни стражи. Тези мерки бяха необходими, за да удържат Асасина на Адарлан. Това, което не очакваше обаче, бе закачуленият мъж в черно, застанал до нея.

Той стисна ръката ѝ, докато я превеждаше през бляскавата сграда, в която живееха повечето управници на Ендовиер. Минаха по спускащи се надолу коридори, изкатериха водещи нагоре стълби, и така отново и отново, докато тя не изгуби всякаква представа къде се намира.

Поне това бе идеята на придружителя ѝ. Самата тя не пропусна да забележи, че минават по едно и също стълбище само през броени минути. Отбеляза си също и че вървят на зигзаг през различните етажи, независимо че сградата си имаше нормални стълби и коридори. Щеше да се обиди от елементарните опити да я заблудят, ако не оценяваше старанието му.

Накрая излязоха на един особено дълъг коридор. Стъпките им бяха единственото нещо, което нарушаваше тишината. Мъжът до нея бе висок и строен, но лицето му оставаше скрито под качулката. Това също целеше да я стресне и да я направи по-сговорчива. Вероятно затова бе облечен и в черно. Главата му се обърна към нея и Селена се усмихна сърдечно.

Той отново погледна напред и стисна ръката ѝ по-силно.

Всичко това бе много мило, реши тя, макар да нямаше представа защо мъжът я бе пресрещнал в мината. Но след цял ден, прекаран в изстъргване на сол от вътрешността на планината, нито неговото присъствие, нито това на шестимата стражи, които го придружаваха, подобриха настроението ѝ.

Не можа обаче да не наостри слух, когато той се представи като Каол Уестфол, капитан на кралската стража. Внезапно небето се залюля, сякаш планините зад нея я бяха блъснали, и дори земята набъбна под краката ѝ.

Отдавна не бе изпитвала страх. Не си го позволяваше. Всяка сутрин, щом като се събудеше, си повтаряше, че не бива да се страхува. Цяла година тези думи бяха единственото, което запази разсъдъка ѝ във вечния мрак на мините.

Не се страхувай.

Нямаше обаче намерение да разкрива нищо от това на капитан Уестфол.

Селена разгледа покритата с ръкавица длан, която я държеше за китката. Черната кожа бе почти толкова тъмна, колкото и калта по плътта ѝ.

Тя се опита да намести разкъсаната си мръсна туника със свободната си ръка и въздъхна. Влизаше в мините преди изгрев и излизаше след залез. Почти никога не виждаше слънцето и под калта беше бледа като труп. А някога бе привлекателна, дори красива... но това вече нямаше значение, нали?

Завиха по още един коридор и погледът ѝ се премести върху меча на непознатия. Беше добре изработен, с красива дръжка във формата на орел.

Закачуленият забеляза погледа ѝ, а покритата с ръкавица ръка се спусна върху главата на орела.

Селена отново се усмихна.

— Доста далеч сте от Рифтхолд, капитане — каза тя и се прокашля учтиво. — Вие с армията, която по-рано чух да вдига тупурдия, ли дойдохте?

Тя се вгледа в тъмнината под качулката му, но не видя нищо. Въпреки това усети преценяващия му поглед и му отвърна най-нахално.

Капитанът на кралската стража щеше да е достоен или поне интересен противник. Ако имаше късмет, можеше да я принуди да положи известно усилие, за да го победи.

Мъжът вдигна ръката от меча си и черният му плащ скри оръжието. Тя обаче успя да забележи златния уивърн^[1], изобразен на туниката му.

Знакът на краля.

— Какво те е грижа за армията на Адарлан? — отговори той. Стана ѝ приятно да чуе глас като своя — спокоен и без диалект, макар да принадлежеше на кралски копой.

— Ами, нищо — вдигна рамене тя и той изръмжа раздразнено.

Щеше да ѝ е приятно да види как кръвта му се лее по мрамора. Веднъж се бе ядосала така на първия си пазач, който бе избрал неправилния момент, за да ѝ досажда. Все още помнеше чувството от забиването на кирката в стомаха му, както и лепкавата кръв по ръцете и лицето ѝ. Можеше да обезоръжи двама от стражите за едно мигване на окото. Дали капитанът щеше да издържи по-дълго от някогашния ѝ надзирател? Замислена върху евентуалния резултат, тя се ухили още по-широко.

— Не ме гледай така — предупреди я той и отново постави ръка на меча си. Селена се постара да скрие усмивката си. Минаха през серия дървени врати — същите, които бяха оставили зад гърба си преди няколко минути. Ако искаше да избяга, просто трябваше да завие наляво и да слезе три етажа надолу по стълбите. Единственото нещо, което постигнаха с тази тактика за объркване, бе, че тя напълно опозна сградата. Глупаци.

— Сега пък накъде отиваме? — попита миличко тя и отметна сплъстен кичур от косата си назад. Когато закачуленият не ѝ отговори, стисна зъби.

Ехото в коридорите бе прекалено силно, за да нападне капитана, без да предупреди цялата сграда. Не бе сигурна къде е ключът за оковите ѝ, а да търчи с тях, докато я преследват шестима стражи, щеше да бъде уморително.

Накрая влязоха в коридор с железни свещници. Навън бе паднала нощ, а фенерите грееха толкова ярко, че почти нямаше сянка, в която да се скриеш.

Можеше да чуе от двора тътренето на другите роби към дървения коптор, в който спяха. Дрънченето на веригите и виковете на агония образуваха хор, точно толкова познат, колкото и отвратителните песни, които пееха по цял ден. Плющенето на камшика внасяше допълнителен акорд в симфонията на жестокост, която Адарлан бе създал за своите най-големи престъпници, най-бедни граждани и най-нови роби.

Някои от затворниците бяха обвинени, че практикуват магия — не че *можеха* да го сторят, предвид, че в териториите на кралството тя беше изчезнала. Имаше обаче много роби бунтовници от Ейлве, една от последните държави, които все още се бореха с властта на Адарлан. Когато обаче опитах да ги разпита за новини, получавах само празни погледи. Бяха ги прекършили. Не смееше и да си помисли какво са им причинили адарланските им мъчители. Понякога се чудеше дали нямаше да е по-добре за тях да бяха загинали в битка. И дали нямаше да е по-добре за самата нея да е мъртва, а не пленница. Не предадена.

В момента обаче имаше други грижи. Дали най-накрая нямаше да я обесят? Усети хлад в стомаха си. Действително бе достатъчно важна, за да бъде екзекутирана лично от капитана на кралската стража. За какво обаче им трябваше да я вкарват в тази противна сграда?

Най-после спряха пред стъклени врати в червено и златно, които бяха толкова дебели, че през тях не се виждаше нищо. Капитан Уестфол кимна на двамата стражи, застанали от двете им страни, и мъжете тропнаха с копия, за да го поздравят.

Ръката на капитана стисна нейната толкова силно, че я заболя. Той придърпа Селена към себе си, но краката ѝ сякаш бяха от олово и тя му се опълчи.

— В мините ли ти се връща? — попита той. Звучеше леко развеселен.

— Може би ако знаех за какво става въпрос, нямаше да се дърпам толкова.

— Скоро ще разбереш.

Дланите ѝ се изпотиха. Да, най-после щяха да я убият.

Вратите се отвориха със скърцане и разкриха тронна зала. Гигантски полилей, оформен като лоза, заемаше по-голямата част от тавана, а диамантената му светлина стигаше чак до прозорците в далечния край на залата. В сравнение с мрака навън цялата тази яркост ѝ се видя като плесница. Напомняне за това колко много печелят от труда ѝ.

— Влизай — изръмжа капитанът, избута я със свободната си ръка и най-накрая я пусна. Селена се олюля, а покритите ѝ с мазоли нозе се хлъзнаха по излъскания под. Изправи се и се обърна назад, за да види появата на нови шестима стражи.

Четиринайсет, без да броим капитана. Всички — със златния уивърн на туниките си. Това бяха личните телохранители на кралското семейство, безпощадни и светкавични, обучавани още от раждането си да защитават и убиват.

Тя преглътна. Бе едновременно замаяна и изплашена, но все пак се обърна към залата. На покрития с орнаменти дървен трон седеше красив младеж. Всички се поклониха, а сърцето ѝ прескочи един удар.

Бяха я отвели пред престолонаследника на Адарлан.

[1] Уивърн — двукрак дракон с криле. Терминът се използва, за да отличи митологичното същество от традиционния дракон, който също е с криле, но с четири крака. Ако драконите бяха истински, най-вероятно щяха да изглеждат като уивърни, тъй като сред гръбначните животни няма такива с повече от четири крайника. — Бел.прев. ↑

2

— Ваше Височество — каза капитанът на стражата. Изправи се след нисък поклон, свали качулката си и разкри късо подстриганата си кестенява коса. Явно качулката наистина бе използвана, за да я стресне. Все едно такъв номер би свършил работа при нея.

Въпреки раздразнението си обаче тя премигна. Беше толкова млад!

И макар да не бе прекалено хубав, капитан Уестфол я привлече с ясните си златистокафяви очи и суровото си лице.

Сведе поглед и внезапно усети цялата мръсотия по тялото си.

— Това ли е тя? — попита престолонаследникът на Адарлан, а Селена се огледа, докато капитанът кимаше. И двамата се бяха вторачили в нея в очакване тя да се поклони. Когато остана изправена, Каол се размърда неспокойно, а принцът погледна критично към капитана си, преди да вирне брадичката си още по-високо.

Да му се поклони, как ли пък не! Нямаше да изкара последните мигове от живота си като послушно животно.

Зад гърба ѝ отекнаха стъпки и някой я хвана за врата. Преди да бъде хвърлена върху ледения мраморен под, Селена видя само червендалесто лице, на което бяха цъфнали пясъчноруси мустаци. Лицето ѝ пламна от болка, а пред очите ѝ излязоха звездички. Ръцете я заболяха от оковите, които им пречеха да се наместят както трябва. Сълзи от болка потекоха по бузите ѝ, макар да се помъчи да ги преглътне.

— Така ще поздравяваш бъдещия си крал — излая червендалестият.

Асасинът изсъска и оголи зъби към коленичилиия мръсник. Беше огромен като надзорника ѝ, в червени и оранжеви дрехи, съвпадащи с цвета на оредяващата му коса. Тъмните му като обсидиан очи заблестяха, а хватката му около врата ѝ се затегна. Ако можеше да мръдне ръката си само с няколко сантиметра, тя щеше да успее да го събори и да вземе меча му...

Но тогава оковите се забиха в стомаха ѝ. Лицето ѝ поаления от ярост.

В залата настъпи тишина, която престолонаследникът наруши.

— Така и не разбрах какъв е смисълът да караш някой да се поклони, когато идеята на жеста е той сам да покаже верността и уважението си.

Звучеше отегчен.

Селена се опита да погледне към принца, но видя само черните му ботуши.

— Аз, естествено, зная, че съм си спечелил уважението Ви, херцог Перингтън. Не виждам обаче защо трябва да полагате такива усилия, за да убедите Селена Сардотиен в мнението си. И двамата сме наясно, че тя няма причина да обича семейството ми. Може би целта ви е била просто да я унижите.

Той направи кратка пауза и тя можеше да се закълне, че погледът му се е спрял върху лицето ѝ.

— Мисля обаче, че няма нужда да си правим труда. — Отново замълча за момент. — Нямате ли среща с ковчезника на Ендовиер? Би било жалко да закъснеете, особено предвид факта, че бихте целия път до тук заради него.

Мъчителят ѝ разбра, че го гонят, и изръмжа, но я пусна. Селена отлепи бузата си от пода, но остана на земята, докато той не излезе. Ако успееше да се измъкне, щеше да намери този херцог и да му върне жеста.

Докато се изправяше, видя, че е оставила мръсна следа по пода, и се намръщи. Звънът на оковите ѝ отекна в притихналата зала и я накараха да се намръщи още повече. Беше тренирана за асасин от осемгодишна възраст, от деня, в който Кралят на асасините я бе намерил полумъртва на брега на една замръзнала река и я бе прибрал в крепостта си. Нямаше да си позволи да бъде унижена от нищо, най-малкото пък заради това, че е мръсна. Отметна сплетената си на плитка коса назад и гордо вдигна глава. Очите ѝ срещнаха тези на принца.

Дориан Хавилиард ѝ се усмихна. Изкуствено, разбира се, с усмивката на благородник, обучен от малък в дворцовите интриги. Седеше отпуснат на трона си, подпрял брадичката си с една ръка, а златната му корона блестеше на меката светлина. Златният кралски

уивърн бе избродиран на гърдите на тъмния му жакет, а червеното му наметало се спускаше елегантно около тялото му.

Очите му бяха изумително сини, с цвета на моретата край далечните топли страни, и контрастът между тях и гарвановочерната му коса спря дъха ѝ. Беше красив. Изключително красив. И едва ли на повече от двајсет.

„Но принцовете не са красиви! Те са сополиви, глупави, отвратителни! Този... не е честно да е хем принц, хем красив.“

Тя се размърда, а той се намръщи и я огледа.

— Спомням си, че те помолих да я изкъпеш — каза на капитан Уестфол, който пристъпи напред. Бе забравила, че в стаята има и друг човек. Огледа парцалите по себе си и мръсната си кожа и не успя да потисне чувството за срам. Това бе толкова унижително за едно някога красиво момиче!

На пръв поглед някой щеше да реши, че очите ѝ са сини или сиви, в зависимост от цвета на дрехите ѝ. Само отблизо се виждаше и тънкият златист кръг около зениците. Повечето хора обаче биваха привлечени от златистата ѝ коса, която все още пазеше спомена за някогашната си хубост. Накратко, Селена Сардотиен бе надарена с някои красиви черти, които компенсираха мнозинството по-обикновени. Още като младо момиче установи, че с помощта на козметиката може да изглежда фатална.

Но сега застанала пред Дориан Хавилиард се чувстваше като уличен плъх. Лицето ѝ пламна, когато капитан Уестфол отговори.

— Не исках да Ви карам да чакате.

Каол посегна към нея, но престолонаследникът поклати глава.

— Не бързай с банята. Искам да видя потенциала ѝ.

Принцът изправи рамене, без да изпуска Селена от поглед.

— Не вярвах, че някога ще имаме удоволствието да се запознаем. Както може би се досещаш, аз съм принц Дориан Хавилиард, престолонаследник на Адарлан, а може би и на по-голямата част от Ерилея.

Тя се опита да потисне горчивината в себе си, когато чу това име.

— А ти си Селена Сардотиен, Асасинът на Адарлан. Може би най-добрият убиец в цяла Ерилея. — Огледа я внимателно, след което вдигна тъмните си добре поддържани вежди. — Малко младичка ми се виждаш. — Той опря лакти на бедрата си. — Чувал съм най-

невероятни неща за теб. Как ти се вижда Ендовиер след лукса в Рифтхолд?

„Надменен боклук.“

— По-щастлива не мога и да бъда — отвърна напевно тя и заби нокти в дланите си.

— И си все още жива, което си е едно малко чудо. Повечето хора в мините не преживяват и месец.

— Както казахте, малко чудо.

Тя премигна и намести оковите си, все едно са ръкавици. Престолонаследникът се извърна към капитана.

— Много ѝ знае устата, не мислиш ли? Не изглежда като да е от село.

— Радвам се, че го оценявате.

— Ваше Височество — сопна ѝ се Каол Уестфол.

— Какво? — не разбра Селена.

— Ще се обръщаш към него с „Ваше Височество“!

Селена му се ухили, след което отново се обърна към принца. Дориан Хавилиард се засмя.

— Скъпа, нали разбираш, че вече си робиня? Май присъдата ти не те е научила на нищо.

Щеше да скръсти ръце, ако не бяха оковани.

— Освен да боравя с кирка, на нищо друго.

— Не си ли опитвала да избягаш?

— Веднъж — усмихна се бавно тя.

— Не си ми казал — вдигна вежди принцът към капитан Уестфол.

Селена надзърна през рамо към Каол, който погледна извинително към владетеля си.

— Главният тъмничар ме уведоми този следобед, че е имало инцидент. Преди три месеца...

— Четири — поправи го Селена.

— Преди четири месеца — обясни Каол. — Сардотиен се е опитала да избяга, веднага след като е пристигнала.

Тя зачака, но той не пожела да каже нищо повече.

— Пропусна най-хубавата част! — скара му се тя.

— Има най-хубава част? — попита престолонаследникът, а изражението на лицето му застина по средата между усмивка и

гримаса.

Каол я изгледа кръвнишки и продължи:

— Бягството от Ендовиер е невъзможно. Баща ви се е погрижил за това. Всеки от стражите ни може да простреля катерица от шейсет метра. Да се опиташ да измъкнеш е самоубийство.

— Но ти си жива — довърши принцът.

— Да. — Усмивката на Селена помръкна.

— Как така? — попита Дориан.

— Откачих. — Очите ѝ изстинаха.

— Така ли го наричаш? — възмути се капитан Уестфол. — Убила е тъмничаря си и двайсет и трима стражи, преди да я хванат. Била е *на косъм* от стената, преди да я зашеметят.

— Е? — попита Дориан. — Капитан Уестфол, колко далеч може да стигне един роб от мините, докато се опитва да избяга?

— Метър — промърмори той. — Стражите ни обикновено го застрелват, преди да е изминал и метър.

Мълчанието на престолонаследника не я зарадва.

— Знаела си, че се самоубиваш — каза накрая той. Веселието бе изчезнало от тона му.

Може би не бе толкова добра идея да се хвали с бягството си.

— Да — призна си тя.

— Но не са те убили.

— Баща ти нареди да бъде оставена жива колкото се може по-дълго. Да преживее нещастията, което Ендовиер носи на враговете си.

Побилите я тръпки нямаха нищо общо с температурата в залата.

— Никога не съм си и мечтала, че ще избягам.

Прочете съжалението в погледа му и ѝ се прииска да го удари.

— Много ли белези носиш? — попита принцът.

Тя се усмихна и сви рамене, докато той слизаше от подиума.

— Обърни се, нека видя гърба ти.

Селена се намръщи, но се подчини, докато принцът вървеше към нея. Каол ги приближи.

— Не мога да ги видя през цялата тази мръсотия — оплака се принцът, докато се мъчеше да разгледа тялото ѝ през парцаливата туника, — а и тази ужасна миризма не ме улеснява!

Тя се намръщи още повече.

— Когато човек не разполага с баня и парфюм, не може да ухае като вас, *Ваше Височество!*

Престолонаследникът изцъка с език и я обиколи бавно. Каол и стражите му ги гледаха с ръце на мечовете.

Не че това щеше да им помогне. За по-малко от секунда тя можеше да преметне оковите си около врата на принца и да разкъса трахеята му. Щеше да е забавно, дори само заради изражението на Каол.

Принцът обаче явно не осъзнаваше в каква опасност се намира. Селена се почувства обидена.

— Така като гледам — продължи да коментира той — има три големи белега. Можеше и да е по-зле, но ще трябва да разчитаме на роклите, за да ги скрием.

— Рокли?

Бе толкова близо до нея, че можеше да различи елегантния шев на жакета му.

Оказа се, че не мирише на парфюм, а на коне и стомана.

— Какви забележителни очи имаш — усмихна се Дориан. — И колко гневни!

Достатъчно близо беше, за да го удуши — него, сина на човека, обрекъл я на бавна агония. Селена беше на ръба.

— Искам да знам... — отвори уста тя, но в този момент капитанът на охраната я дръпна рязко назад.

— Нямаше да го убия, тъпако!

— Дръж си езика, за да не се озовеш обратно в мините — предупреди я капитанът и кафявите му очи заблестяха.

— Надали ще ме върнете там.

— И защо си толкова сигурна? — попита Каол.

Дориан се върна на трона си. Сапфирените му очи грейнаха.

Тя погледна първо единия, после другия, и изправи рамене.

— Защото искате нещо от мен, иначе нямаше да се унижавате да ме срещате лично. Не съм тъпа, макар да се оставих да ме хванете като последна глупачка. Замислили сте някаква интрига. Защо иначе ще рискувате да напуснете столицата? Проверихте дали съм здрава и с акъла си. Видяхте, че още не съм полудяла въпреки инцидента със стената. А сега настоявам да науча какво търся тук и какво искате от мен, щом няма да ме трепете.

Двамата мъже си размениха погледи. Дориан щракна с пръсти.

— Ами, имам едно предложение за теб.

Цялата се напрегна. Никога, дори в най-дръзките си мечти, не бе подозирала, че ще има възможността да разговаря с Дориан Хавилиард.

И сега можеше да го убие. Щеше да е лесно да изтрие арогантната усмивка от лицето му и да съсипе баща му така, както той бе съсипал нея.

Но с това предложение можеше и да успее да избяга. Озовеше ли се извън стените, бе сигурна, че ще е свободна. Щеше да изчезне и да се скрие в планините, в спокойствието на гората, с постеля от борови иглички и завивка от звездно небе.

Можеше да го направи. Просто трябваше да се озове отвъд проклетата стена. Бе стигнала толкова далеч...

Но сега каза само:

— Слушам ви.

3

Очите на принца заблещукаха развеселени от нахалството ѝ, но се спряха на извивките на тялото ѝ. На Селена ѝ идеше да му издере лицето, задето я зяпа така, но после си даде сметка, че той си дава труда да го прави въпреки цялата мръсотия по нея.

Принцът кръстоса дългите си крака.

— Вън — нареди той на стражите. — Каол, ти не. Остани където си.

Селена пристъпи напред, когато стражите излязоха и затвориха вратите зад себе си. Невероятно глупав ход! Но лицето на Каол остана неразгадаемо. Не можеше наистина да вярва, че е способен да я удържи, ако реши да избяга! Какво ли бяха намислили, че да постъпват толкова безотговорно?

— Не загреваш ли, че е опасно да си толкова нагла, при положение че свободата ти е на косъм? — изсмя се обаче принцът.

Това вече не го очакваше.

— Свободата ми?

Думата я накара да си представи заснежени върхове и разпенени морета, тревисти поляни, огрени от слънцето, и дълбоки пропасти, в които светлината никога не проникваше напълно.

Земя, която бе забравила.

— Да, свободата ти. Предлагам ти да се държиш една идея по-възпитано, *госпожице* Сардотиен, освен ако не предпочиташ да се върнеш в мините. Макар че това поведение не е съвсем безполезно. Няма да те лъжа как империята на татко е изградена на светлите принципи на доверието и разбирателството. Ти вече знаеш, че не е така.

Пръстите ѝ се извиха като нокти, но тя изчака да види какво още има да ѝ каже.

Очите им се срещнаха. Погледът му сякаш се мъчеше да я разгадае.

— Баща ми проумя, че се нуждае от свой личен шампион.

Отне ѝ известно време, докато разбере какво ѝ предлагат. След това отметна глава назад и се изсмя.

— Шегуваш се. Баща ти иска аз да съм негов шампион? Не ми казвай, че вече е избил всички кадърни благородници. Не може да няма поне един истински рицар с доблестно сърце и бляскави доспехи.

— Мери си приказките — предупреди я Каол.

— Ами ти? — вдигна вежди към капитана тя. Това наистина бе невероятно. Тя кралски шампион! — Да не би любимият ни владетел да те намира за недостоеен?

— Ако млъкнеш поне за малко, може би ще чуеш какво се опитва да ти каже Негово Височество — постави ръка на меча си капитанът.

— Добре тогава — обърна се тя към принца.

Дориан се облегна на трона си.

— Баща ми има нужда от човек, който да помага на империята. Някой, който да му помага с... хм, по-трудните характери.

— Искаш да кажеш, че му трябва лакей, който да върши мръсната работа.

— Щом държиш да сме искрени, да — отвърна принцът. — Шампионът трябва да кара враговете му да си мълчат.

— Като в гроба — отвърна мило тя.

Лека усмивка изкриви устните на Дориан, но той успя да остане сериозен.

— Точно така.

Да работи като верен слуга на краля на Адарлан. Вирна брадичка. Да убива за него, да бъде зъбът в устата на звяра, откъснал половин Ерилея...

— Ами ако приема?

— Тогава след шест години ще бъдеш свободна.

— Шест години?

Думата свобода обаче отново проехтя в съзнанието ѝ.

— Ако откажеш — отгатна следващия ѝ въпрос Дориан, — си оставаш в Ендовиер.

Сапфирените му очи изстинаха и тя преглътна. Нямаше нужда да ѝ пояснява, че ще умре тук.

Шест години като кинжал на краля... или доживотен затвор в Ендовиер.

— Има обаче и уловка — продължи принцът.

Тя запази лицето си безизразно, докато той си играеше с пръстена на ръката си.

— Позицията още не ти е предложена. Баща ми иска да се позабавлява. Той организира съревнование и е поканил двайсет и трима дворяни да участват със свои кандидати, които да бъдат обучени в стъкления замък. Накрая шампионът ще се определи с дуел. Ако спечелиш... — Той се усмихна леко. — Тогава официално ставаш Асасин на Адарлан.

Тя не отвърна на усмивката му.

— И кои точно са ми противниците?

Като видя изражението ѝ, лицето на принца помръкна.

— Крадци, убийци и воители от цяла Ерилея.

Тя отвори уста, но той я прекъсна.

— В случай че спечелиш и се докажеш едновременно като умела и вярна, баща ми се е *заклел*, че ще те освободи. А и докато си шампион ще получава хубава заплата.

Тя почти не чу последните му думи. Съревнование. С непознати, дошли от кой знае къде. И с други асасини!

— Кои са другите асасини? — попита тя.

— Не си ги чувала. Не са известни като теб. Кое то ми напомня още нещо. Ти няма да се състезаваш като Селена Сардотиен.

— Моля?

— Ще използваш псевдоним. Предполагам, че не си разбрала какво се случи след процеса срещу теб.

— Човек трудно следи новините, докато робува в мините.

Дориан се изсмя, след което поклати глава.

— Никой не знаеше, че Селена Сардотиен е толкова млада. Всички смятаха, че си по-възрастна.

— Какво? — попита тя, а лицето ѝ поаленя. — Как е възможно?

Трябваше да се гордее, че е останала скрита от света, но...

— Успя да опазиш тайната коя си през годините, като уби всички, които се изпречваха на пътя ти. След процеса татко реши, че ще е добре да не обявяваме на Ерилея коя си. Предпочита нещата да са така. Какво ли ще кажат враговете ни, ако разберат, че сме били ужасени от младо момиче?

— Значи ме оставихте като робиня в тази дупка, за да се откажа от името си и да приема титла, която дори не е моя? И кого точно

смятат всички за Асасина на Адарлан?

— Не зная и не се вълнувам особено. Знам обаче, че беше най-добрата. Хората все още произнасят името ти само шепнешком.

Той я погледна изпитателно.

— Ако решиш да се биеш за мен и да бъдеш моя шампион по време на съревнованието, ще говоря с татко да те пусне след *пет* години.

Тя видя напрежението в тялото му, макар че той се опитваше да го прикрие. Искаше му се да я убеди. До степен, че се пазареше с нея.

Очите ѝ заблестяха.

— Какво имаш предвид, като каза, че съм *била* най-добрата?

— Прекара цяла година в Ендовиер. Кой знае дали още те бива.

— Бива ме — отвърна тя и погледна към мръсните си нокти. Запита се кога ли за последно е била чиста.

— Ще видим — отвърна Дориан. — Ще научиш подробности за съревнованието, когато пристигнем в Рифтхолд.

— Сигурна съм, че благородниците ще се забавляват с това съревнование. На мен обаче то ми се вижда излишно. Защо просто не ме наемете?

— Както ти казах, първо трябва да те проверим.

Тя постави ръка на бедрото си и веригите издрънчаха оглушително в залата.

— Струва ми се, че няма какво толкова да проверявате. Все пак бях Асасина на Адарлан.

— Именно — отвърна Каол, а бронзовите му очи заблестяха. — Престъпница, на която не можем да доверим просто така кралските дела.

— Кълна се...

— Не вярвам кралят да се трогне от клетва, дадена от Асасина на Адарлан.

— Не виждам обаче за какво ми е да тренирам и да се състезавам. Вярно е, че едва ли съм в най-добра форма след цяла година в мините, но това се очаква.

Тя погледна сърдито Каол.

— Значи отказваш? — намръщи се Дориан.

— Приемам, разбира се — сопна се тя. Ръцете ѝ бяха толкова ожулени от оковите, че очите ѝ се насълзиха. — Ще стана твой

шампион, колкото и да е нелепо. Ако се навиеш да ме пуснеш след три години.

— Четири.

— Хубаво — отвърна тя. — Имаме сделка. Вероятно просто заменям една форма на робство с друга, но не съм глупачка.

Можеше отново да спечели свободата си. *Свободата си*. Почувства студения въздух под открито небе, бризът, който идваше от планините, за да те отнесе накъдето му хрумне. Можеше да живее далеч от Рифтхолд, столицата, която някога бе неин дом.

— Дано си права — отвърна Дориан — и дано наистина си толкова добра, колкото твърдят. Искане ми се да спечеля. Няма да съм доволен, ако ме направиш да изглеждам като глупак.

— Но ако все пак загубя?

— Връщаш се тук — помръкна погледът му, — за да излежиш остатъка от присъдата си.

Селена се почувства все едно някой е затворил много стара и прашна книга пред нея.

— Тогава ще скоча от прозореца. Година в това място едва не ме довърши. След втората ще съм мъртва. — Тя тръсна глава. — Но иначе сделката е добра.

— Така е — съгласи се Дориан и махна с ръка на Каол. — Отведи я в стаята ѝ и се погрижи да я изкъпят. — След това я прикова с поглед. — Заминаваме за Рифтхолд утре. Не ме разочаровай, Сардотиен.

Това, разбира се, бе нелепо. Колко трудно можеше да бъде да засенчи, надхитри и в крайна сметка да заличи съперниците си? Въпреки това не си позволи да се усмихне. Знаеше, че ако го направи, ще се изпълни с надежда, която отдавна бе изгубила. Въпреки това ѝ идеше да прегърне принца и да затанцува. Опита се да си спомни някоя подходяща мелодия, но не можа да се сети за нищо друго, освен за тъжните стихове на бунтовниците от Ейлве, тежки и сладникави като мед от дъното на гърне: *И накрая се прибраха у дома*.

Не забеляза как капитан Уестфол я извежда и не обърна внимание на залите, през които преминаха.

Да, щеше да отиде. До Рифтхолд, до където и да е, ако трябваше и до Портите на Уирда, че и до пъкъл, стига това да означаваше свобода.

Все пак не бе станала Асасин на Адарлан просто така.

Когато Селена най-сетне успя да си легне след срещата в тронната зала, не можа да заспи въпреки изтощението, завладяло всеки сантиметър от тялото ѝ. След грубото изкъпване от слугите белезите я боляха и чувстваше лицето си като одрано. Легна на една страна, за да притъпи болката в гърба си, погали с ръка матрака и премигна от свободата на движенията си. Преди да я отведе в банята, Каол бе свалил оковите ѝ. Бе почувствала всичко — изщракването на ключалката на белезниците, начинът, по който оковите се бяха разхлабили, звънът, с който паднаха на пода. Но още ги усещаше върху кожата си. Погледна към тавана и раздвижи схванатите си стави, като въздъхна от удоволствие.

Бе ѝ толкова странно да лежи на матрак, да има копринена завивка, да е положила бузата си на възглавница. Бе забравила какво е да си чиста, какъв вкус има храната, различна от коравия хляб и воднистите каши в мината. Всичко ѝ бе напълно чуждо.

По време на самата вечеря не се бе чувствала *толкова прекрасно*. Не само, че не бе харесала печеното пиле, но само след няколко хапки се втурна към банята, за да повърне. Искеше не просто да се нахрани, а да се *натъпче* толкова, че повече никога да не бъде гладна. Беше се хранила добре в Рифтхолд. Надяваше се стомахът ѝ отново да свикне.

От нея не беше останало почти нищо. Ребрата ѝ се четяха под нощницата и показваха костите ѝ там, където трябваше да има нежни извивки. Някога прекрасно оформените ѝ гърди вече бяха не по-големи, отколкото в средата на пубертета. Усети буца в гърлото си, която с мъка преглътна. Мекотата на матрака я задушаваше и тя се размърда отново и легна по гръб, независимо от болките.

Лицето ѝ не изглеждаше много по-добре, когато го зърна в огледалото на банята. Бе изпито, с изострени скули, издадена напред челюст и, което бе най-тревожно, леко хлътнали очи.

Пое си дълбоко въздух и си позволи да вкуси от надеждата. Щеше да яде. Много. И да се упражнява. За да бъде здрава отново.

Представи си как пирува и връща прежната си слава, и най-сетне заспа.

* * *

Когато Каол дойде да я вземе следващата сутрин, я завари легнала на пода и увита в одеяло.

— Сардотиен? — попита той. Тя промърмори нещо и зарови лице във възглавницата си. — Защо спиш на пода?

Селена отвори око. Разбира се, той не каза нищо за това колко различно изглежда, когато е чиста.

Тя не си направи труда да се прикрива и свали завивката от себе си. Така наречена нощница вършеше достатъчно работа.

— Леглото ми беше неудобно — каза простичко, но забрави за капитана, щом видя слънчевата светлина.

Ярка, свежа, истинска. Светлина, на която щеше да се наслаждава във всеки един от дните на свободата си, светлина, която да прогони вечния мрак на мините. Процеждаше се на плътни дебели линии под тежките завеси.

Селена внимателно протегна бледата си костелива ръка. Там, под синините, драскотините и белезите, имаше нещо почти красиво.

Тя изтича до прозореца и дръпна завесите, за да види сивите планини и мрачния пейзаж на Ендовиер. Стражите под прозореца не погледнаха нагоре и тя зяпна към синьото небе и пухестите облаци, които се носеха към хоризонта.

„Няма да се страхувам.“

За пръв път от много време думите ѝ прозвучаха истинно.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Капитанът вдигна вежда, но не каза нищо.

Бе доволна, дори щастлива и настроението ѝ се подобри още повече, когато слугите сплетоха косата ѝ на плитка и я облякоха в учудващо хубава униформа за езда, която напълно прикри костеливата ѝ фигура. Тя обожаваше дрехите — усещането за коприна, кадифе, сатен и велур — и истински се впечатляваше от добре направените шевове и бродерии. След като спечелеше онова нелепо съревнование и станеше свободна, щеше да си купи всички дрехи, които пожелае.

Разсмя се, когато Каол, подразнен от начина, по който се любовува на отражението си в огледалото, я изведе от стаята. Прииска ѝ се да затанцува под небесната синева, преди да излязат на главния двор. (Но когато видя мрачните скали в далечния край на укреплението и мъничките фигури, влизащи в многото пещери, спря.)

Работата за деня вече бе започнала и щеше да продължи и след като тя изоставеше това жалко съществуване. Стомахът ѝ се сви. Отклони поглед от затворниците и остана загледана в капитана, който я отведе до керван с коне, чакащ край високата стена.

Лай изпълни въздуха и три големи черни кучета се появиха от центъра на кервана, за да ги поздравят. Бяха като стрели, несъмнено личните хрътки на престолонаследника. Тя падна на едно коляно, а раните ѝ се обадиха, докато галеше кучетата по козината и ги потупваше по главите. Те облизаха пръстите и лицето ѝ, а опашките им се въртяха като камшици.

Тогава пред нея се появиха чифт черни ботуши, а кучетата веднага се успокоиха и седнаха. Селена вдигна поглед и видя сапфирените очи на престолонаследника да изучават лицето ѝ.

— Странно е, че те забелязаха — усмихна се леко той и почеса едно от кучетата си зад ушите. — Да не си им дала храна?

Тя поклати глава, а капитанът застана зад нея, толкова близо, че коленете му допряха тъмнозеленото ѝ наметало.

Можеше да го обезоръжи с две движения.

— Обичаш кучетата? — попита принцът. Тя кимна. Защо ѝ ставаше толкова топло? — Ще имам ли честта да чуя звънкия ти глас, или ще си мълчиш по време на целия път?

— Опасявам се, че въпроси от този тип не заслужават вербален отговор.

— Тогава простете, милейди — поклони се ниско Дориан. — Колко невъзпитано от моя страна, да очаквам отговор на въпросите си. Следващият път ще се постарая да ви попитам нещо по-смислено.

С тези думи той се завъртя на пети и се отдалечи. Кучетата му го следваха по петите.

Тя се намръщи, загледана в него. Изражението на лицето ѝ стана още по-мрачно, когато забеляза, че капитанът се подхилква, докато вървят към групата, готвеща се за път. Подтикът да размаже някого в стената обаче изчезна, когато ѝ доведоха пъстра кобила за езда.

Яхна я. Небето сякаш приближи и се разпротря над нея и надалече, над земи, за които не бе и чувала. Селена се хвана за седлото. Наистина напускате Ендовиер. Месеците на отчаяние, ледените нощи... това оставаше зад гърба ѝ. Тя си пое дълбоко въздух. Знаеше, че ако се опита, може да отлети от коня.

Докато не усети стоманената пранга на китката си.

Каол отново ѝ поставяше белезници. Дълга верига я захвана за коня му, като стигна до някъде под седлото. Той яздеше черен жребец и тя се изкуши да скочи отгоре му и да обеси капитана на най-близкото дърво.

Не бяха голяма компания — около дваайсет души. Зад двама стражи, носещи знамената на империята, язدهха принцът и херцог Перингтън. След тях вървяха шестима стражи с безизразни лица — мъже, изпратени за да пазят престолонаследника.

От нея.

Тя придърпа оковите и погледна към Каол. Той не реагира.

Слънцето се издигна още повече. След последна проверка на провизиите тръгнаха. Повечето от робите вече бяха в мините и ако не се брояха няколкото жалки паянтови навеса, гигантският двор изглеждаше празен. Огромната стена се издигна над нея и кръвта забуча в ушите ѝ. Последният път, когато се бе озовала толкова близо до стената...

Чу се плющене на камшик, последвано от писък. Селена погледна през рамо към стражите, фургона с провизии и почти празния двор. Никой от робите нямаше да напусне това място дори и след смъртта си. Всяка седмица копаеха нов масов гроб зад паянтовите сгради. И всяка седмица гробовете се пълнеха.

Внезапно усети трите дълги белега на гърба си. Дори ако успееш да се освободи и да заживее в мир някъде из провинцията, белезите винаги щяха да ѝ напомнят какво е преживяла. И за това, че макар тя да е свободна, други са роби.

Селена се загледа напред и щом навлязоха в тунела в стената, прогони тези мисли от главата си. Той бе тъмен, влажен и сякаш опушен. Тропотът на конете имаше оглушително ехо. Железните врати се разтвориха и тя видя как грозното име на мината, изписано на тях, се разделя на две. След няколко мига беше навън, а вратите се затръшнаха зад гърба ѝ.

Беше навън!

Тя размърда ръце в оковите си и загледа движенията на дрънчащите вериги между нея и капитана на стражата. Бяха вързани към седлото му, което означаваше, че може внимателно да се оплете така, че при едно по-рязко дръпване да го събори от коня, да го свали на земята. И после...

Усети, че капитан Уестфол я наблюдава. Загледа я изпод смръщените си вежди, свил устни. Тя вдигна рамене и отпусна веригата.

Денят напредна и небето се изчисти от облаците. Поеха по пътя през гората, после преминаха през планинската пустош на Ендовиер и се озоваха в по-приятни места. Не след дълго достигнаха Оуквалдския лес, който обграждаше Ендовиер и служеше като бариера между цивилизованите страни на Изтока и дивите земи на Запада. Легендите разказваха, че отвъд нея живеят странни и свирепи хора, потомци на рухналото Вещерско кралство. Веднъж Селена бе срещнала жена от тези прокълнати земи, която, макар и да се окажа жестока и кръвожадна, все пак си беше обикновен човек. Кървеше като всеки друг.

След няколко часа мълчание Селена се обърна към Каол.

— Според слуховете, след като приключи с Вендлин, кралят ще насочи вниманието си към Запада.

Каза го спокойно, но се надяваше той да потвърди или отхвърли твърдението ѝ. Колкото повече научеше за краля и за текущото му положение, толкова по-добре.

Капитанът я изгледа отгоре до долу, след което просто отклони очи.

— Да — въздъхна тежко тя, — и на мен съдбата на онези грозни планини и пусти далечни поля ми е скучна.

Той стисна зъби.

— Докога смяташ да ме игнорираш?

— Не знаех, че те игнорирам — повдигна вежди капитан Уестфол.

Тя сви устни, но сподави раздразнението си. Не искаше да му доставя удоволствие.

— На колко си години?

— На дваисет и две.

— Толкова млад! — запърха с мигли тя, в очакване на някаква реакция. — Значи само за пет години си се издигнал високо в йерархията.

Той кимна протичко.

— А *ти* на колко си?

— На осемнайсет.

Капитанът не каза нищо.

— Знам — продължи тя, — впечатляващо е, че съм толкова малка и съм постигнала толкова много.

— Престъпленията не са постижение, с което да се гордееш, Сардотиен.

— Но да станеш най-добрият асасин в света — е!

Той си замълча.

— Защо не ме попиташ как съм го направила?

— Кое?

— Как станах толкова бързо талантлива и известна.

— Не ме интересува.

Това не бяха думите, които очакваше да чуе.

— Не си никак любезен — процеди тя през зъби. Явно трябваше да се постарее повече, за да му влезе под кожата.

— Ти си една престъпница, а аз съм капитан на кралската стража. Не съм длъжен да бъда любезен или изобщо да разговарям с теб. Радвай се, че не си затворена във фургона.

— Виждам, че си груб — дори когато правиш услуги.

Той отново не отговори и Селена се почувства глупаво. Минаха още няколко минути.

— Вие приятели ли сте с престолонаследника?

— Личният ми живот не те интересува.

— От благороднически произход ли си? — изцъка с език тя.

— Може да се каже — вирна леко брадичка той.

— Херцог?

— Не.

— Лорд?

Той не отговори и тя се усмихна.

— Лорд Каол Уестфол. — Тя си повя с ръка. — Сигурно придворните дами припадат по теб.

— Не ме наричай така. Не съм лорд — отвърна тихо той.

— Имаш ли по-голям брат?

— Не.

— Защо тогава нямаш титла?

Отново не получи отговор. Знаеше, че трябва да го остави на мира, но не можа да се сдържи.

— Скандал? Незаконно дете? В какво си забъркан?

Уестфол така сви устни, че те побеляха.

— Не смяташ ли, че... — приведе се тя напред.

— Парцал ли трябва да напъхам в устата ти, че да млъкнеш?

Той се загледа към престолонаследника. Постара се лицето му да остане безизразно.

Селена едвам сподави смеха си, когато заговори отново и той направи гримаса.

— Женен ли си?

— Не.

Тя погледна към ноктите си.

— И аз не съм омъжена.

Ноздрите му се разшириха.

— На колко години стана капитан?

— На двацет — дръпна той юздите на коня си.

Групата излезе на една поляна и войниците слязоха от конете си. Тя погледна Каол, който бе наполовина слязъл от своя.

— Защо спряхме?

Каол свали веригата от седлото си и я дръпна грубо, за да слезе и тя.

— За обяд.

Селена отметна един кичур коса от лицето си и позволи да бъде отведена на сечището. Ако искаше да избяга, трябваше да мине през Каол. Можеше да се пробва, ако бяха сами, макар че с тези вериги нямаше да е много лесно. С целия антураж кралски стражи, обучени първо да убиват, а после да задават въпроси, бе невъзможно.

Каол остана близо до нея, докато другите напалиха огън и започнаха да приготвят обяда със запасите, извадени от дисагите им. Войниците дотъркаляха кръгли пънове, върху които насядаха, докато спътниците им готвеха. Кучетата на престолонаследника, които бяха следвали непрекословно господаря си, отидоха до асасина и легнаха в краката ѝ. Поне някой да се радва на присъствието ѝ.

Когато най-после оставиха порцията в скута ѝ, Селена се подразни, че капитанът не сваля оковите ѝ. Той я погледна предупредително, след което освободи ръцете ѝ от прангите и ги постави на глезените ѝ. Тя погледна уморено към небето и поднесе парче месо към устата си. Задъвка бавно. Не искаше да показва слабост пред тях. Докато войниците разговаряха помежду си, Селена огледа какво е положението наоколо. Край нея и Каол имаше петима войници. Престолонаследникът, разбира се, бе с херцог Перингтън. Двамата седяха много далеч от нея. Ако Дориан бе изглеждал надменен, но весел предната нощ, то сега изражението на лицето му бе гробовно. Цялото му тяло бе напрегнато. Тя забеляза, че стиска зъби всеки път, когато Перингтън отваря устата си.

Явно бе, че отношенията между тях не са гладки.

Селена откъсна поглед от принца, за да огледа дърветата. Гората бе притихнала. Хрътките бяха наострили уши, макар да не изглеждаха обезпокоени от тишината. Дори войниците обаче бяха млъкнали.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Гората тук бе различна.

Листата блестяха като скъпоценни камъни — все едно бяха мънички рубини, перли, топази, аметисти и изумруди, висящи от дърветата или поръсили пътеките. Въпреки завоеванията на краля,

Оуквалдския лес оставаше почти недокоснат от човека. В него все още се долавяше силата, дарила на тези дървета такава неестествена красота.

Селена бе само на осем, когато Аробин Хамел, Кралят на асасините, я намери полуудавена на брега на замръзналата река и я отведе в крепостта си на границата между Адарлан и Терасен. Докато я обучаваше за свой най-верен и умел асасин, Аробин никога не я пусна да се върне у дома в Терасен. Тя обаче все още помнеше красотата на света такъв, какъвто той бе преди кралят на Адарлан да го изгори. Вече тук нямаше нищо останало за нея, нямаше и да има. Аробин никога не го бе произнасял на глас, но ако се бе отказала от обучението му, вероятно щеше да бъде предадена на преследвачите си и да бъде убита. Или по-лошо. Тогава бе отскоро сираче, но дори на осем осъзна, че животът с Аробин, който щеше да ѝ даде ново име и репутация, от която един ден хората да се боят, бе шанс за ново начало. Шанс да скъса с миналото си, заради което бе скочила в ледената река преди десет години.

— Проклетата гора — процеди мургав войник до нея. Един от другарите му, застанал до него, се изсмя.

— Колкото по-скоро изгори, толкова по-добре.

Останалите войници закимаха, а трети се обади:

— Гората е пълна с омраза.

— А вие какво очаквахте? — намеси се тя. Ръката на Каол се стрелна към меча му, когато неколцина от тях започнаха да ругаят.

— Тази гора не е каква да е. — Тя посочи към дърветата с вилицата си. — Това е дъбравата на Бранън.

— Баща ми разказваше, че някога тук имало феи — обади се един от войниците, — но вече няма.

Друг отхапа от ябълката си и отвърна:

— Изчезнали заедно с всички гнусни същества на магията.

— Погрижихме за тях, а? — обади се още някой.

— Мерете си приказките — сопна им се Селена. — Крал Бранън владееше магията, а Оуквалдския лес все още е неговата гора. Не бих се изненадала, ако някои от дърветата го помнят.

— Трябва да са на две хиляди години! — отвърна ѝ един от войниците и останалите се разсмяха.

— Вълшебните създания са безсмъртни — отговори тя.

— Дърветата обаче не са.

Селена поклати глава и продължи да се храни.

— Какво знаеш за гората? — попита тихо Каол. Дали не ѝ се подиграваше? Войниците изглеждаха готови да се смеят. Златистокафявите очи на капитана обаче бяха пълни с любопитство, а не с насмешка.

Селена преглътна още едно парче месо.

— Преди Адарлан да започне завоеванията си, в гората царувала магията.

Говореше тихо, но ясно. Той я зачака да продължи, но тя бе казала достатъчно.

— И? — настоя той.

— Не знам нищо повече — отвърна на погледа му тя.

Разочаровани от това, че няма за какво да я закачат, войниците продължиха да ядат.

Разбира се, бе излъгала, и Каол го знаеше. Тя познаваше историята на гората и старите ѝ обитатели феите, гномите, нимфите, гоблините и още имена, които вече никой не помнеше. Всички те бяха управлявани от своите безсмъртни подобни на хора братовчеди — елфите, първите заселници на континента и най-древните измежду разумните раси в Ерилея.

Колкото повече покварата на Адарлан се разрастваше и кампанията на краля за избиването им напредваше, толкова повече елфите и феите отстъпваха, търсейки подслон в последните диви и недокоснати от човека места по света. Кралят на Адарлан бе забранил всичко — вълшебства, елфи, феи. Бе премахнал всяка следа от тях толкова внимателно, че дори тези, които имаха магическа кръв във вените си — Селена бе от тях, — вярваха, че магия никога не е съществувала. Кралят бе обявил, че всяко вълшебство идва от Богинята и нейните божествени слуги. И че да се използва е светотатствена имитация на силите ѝ. Но въпреки забраната му повечето хора знаеха истината — магията сама бе изчезнала, сякаш предусетила предстоящите ужаси.

Селена все още помнеше мириса на пожарите, бушували, когато тя бе само на осем-девет години — пушека от изгорелите книги, пълни със знание, което никога нямаше да се върне, писъците на пророци и лечители, хвърлени на клада, руините на храмове и свети места,

осквернени и изличени от историята. Магьосниците, избегнали кладите, бяха отведени като роби в мините на Ендовиер и повечето не оцеляха. Отдавна не се бе замисляла за способностите, които изгуби, макар споменът за тях да я преследваше в сънищата ѝ. Но въпреки цялото клане може би не беше толкова зле, че магията е изгубена. Тя бе твърде опасна за хората. Дарбата на Селена може би щеше вече да я е погубила, ако не бе изчезнала сама.

Пушекът накара очите ѝ да засмъдят и тя отхапа още едно парче от обяда си. Почти бе забравила за легендите от Оуквалдския лес — истории за тъмни долини и дълбоки езера, за пещери, изпълнени със светлина и неземни песнопения. Сега това бяха само приказки. Да говориш за тях бе равносилно на това да си търсиш белята.

Тя погледна към процеждащата се през дърветата слънчева светлина. Дългите им клони, подобни на костеливи ръце, се люлееха на вятъра и тя потисна порива си да потрепери.

За щастие, обядът свърши бързо. Веригите бяха върнати на китките ѝ, а конете бяха нахранени и напоени. Краката ѝ се бяха схванали толкова, че Каол трябваше да ѝ помогне да се качи на коня. Беше ѝ трудно да язди, а освен това я блъсна и миризмата на конска пот и екскременти, която се издигаше като мараня в края на отряда.

Прекараха остатъка от деня в пътуване и младата жена смълчано наблюдаваше как гората преминава край нея. Напрежението не я напусна, докато не оставиха блестящата долина зад себе си. Когато спряха да нощуват, цялото тяло я болеше. Не си направи труда да говори нито по време на вечерята, нито когато вдигнаха малка палатка и я хвърлиха да спи там окована и със стражи отпред. Не сънува нищо, но когато се събуди, не можа да повярва на очите си.

В края на леглото ѝ имаше бели цветя, а също и следи от малки крачета, показващи, че притежателите им са влезли и после са излезли от палатката. Преди някой да влезе и да ги забележи Селена замете с крак следите и натъпка цветята в най-близката торба.

Макар никой да не спомена нищо за феите, докато пътуваха, Селена наблюдаваше внимателно лицата на войниците около себе си и се чудеше дали някой от тях не е забелязал нещо нередно. През почти целия ден дланите ѝ се потяха, а сърцето ѝ биеше като барабан.

През цялото време не изпускаше от поглед дърветата около себе си.

През следващите две седмици продължиха да пътуват през континента. Нощите ставаха по-студени, а дните — по-къси. Четири дни ги валя леден дъжд и Селена се чувстваше толкова нещастна, че се изкушаваше да се метне в някоя пропаст с надеждата да повлече и Каол със себе си.

Всичко бе мокро и полузамръзнало и макар някак да понасяше полепналата по скалпа си коса, тя не издържаше джвакащите си обувки. Беше спряла да усеща пръстите си и всяка нощ ги увиваше с каквато суха дреха намери. Чувстваше се като в стадий на частично разложение и при всеки по-силен порив на вятъра се питаше дали няма да се разпадне. Но, както често става с есенното време, дъждът внезапно спря и над тях отново се появи ясното синьо небе.

Селена бе почти заспала на седлото, когато престолонаследникът излезе от редицата и насочи коня си към тях. Черната му коса се вееше на вятъра, а червеният му плащ приличаше на алена вълна. Над бялата си риза носеше красив син жакет, поръсен със злато, и изглеждаше много добре със стигащите до коленете му ботуши. Коланът му също имаше отличен вид, макар Селена едва да не изсумтя при вида на отрупания с рубини кинжал.

Принцът застана до Каол.

— Ела — заповяда на капитана и кимна с глава по посока на стръмния тревист хълм, който групата започна да изкачва.

— Къде? — попита капитанът и подръпна веригата на Селена, така че Дориан да я забележи. Където отидеше той, отиваше и тя.

— Да видим хубавия изглед — отвърна принцът. — Вземи и тази със себе си.

Селена настръхна. Все едно беше някаква вещ!

Каол обаче ги изведе от редицата и дръпна силно веригата. Тя сграбчи юздите, когато тримата преминаха в галоп, и мирисът на конска грива запълзя към носа ѝ. Изкачиха бързо хълма, а тя усещаше всяко движение на коня под себе си. Опитва да остане спокойна,

въпреки че се хлъзгаше върху седлото. Ако паднеше, щеше да умре от унижение.

Тогава обаче слънцето се появи пред очите ѝ и дъхът ѝ спря, щом зърна първо една кула, после три, а накрая още шест. Направо пронизваха небето.

Застанала на върха на хълма, Селена видя най-голямото постижение на Адарлан — стъкления замък на Рифтхолд.

Това бе гигантска постройка, вертикален град от блестящи кристални кули и мостове, куполи и коридори. Бе построен над оригиналния каменен замък и вероятно струваше колкото цяло кралство.

Спомни си първия път, когато го бе видяла. Преди осем години, замръзнала и неподвижна като земята под копитата на дебелото ѝ пони. Дори тогава бе сметнала замъка за безвкусица, загуба на ресурси и талант. Кулите, които се протягаха към небето, ѝ заприличаха на ноктите на звяр. Спомни си как постоянно бе докосвала синьото си наметало, спомни си тежестта на къдриците си, начина, по който чорапите я бодяха, тревогата за калното петно по червените кадифени обувки, а също и мъжа, когото бе убила три дни по-рано.

— Още една кула и цялото това нещо ще се срине — заяви престолонаследникът, застанал от другата страна на Каол. Звукът от приближаващите им спътници изпълни въздуха. — Остават ни още няколко километра и бих предпочел да ги измина денем. Ще нощуваме тук.

— Чудя се какво ли ще каже баща ти за нея — отвърна Каол.

— Няма да има нищо против, поне докато тя не си отвори устата. Тогава ще се развика и аз горко ще съжалявам за последните два месеца, които прекарах в търсенето ѝ. Татко обаче си има и други грижи.

С тези думи принцът продължи напред.

Селена не можеше да откъсне поглед от замъка. Почувства се малка и незначителна, дори от такова разстояние. Бе забравила колко огромна е тази сграда.

Войниците около нея започнаха да подготвят бивака им, напалиха огньовете и издигнаха палатки за през нощта.

— Изглеждаш все едно си пред мините, а не пред свободата си — рече капитанът, застанал зад нея.

Тя нави едно парче кожа около пръста си.

— Странно ми е да го видя.

— Града?

— Градът, замъка, каналите, реката... — Замъкът хвърляше огромна сянка около града, подобно на тромав звяр. — Все още не зная как точно стана.

— Как те хванаха?

Тя кимна.

— Въпреки илюзиите ви за съвършен свят, ръководен от вашата империя, управниците и политиците ви бързат да се избият взаимно. Май така е и с асасините.

— Вярваш, че си предадена от свой?

— Всички знаеха, че получавам най-добрите оферти, че мога да поискам всякаква цена. — Тя огледа криволичещите улици и проблясващите води на реката. — В отсъствието ми със сигурност се е появило търсене, от което някой се е възползвал. Не мога да кажа дали става дума за един човек, или за мнозина.

— Нима си очаквала благородство от подобни хора?

— Не съм казвала нищо подобно. Нямах вяра на никой от тях и бях наясно, че ме ненавиждат.

Имаше, разбира се, своите подозрения. Но не бе готова да се изправи срещу този, който изглежда я бе предал.

Никога нямаше да бъде готова.

— Престоят в мините трябва да е бил ужасяващ — въздъхна Каол. Не усети подигравка или злоба в думите му. Дали не се опитваше да покаже съчувствие?

— Да — отвърна бавно тя, — такъв беше.

Той я погледна, все едно искаше да научи нещо повече.

— Когато пристигнах, ми отрязаха косите и ме облякоха в парцали, а след това поставиха кирка в ръцете ми, все едно знам какво да правя с нея. Вързаха ме за останалите и се налагаше да търпя да ме бичуват с тях. Но палачите знаеха, че трябва да ми отделят специално внимание и си позволяваха да слагат сол в раните ми — сол, която аз бях изкопала — и да ме бичуват така, че някои от раните никога да не заздравяват. Само заради няколко добри хора от Ейлве не получих инфекция. Всяка нощ някой от тях будуваше, за да почиства раните на гърба ми.

Каол не каза нищо, просто остана загледан в нея, докато тя слизаше. Дали не бе постъпила глупаво, като му бе разкрила всичко това?

Повече не ѝ проговори, освен стандартните команди.

* * *

Селена се събуди с отворена в беззвучен писък уста, с ръка на гърлото и цялата обляна в студена пот, която се стичаше по гърба ѝ, а също така се събираше и на вадичка между носа и устата ѝ. Отново бе сънувала същия кошмар — че е в един от масовите гробове на Ендовиер. Когато се опита да се освободи от краиниците на мъртъвците, я затрупаха с още дваайсет трупа.

Никой не забеляза, че не спира да пищи, докато я погребваха жива.

Селена почувства вълна от гадене и прегърна коленете си. Започна да диша бавно и дълбоко и отпусна глава. Острото ѝ коляно опря бузата. Заради безпрецедентно топлото време се бяха отказали от палатките и спяха на открито, което ѝ позволи да види столицата. Осветеният замък блестеше над спящия град като могила от лед и пара. В него имаше и нещо зеленикаво, което сякаш пулсираше.

По това време утре вече щеше да е между четирите му стени. Но тази нощ бе толкова тиха, толкова спокойна... Като тишината преди задаваща се буря.

Тя си представи как целият свят спи, омагьосан от зеленикавата светлина на замъка. Времето идваше и отминаваше, планините се издигаха и спускаха, лозя увиха спящия град в листа и тръни. Единствено тя остана будна.

Придърпа плаща около себе си. Щеше да спечели. Да свърши услугите, които кралят поиска от нея, а след това да изчезне и да забрави за владетелите, замъците и асасините. Повече не искаше да има нищо общо с този град. Магията си бе отишла, а елфите и феите бяха или мъртви, или изчезнали. Никога повече нямаше да стане свидетел на смъртта на кралство или на възхода на империя.

Нищо повече не ѝ бе писано.

Вече не.

* * *

Поставил ръка на меча си, Дориан Хавилиард наблюдаваше асасина от другия край на лагера. В нея имаше някаква тъга — в начина, по който бе прегърнала коленете си, в лунната светлина, оцветяваща косата ѝ в сребристо. Лицето ѝ бе спокойно, без обичайното дръзко изражение, осветено от зеленикавата светлина на замъка.

Реши, че е хубава, макар и по особен начин. Долавяше го в блясъка на погледа ѝ, когато видеше нещо красиво пред себе си.

Не можеше да я разбере.

Тя остана загледана в замъка, тъмна сянка на фона на блестящата светлина в края на река Ейвъри. Облаците се сгъстиха и тя вдигна глава. В процепа между движещите се въздушни маси Дориан видя съзвездие. Не можа да не си каже, че звездите наблюдават нея.

Не трябваше обаче да забравя, че макар и надарена с красиво лице и остър език, Селена в крайна сметка е асасин. Ръцете ѝ бяха обагрени в кръв и нямаше да се поколебае да пререже и неговото гърло. Освен това бе неговият шампион, дошла да се бори за неговото име и за собствената си свобода.

Нищо повече.

Принцът легна назад и заспа, а ръката му така и не пусна меч. Но сънищата му бяха изпълнени с образа на красиво момиче, което гледа звездите.

Тромпети обявиха пристигането им, докато минаваха покрай надвисналите алабастрови стени на Рифтхолд. Алени флагове със златни уивърни се вееха над столицата, калдъръмените улици бяха опразнени, а Селена, преоблечена, освободена от оковите си и поставена пред Каол, се намръщи, когато долови миризмите от града.

Изпод аромата на подправки и коне се долавяше основната смрад на боклуци, кръв и развалено мляко. Въздухът имаше и солен привкус от Ейвъри, различен от този в солните мини на Ендовиер. По тези води пристигаха кораби от всички океани на Ерилея — търговски съдове, натоварени с роби и стоки, рибарски гемии, пълни с развалена люспеста храна, която хората някак успяваха да ядат. Всички — от брадатите амбулантни търговци до носещите кутии слугини — се спряха, когато видяха гордо веещите се знамена. Дориан Хавилиард им помахаша.

Групата следваше престолонаследника, който, подобно на Каол, бе облечен с червен плащ, закопчан със златния печат на краля. Освен това принцът носеше и златна корона на грижливо сресаната си коса.

Селена трябваше да признае, че изглежда доста царствен.

Приблжиха ги млади жени, които им махаха. Дориан им намигна и се ухили. Селена забеляза острите погледи от същите тези жени, когато я забелязаха. Знаеше как изглежда на коня — като трофей, носен в замъка.

Селена се усмихна на жените, отметна коса назад и запърха с клепки към гърба на принца.

Тогава в ръката я жегна болка.

— Какво? — изсъска тя на капитана на стражата, който я бе ощипал.

— Държиш се като глупачка — процеди той през зъби, докато се усмихваше на тълпата.

— Те са глупачките — повтори тя изражението му.

— Дръж се прилично и мълчи.

Усети горещия му дъх по врата си.

— Знаеш ли какво — каза тя и махна на един младеж, който зяпна от изненада, че си е спечелил вниманието на тази, която смяташе за придворна дама, — трябва да изчезна оттук. Да скоча от коня и да се махна.

— Така е — отвърна той. — Ще изчезнеш от този свят с три стрели в гърба си.

— Колко мило.

Навлязоха в търговския квартал, където тълпата се разшири, за да ги пропусне по широкия булевард от бял камък. Стъклените витрини почти не се виждаха заради хората, но Селена усети зверски глад, докато минаваха покрай магазините. На всеки прозорец имаше рокли и туники, наредени гордо зад бижута и широки шапки, събрани заедно като букети. Над всичко това се издигаше стъкленият замък. Бе толкова висок, че тя трябваше да вдигне глава, за да види най-високите кули.

Защо бяха избрали толкова дълъг и неудобен път? Наистина ли бе необходим целият този парад?

Селена преглътна. Между сградите имаше празно пространство и тя видя платна, разперени като крилете на пеперуда, да завиват по течението на Ейвъри. Кораби стояха наредени на кея, а моряците разпъваха въжетата си и разговаряха едни с други, прекалено заети, за да обърнат внимание на кралската процесия.

На подвижния мост на търговски кораб имаше група роби от различни народи, паднали под чужда власт. На лицето на всеки от тях бе изписано празното изражение, което бе виждала толкова често. Повечето роби бяха военнопленници, оцелели след бунтовете, смазани от огромната армия на Адарлан. Някои сигурно бяха обвинени в магьосничество, но други бяха обикновени хора, озовали се на неправилното място в неправилното време. Сега забеляза, че на пристанището работеха безброй роби, потяха се под тежестта на товара си, държаха чадъра на някой благородник или наливаха вода, като никога не вдигаха поглед от земята, никога не поглеждаха към свободните хора около тях.

Прииска ѝ се да скочи от коня и да изтича до тях, или поне да им извика, че не е от придворните на принца, че е доведена в окови, че е била гладна и пребивана като всеки от тях. Че е била една от тях. Че е

проляла кръвта си заедно със семействата и приятелите им. Че не е от чудовищата, унищожили всичко. Че преди две години бе освободила двеста роби от властта на Господаря на пиратите. Макар че това, разбира се, не беше достатъчно.

Внезапно почувства, че между нея и града се издига невидима стена. Хората все още махаха и се кланяха, смееха се и се радваха, хвърляха цветя пред конете им и говореха глупости. Не можеше да си поеме дъх.

По-скоро, отколкото ѝ се искаше, железните и стъклените порти на замъка се появиха, решетъчните врати се отвориха и дузина стражи обградиха калдъръмения път, който водеше към арката. С вдигнати копия и правоъгълни щитове, с очи, скрити зад бронзови шлемове. Всички носеха червени наметала. А доспехите им, макар и захабени, бяха майсторски изработени от мед и кожа.

Отвъд арката имаше път, опасан от дървета в златно и сребърно. Стъклени лампи изникваха сред живия плет, обграждащ пътя. Когато минаха под още една стъклена арка, звуците на града заглъхнаха и замъкът се издигна пред тях.

Каол въздъхна и слезе на открития двор. Селена бе издърпана от седлото и свалена на несигурните си крака. Навсякъде блестеше стъкло, а една ръка я хвана за рамото. Появиха се конярчета, които отведоха кобилата ѝ към обора.

Каол я дръпна към себе си и задържа плаща ѝ, докато престолонаследникът приближаваше.

— Шестстотин стаи, войнишки казарми, слугински помещения, три градини, игрище и конюшни от двете страни — каза Дориан, загледан в дома си. — На кого би му трябвало толкова много място?

Тя се усмихна леко, донякъде очарована от внезапното му откровение.

— Не знам как заспиваш вечер, когато знаеш, че от смъртта те дели само една стъклена стена. — Тя погледна нагоре, но бързо сведе очи към земята. Не се боеше от височини, но мисълта да бъде на такова място, защитена само от стъкло, караше стомаха ѝ да се свива.

— Значи си като мен — подсмихна се Дориан. — Слава на боговете, че ти уредих стая в каменния замък. Не бих искал да се чувстваш некомфортно.

Селена прецени, че да му се цупи няма да е най-доброто решение, и затова погледна към огромните каменни стени. Вратите им бяха от дебело червено стъкло и бяха зейнали пред нея като пастта на великан. Видя обаче, че вътрешността е направена от камък. Изглеждаше все едно някой е пуснал стъкления замък отгоре.

Колко нелепо, помисли си тя. Стъклен замък.

— Е — каза Дориан, — като гледам, малко си се пооправила и вече не си толкова бледичка. Добре дошла у дома, Селена Сардотиен.

Той кимна към няколко благородници, които се поклониха бързо.

— Съревнованието започва утре. Капитан Уестфол ще те отведе до покоите ти.

Тя потърси с поглед евентуалните си съперници, но наоколо нямаше и следа от нечие пристигане.

Принцът кимна към още няколко дворяни, а когато заговори отново, не погледна нито към асасина, нито към капитана.

— Трябва да се видя с татко — заяви той и спря погледа си на една особено симпатична млада дама. Намигна ѝ, а тя скри лицето си зад дантелено ветрило и ускори крачка.

— С теб ще се видим по-късно — кимна Дориан на Каол и без да продума на Селена тръгна нагоре по стъпалата на замъка.

Червеният плащ се вееше зад гърба му.

* * *

Престолонаследникът удържа на думата си. Покоите ѝ бяха в едно от крилата на каменния замък и се оказаха далеч по-големи, отколкото бе предполагала. В тях имаше спалня с баня и съблекалня, малка столова и зала за игри и развлечения. Всяко помещение беше обзаведено с мебели в златно и червено, а на едната от стените в спалнята ѝ бе окачен огромен гоблен. Навсякъде имаше дивани и столове, разположени както повелява добрият вкус. Балконът ѝ гледаше към фонтана в една от градините, която бе много красива.

Постара се да не обръща внимание на стражите отдолу.

Когато Каол я остави, Селена незабавно отиде в банята. Докато капитанът я развеждаше и тя охкаше и ахкаше колко са хубави покоите ѝ, бе преброила прозорците — дванайсет, изходите — един, както и

стражите под прозорците и балкона — девет. Всеки от тях беше въоръжен с меч, нож и арбалет, но макар да изглеждаха нащрек, когато капитанът мина покрай тях, Селена от личен опит знаеше, че арбалетът е тежко оръжие за часове стоене на пост.

Тя излезе от прозореца на спалнята си, притисна се до мраморната стена и погледна надолу. Както и предполагаше, стражите вече бяха метнали арбалетите си на рамо. Щеше да им отнеме безценни секунди, за да ги заредят и подготвят за стрелба, секунди, през които тя можеше да пререже гърлата им, да вземе мечовете им и да изчезне в градините.

Усмихна се, застана пред прозореца и разгледа градината пред себе си. Далечният ѝ край завършваше с дървета, скриващи игрището. Бе видяла достатъчно от замъка, за да разбере, че се намира в южната му част. Ако минеше през игрището, щеше да се озове пред каменната стена, отвъд която бе река Ейвъри.

Селена се прибра и отвори вратите на оръжейната, дрешника и будоара си. Оръжия, разбира се, нямаше — нито дори ръжен. Въпреки това взе няколко костени фуркети от дрешника и един конец, който намери в огромната си съблекалня. Игли нямаше. Тя коленичи на покрития с килим под в стаята, в която още нямаше дрехи и, без да изпуска вратата от поглед, бързо откъсна главите на фуркетите и ги завърза заедно с конца. Когато приключи, вдигна предмета и се намръщи.

Е, не беше истински нож, но наредени така, фибите можеха да нанесат някои щети. Тя опита върховете с пръст и направи гримаса от допира им до загрубялата ѝ кожа. Да, определено щеше да боли, ако атакуваше шията на някой страж. С това можеше да го обезвреди достатъчно дълго, че да му вземе оръжието.

Селена влезе обратно в спалнята, прозя се и застана на ръба на матрака, за да скрие саморъчно направеното си оръжие в една от сгъвките на балдахина. После се огледа отново около себе си. Нещо не бе съвсем наред във височината на стените, но не бе сигурна какво точно. Освен това балдахинът предлагаше много скривалища. Какво ли още можеше да вземе, без да я забележат? Каол сигурно бе наредил да претърсят стаята, преди Селена да пристигне. Тя застана на вратата на спалнята и се ослуша. Когато се увери, че е сама, излезе във фойето и тръгна към игралната зала.

Погледна към един от билиардните стикове край далечната стена, а после и към тежките оцветени топки на зелената маса, и се усмихна заканително. Каол изобщо не бе толкова умен, колкото си въобразяваше.

Накрая тя остави пособията за билиард, защото щеше да е подозрително, ако нещо внезапно изчезнеше. Щеше обаче да е лесно да вземе някоя от пръчките, ако ѝ потрябва за бягството, или да използва тежките топки, за да повали в безсъзнание някой от стражите.

Върна се в спалнята си уморена и се хвърли на огромното легло. Матракът бе толкова мек, че тя потъна с няколко сантиметра, и достатъчно широк, за да могат трима души да спят спокойно, без да си пречат.

Селена се сви на една страна, а клепачите ѝ натежаха...

Спа около час, докато един слуга не обяви, че е пристигнал шивач, който да подготви подходящото за благородна дама облекло. Цял час ѝ вземаха мерки, като в същото време ѝ представяха различни платове и цветове. Веднага намрази повечето от тях. Няколко привлякоха вниманието ѝ, но когато се опита да препоръча някой стил, който да я направи да изглежда по-добре, получи само презрително махване с ръка и свиване на устни.

Изкуши се да намушка шивача в окото с някоя от собствените му игли.

След това се изкъпа. Чувстваше се почти толкова мръсна, колкото и в Ендовиер, и бе благодарна на любезните слуги, които се погрижиха за нея. Много от раните, които бе получила, се бяха превърнали в тънки бели белези, макар гърбът ѝ да носеше най-много следи от щетите. След цели два часа грижи, през които сресаха косата ѝ, подрязаха ноктите ѝ и магнаха мазолите от ръцете и крака ѝ, Селена се усмихна в огледалото на съблекалнята.

Само слугите в столицата можеха да се справят толкова добре. Изглеждаше великолепно. Наистина фантастично. Носеше рокля с цвят на орхидея и с дълги ръкави. Индиговото елече бе набраздено от златни шевове, а от раменете ѝ падаше бял плащ. Косата ѝ, сплетена на една страна с подобна на панделка шнола, се спускаше на деликатни вълни.

Усмивката ѝ обаче угасна, когато си спомни за какво е дошла. Приличаше на кралски пудел, а не на шампион.

— Хубава си — обади се по-възрастен женски глас и Селена се завъртя на пети. Роклята ѝ изшумоля. Корсетът ѝ притисна ребрата толкова силно, че едва не остана без дъх. Затова предпочиташе туника и панталони!

Пред нея стоеше дебела жена в шарена рокля, отличаваща я като една от слугините в кралския двор. Лицето ѝ бе леко набръчкано, но доста жизнено и с червени бузи. Тя се поклони.

— Филипа Спиндълхед — представи се жената, — личната Ви слугиня. Вие трябва да сте...

— Селена Сардотиен — отвърна простичко асасинът.

— Не обявявайте това толкова високо, госпожице — ококори се Филипа. — Само аз знам. Както и стражите.

— Какво тогава мислят хората за цялата тази охрана?

Филипа приближи, без да обръща внимание на убийствения поглед на Селена, и намести краищата на роклята ѝ.

— Другите шампиони също имат стражи пред покоите си. А и мнозина биха сметнали, че сте поредната любовница на принца.

— Поредната?

— Той има голямо сърце — усмихна се Филипа, но не изпусна от поглед роклята.

— И жените го обичат? — Селена изобщо не бе изненадана.

— Не е моя работа да обсъждам Негово Височество. И Вие трябва да се сдържате.

— Ще правя каквото си искам. — Тя погледна сбръчканото лице и се запита защо ли са ѝ изпратили тази жена за слугиня. Можеше да я убие за секунди.

— Тогава ще се върнеш в мините, кукличке — постави ръка на бедрото ѝ Филипа. — Не се цупи! Така ще си похабиш лицето.

Тя се протегна, за да ошипе Селена по бузата, и момичето отстъпи назад.

— Да не си луда? Аз съм асасин, а не някоя празноглава придворна кокошка!

— Но си и жена — засмя се Филипа — и докато нося отговорност за теб, ще се държиш като такава!

Селена премигна, след което каза бавно.

— Доста си смела. Чудя се дали се държиш така и с истинските придворни дами.

— Да ти кажа, не ме пратиха при теб просто така.

— Нали знаеш с какво се занимавам?

— Не се засягай, но за теб тези премени струват повече от живота ми.

Селена направи гримаса, когато слугинята тръгна да излиза.

— Не ми прави такива физиономии! — додаде Филипа през рамо. — Ще си набръчкаш носа.

Селена само зяпна.

А слугинята си излезе.

* * *

Престолонаследникът на Адарлан гледаше баща си, без да мига, и очакваше той да го заговори. Седнал на стъкления си трон, кралят на Адарлан отвърна на погледа му. Понякога Дориан забравяше колко малко прилича на баща си. По-малкият му брат Холин бе наследил чертите му — широките рамене, кръглото лице, острите очи. Висок, строен и елегантен, Дориан изобщо не изглеждаше като него. А що се отнася до сапфирените му очи, никой не знаеше от кого са наследени те. Дори майка му нямаше такива.

— Тя пристигна ли? — попита баща му. Гласът му бе режещ, сякаш ехо от сблъсъка на щитовете и писъка на стрелите. По-любезен от това просто не беше способен да бъде.

— Няма да създава проблеми, докато е тук — отвърна Дориан колкото се може по-спокойно. Да вземе Сардотиен бе риск — изпитваше търпението на баща си. Сега щеше да разбере дали си е струвало.

— Мислиш като всеки от глупаците, които тя уби — заяви кралят. — Тя е вярна единствено на себе си и няма да се поколебае да забие нож в сърцето ти.

— И затова може да спечели твоето съревнование. — Баща му не отговори и Дориан продължи, макар сърцето му да затуптя бясно. — Като се замислиш, цялото това състезание е безсмислено.

— Казваш го, понеже те е страх, че ще загубиш добър коз.

Баща му дори не подозираше, че той бе отишъл да търси шампион толкова далеч не само заради шанса да спечели злато. Но и за

да избяга от *него* за колкото се може по-дълго.

Дориан си наложи да се успокои и си спомни думите, които бе репетира по време на цялото си пътуване от Ендовиер.

— Гарантирам, че тя ще успее да изпълни задълженията си. Дори няма нужда да я обучаваме. Както казах, цялото това съревнование е излишно.

— Овладей си езика или ще я оставя да се упражнява върху теб.

— И после какво? Ще направиш Холин крал?

— Като нищо, Дориан — изръмжа баща му. — Мислиш си, че това... *момиче* може да спечели турнира ми, но забравяш за Каин, избраника на херцог Перингтън. Трябваше да избереш шампион като неговия, някой, изкован в кръв и желязо на бойното поле. Истински шампион.

Дориан прибра ръце в джобовете си.

— Не ти ли се струва, че е малко глупаво, че кичим с титлата „шампион“ няколко обикновени престъпници?

Баща му се изправи от трона и посочи към картата на далечната стена в съвещателната зала.

— Аз съм завоевателят, покорил целия континент. Скоро *цяла* Ерилея ще е в краката ми. Не смей да ми възразяваш!

Дориан осъзна, че е на ръба да прекрачи границата между непослушанието и неподчинението, която иначе следеше толкова внимателно, и започна да мънка някакви извинения.

— Във война сме с Вендлин — прекъсна го баща му, — навсякъде ме дебнат врагове. Кой би свършил работата ми по-добре от някой, който е не просто благодарен, че получава втори шанс, но и се наслаждава на силата и властта, идващи с името ми?

Дориан не отговори и кралят се усмихна. Принцът се опита да не трепери, когато владетелят започна да ги изучава.

— Перингтън ми каза, че си се държал прилично по време на пътуването.

— С него в ролята на твоя хрътка не би могло и да бъде другояче.

— Не желая някой ден да намеря селянка, която да тропа на портите ми и да плаче, че си разбил сърцето й.

Лицето на Дориан пламна, но той не посмя да отговори.

— Дадох всичко от себе си за тази империя. Няма да позволя да я опростиш с копелета. Ожени се за някоя придворна дама и след това

се поти над нея, докато ми направиш внуци. А когато станеш крал, ще разбереш защо съм наредил така.

— Когато стана крал, няма да претендирам за властта над Терасен заради това, че съм ти наследник.

Каол го бе предупредил да не отговаря на баща си, но не можеше да понася да се държат с него все едно е идиот...

— Дори ако им предложиш самоуправление, ще набучат главата ти на кол пред вратите на Оринт.

— Заедно с тези на копелетата ми, ако имам късмет.

— Колко си сладкодугмен само — усмихна се отровно кралят. Двамата останаха загледани един в друг, когато Дориан проговори отново.

— Може би трудностите ти с флота на Вендлин трябва да ти подсказат, че е време да спреш да се правиш на бог.

— Да се правя? — ухили се кралят и жълтите му зъби блеснаха на светлината на пламъците. — Та аз съм. А тя изглежда миличка, но е вещица. Стой настрана от нея, ясно?

— Асасинът?

— Опасна е, момчето ми, въпреки че си й покровител. Тя иска само едно и няма да се поколебае да те използва, за да го получи. Ако тръгнеш да я ухажваш, последствията няма да са приятни. Ще си изпатиш от нея... а и от мен.

— Какво можеш да направиш, татко, ако все пак преспя с нея? Ще ни хвърлиш и двамата в мините?

Кралят се озова до него, преди Дориан да успее да реагира. Опакоето на ръката му изплющя върху бузата му, принцът се олюля и едва запази равновесие. Лицето му запулсира толкова силно, че той едвам сдържа сълзите си.

— Мой син или не — процеди владетелят, — аз съм твойт крал. Ще ми се подчиняваш, Дориан Хавилиард, или ще си платиш скъпо и прескъпо. Уморих се от въпросите ти.

Престолонаследникът на Адарлан разбра, че само ще си навреди, ако продължи разговора. Поклони се и остави баща си, без да продума.

Очите му блесяха от едвам удържаната ярост.

Селена вървеше надолу по мраморния коридор, а роклята ѝ се развяваше като вълна от бяло и лилаво. Каол бе зад нея, поставил ръка върху оформената като орел дръжка на меча си.

— Тук има ли нещо интересно?

— Какво друго би искала да видиш? Вече разгледахме трите градини, балните зали, музейните зали, а също и най-хубавите гледки, които каменният замък предлага. Ти не искаш да се качваш в стъкления, а тук няма какво повече да се види.

Тя скръсти ръце. Бе успяла да го убеди да я разведе из замъка под претекст, че ѝ е много скучно — а всъщност така планира няколко възможни пътя за бягство от покоите си. Замъкът бе стар и повечето от коридорите и стълбищата му не водеха наникъде. Нямахме да ѝ е лесно да избяга. Съревнованието обаче започваше утре, какво друго можеше да направи, освен да се приготви за евентуален провал?

— Не мога да разбера защо не искаш да се качиш в стъкления замък — продължи той. — Няма никаква разлика в интериора, дори няма да разбереш къде си, освен ако някой не ти каже, или не погледнеш през прозореца.

— Само луд човек би влязъл в дом, направен от стъкло.

— Стъкленият замък не отстъпва по здравина на камъка и стоманата!

— Да, до момента, в който някой дебелак не влезе и не потроши пода.

— Това е невъзможно.

Но мисълта да стъпи на стъклен под я плашеше.

— Няма ли менажерия или библиотека, която да можем да разгледаме?

Минаха покрай две затворени врати. Чуха как някой пее и свири на арфа.

— Какво има там?

— Дворът на кралицата. — Той я хвана за ръката и я задърпа надолу по коридора.

— Кралица Джорджина?

Нямаше ли представа колко много информация ѝ дава? Наистина ли не я възприемаше като заплаха? Трябваше да прикрие гримасата си.

— Да, кралица Джорджина Хавилиард.

— А малкият принц у дома ли си е?

— Холин? Той е на училище.

— Хубав ли е като батко си? — ухили се Селена.

Каол целият се напрегна.

Всички знаеха, че десетгодишният хлапак е грозен и отвратителен и отвън, и отвътре. Тя си спомни скандала, който бе избухнал няколко месеца преди да я хванат. Холин Хавилиард бе установил, че кашата му е изгорена и бе наредил да размажат от бой отговорната слугиня, така че да ѝ останат белези завинаги. Платиха компенсация на семейството на жената, а Холин бе отведен да учи в планините.

Всички разбраха. Кралица Джорджина отказа да се вижда с придворните си цял месец.

— Холин ще порасне — изсумтя Каол. Стъпките му сякаш олекнаха, когато се отдалечиха от покоите на кралицата. Останаха смълчани няколко минути, а след това ненадейно нещо избухна, последвано от втори взрив.

— Какъв е този ужасен шум? — попита Селена. Капитанът я преведе през стъклените врати, излязоха в една градина и той посочи нагоре.

— Часовниковата кула — отговори. Бронзовите му очи светнаха весело, а часовникът удари за последно. Селена никога не бе чувала такива оглушителни камбани.

В градината се издигаше кула, съградена от черен като мастило камък. По два каменни гаргойла^[1], разперили криле и отворили усти в беззвучен крясък, стояха на всяка от четирите страни на часовника.

— Какво отвратително нещо — прошепна тя. Цифрите приличаха на воинска окраска на бялото лице на часовника, а стрелките напомняха мечове, стържещи по перлената повърхност.

— Като дете не смеех да го приближа — призна си Каол.

— Ще очакваш да видиш нещо подобно пред Портите на Уирда. Не в градина. Колко е старо?

— Кралят го построи по случай раждането на Дориан.

— Кралят? Сегашният крал?

Каол кимна.

— Но защо е построил такова отвратително нещо?

— Хайде — каза той, без да обръща внимание на въпроса й, — да вървим.

Но Селена остана загледана в часовника. Тънкият ноктест пръст на каменния демон сочеше към нея. Можеше да се закълне, че усмивката му се е разширила и разкрива още повече от остриите му зъби. Тъкмо се намери да последва Каол, когато забеляза една плоча пред себе си.

— Какво е това?

— Кое?

Тя посочи към знака, отбелязан на плочата. Кръг с вертикална линия, която минаваше през средата му и излизаше извън него. И двата ѝ края бяха закривени. Едната сочеше нагоре, а другата надолу.

— Това да не отбелязва края на пътя?

Той застана до нея.

— Нямам представа.

— Сочи към него — рече Селена, като имаше предвид гаргойла.
— Какво означава този символ?

— Че ми губиш времето — отвърна той. — Вероятно е декоративен.

— Има ли и други подобни символи?

— Ако се огледаш, сигурно ще намериш.

Тя позволи да бъде отведена от градината, далеч от сянката на часовниковата кула, в мраморните зали на замъка. Но колкото и да се опитваше, не можеше да се отърве от чувството, че изпъкналите очи на гаргойла не я изпускат от поглед.

Продължиха към кухненските помещения, в които цареше бъркотия от викове, облаци брашно и пушек от напалените огньове. Щом излязоха оттам, се озоваха в началото на дълъг коридор, празен и тих, ако не се брояха следите от стъпките им.

Селена замръзна.

— Какво — прошепна — е *това*?

Тя посочи към високите шест метра дъбови врати. Очите ѝ се разшириха, когато видя каменните дракони, изваяни на стената от двете им страни. Красиви величествени животни, които нямаха нищо общо със златните уивърни на кралския печат.

— Библиотеката. — Думата отекна в съзнанието ѝ като гръмотевица.

Тя се загледа в бравите, оформени като железни нокти.

— Можем ли... мога ли да вляза?

Капитанът на стражата отвори с нежелание вратите, а мускулите на гърба му се напрегнаха, когато натисна захабения дъб. В сравнение със слънчевия коридор вътрешността на библиотеката изглеждаше тъмна и заплашителна, но когато влезе, Селена видя, че там има черно-бял мраморен под, свещници, огромни махагонови маси, червени кадифени столове, запален огън, мостове, стълби, перила и... книги. Много, много книги.

Бе влязла в град, направен от кожа и хартия. Селена постави ръка на сърцето си. По дяволите бягството ѝ!

— Никога не съм виждала... колко книги има тук?

Каол сви рамене.

— Когато ги преброиха за последно, повече от милион. Но това бе преди двеста години. Предполагам, че вече са повече, особено като се имат предвид легендите, че има и втора библиотека под тази, чиито коридори се спускат дълбоко в катакомбите на замъка.

— Милион? Повече от милион книги? — Сърцето ѝ затупка бясно, а тя си позволи да се усмихне. — Ще умра, преди да прочета и половината!

— Обичаш да четеш?

— А ти не обичаш ли? — повдигна вежда тя.

Без да изчака отговора му, се затича навътре в библиотеката, а краищата на роклята ѝ заметоха пода. Насочи се към най-близкия рафт и огледа заглавията.

Не разпозна нито едно.

Разсмя се и продължи да тича, като прокарваше пръсти по прашасалите токове.

— Не знаех, че асасините са толкова запалени по четенето — обади се Каол.

Ако можеше да умре тук, тя щеше да си отиде щастлива.

— Нали каза, че си от Терасен? — продължи той. — Не си ли посещавала Великата библиотека на Оринт? Казват, че била два пъти по-голяма от тази. Че съдържала цялото познание на света.

Тя се извърна от томовете, които изучаваше в момента.

— Да — призна си, — когато бях много малка. Мислех, че няма да ме пуснат да я разгледам. Майсторите схолари^[2] се притесняваха, че ще съсипя някой безценен ръкопис.

Повече никога не се бе връщала във Великата библиотека. Запита се колко ли от томовете ѝ са били изгорени по заповед на краля на Адарлан, задето съдържат заклинания. Натъжи се от думата „била“, използвана от Каол. Досети се, че повечето от книгите вече ги няма. Искаше ѝ се да се надява, че Майсторите схолари са отнесли част от безценните книги на безопасно място. Че когато кралят на Адарлан е избил владетелите на Терасен, старците са били достатъчно благоразумни, за да запазят трупаните две хилядолетия знания и идеи.

Усети празнина в себе си и затова смени темата.

— Защо няма от твоите тук?

— Библиотеката няма нужда от стражи.

Колко бъркаше само! Библиотеките бяха пълни с идеи, а идеите бяха най-опасните и силни оръжия на света.

— Имах предвид твоите благородници — каза обаче тя.

Той се облегна на една от масите, без да пуска меча си. Поне единият от двамата си даваше сметка, че са останали сами в библиотеката.

— Опасявам се, че четенето излезе от мода.

— Още по-добре. Ще си чета на спокойствие.

— Как пък не. Книгите принадлежат на краля.

— Но това е библиотека, нали така?

— Да, но е собственост на краля, а ти не си от благороднически произход. Ще трябва да получиш разрешение от него или от принца.

— Съмнявам се, че някой от тях ще забележи липсата на няколко книги.

— Хайде — въздъхна Каол, — гладен съм.

— Е и? — подразни го тя. Той изръмжа и я издърпа от библиотеката.

* * *

След самотна вечеря, по време на която Селена прецени възможните пътища за бягство, както и колко оръжия може да вземе със себе си, тя започна да крачи напред-назад из стаята си. Къде бяха съперниците ѝ? Дали те имаха право да четат, или не?

Селена се отпусна на стола си. Бе уморена, а слънцето едва залязваше. Вместо да чете, можеше да посвири на пианото, но... отдавна не се бе упражнявала, а и не бе сигурна, че може да изтрае собствената си некадърна свирня. Прокара пръсти през брошката на роклята си.

Толкова много книги, а нямаше кой да ги чете!

Тогава ѝ хрумна нещо и тя скочи на крака, след което отново седна и извади лист пергамент. Щом капитан Уестфол настояваше протоколът да се спазва, тя щеше да го спази. Натопи писалката в мастилницата и я задържа над листа.

Колко странно бе да държи писалка! Изписа буквите във въздуха. Бе невъзможно да е забравила да пише. Пръстите ѝ се размърдаха непохватно, когато писалката докосна листа, и тя внимателно написа името си, а след това и азбуката, цели три пъти. Буквите бяха неравни, но четливи. След това взе още един лист хартия и започна да пише:

Ваше Височество,

Разбрах с интерес, че вашата библиотека всъщност не е библиотека, а частна колекция, която само Вие и височайшият Ви баща имате право да ползвате. При положение че притежавате един милион книги, които никой не чете, Ви моля да ми дадете разрешение да ги удостоя с вниманието, което заслужават. При положение че нямам компания и забавления, Вашата милост е най-малкото, което някой с положението Ви може да дари на едно самотно момиче като мен.

Искрено Ваша,
Селена Сардотиен

Селена бе много горда от писмото си и го връчи на най-симпатичната слугиня, която успя да намери, с инструкциите да го предаде лично на престолонаследника. Когато жената се върна след половин час, натоварена с купчина книги, Селена се разсмя и взе бележката, поставена върху тях.

Мой най-верен асасине,

Предлагам ти седем книги от личната си библиотека, които наскоро прочетох с огромно удоволствие. Разбира се, получаваш разрешението ми да прочетеш колкото и които си поискаш книги от библиотеката на замъка, но заповядвам първо да изчетеш тези, за да можем да ги обсъдим. Гарантирам ти, че те не са скучни, тъй като аз не обичам да чета пространни описания или безсмислени диалози, макар че ти може и да обичаш писатели с високо самочувствие.

С обич,
Дориан Хавилиард

Селена се разсмя отново и взе книгите от жената, като ѝ благодари за услугата. Влезе в спалнята си, затвори с шут вратата и се отпусна на леглото, като пръсна книгите по червената му повърхност. Избра тази, която ѝ се стори най-интересна, легна и се зачете.

* * *

Ужасният тътен от часовниковата кула събуди Селена на следващата сутрин. Сънena, тя се опита да преброи ударите.

Беше обяд! Изправи се. Къде беше Каол и, по-важно, какво ставаше със съревнованието? То не почваше ли днес?

Тя скочи от леглото и се затича из покоите си, като очакваше да намери капитана там с ръка на меча.

Нямаше никого. Тя подаде глава в коридора, но четиримата стражи само посегнаха към оръжията си. Върна се назад и се показва на

балкона.

Пет арбалета се насочиха към нея.

Тя отпусна ръце и огледа есенния ден.

Дърветата в градината бяха оцветени в златисто и кафяво, а половината им листа бяха нападали по земята. Денят обаче бе толкова топъл, че можеше да мине за летен.

Селена седна на перилата и помахна на стражите, насочили арбалети към нея. Можеше да види мачтите на корабите отвъд Рифтхолд, фургоните и хората, които вървяха по улиците. Зелените покриви на града сияеха в изумрудено на лъчите на слънцето.

Погледна отново към петимата стражи под балкона. Те отвърнаха на погледа ѝ и внимателно свалиха арбалетите си.

Тя се ухили. Можеше да ги зашемети с тежките книги.

Тогава от градината се чу шум и някои от стражите се обърнаха. Иззад близкия плет се появиха три жени, унесени в приказки.

Повечето от разговорите, които Селена бе чула предишния ден, ѝ се сториха безкрайно скучни и тя не очакваше нещо различно от приближаващите се жени. Носеха красиви рокли, макар дамата по средата — с черна коса — да бе с най-хубавата от всички. Червените ѝ поли бяха големи като палатка, а корсетът ѝ бе стегнат толкова плътно, че Селена се запита дали кръстчето ѝ може да е по-широко четиридесет сантиметра.

Другите жени бяха руси и в светлосини рокли, чиито модели си приличаха и подсказваха, че са по-нисш ранг. Селена отстъпи от перваза, когато те спряха до най-близкия фонтан.

От мястото си в края на балкона можеше да види как жената в червено пригладда полите си.

— Трябваше да облека бялата си рокля — обяви тя достатъчно високо, та цял Рифтхолд да чуе. — Дориан обича бялото. — След това надипли полата си. — Подозирах обаче, че всички ще носят бяло.

— Да се преоблечем ли, милейди? — попита една от блондинките.

— Не! — сопна се чернокосата. — Роклята ти е добре избрана, стара и мърлява.

— Но... — отвори уста друга блондинка, след което спря, защото господарката ѝ извърна глава към нея. Селена приближи перилата и се загледа надолу.

Роклята не изглеждаше особено стара.

— Не след дълго Дориан ще ме покани на лична аудиенция.

Селена се приведе на ръба на балкона. Стражите гледаха трите момичета с повишено внимание, но очевидно не защото ги мислеха за опасни.

— Дано Перингтън не се сърди, много съм му благодарна, задето ме покани в Рифтхолд. Мама сигурно се върти в гроба!

Жената млъкна, след което добави:

— Чудя се коя ли е тя?

— Майка Ви ли, милейди?

— Жената, която принцът доведе тук. Чух, че прекосил цяла Ерилея, за да я намери, и тя влязла в града, яхнала коня на капитана. Не разбрах нищо повече за нея. Дори името ѝ.

Двете блондинки се спогледаха по начин, който разкри на Селена, че този разговор се е водил много пъти и преди.

— Няма от какво да се притеснявам — продължи жената. — Няма да приемат блудницата на принца добре.

Неговата *каква*?

Блондинките спряха под балкона и запърхаха с клепки към стражите.

— Искам лулата си — промърмори жената и започна да масажира слепоочията си. — Това ужасно главоболие отново се връща.

Селена вдигна вежди.

— Освен това — продължи чернокосата и тръгна нанякъде, — трябва да пазя гърба си. Може би дори ще се наложи...

ПРАС!

Жените извикаха и стражите се завъртяха с вдигнати арбалети. Селена се бе отдръпнала назад в сенките, хвърляни от арката на балкона.

Саксията бе пропуснала.

Този път.

Жената изпсува толкова цветисто, че Селена трябваше да запуши устата си, за да не избухне в смях. Слугините ѝ закудкудаха и започнаха да чистят калта от роклята и велурените ѝ обувки.

— Тихо! — изсъска жената.

Стражите останаха с каменни изражения.

— Мълчете и да вървим!

Жените се отдалечиха, а блудницата на принца се прибра в покоите си и нареди на слугините да я облекат в най-хубавата рокля, която намерят.

[1] Статуя на каменен демон — Бел.прев. ↑

[2] Схолар (от англ.) — учен, книжовник. — Бел.ред. ↑

Селена застана пред огледалото от палисандрово дърво и се усмихна.

Прокара ръка по роклята си. Бяла дантела с цвета на морска пяна се спускаше надолу по врата ѝ и се разливаше над гърдите ѝ в зеленикавия океан от коприната на роклята. Червен шарф покриваше талията ѝ и образуваше обърнат наопаки връх, разделящ корсета от полата ѝ. А в корсета имаше скрит малкият саморъчно направен от фуркети кинжал. Бодеше я жестоко.

Тя вдигна ръце, за да приглади накъдрената си коса.

Не знаеше какво точно смята да прави сега, след като се беше облякла, особено при положение че вероятно щеше да се наложи да се преоблече преди началото на съревнованието.

Селена чу шумоленето на поли и вдигна очи към огледалото, за да види как Филипа влиза зад нея. Асасинът се опита да не се стегне и, естествено, не успя.

— Толкова е жалко, че си такава — въздъхна Филипа и обърна Селена към себе си. — Иначе можеше и да заплениш някой лорд и да се омъжиш за него. А защо не и за самия принц? Макар че там щеше да се наложи да се постараш.

Тя намести зелената рокля на Селена, преди да се наведе и да почисти чехлите ѝ с цвят на рубин.

— Вече има слухове за това. Подочух как някакво момиче разправя, че престолонаследникът ме е довел тук, за да ми завърти главата. Мислех, че целият двор знае за нелепото съревнование.

Филипа се изправи.

— Каквито и да са слуховете, ще отшумят още след седмица. Само гледай. Той ще си намери ново момиче и дворът ще забрави за теб. — Селена изпъна рамене и Филипа оправи един немирен кичур. — Не се сърди, кукличке. Престолонаследникът е обграден от красиви жени. Трябва да се гордееш, че те мислят за една от любовниците му.

— Не бих искала да ме виждат в такава светлина.

— По-добре, отколкото в тази на асасин.

Селена погледна към Филипа, след което се разсмя.

— Много по-хубава си, когато се усмихваш — поклати глава Филипа. — Почти изглеждаш като момиче. Ти обаче винаги си начумерена!

— Може би си права — призна си Селена и понечи да седне на една лилава табуретка.

— Не! — развика се Филипа и Селена замръзна на мястото си. — Ще намачкаш плата.

— Краката ме болят ужасно в тези обувки — погледна я жално момичето. — Нали не очакваш да седя права цял ден? Ами когато ям?

— Можеш да седнеш чак след като някой ти каже колко прекрасно изглеждаш.

— Никой не знае, че си ми слугиня.

— Знаят, знаят. Пратена съм да прислужвам на любовницата на принца от Рифтхолд.

Селена прехапа устни. Не можеше да прецени дали е добре, че не знаят коя е, или не. Какво щяха да решат останалите съперници от съревнованието?

Може би все пак щеше да е по-добре да си е в панталони и туника!

Селена посегна да махне една къдрица, която я гъделичкаше по бузата, но Филипа избута ръката ѝ.

— Ще си съсипеш прическата!

Вратите на покоите ѝ се отвориха и долетя познато сумтене. Тя погледна към огледалото и видя отражението на Каол, който пристигна с тежки стъпки.

Филипа направи реверанс.

— Ти — започна той, но млъкна, когато Селена го погледна. Веждите му се склениха, а очите му внимателно огледаха тялото ѝ. Отвори уста да каже нещо, но после поклати глава и се намръщи. — Горе. Веднага.

Тя направи реверанс и го погледна изпод мигли.

— И къде всъщност отиваме?

— Не ми се хили — хвана я той за ръката и започна да я дърпа извън стаята.

— Капитан Уестфол! — скара му се Филипа. — Ще се спъне в роклята си. Поне я оставете да придържа полите си.

Тя действително се спъна в роклята си, а обувките немилостиво се забиха в петите ѝ. Той обаче не обърна никакво внимание на възраженията ѝ и я помъкна по коридора. Тя успя да се усмихне на стражите пред вратата и се ухили широко, когато те се спогледаха многозначително.

Капитанът обаче стисна ръката ѝ по-силно.

— Побързай — нареди той, — не бива да закъсняваме.

— Ако си бе направил труда да ме предупредиш, щях да се облека по-рано и нямаше да се налага да ме влачиш!

Беше ѝ страшно трудно да диша в този смазващ ребрата ѝ корсет. Когато се затичаха нагоре по стълбите, тя вдигна ръка към косата си, за да се увери, че прическата ѝ не се е разпаднала.

— Бях зает, а ти имаш късмет, че си облечена, макар че според мен щеше да е по-добре да носиш нещо не толкова... фриволно пред краля.

— Пред краля?

Селена бе благодарна, че не е закусвала.

— Да, пред краля. Нали не мислеше, че ще ти се размине срещата с него? Престолонаследникът трябва да ти е казал, че съревнованието започва днес. Срещата с краля е официалното начало.

Ръцете ѝ натежаха, а тя забрави за болките в краката и ребрата си. Зловещият часовник в градината отекна гробовно. Когато стигнаха края на стълбището и се спуснаха по дълъг коридор, вече бе останала без дъх.

Стана ѝ лошо и погледна през прозорците. Земята бе далеч под нея. Прекалено далеч. Вече бяха в стъклената постройка.

Не искаше да е тук.

Не можеше да бъде в стъкления замък!

— Защо не ми каза по-рано?

— Защото той реши да те види сега. Първоначално каза, че това ще стане довечера. Да се надяваме, че останалите шампиони също ще закъснеят.

Почувства, че ще припадне.

Кралят.

— Когато стигнем — каза ѝ той през рамо, — спираш, където спирам и аз. Покланяш се. Ниско, много ниско. Когато вдигнеш глава, гледаш право напред и не се отпускат. Не срещай погледа на краля и не му отговаряй, без да го наречеш Ваше Величество. И по никакъв, *никакъв* начин не му възразявай. Ако не те хареса, ще нареди да те обесят.

Усети да я обхваща ужасно главоболие, което започна да пулсира от лявото ѝ слепоочие. Всичко наоколо изглеждаше противно и чупливо.

Бяха високо, толкова високо...

Каол спря преди поредния завой.

— Изглеждаш бледичка.

Но на нея ѝ бе трудно да го погледне в лицето, да се съсредоточи върху това, което става. Дишаше накъсано. Мразеше корсета си. Мразеше краля.

Мразеше стъкления замък.

Дните, след като я бяха пленили, бяха минали като в кошмарен сън, но тя си спомняше пределно ясно процеса — стените от черно дърво, мекотата на стола под себе си, болката на раните от залавянето ѝ, ужасната тишина, налегнала духа и тялото ѝ.

Само веднъж се бе осмелила да погледна към краля и това ѝ бе достатъчно. Бе готова да изтърпи всяко наказание, само и само да е далеч от него. Дори смъртта.

— Селена!

Тя премигна и се изчерви. Лицето на Каол омекна.

— Той е само един човек. Но има титла, която трябва да уважава.

Отново тръгна по коридора, но вървеше по-бавно.

— Срещата е само колкото да напомни на теб и останалите шампиони защо сте тук, какво се очаква да направите, какво може да спечелите. Не е съдебен процес, нито изпитание.

Влязоха в дълъг коридор и тя видя няколко стражи около големи стъклени врати.

— Селена. — Той спря на няколко крачки от стражите. Очите му бяха топли и ярки.

— Да?

Сърцето ѝ затуптя по-бързо.

— Изглеждаш великолепно днес.

В този момент вратите се отвориха и двамата трябваше да минат през тях.

Селена вдигна брадичката си и влезе в препълнената с хора зала.

Първо видя пода. Червен мрамор на бели линии, осветени от лъчите на слънцето. Дневната светлина бавно изчезна иззад затварящите се стъклени, но непрозрачни врати. Всичко наоколо бе осветено от факли и полилеи. Очите ѝ започнаха да се стрелкат към тълпите около нея. Нямаше прозорци, само малко парче стъкло на тавана, което гледаше към небето.

Нямаше начин да избяга.

По-голямата част от лявата стена бе заета от камина и Селена се постара да не я зяпа, докато Каол я водеше все по-навътре и по-навътре в залата. Камината ѝ напомняше на чудовищна хищно разтворена паст, която бълва огън. Пламъците имаха зеленикав оттенък, от който я побиха тръпки.

Капитанът спря в свободното пространство пред трона и Селена последва примера му. Той не обръщаше внимание на страховития декор около тях или поне прикриваше по-добре чувствата си. Насили се да погледне напред и забеляза тълпата, която изпълваше стаята. Направи скован поклон с ясното съзнание, че всички наоколо я гледат внимателно. Полите ѝ прошумоляха.

Установи, че коленете ѝ треперят, когато Каол постави ръка на гърба ѝ, за да ѝ даде знак, че е време да се изправи. Изведе я от центъра на стаята, след което двамата застанаха до Дориан Хавилиард. Отсъствието на праха и на умората от дългото три седмици пътуване се бяха отразили добре на гладкото му лице. Носеше жакет в черно и сребристо, а тъмната му коса бе грижливо сресана и сияеше. На лицето му се изписа изненада, когато я видя толкова добре облечена, но тя бързо бе заменена от лукавата усмивка, с която погледна към баща си. Селена може би щеше да му отвърне, ако не трябваше да внимава да не трепери цялата.

— След като най-сетне благоволи да пристигнеш, можем да започваме — проговори накрая кралят.

Бе чувала гласа му и преди, дълбок и стържещ като чупенето на стари кости, като хрущенето на снега в люта зима. Не посмя да погледне по-нагоре от гърдите му.

Кралят бе едър човек, и то не само заради мускулите си. Туниката в черно и червено сякаш едвам удържаше тялото му. На раменете си носеше плащ от бяла козина, а на кръста му висеше меч. Дръжката бе оформена като озъбен змей. Никой, срещал острието на този меч, не бе останал жив.

Тя го познаваше.

Името му бе Нотунг.

— Беше извикана от другия край на Ерилея, за да служиш на страната си.

Можеше лесно да отличи благородниците от съперниците си — всички те бяха стари и сбръчкани, с изискани дрехи и декоративни мечове. Зад тях стояха мъже — някои високи и стройни, други набити, трети съвсем обикновени. Около всеки от тях имаше по трима стражи.

Между нея и свободата ѝ стояха двацет и трима мъже. Повечето от тях приличаха на бандити, но когато огледа лицата им — някои белязани, а други просто отвратителни, — не видя нищо в очите им. Нито следа от някаква интелигентност. Бяха избрани заради мускулите, не заради умовете си. Трима все още стояха в оковите си. Толкова ли опасни бяха?

Няколко от тях се втренчиха в нея и тя отвърна на погледите им. Запита се дали знаят, че им е съперница, или я смятат за придворна дама. Повечето не ѝ обърнаха внимание.

Тя изскърца със зъби. Роклята се оказа грешка. Защо Каол не ѝ бе казал за тази среща *вчера*?

Тъмнокос и сравнително хубав мъж я огледа предпазливо и тя си наложи да остане спокойна, когато срещна сивите му очи. Той бе висок и слаб, но не мършав, и наклони глава към нея. Тя продължи да го изучава още за миг, колкото да го прецени как разпределя тежестта върху левия си крак и какво наблюдава в следващия противник, на когото спря вниманието си.

Зад херцог Перингтън стоеше огромен воин, който изглеждаше като направен само от мускули и стомана. Носеше ризница без ръкави, която да подчертава бицепсите му, а ръцете му изглеждаха способни да строшат конски череп. Не беше грозен — напротив, в загорялото му

лице имаше нещо симпатично, — но имаше нещо противно в поведението му, в обсидиановите му очи, когато се преместиха на нея. Големите му и бели зъби проблеснаха.

— Всички вие се състезавате за титлата на кралски шампион и за правото да бъдете моя дясна ръка в един свят, пълен с врагове.

Селена почувства да я обзема срам. Какво беше „шампион“, ако не замаскирана дума за „убиец“? Можеше ли наистина да работи за този човек? Преглътна. Налагаше се. Нямаше друг избор.

— През следващите тринайсет седмици ще се съревновавате в дома ми. Ще се обучавате всеки ден и в края на всяка седмица ще минавате тест, при който един от вас ще отпада.

Селена пресметна това наум. Бяха дваайсет и четирима. Прекалено много за тринайсет седмици.

Кралят сякаш предугади неизказания ѝ въпрос.

— Изпитанията няма да са леки, нито пък обучението ви. Някои от вас могат и да умрат в процеса. Ако сметна за необходимо, може да добавя допълнителни елиминации. Ако изостанете или ме разочаровате, ще ви върна в черната дупка, от която съм ви измъкнал.

Седмичата след Юледа^[1] четиримата останали шампиони ще се изправят един срещу друг в дуел, за да спечелят титлата. Дотогава всичко ще се провежда в тайна, макар най-близките ми приятели и съветници да знаят. — Той махна с огромната си ръка. — И при най-малкото нарушение ще набуча главите ви на кол пред кралските порти.

Селена го погледна и установи, че тъмните му очи се взират в нейните. Кралят се подсмихна и тя усети как сърцето ѝ започва да бие като барабан.

Касапин.

Този човек трябваше да бъде обесен. Беше убил много повече хора от нея, при това беззащитни и невинни. Бе унищожил цели култури, бе заличил знания, трупани векове на ред, бе спуснал мрак над цяла Ерилея. Народът трябваше да се вдигне така, както бяха сторили малцината бунтовници.

Селена реши да не свежда очи. Не можеше да си позволи да отстъпи.

— Ясен ли съм? — попита кралят, без да я изпуска от поглед.

Тя кимна с нежелание. Трябваше да победи всички тези мъже до Юледа. Всяка седмица я очакваше поне едно изпитание, вероятно

смъртоносно.

— Отговорете де! — изкрещя кралят и тя се опита да не трепери. — Не сте ли благодарни за този шанс! Не изгаряте ли от желание да ми се закълнете във вяроност!

Тя се загледа в краката си.

— Благодарим ви, Ваше Величество. За нас е чест — промърмори. Думите ѝ се сляха с тези на останалите шампиони.

Кралят постави ръка върху дръжката на Нотунг.

— Това ще бъдат интересни тринайсет седмици — измърка той. Селена почувства, че продължава да я наблюдава, и стисна зъби. — Вечна слава и богатство очакват този, който се окаже достоен да носи титлата кралски шампион.

Тринайсет седмици. Толкова време имаше, за да спечели свободата си.

— Следващата седмица ми се налага да замина. Няма да се върна преди Юледа. Това обаче няма да ми попречи да издам заповедта за екзекуцията ви, ако разбере, че е имало... проблеми.

Шампионите отново кимнаха.

— Опасявам се, че ако сме свършили, ми се налага да напусна — прекъсна го застаналият зад нея Дориан. Главата ѝ се обърна към него. Бе смаяна от дързостта му. Бе прекъснал баща си. Принцът се поклони на краля и кимна на мълчаливите съветници. Владетелят му махна с ръка да тръгва, без дори да си направи труда да го погледне. Дориан намигна на Каол и излезе от залата.

— Ако нямате повече въпроси, сте свободни — рече кралят на шампионите и покровителите им с тон, който намекваше, че въпросите могат само да ги отведат до бесилото. — Не забравяйте, че сте тук, за да служите на мен и моята империя. А сега се махайте!

Селена и Каол не проговориха, докато не прекосиха коридора, като бързо минаха покрай останалите състезатели и благородниците, осигурили участието им. Някои от тях разговаряха помежду си, очевидно за да преценят силите си.

Селена усети как се стопля отново, колкото повече се отдалечава от краля. Чак когато завиха иззад един завой обаче, Каол посмя да свали ръката си от гърба ѝ.

— Поне веднъж успя да си замълчиш — въздъхна той.

— И как се кланяше само! — обади се весел глас. Това бе Дориан, който се бе подпрял на стената.

— Какво правиш? — попита Каол.

— Ами чакам те, естествено — отблъсна се от стената Дориан.

— Нали ще се видим на вечеря? — отвърна Каол.

— Говорех на шампиона си! — намигна ѝ Дориан. Тя си спомни начина, по който се бе усмихнал на придворната дама при пристигането им. Престолонаследникът застана на безопасно разстояние от нея, зад Каол, а тримата продължиха по пътя си. — Искам да се извиня за грубостта на татко.

Тя погледна към слугите по коридора, които се кланяха на Дориан. Той дори не им обърна внимание.

— В името на Уирда! — разсмя се Дориан. — Вече те е обучил!

След което сръчка Каол с лакът.

— Двамата така успешно ме пренебрегвате, че приличате на брат и сестра! От друга страна обаче, тя е прекалено хубава, за да ти мине за сестричка...

Селена не успя да скрие усмивката си. И тя, и принцът бяха израснали със строги и сурови родители. Аробин никога не бе заменил бащата, когото тя бе изгубила, не се бе и опитал. Но поне си имаше извинение да бъде колкото отдаден, толкова и тираничен. Защо обаче кралят на Адарлан бе допуснал синът му да не се превърне в негово идентично копие?

— Ето! — възкликна Дориан. — Предизвиках реакция! Боговете са ми свидетели, че я накарах да се усмихне! — Той погледна зад тях и, след като се увери, че никой не ги следи, прошепна: — Не мисля, че Каол ти е разкрил плана преди срещата.

— Какъв план? — Тя прокара пръст по полата си, загледана в блясъка на плата на слънчевата светлина.

— За твоята самоличност. Трябва да си мълчиш. Съперниците ти в съревнованието може и да знаят нещо за Асасина на Адарлан и да го използват срещу теб.

Добър съвет, макар да им бе отнело три седмици, за да се сетят да ѝ го кажат.

— Щом не съм безмилостна убийца, коя съм тогава?

— Според всички в замъка — рече Дориан — се казваш Лириан Гордайна. Майка ти е мъртва, а баща ти е заможен търговец от

Белхейвън. Ти си едничката наследница на богатството му. Но в същото време пазиш черна тайна — нощем крадеш бижута. Срещнал съм те през лятото, когато си се опитала да ме обереш по време на почивката ми в Белхейвън, и тогава съм видял потенциала ти. Баща ти обаче разбрал как прекарваш нощите си и те прогонил далеч от града в селце край Ендовиер. Когато татко обявил идеята си за това съревнование, съм решил да те привлеча като свой шампион. Сама можеш да попълниш детайлите.

— Сериозно? — повдигна вежда тя. — *Крадла на бижута?*

— Не мислиш ли, че е очарователно? — попита Дориан, а Каол изсумтя. Когато тя не отговори, принцът продължи: — Харесва ли ти дома ми?

— Много е хубав — отвърна тя.

— Хубав, а? Може би трябва да намеря още *по-големи* покои за шампиона си?

— Щом ти доставя удоволствие.

— Радвам се, че съперниците ти не са разклатили самоувереността ти — засмя се отново принцът. — Какво ще кажеш за Каин?

Тя разбра кого има предвид.

— Може би трябва да започнеш да ме угояваш с това, което му дава Перингтън. — Когато Дориан продължи да я гледа, тя завъртя очи. — Мъже с ръст като неговия обикновено не са нито много бързи, нито много гъвкави. Вероятно може да ме унищожи с един удар, но ще му е голям зор да ме улучи.

Тя погледна към Каол с надеждата той да ѝ възрази, но вместо това ѝ отговори Дориан.

— Хубаво, аз също мисля така. Ами останалите? На някои им се носи лоша слава.

— Изглеждат жалки — излъга тя.

— Едва ли ще очакват да ги напердаши една красива млада дама — ухили се той.

За него това бе просто игра, помисли си с горчивина Селена, но преди да успее да отговори, някой ги прекъсна:

— Ваше Височество! Каква изненада!

Гласът бе силен, но гладък и премерен. Това бе жената от градината. Беше се преоблякла — носеше рокля от бяло и златно.

Пряко волята си Селена ѝ завидя. Изглеждаше зашеметяващо.

Освен това момичето бе готово да се обзаложи, че тази жена *изобщо* не е изненадана да види принца. Вероятно го бе причакала.

— Лейди Калтейн — отвърна Дориан и се напрегна целият.

— Тъкмо се видях с Нейно Величество — каза Калтейн и се обърна с гръб към Селена. Ако се интересуваше поне малко от добри обноски, асасинът щеше да се засегне.

— Нейно Величество иска да Ви види. Разбира се, аз информирах Нейно Величество, че Ваше Височество е на среща и не може...

— Лейди Калтейн — прекъсна словесния ѝ поток Дориан, — опасявам се, че не сте се запознала с новата ми приятелка.

Селена можеше да се закълне, че младата жена пред нея настръхва като котка.

— Позволете ми да ви представя лейди Лилиан Гордайна. Лейди Лилиан, запознайте се с лейди Калтейн Ромпие.

Селена потисна порива просто да си тръгне и направи реверанс. Ако ѝ се наложеше да се съобразява с всичките дворцови простотии, щеше да предпочете да се върне обратно в Ендовиер. Лейди Калтейн се поклони и златните нишки в одеждите ѝ проблеснаха.

— Лейди Лилиан е от Белхейвън. Пристигна снощи.

Жената погледна изпод вежди Селена.

— И колко време ще остане с нас?

— Само няколко години — въздъхна тежко Дориан.

— Само! О, Ваше Височество, колко сте забавен! Та това си е доста време!

Селена се загледа в кръстчето на Калтейн. Наистина ли бе толкова слаба? Как, в името на боговете, дишаше?

Видя как двамата мъже се споглеждат и прочете в очите им безпомощност и раздражение.

— Лейди Лилиан и капитан Уестфол са много близки — драматично заяви Дориан. За голяма радост на Селена Каол се изчерви като домат. — За тях времето ще отлети като миг, уверявам ви.

— А за вас, Ваше Височество? — попита подло Калтейн. В гласа ѝ се прокрадна истерична нотка.

Селена едвам сподави смеха си, когато Дориан отговори.

— Предполагам — каза бавно той и погледна Селена с прекрасните си сини очи, — че ще ми се стори още по-кратко.

Калтейн се извърна към Селена.

— Откъде намерихте тази рокля? — измърка тя. — Невероятна е.

— Аз ѝ я поръчах — изтърси Дориан уж случайно и се загледа в ноктите си. Асасинът и принцът се спогледаха и всеки прочете мислите на другия.

Имаха общ враг.

— *Наистина* ѝ отива, нали?

Калтейн сви устни, след което ги разтегли в изкуствена усмивка.

— Направо е ослепителна. Макар че светлозеленото по принцип не отива на бледите жени.

— Бледата кожа на лейди Лилиан е наследство от баща ѝ, с което той много се гордее — заяви Дориан и се обърна към Каол, който не успяваше да скрие стъписването си. — Не сте ли съгласен, капитан Уестфол?

— За кое? — сопна се той.

— Че лейди Лилиан е *ослепителна*!

— Но моля Ви, Ваше Височество — скара му се Селена, като прикри злорадството си с момичешко изкикотване. — Все пак бледнея пред красотата на лейди Калтейн!

Калтейн поклати глава, но когато се обърна към Дориан, каза само:

— Много сте мили.

Дориан се размърда неспокойно.

— Е, хубаво си побъбрихме. Сега трябва да се видя с мама.

Той се поклони първо на Калтейн, а после и на Каол. След това се обърна към Селена. Тя вдигна вежди, когато той поднесе ръката ѝ до устните си. Те бяха меки, а допирът до кожата ѝ — нежен. Ръката ѝ пламна от докосването му и тя усети как се изчервява. Искаше ѝ се да отстъпи назад или да го удари.

— До нови срещи, лейди Лилиан — усмихна ѝ се той. Селена се изкушаваше да погледне към Калтейн, но само направи реверанс.

— Ние също трябва да тръгваме — рече Каол и Дориан се отдалечи, докато си свиркаше с ръце в джобовете. — Мога ли да ви придружа донякъде? — попита капитанът неискрено.

— Не — излая Калтейн, свалила маската на благоприличие, — имам среща с Негова Светлост херцог Перингтън. Пак ще се видим, лейди Лилиан. — Изрече го с тон, с който всеки асасин би се гордял. — Ще станем големи приятелки.

— Разбира се — отвърна Селена. Калтейн мина покрай тях, а полите ѝ изшумоляха около нея. Двамата изчакаха стъпките ѝ да заглъхнат, преди да се заговорят отново.

— Много се забавляваше, нали? — изсумтя Каол.

— И представа си нямаш. — Селена го потупа по ръката. — Сега и ти трябва да се преструваш, че ме харесваш, и всичко ще е наред.

— Изглежда, с престолонаследника имате едно и също чувство за хумор.

— Може да станем добри приятели с него, а ти ще отидеш по дяволите.

— Дориан има по-красиви приятелки с по-добър произход.

Тя го погледна обидено, а той се ухили.

— Мале, че сме суетни!

— Мразя такива жени! — отвърна на погледа му тя. — Толкова отчаяно се борят за вниманието на мъжете, че предават собствения си пол. И после казваме, че вие не мислите с главите си! Напротив, вие поне сте откровени.

— Казват, че баща ѝ е богат колкото краля — отвърна Каол. — Подозирам, че затова Перингтън я харесва толкова. Пристигна в носилка, по-голяма от селска къща. Бяха я носили триста километра.

— Каква простащина.

— Жал ми е за слугите ѝ.

— А на мен за баща ѝ!

Двамата се разсмяха и той повдигна ръката, за която я бе хванал. Когато стигнаха покоите ѝ, тя спря.

— Ще обядваме ли? Умирам от глад.

Той погледна към стражите и усмивката му угасна.

— Имам да свърша малко работа. Като това да подготвя отряда, с който ще пътува кралят.

Тя отвори вратата и го погледна. Той се усмихна отново и малката луничка на бузата му се покачи нагоре.

— Какво? — попита тя. От стаята ѝ се носеше уханието на нещо вкусно и стомахът ѝ изкъркори.

— Асасинът на Адарлан — поклати глава той, разсмя се и тръгна надолу по коридора. — Почини си — подвижна през рамо. — Съревнованието наистина започва утре. И дори да си толкова невероятна, колкото твърдиш, пак ще е по-добре да си се наспала.

Селена вдигна очи към тавана и затръшна вратата след себе си, но когато се зае с обяда си, установи, че си тананика.

[1] От Юл (езически празник по време на зимното слънцестоене) и Коледа. — Бел.ред. ↑

Селена се чувстваше, все едно са я сръчкали веднага щом е затворила очи. Простена и направи гримаса, когато някой дръпна завесите, за да приветства утринното слънце.

— Добро утро!

Никаква изненада. Беше Каол.

Тя се сви под завивките и придърпа одеялото над главата си, но той го сграбчи и го хвърли на пода. Нощницата се бе увила около бедрата ѝ и Селена потръпна от студ.

— Студено е! — оплака се тя и сви колене до тялото си. Не ѝ пукаше, че има само няколко месеца, за да победи останалите шампиони. Спеше ѝ се! Щеше да е по-добре, ако престолонаследникът я бе измъкнал по-рано от Ендовиер, за да може да възстанови силите си. Откога ли знаеше за съревнованието?

— Ставай. — Каол издърпа възглавницата изпод главата ѝ. — Губиш ми времето.

Не показва с нищо, че вижда щедрото количество плът, което нощницата ѝ разкриваше.

Селена изсумтя и се завъртя към ръба на леглото, след което протегна ръка, за да докосне пода.

— Подай ми пантофките — промърмори тя, — подът е като от лед.

Той изсумтя, но тя се постара да не му обръща внимание, докато се изправяше. След това се олюля и тръгна към трапезарията, където я очакваше огромна закуска.

— Яж бързо — нареди Каол и посочи с брадичка храната, — съревнованието започва след час!

Тя се постара да скрие тревогата си с престорена въздишка и се плъосна на стола с грацията на сънена мечка. След това огледа масата. Пак нямаше ножове.

Заби вилица в една от наденичките.

— От какво, ако мога да попитам, си толкова уморена? — поинтересува се Каол.

Тя изпи чаша сок от нар и обърса устата си със салфетка.

— Четох до четири сутринта — отвърна тя. — Писах на принца ви за разрешение да ползвам библиотеката. Той ми прати седем книги от личната си колекция и ми нареди да ги прочета.

— Как си посмяла да пишеш на престолонаследника! — поклати глава Каол.

Тя се ухили и отхапа от шунката си.

— Можеше и да не отговори на писмото ми. Но пък аз съм неговият шампион. Не всички са длъжни да се държат толкова отвратително с мен като теб.

— Ти си една убийца.

— Ако бях крадла на бижута, щеше ли да бъдеш по-мил? Не си прави труда да ми отговаряш — махна с ръка тя.

Опита от кашата, не остана доволна и изсипа четири лъжици кафява захар в сивото ястие.

Дали останалите щяха да са сериозни съперници? Преди да се разтревожи наистина, тя спря поглед върху черните дрехи на капитана.

— Ти винаги ли се обличаш като гробар?

— Побързай — отвърна простичко той. — Съревнованието не чака.

Внезапно изгуби апетит.

— Тогава трябва да се преоблека. — Тя понечи да извика Филипа, след което се спря. — Какво мога да очаквам от турнира днес? Да знам какви дрехи ще са подходящи.

— Не зная — отвърна той. — Не казват нищо, докато не пристигнем.

Капитанът потупа дръжката на меча си и извика една слугиня, която изпроводи Селена до спалнята ѝ. Той нареди зад гърба им:

— Облечи я с риза и панталони, нещо, което да ѝ осигурява свобода на движението, но да не разкрива прекалено много. И донеси наметало!

Момичето изчезна в съблекалнята. Селена я последва, спокойно се съблече по бельо и с огромна наслада забеляза как бузите на Каол стават като домати, преди да извърне поглед.

След няколко минути обаче отново бе намръщена, докато подтичваше зад капитана във фоайето.

— Изглеждам нелепо! Панталоните са просто ужасни, а за ризата не искам и да говоря!

— Спри да се вайкаш! На никой не му пука за дрешките ти.

Той отвори вратата на покоите ѝ и стражите пред нея мигновено застанаха мирно.

— Пък и можеш да се съблечеш в казармите. Сигурен съм, че останалите ще се зарадват много да те видят по бельо.

Тя грозно изпсува и уви зеленото наметало около себе си, след което ускори крачка, за да не изостава.

Капитанът на стражата профуча през замъка, който все още се не бе стоплил от утринното слънце. Скоро се озоваха в казармите. Стражи, облечени в различни видове брони, им отдадоха чест, а отворена врата разкриваше грамадна столова, в която мнозина от тях просто закусваха.

Най-накрая Каол спря някъде на приземния етаж. Грамадното правоъгълно помещение, в което се озоваха, бе с размерите на бална зала. Осеян с колони, подпирajući огромен вътрешен балкон, подът бе оцветен шахматно в черно и бяло, а стъклените прозорци, заемащи една от стените, бяха отворени. Леките и прозрачни завеси се вееха на хладния бриз, който идваше от градината. Повечето от другите шампиони вече бяха тук и се дуелираха с хора, които по всяка вероятност бяха лични треньори, осигурени от покровителите им. Никой не си направи труда да я погледне, с изключение на приятно изглеждащия мъж със сиви очи, който ѝ се усмихна криво, преди да се върне към стрелбата с лък. Изглежда, тя му се удаваше много.

Селена повдигна брадичка и разгледа оръжията.

— Нали не очакваш от мен да въртя боздуган само час след изгрев?

От коридора зад тях се появиха шестима стражи, които се присъединиха към дузината, които вече пазеха залата. Всичките бяха с извадени мечове.

— Ако пробваш някоя простотия — прошепна Каол, — играта свършва.

— Но аз съм просто една крадла, забрави ли?

Тя приближи оръжията. Беше страшно глупаво да ги оставят просто така. Мечове, кинжали, брадви, лъкове, копия, ловни ножове, боздугани, ножове за мятане, бойни тояги...

По принцип предпочиташе кинжала, но можеше да борава с всяко от изложените оръжия. Огледа тренировъчната зала и направи гримаса. Същото важеше и за по-голямата част от съперниците ѝ.

С крайчеца на окото си долови някакво движение.

Каин влезе в залата, обграден от двама стражи и белязан мъжага, който трябваше да е треньорът му. Тя се изпъчи, когато той я приближи. Дебелите му устни се разтеглиха в усмивка.

— Добро утро — каза Каин. Гласът му бе дълбок и дрезгав, а тъмните му очи огледаха тялото ѝ, преди да се спрат върху лицето. — Мислех, че вече ще си избягала вкъщи.

— И да изпусна цялото забавление? — усмихна се тънко тя. Каин отвърна на усмивката ѝ, след което се отдалечи.

Щеше да е лесно, толкова лесно. Да го хване за врата и да забие лицето му в земята. Дори не осъзна, че трепери от ярост, докато Каол не се появи пред нея.

— Пази си силите за съревнованието — каза той тихо, но твърдо.

— Ще го убия — изхриптя тя.

— Не, няма. Просто го натупай и той ще млъкне. Не си хаби енергията да го мразиш. Той е просто грубиян от кралската армия, нищо повече.

— Днес си пълен с полезни съвети — завъртя очи тя.

— По-добре, отколкото да се наложи да те спасявам.

— Това би било мило.

— Сама трябва да спечелиш битките си. — Той посочи с меча си към оръжията. — Избери някое. — Очите му светнаха, когато тя свали плаща си и го захвърли зад себе си. — Да видим дали наистина си толкова добра, или говориш празни приказки!

Не се бе отказала от това да затвори устата на Каин завинаги. Засега обаче щеше просто да накара Каол да съжалява за думите си.

Всички оръжия бяха добре направени и блестяха на слънчевата светлина. Селена ги елиминираше едно по едно, като преценяваше с кое каква рана може да нанесе на лицето на капитана.

Сърцето ѝ забързваше ритъма си, когато прокараваше пръст по остриетата и дръжките на различните оръжия. Установи, че се колебае

между ловните кинжали и една красива рапира с богато украсен гард.

С нея можеше да го намушка от разстояние.

Оръжието запя, когато го извади от стойката и го задържа в ръка. Имаше прекрасно острие — дълго, гладко, леко.

Бяха толкова глупави. Не й даваха достъп до обикновен нож за масло, но й даваха това?

„Нека първо го поуморя“ — помисли си тя.

Каол захвърли плаща си върху нейния, а мускулите му се раздвижиха под черната риза. Изтегли меча си и нареди:

— Ан гард!

След което застана в защитна позиция.

Селена го загледа тъпо.

„За какъв се мислиш, че да ми казваш *ан гард*?“

— Смяташ да почваме отначало? — попита тя толкова тихо, че само той я чу. След което потърка дръжката. Пръстите й се увиха около хладната повърхност. — Все пак изкарах цяла година в Ендовиер. Може и да съм забравила как да се бия.

— Предвид това колко хора изтрепа в мините, не мисля, че си забравила каквото и да е.

— Това беше с кирка — заяви тя и усмивката й стана зловеща. — Там е лесно. Пукваш главата на някого или го изкормваш. — За щастие, никой от останалите шампиони не ги подслушваше. — Ако смяташ това за равностойно на боя с меч, се чудя как ли се биеш самият ти... капитан Уестфол?

Тя постави свободната си ръка на сърцето и притвори очи, за да наблегне на казаното.

Капитанът на стражата изръмжа и я нападна.

Както и очакваше. Очите й рязко се отвориха, веднага щом подметките на ботушите му изстъргаха по земята. Тя завъртя ръка, за да блокира удара на меча му, а краката й се преместиха така, че да поемат тежестта на сблъсъка. Стоманените остриета се срещнаха със звън. Звукът бе странен и някак по-болезнен, отколкото би бил истински удар. Селена обаче не мислеше за това. Той нападна отново. Тя го блокира с лекота, но ръцете я заболяха, все едно мускулите й се събуждат от дрямка. Въпреки това, тя не отстъпи, а продължи да се защитава.

Битките с мечове бяха като танц — трябваше да следваш определени стъпки, иначе всичко се проваляше. Веднъж влезеш ли в ритъм, просто не трябваше да изоставащ.

Останалите съперници и светът около тях избледняха.

— Браво! — процеди Каол през зъби, когато тя го принуди да се защитава. Краката ѝ горяха. — Много добре — изпъшка той.

Ако трябваше да бъде честна, него също си го биваше. Направо си беше жив дявол, ама никога нямаше да му го признае.

Остриетата се срещнаха и двамата притиснаха оръжията си. Той бе по-силен и тя простена от усилието, което ѝ костваше да задържи острието му надалече от себе си.

Но колкото и силен да беше, не можеше да се мери с нея по скорост.

Тя отстъпи назад и нападна с лъжлив удар, а краката ѝ се придвижиха с грацията на фламинго. Изненадан, той съумя само да отстъпи, но силата на удара му се бе изгубила.

Тя се впусна в атака, като нанасяше удар след удар, радваше се на равната болка в рамото, която припламваше при всеки удар на мечовете им. Бе бърза, изумително бърза, като танцьор в свещен ритуал, като змия от Червената пустиня, като течението на планински ручей.

Но той не изостана и тя му позволи да напредне, преди да си върне позицията. Той се опита да я изненада с удар към лицето и гневът ѝ се завърна. Вдигна лакът и блокира юмрука му, като го принуди да свали ръката си долу.

— Има нещо, което не бива да забравяш в битките си с мен, Сардотиен — изпъшка той. Слънчевата светлина се отразяваше в златистокафявите му очи.

— Хм? — отвърна тя, докато блокираше поредната му атака.

— Никога не губя.

Широка усмивка огря лицето му и преди тя да разбере думите му, нещо подкоси крака ѝ. Тя усети как пада и изохка, когато гърбът ѝ се удари в мраморния под. Рапирата изхвърча от ръката ѝ.

Каол опря острието на меч си в сърцето ѝ.

— Печеля.

Тя се изправи на лакти.

— Наложих ти се да ме спънеш. Славна победа, няма що.

— Не аз съм с острие, опряно в гърдите.

Звънът на оръжия и стоновете на биещите се изпълниха въздуха около нея. Тя погледна към останалите шампиони. Повечето бяха в разгара на битките с треньорите си. Всъщност всички, освен един.

Каин ѝ се ухили широко и тя оголи зъби.

— Добра си — каза Каол, — обаче някои от движенията ти са много недисциплинирани.

Тя извърна очи от Каин и погледна към Каол.

— Това не спаси никоя от жертвите ми досега — излая в отговор.

Каол се изсмя на раздразнението ѝ, след което посочи с меч към оръжията, като ѝ даде време да се изправи на крака.

— Избери нещо друго. Постарай се да ме поизпотиш малко.

— Ще те одера като суджук и ще набода очите ти на шиш — закани се тя и остави рапирата.

— Не ти липсва кураж.

Тя хвърли рапирата на мястото ѝ и взе ловните ножове.

„Добрите ми стари приятели.“

Страховита усмивка разцъфтя на лицето ѝ.

Точно когато Селена понечи да нападне капитана с ножовете, някой тропна с копие по земята и привлече вниманието на всички. Тя се обърна по посока на гласа и видя едър човек с оредяваща коса, който бе застанал под вътрешния балкон.

— Внимание! — повтори мъжът. Селена погледна към Каол, който кимна и взе ножовете ѝ, докато се присъединяваха към останалите двайсет и трима състезатели, обкръжили говорещия.

— Аз съм Теодус Бруло, Майстор на оръжията, и ще оценявам представянето ви по време на съревнованието. Разбира се, последната дума принадлежи на краля, но всеки ден ще давам мнение достойни ли сте да се състезавате за титлата негов шампион.

Той потупа дръжката на меча си. Селена не можа да не се възхити на красивите орнаменти.

— Аз съм Майстор на оръжията от трийсет години и съм живял в замъка от петдесет и пет. Обучил съм мнозина от рицарите и благородниците на Адарлан, а също и доста кандидати за шампионската титла. Не се впечатлявам лесно.

Застаналият зад Селена Каол изпъна рамене и тя се запита дали Бруло не го е обучил. Предвид лекотата, с която капитанът бе издържал на темпото ѝ, тя реши, че Майсторът на оръжията наистина заслужава титлата си. А и по-добре от всички знаеше, че е неразумно да подценява някой заради външния му вид.

— Кралят вече ви е казал всичко, което трябва да знаете за съревнованието — продължи Бруло и хвана ръце зад гърба си. — Подозирам обаче, че искате да знаете повече един за друг.

Той посочи с месестия си пръст към Каин.

— Ти! Как се казваш, с какво се занимаваш, откъде идваш? Бъди честен. Никой от вас не е хлебар или свещар.

Ужасната усмивка отново огря лицето на Каин.

— Казвам се Каин и съм войник в армията на краля. Идвам от Планините на Белия зъб.

Разбира се. Тя бе чувала за жестокостта на планинците от тази местност, бе виждала някои от тях отблизо, бе ставала свидетел на свирепия блясък в очите им. Много от тях се бяха бунтували срещу Адарлан и повечето бяха загинали. Какво ли биха казали те за този човек, ако можеха да го видят сега?

Тя изскърца със зъби. Какво ли биха казали хората от Терасен, ако видеха нея?

Бруло обаче явно нито знаеше това, нито пък се интересувахе, и дори не кимна, преди да посочи мъжа, застанал вдясно от Каин.

Селена веднага го хареса.

— Ти кой си?

Мършавият висок мъж с оредяваща руса коса огледа околните и изсумтя.

— Ксавие Форул, майстор крадец от Мелисанде.

Майстор крадец? Този човек?

Но разбира се, даде си сметка тя. Това, че е толкова слаб, вероятно му помагаше да се промъква в чуждите домове. Може би не блъфираше.

Един по един участниците в състезанието се представиха. Сред тях имаше шестима опитни войници, до един изхвърлени от армията заради поведението си — което бе зловещо, тъй като армията на Адарлан се славеше надлъж и шир с жестокостта си. Имаше и още трима крадци — сред които и тъмнокосият сивоок Нокс Оуън, за когото бе чувала и който й се бе усмихнал чаровно тази сутрин. Имаше трима наемници, които изглеждаха готови да сварят враговете си живи, а също и двама серийни убийци, поставени в окови.

Бил Частейн, наричан Окоядеца, изяждаше очите на жертвите си, както подсказваше и псевдонимът му. Той изглеждаше съвсем обикновен човек, среден на ръст, с къса кафява коса и загоряла кожа. Селена обаче с мъка отклони погледа си от белязаната му уста.

Другият бе Нед Клемент, наричан Косата заради оръжието, с което измъчваше и разкъсваше своите жертви — жрици от храмове. Бе невероятно, че никой от тях не е екзекутиран, но по загорялата им кожа тя предположи, че са били изпратени в Калакула — южният лагер на смъртта, подобен на този в Ендовиер.

Следваха двама души, които изглеждаха като приближени на някой военачалник. Накрая останаха петимата асасини.

Тя веднага забрави имената на първите четирима — надменно, мърляво момче, огромен грубиян, дребен и злобен човек и някакъв подсмърчащ боклук, който твърдеше, че обичал ножовете. Те не бяха от Гилдията на асасините и Аробин Хамел никога нямаше да приеме такива като тях в нея. Членството там изискваше години на усилените тренировки, а също и повече от впечатляващи резултати. Тези четиримата можеха и да имат уменията, но нямаша класата, която Аробин изискваше. Разбира се, трябваше да внимава с тях, но знаеше, че не са на нивото на Тихите асасини от Червената пустиня. Те биха били равностойни противници, може би дори способни да я победят. Бе прекарала цял месец от едно изгарящо лято в тренировки с тях и мускулите още я боляха от изтощителните им упражнения.

Последният асасин на име Грейв^[1] обаче привлече вниманието ѝ. Той бе нисък и слаб, с неприятно лице, което караше хората да извържат поглед. Влезе в залата с окови, които бяха махнати чак когато стражите около него — а те бяха цели пет — му отправиха официално предупреждение. Дори сега не го изпускаха от очи. Докато се представяше, Грейв се усмихна мазно и разкри жълтите си зъби. Тя се почувства омерзена, когато погледът му се спря на тялото ѝ. Такива хора никога не се задоволяваха с това просто да убият. Не и ако жертвите са жени.

Насили се да отвърне на лъстивия му поглед.

— А ти? — прекъсна мислите ѝ Бруло.

— Лириан Гордайна — каза тя и вирна брадичка, — крадла на бижута от Белхейвън.

Някои от мъжете се изкикотиха и тя стисна зъби. Нямаше да ѝ се присмиват, ако знаеха истинското ѝ име или това, че може да ги одере живи дори без ножа си.

— Хубаво — махна с ръка Бруло, — имате пет минути да оставите оръжията си настрана и да си поемете дъх. След това ще има бягане, за да видим в каква форма сте. Тези, които не могат да пробягат разстоянието, ще си вървят у дома — или по-скоро в затвора, от който покровителите им са ги измъкнали. Първото ви изпитание е след пет дни. Благодарете на боговете, че не е по-скоро!

След тези думи всички наоколо се пръснаха. Шампионите разговаряха с треньорите си за това кой според тях е най-сериозният им противник. Вероятно Каин или Грейв. Едва ли някой би се уплашил

от крадла на бижута. Каол остана зад нея, докато останалите претенденти се отдалечаваха.

Не бе прекарала осем години в изграждане на репутацията си и една в мините на Ендовиер, за да бъде унижавана така.

— Ако трябва да се нарека крадла отново...

— Какво? — вдигна вежди Каол.

— Знаеш ли колко обидно е да се правиш на никаквица от малко градче?

— Не мога да повярвам, че си *толкова* надменна — погледна я съжалително той. Тя настръхна, но той продължи. — Беше глупаво да тренираме сега. Не знаех, че си толкова добра. За щастие, никой не забеляза. И знаеш ли *защо*, Лилиан? — Той я приближи и снижи глас. — Защото си просто едно хубаво момиче. Защото си обикновена крадла от обикновен малък град. Огледай се внимателно. — Той се озърна крадешком към останалите шампиони. — Някой от тях да те зяпа? Да те преценява? Не. Защото не си им конкурент. Защото не стоиш между тях и свободата им.

— Тъкмо това е унизителното!

— Тъкмо това е капанът. Трябва да останеш незабелязана по време на съревнованието. Няма да блестиш, няма да пребиваш крадци, войници и главорези. Ще се представяш прилично, така че никой да не заподозре нищо. Така че да са сигурни в елиминацията ти и да съсредоточат вниманието си върху по-силни и по-опасни противници като Каин. И тъкмо така ще спечелиш — продължи Каол — и ще видиш изражението на лицата им, когато разберат, че са били победени. Тогава успехът ти ще е още по-сладък, а обидите и униженията ще си струват. — Той протегна ръка, за да я изведе навън. — Какво ще кажеш за това, Лилиан Гордайна?

— Ще кажа, че мога и сама да се грижа за себе си — отвърна спокойно тя, но пое ръката му. — Трябва обаче да ти призная, че си брилянтен, капитане. Толкова брилянтен, че мога да ти подаря един от брилянтите, които възнамерявам да задигна от кралицата.

Той се разсмя.

Двамата излязоха навън.

Където я очакваше надбягването.

Дробовете ѝ горяха. Краката ѝ бяха като от олово. Но не спираше да бяга и се стараеше да е в средата на групата шампиони. Бруло, Каол и останалите треньори ги следваха на коне, придружени от три дузини въоръжени стражи.

Някои от шампионите, сред които Грейв, Нед и Бил, бяха с дълги окови. Селена явно беше привилегирована, че Каол не е оковал и нея.

За огромна нейна изненада Каин водеше с лекота останалите. Как можеше някой толкова едър да е и толкова бърз?

Звуците от хрущящи сухи есенни листа и неравно дишане изпълниха топлия есенен въздух. Селена обаче не изпусна от поглед влажната тъмна коса на крадеца пред нея. Стъпка след стъпка, вдишване и издишване, това бе ритъмът, който трябваше да спазва. И не трябваше да забравя да диша равномерно.

Далеч пред тях Каин взе завоя и се отправи обратно към замъка. Последваха го като ято птици. Крачка след крачка, без забавяне на ход. Нека гледат Каин, нека насочват заговорите си срещу него. Селена нямаше нужда от победата в това състезание, за да докаже, че е най-добра. Беше си добре без похвалите на краля! Увлечена в мислите си, тя пропусна да си поеме въздух и краката ѝ се огънаха. Въпреки това запази равновесие. Надбягването щеше да свърши. Скоро.

Дори не посмя да се озърне назад, за да провери дали някой не е паднал. Усещаше обаче върху себе си погледа на Каол, който ѝ напомняше да си стои в средата на колоната. Явно все пак имаше някаква вяра в силите ѝ.

Дърветата се разрешиха и разкриха полето между игрището и конюшните. Финалната права! Зави ѝ се свят. Щеше да изпусва от болката, която прониза едната половина на тялото ѝ, ако имаше дъх за това.

Трябваше да остане в средата на колоната.

В средата на колоната!

Каин излезе от дърветата и вдигна победно ръце. Изтича още няколко крачки, като забави ход, за да успокои дишането си, а треньорът му изръкопляска. Единствената реакция на Селена бе да продължи да тича. Оставаха ѝ само още няколко метра. Светлината на

откритото поле ставаше все по-ярка и по-ярка. Трябваше да остане в средата на колоната. Годините тренировки с Аробин Хамел я бяха научили колко е опасно да се предадеш.

Тогава излезе от дърветата и синевата на небето и зеленината на тревата на откритото поле сякаш избухнаха пред очите ѝ. Мъжете пред нея забавиха ход. Тя едвам се сдържа да не падне на колене и умерено забави крачка, като си наложи да не спира да диша, докато звездичките не изчезнаха от погледа ѝ.

— Браво — излая Бруло, като спря коня си и огледа първите пристигнали. — Пийнете малко вода. После продължаваме с тренировките.

С помътнял поглед видя как Каол спира коня си. Краката ѝ сами се насочиха към него, а после го подминаха и тя тръгна обратно към гората.

— Къде отиваш?

— Изпуснах си пръстена — излъга тя и даде всичко от себе си, за да изглежда разсеяна. — Само минутка да го намеря.

Без да изчака разрешението му, Селена се върна в гората, придружавана от присмехулните викове на останалите шампиони, които я бяха чули. От шума пред себе си разбра, че още някой приближава. Отиде със залитане към храстите. Светът около нея притъмня.

Падна на колене и повърна. А след това продължи да повръща, докато в нея не остана нищо. Последният шампион мина покрай нея.

Трепереща, тя се хвана за най-близкото дърво и се изправи. Намери капитан Уестфол да я чака на пътя свил устни.

Обърса уста с ръкав и не му каза нищо, когато излезе от дърветата.

[1] Гроб (от англ.) — Бел.ред. ↑

Бруло ги освободи по обяд. Селена бе, меко казано, гладна. Бе излапала половината си обяд, тъпчейки хляб и месо в устата си, когато вратата на столовата се отвори.

— Какво търсиш тук? — попита тя с пълна уста.

— Моля? — отвърна капитанът на стражата и седна на масата. Беше се изкъпал и преоблякъл. Придърпа чиния със съомга към себе си и си сипа. Селена направи физиономия и сбърчи нос.

— Не обичаш ли риба?

— По-скоро бих умряла, отколкото да я ям.

— Това е изненадващо — отвърна той и започна да се храни.

— Че защо?

— Защото вониш на такава!

Тя зяпна и разкри топката хляб и говеждо в устата си. Той поклати глава.

— Добре се биеш, но обноските ти никакви ги няма.

Тя изчака да види дали капитанът няма да спомене това, че е повърнала, но той не каза нищо повече.

— Мога да се държа и като дама, ако искам.

— Предлагам ти тогава да започнеш веднага. — Направи кратка пауза, преди да зададе въпрос. — Как ти се струва временната ти свобода?

— Дразниш ли ме, или питаш сериозно?

Той отхапа от рибата си.

— Както предпочиташ.

Прозорецът разкриваше обедното небе, малко бледо, но все пак красиво.

— Като цяло ми допада, особено предвид това, че имам книги, които да си чета винаги когато ме заключите тук. Не вярвам, че ще ме разбереш.

— Обратното. Нямам толкова време да чета колкото теб или Дориан, но това не означава, че обичам книгите по-малко от вас.

Тя захапа една ябълка. Бе сладка като мед.

— Сериозно? И какви книги харесваш?

Той каза няколко заглавия и тя премигна.

— Хм, добър избор... като цяло. Други?

И така разговорът продължи. Неусетно мина цял час. Когато часовникът удари един часа на обяд, капитанът се изправи.

— Свободна си да прекараш следобеда както поискаш.

— А ти къде отиваш?

— Да си почина.

— Дано си прочел нещо интересно, преди да се видим отново.

— А ти дано си се изкъпала — подсмръкна той на излизане от стаята.

Селена въздъхна и викна слугините да подготвят банята. Очакваше я следобед в четене на балкона!

* * *

На следващата сутрин вратата на спалнята на Селена се отвори и познат силует се очерта на прага. Каол Уестфол замръзна, когато намери асасина да виси от рамката на вратата и да се набира отново и отново, докато брадичката ѝ докосне дървото. Фланелката ѝ бе подгизнала от пот и капеше на вадички от бледата ѝ кожа. Упражняваше се вече цял час. Ръцете ѝ трепереха от набиранията.

Можеше и да се преструва, че е в средата на колоната, но нямаше да тренира средняшки — макар всяко повторение да караше тялото ѝ да пищи. Не бе в *толкова* лоша форма — все пак кирката в мините не бе никак лека. И тренировката ѝ, естествено, нямаше нищо общо с това, че съперниците я бяха видели запъхтяна.

Вече имаше предимство пред тях. Сега просто трябваше да го увеличи.

Не прекъсна упражненията си, а само му се усмихна. Въздухът излезе със свирене през зъбите ѝ.

За нейна голяма изненада той също се усмихна.

* * *

Същия следобед върхлетя страховита буря и Каол разреши на Селена да се разходи в замъка с него след края на тренировката с останалите шампиони. Макар да не говореха много, тя бе щастлива, че е пусната извън покоите си и се облече в една от най-новите си рокли — красива копринена одежда с цвят на люляк, бледорозови дантели и перлени копчета. Завиха зад един ъгъл и едва не се сблъскаха челно с Калтейн Ромпие. Асасинът щеше да направи гримаса, но забрави за това, когато видя спътницата ѝ.

Беше жена от Ейлве.

При това истинска красавица, висока и слаба и със съвършени изящни черти. Свободната ѝ бяла рокля контрастираше с кремовекафявата ѝ кожа, а по-голямата част от гърдите ѝ бе покрита от златна огърлица. На китките си носеше гривни от злато и слонова кост, а на краката си — сандали и още гривни. Тънка златна диадема с рубини украсяваше главата ѝ, а двама стражи, въоръжени до зъби с характерните за Ейлве извити ками и ятагани, загледаха Селена и Каол внимателно, за да преценят колко опасни са.

Момичето от Ейлве бе принцеса.

— Капитан Уестфол? — възкликна Калтейн и направи реверанс. Зад нея някакъв човек, облечен с червено-черните одежди на съветник, им се поклони.

Принцесата на Ейлве остана неподвижна, а кафявите ѝ очи не изпускаха Селена и спътника ѝ от поглед. Селена се усмихна леко и принцесата приближи. Стражите ѝ се напрегнаха.

Придвигваше се с грацията на пантера.

Калтейн махна към момичето, а върху красивото ѝ лице бе изписано зле прикрито презрение.

— Това е Нейно Височество принцеса Нехемия Итгер от Ейлве.

Каол се поклони ниско. Принцесата кимна с едва забележимо помръдване на брадичката си. Селена знаеше името ѝ. Често бе чувала робите от Ейлве в Ендовиер да се хвалят с красотата и смелостта на своята принцеса. Нехемия, Светлината на Ейлве, която щеше да ги избави от злощастната им участ. Нехемия, която някой ден можеше да застраши властта на краля в родината им, щом наследеше трона си. Нехемия, която тайно подпомагаше с информация и провизии бунтовниците в Ейлве. Но какво търсеше тя тук?

— А това е лейди Лилиан — добави бодро Калтейн.

Селена направи най-дълбокия реверанс, на който бе способна, без да падне, и каза на ейлвийски:

— Добре дошли в Рифтхолд, Ваше Височество.

Принцеса Нехемия се усмихна бавно, а останалите зяпнаха. Съветникът грейна и избърса потта от челото си. Защо не бяха изпратили при Нехемия престолонаследника или поне Перингтън? Защо я придружаваше Калтейн Ромпие?

— Благодаря — отговори тихо принцесата.

— Предполагам, че сте пътували дълго — продължи Селена на ейлвийски. — Днес ли пристигнахте, Ваше Височество?

Стражите на Нехемия се спогледаха, а самата тя повдигна вежди.

— Да, а кралицата изпрати *тази* — принцесата посочи с брадичка Калтейн — да ме посрещне и разведе из двореца заедно с онзи потящ се червей.

Принцесата присви очи към ниския съветник, който започна да кърши ръце и отново попи потта от челото си с кърпичка. Може би знаеше каква заплаха представлява Нехемия. Защо обаче я бяха довели в замъка?

Селена прокара език по зъбите си в опит да не се разсмее.

— Изглежда ми малко изнервен. — Трябваше да смени темата, иначе наистина щеше да се разсмее. — Какво мислите за замъка?

— Най-глупавото нещо, което съм виждала през живота си — отвърна Нехемия и погледна към тавана, все едно можеше да види стъклената надстройка през камъните. — По-скоро бих влязла в пясъчен замък.

Каол ги наблюдаваше невярващо.

— Опасявам се, че не разбирам нито дума от това, което си казахте — прекъсна ги Калтейн. Селена с мъка се сдържа да не подбели очи. Бе забравила, че и тази жена е тук.

— Ние — започна принцесата, като се мъчеше да намери точната дума на общия език — си говорихме с времето.

— За времето — поправи я Калтейн.

— Мери си приказките — сръза я Селена, преди да помисли какво прави.

Калтейн се усмихна подло.

— Дошла е да научи обичаите ни и един от тях е правилната реч. Не е редно да говори глупости.

Да научи обичаите? Или нещо съвсем друго? Лицата на принцесата и стражите оставаха неразгадаеми.

— Ваше Височество — пристъпи напред Каол. Елегантно движение, с което застана между Нехемия и Селена. — Да не би да разглеждахте замъка?

Нехемия се замисли за това как трябва да отговори и погледна към Селена, все едно очакваше тя да ѝ стане личен преводач. Селена се усмихна леко. Нищо чудно, че съветникът се бе изпотил толкова. Нехемия бе като природна стихия.

Селена преведе въпроса на Каол без затруднения.

— Ако смятате това безумие за замък — отвърна Нехемия.

— Казва да — обърна се Селена към Каол.

— Никога не съм чувала толкова много думи да означават една — измърка Калтейн.

Селена заби нокти в дланите си.

„Ще ти оскубя косата“ — помисли си тя.

Каол направи още една крачка към Нехемия и на практика блокира пътя ѝ към Селена. Беше наистина умен. Постави ръка на сърцето си и каза:

— Ваше Височество, аз съм капитан на кралската стража. Моля, позволете ми да ви разведа.

Селена преведе думите му и принцесата кимна.

— Разкарайте я — каза тя на Селена, като махна към Калтейн. — Има отвратителен нрав.

— Свободна сте — усмихна се Селена на Калтейн. — Принцесата е уморена от компанията Ви.

— Но кралицата... — зяпна Калтейн.

— Ако такова е желанието на Нейно Височество, ще го изпълним — прекъсна ги Каол. Лицето му бе застинало в безизразната маска на протокола, но Селена можеше да се закълне, че в очите му бяха проблеснали весели искрици. Прииска ѝ се да го гушне.

Дори не си направи труда да кимне на Калтейн, когато принцесата и съветникът се присъединиха към компанията им и оставиха вбесената придворна дама зад себе си.

— Всички ли придворни тук са такива? — попита принцесата Селена на ейлвийски.

— Като Калтейн ли? За жалост, да, Ваше Височество.

Нехемия огледа асасина и Селена осъзна, че преценява всичко — походката, стойката, дрехите ѝ. Както самата тя бе преценила принцесата.

— Вие обаче не сте като тях. Откъде сте научили да говорите ейлвийски толкова добре?

— Аз... — Селена трябваше бързо да измисли лъжа. — Учила съм го няколко години.

— Имате селски акцент. Такъв ли открихте в книгите си?

— Познавах жена от Ейлве, която ме научи на езика.

— Робиня? — Тонът на принцесата стана остър като бръснач и Каол ги погледна стреснат.

— Не — отвърна бързо Селена. — Не одобрявам робството.

Нещо в стомаха ѝ се сви, когато си спомни за робите, които бе оставила в Ендовиер, всички обречени на страдания до смъртта си.

Това, че бе напуснала Ендовиер, не означаваше, че той е престанал да съществува.

— Значи сте много различна от останалите.

Селена успя само да кимне на принцесата, докато завиваха към залата пред тях. Слугите се разбягваха от пътя им и наблюдаваха ококорени принцесата и стражите ѝ. След момент неловко мълчание Селена изпъна рамене.

— Защо, ако мога да попитам, сте дошли в Рифтхолд? — След кратка пауза добави — Ваше Височество?

— Няма нужда да ме наричаш така. — Принцесата се заигра с една от златните гривни по ръцете си. — Дойдох по молба на баща си, кралят на Ейлве, да науча езика и обичаите ви, така че да мога да служа по-добре на народа си.

Предвид всичко, което бе чувала за Нехемия, Селена се усъмни, че това е цялата истина, но се усмихна учтиво и попита:

— Колко дълго ще останете в Рифтхолд?

— Докато баща ми не ме извика отново. — Тя спря да играе с гривните си и се намръщи на дъжда, който барабанеше по прозорците. — Ако имам късмет, ще е още пролетта. Освен ако татко не реши, че мъж от Адарлан би бил подходящ консорт. Тогава ще остана, докато не уредим и този въпрос.

Предвид раздразнението, което прочете в очите ѝ, Селена съжали бъдещия мъж, когото бащата щеше да избере.

Внезапно ѝ хрумна нещо.

— За кого бихте се оженили? За Дориан?

Това бе нахално и тя съжали, че е попитала, веднага щом го изрече. Нехемия обаче само изцъка с език.

— Хубавецът ли? Непрекъснато ми се усмихваше, но видях как намигва и на останалите жени в двора. Искam съпруг, който да топли моето легло. Само моето.

Тя отново изгледа асасина от глава до пети. Селена усети, че погледът ѝ се спира върху белезите по ръцете ѝ.

— А вие откъде сте, Лилиан?

Селена внимателно скри ръцете в полите си.

— От Белхейвън, рибарско селище във Фенхароу. Още не мога да се отърся от ужасната смрад.

Това не бе лъжа. Всеки път, когато отидеше в Белхейвън и приближеше пристанищата му, ѝ се гадеше от вонята на риба.

— В Рифтхолд също вони ужасно — изсмя се принцесата. — Твърде много хора. В Банджали поне слънцето изгаря всичко. А и речният дворец на баща ми ухае на цветовете на лотоса.

Каол се прокашля, очевидно уморен от това, че е изключен от разговора. Селена му се ухили.

— Не бъди толкова кисел — каза му на общия език. — Трябва да угодим на принцесата.

— Спри да злорадстваш — отвърна той намръщен и постави ръка върху дръжката на меча си. Стражите на Нехемия веднага го приближиха. Каол може и да бе капитан на стражата, но Селена не се съмняваше, че тези хора ще го убият, ако преценят, че представлява заплаха.

— Просто ще я отведа до Кралския съвет. И ще ги попитам защо са позволили Калтейн да я придружава.

— Ловуваш ли? — прекъсна ги Нехемия на ейлвийски.

— Аз ли?

Принцесата кимна.

— Ами... ъ-ъ, не — отвърна Селена, като отново заговори на ейлвийски. — Предпочитам книгите.

Нехемия погледна към мокрия от дъжда прозорец.

— Повечето от нашите книги бяха изгорени преди пет години, когато Адарлан ни завладя. Нямаше значение дали са магически... —

Селена усети как принцесата снижава глас, макар че съветникът не можеше да ги разбере. — Или исторически. Изпепелиха библиотеките цели, заедно с университетите и музеите.

Селена усети болката от стара рана в сърцето си и кимна.

— Ейлве не е единствената страна, в която се случи това.

Нещо студено и горчиво проблесна в очите на Нехемия.

— Повечето от книгите, които получаваме сега, идват от Адарлан и са написани на език, който почти не разбирам. Трябва да науча и него, докато съм тук. Толкова много неща... — Тя удари с крак по пода и гривните ѝ издрънчаха. — Освен това мразя тези обувки! И проклетата рокля! Не ме интересува, че коприната е от Ейлве и че трябва да представлявам народа си! Платът ме дразни от мига, в който го сложих! — Тя погледна към претруфената рокля на Селена. — Как издържаш да мъкнеш това огромно нещо?

Селена вдигна полите на дрехата си.

— Ако трябва да съм честна, едвам дишам.

— Поне не страдам сама — отвърна Нехемия.

Каол спря пред една врата и нареди на шестима пазачи да наблюдават двете жени и стражите им.

— Какво прави тоя?

— Връща се в съвета, за да направи така, че Калтейн повече да не ти досажда.

Раменете на Нехемия увиснаха.

— Тук съм само от ден и вече искам да си тръгна.

Тя въздъхна и отново се обърна към прозореца, все едно можеше да види Ейлве през него.

Внезапно хвана ръката на Селена и я стисна. Пръстите ѝ бяха изненадващо груби и издаваха, че принцесата е държала меч или кинжал. Погледите им се срещнаха и принцесата я пусна.

„Може би слуховете, че е свързана с бунтовниците в Ейлве, са истина.“

— Ще ми правите ли компания, докато съм тук, лейди Лилиан?

Селена примигна. Пряко волята си, се почувства удостоена с висока чест.

— Разбира се. Когато мога, ще съм Ви на разположение.

— Имам кой да ми бъде на разположение. Трябва ми някой, с когото да разговарям.

Селена грейна. Просто не можа да се сдържи.

Тогава Каол излезе в коридора и се поклони на принцесата.

— Съветът ще ви приеме — преведе думите му Селена.

Нехемия простена, но благодари на Каол, преди да се обърне отново към нея.

— Радвам се, че се срещнахме, лейди Лилиан — каза тя и очите ѝ светнаха — Мир вам.

— Вам също — отговори асасинът и я изпрати с поглед.

Никога не бе имала много приятели, а и малкото, които имаше, често я разочароваха. Понякога с катастрофални последици, както бе научила онова лято с Тихите асасини от Червената пустиня. Тогава се бе заклела никога повече да няма вяра на момичета, особено на такива, които разполагат с власт. И са готови на всичко, за да стане тяхното.

Когато вратата се затвори зад гърба на принцесата обаче, Селена си каза, че може би греши.

* * *

Каол Уестфол наблюдаваше как асасинът обядва, а очите му се стрелкаха от една чиния към друга. Селена се бе освободила от роклята си веднага щом се прибра в покоите си, и сега бе облечена с роба в цветовете на роза и нефрит. Отиваха ѝ много.

— Много си мълчалив днес — каза тя с пълна уста. Никога ли не спираше да яде? Ядеше повече от всички, които той познаваше, включително и от стражите му. Винаги си сипваше допълнително. — Да не се влюби в принцеса Нехемия?

Той едвам разбра думите ѝ.

— Онова магаре?

Веднага съжали за репликата си. Очите ѝ се присвиха и сега предстоеше лекция, а той не бе в настроение да го наставляват. Имаше си други грижи. Преди да напусне тази сутрин, кралят не бе взел нито един от стражите, които той бе препоръчал за пътуването му, отказа да сподели къде ще ходи и отхвърли предложението му да го придружи.

Не само това, но и няколко от кралските хрътки бяха изчезнали. Намериха единствено полуизядените им останки в северната част на двореца.

А това си бе тревожно.

Кой бе способен на подобно деяние?

— Какво им е лошото на упоритите момичета? — попита Селена. — Освен това, че не са кифли, които могат само да заповядват или да клюкарят?

— Просто не харесвам такива жени.

Това се оказа точната реплика, тъй като тя запърха с клепки.

— А какви?

— Определено не твърдоглави убийци.

— Представи си, че не бях убийца — нацупи се тя. — Щеше ли да ме харесаш тогава?

— Не.

— Нима предпочиташ *лейди Калтейн*?

— Не ставай глупава.

Бе лесно да бъде груб, но ставаше прекалено лесно и да бъде и мил. Отхапа от хляба си. Селена продължи да го гледа, килнала глава настрани. Понякога чувстваше, че го наблюдава така, както котката наблюдава мишка. Запита се колко ли време ще ѝ отнеме, преди да скочи.

Тя сви рамене и отхапа от ябълката си. В нея имаше и нещо момичешко. Не можеше да търпи двойствеността ѝ.

— Зяпаш ме, капитане.

Почти понечи да се извини, но млъкна навреме. Тя бе убийца, грубиянка и простачка. Щеше му се месеците просто да отлетят, да я назначат за шампион и след това, подир години вярна служба, да я отпратят. Не бе спал добре, откакто я изведоха от Ендовиер.

— Имаш храна по зъбите си — информира я той. Тя я махна с острия си нокът и обърна глава към прозореца. Дъждът барабанеше по стъклото.

Към него ли гледаше, или към нещо отвъд него?

Каол отпи от бокала си. Въпреки надменността си бе умна, сравнително любезна и понякога чаровна. Къде обаче бе мракът в нея, запита си той. Защо не се покажеше, за да я хвърли в тъмницата и да прекрати това нелепо съревнование?

В нея имаше нещо смъртоносно, и то не му харесваше.

Но когато се появи, щеше да бъде готов.

Запита се кой ли от двамата ще оцелее след битката.

През следващите четири дни Селена се събуждаше преди настъпването на зората, за да тренира, и използваше всичко налично — столовете, рамката на вратата, дори масата за билиард и стиковите. Топките се оказаха много подходящи за упражненията за пазене на равновесие. Призори Каол се появяваше за закуска. След това тичаха из парка и той бе редом с нея. Есента най-последно бе настъпила и въздухът ухаеше на сухи листа и сняг. Каол никога не казваше нищо, когато Селена се превиеше на две с ръце на коленете и повърнеше закуската си, нито пък отбеляза факта, че всеки следващ ден тичаха все по-надалече и по-надалече, без тя да спира да си поема дъх.

Щом свършиха с бягането, тренираха в малко помещение далеч от очите на съперниците. И така докато Селена не паднеше на земята и не казваше, че още малко и ще умре от глад и изтощение. По време на уроците ножовете ѝ останаха любими, но все повече се привързваше и към дървения жезъл, тъй като можеше здраво да налага с него, без да я е страх, че ще отреже нечия ръка. Не видя повече принцеса Нехемия, нито чу нещо за нея от слугините.

Каол винаги идваше и за обяд, а после асасинът се присъединяваше към останалите шампиони за още няколко часа тренировки под наблюдението на Бруло. По-голямата част от обучението бе колкото да се уверят, че претендентите наистина *могат да си служат* с оръжията. Разбира се, тя не показваше цялото си майсторство, а толкова, колкото Бруло да не я критикува, но и да не я хвали като Каин.

Каин. Колко само го презираше! Бруло на практика го боготвореше — и дори останалите шампиони се отнасяха към него с уважение. Никой не си направи труда да каже на *нея*, че е изпълнила перфектно някое от движенията. Така ли се чувстваха останалите убийци от Асасинската крепост, докато я бе обучавал Аробин Хамел?

Трудно ѝ бе да се съсредоточи, докато Каин е наблизо, готов да ѝ се подиграе и при най-малката грешка. Надяваше се да не я разсеят и

да не отпадне още в първия кръг. Бруло не бе подсказал какво може да е изпитанието и Каол също нямаше представа.

В деня преди първото изпитание тя разбра много преди да стигне до тренировъчната зала, че нещо не е наред. Каол не се появи на закуска и изпрати стражите си да я изпровождат до залата, където се упражнява сама. Не се появи и за обяд и когато Селена пристигна в залата с ескорта си, в нея кипяха незададени въпроси.

В отсъствието на Каол тя застана до една колона и се загледа в останалите състезатели, които бяха обкръжени от треньорите си и стражите. Бруло още не бе дошъл, което също беше странно. Освен това стражите бяха прекалено много.

— Какво става според теб? — попита зад гърба ѝ Нокс Оуън, младият крадец от Перант. По време на тренировките бе показал прилични умения и много от останалите искаха да се пробват срещу него. Той обаче предпочиташе все още да не сваля картите.

— Капитан Уестфол не дойде на тренировките тази сутрин — рече тя. Нямаше да стане нищо лошо, ако го признаеше.

— Нокс Оуън — протегна ръка той.

— Знам кой си — отвърна тя, но въпреки това я стисна. Имаше здрава хватка, а ръцете му бяха загрубели. Явно бе видял доста от живота.

— Това е прекрасно. Чувствам се невидим с онова говедо, дето се хвали по цял ден. Всеки ден.

Той кимна с брадичка към Каин, който бе застанал в центъра на арената и разглеждаше огромните си бицепси. На ръката му блещукаше голям пръстен с черен камък. Бе странно, че го носи по време на тренировката.

— Видя ли Верин? — продължи Нокс. — Стори ми се, че ще повърне.

Той посочи към устатия крадец, когото Селена искаше да пребие. Обикновено Верин бе плътно до Каин и се подиграваше на останалите. Сега обаче бе застанал до прозореца с изцъклени очи и пребледняло лице.

— Чух го да говори с Каин — обади се плах глас зад тях. Видяха Пелор, най-младия сред асасините, да стои наблизо. Бе прекарала един ден да го наблюдава. Тя се правеше на посредствена, но той наистина бе такъв и се нуждаеше от упражнения.

„Какъв убиец само... та гласът му още мутира! Как са го пуснали тук?“

— И какво каза? — пхна ръце в джобовете си Нокс. Дрехите му не бяха парцаливи като на останалите, а самият факт, че бе чувала името му, означаваше, че наистина е бил добър крадец в Перант.

Луничавото лице на Пелор пребледня.

— Намерили Бил Частейн Окоядеца мъртъв тази сутрин.

Шампион бе убит? При това изпечен главорез!

— Как е умрял? — попита тя.

Пелор преглътна.

— Верин каза, че гадно. Все едно някой го е изкормил. Попаднал е на тялото по пътя насам.

Нокс прокле под нос, а Селена огледа останалите шампиони. Всички бяха притихнали и се бяха събрали на шепнещи си групички. Историята на Верин се разпространяваше бързо.

— Каза, че тялото на Частейн било на кайма — продължи Пелор.

Тя усети как я полазват тръпки, но само поклати глава. Точно тогава един страж влезе и им предаде нарежданията на Бруло да тренират каквото и както поискат. Почувствала нужда да се разсее, тя се отправи към купчината оръжия, без да си направи труда да каже довиждане на Нокс и Пелор, и взе метателните ножове.

Зае място до мишените за стрелба с лък. След малко Нокс се присъедини към нея и започна да се цели с ножове. Улучваше втория кръг и никога не приближаваше центъра. Ножовете видимо не му се удаваха като лъка.

Тя изтегли кинжал от колана си. Кой би могъл да убие някой от шампионите така брутално? И как се бе измъкнал, ако тялото наистина е било около залата? Замъкът гъмжеше от стражи.

Ден преди първото изпитание имаше мъртъв шампион. Дали с това нямаше да започне серия убийства?

Тя се съсредоточи върху малкото черно петно в центъра на мишената. Успокои дишането си и вдигна ръка, след което отпусна китката си. Шумът от останалите шампиони заглъхна. Тъмнината на мишената я погълна. Тя въздъхна и хвърли кинжала.

Острието проблесна като падаща звезда от стомана и тя се усмихна мрачно. Бе улучила центъра.

Зад нея Нокс изпсува цветисто, когато кинжалът му улучи третия кръг. Усмивката ѝ се разшири още повече, въпреки разкъсания труп, който лежеше някъде в замъка.

Селена изтегли още един кинжал, но се спря, когато Верин се обади от ринга, на който тренираше с Каин:

— Цирковите номера спират да вършат работа, когато станеш кралски шампион.

Тя премести погледа си върху него, но остана на позицията към мишената.

— По-добре ще е да научиш някои женски номера. Ако искаш, довечера мога да ти покажа какво имам предвид — продължи Верин.

Двамата с Каин се изсмяха подигравателно. Селена стисна дръжката на кинжала толкова силно, че ръката я заболя.

— Не ги слушай — промърмори Нокс и метна още един кинжал. Отново пропусна центъра. — Точно тия двамата няма да се оправят с жена, ако ще да влезе гола в спалнята им.

Селена метна своя кинжал и острието се заби на косъм от това, което вече бе в центъра на мишената.

Нокс вдигна тъмните си вежди, които подчертаваха сивите му очи. Едва ли бе на повече от двайсет и пет.

— Много си точна.

— За момиче? — попита предизвикателно тя.

— Ами, не — метна още един кинжал той, — за когото и да е.

Отново пропусна. Отиде до мишената и прибра шестте си кинжала. Първо ги напъха в каниите, а след това отново се върна при линията за стрелба.

Селена се прокашля.

— Стойката ти е погрешна — прошепна тя, така че останалите шампиони да не я чуят. — И не държиш китката си както трябва.

Нокс свали ръката си. Тя зае поза за стрелба.

— Краката ти трябва да са така — показва тя. Той остана загледан за миг, след което изимитира стойката ѝ. — Леко изкриви колене. Изпъни рамене и отпусни китката. Метни, докато издишаш.

Тя му демонстрира. Кинжалът намери целта.

— Покажи ми отново — отвърна благодарно Нокс.

Тя повтори упражнението и отново улучи. След което стреля с лявата си ръка и извика доволно, когато острието удари дръжката на

предишния кинжал.

Нокс се фокусира върху мишената.

— Определено ме посрами — засмя се той, докато вдигаше ръка.

— Отпусни китката още малко — отвърна тя, — точно нейното движение е ключът към успеха.

Нокс се подчини и, докато изпускаше затаения си дъх, метна кинжала. Не уцели абсолютния център, но влезе във вътрешното кръгче.

— Това е подобрение — вдигна вежди той.

— Мъничко — отвърна Селена и остана на място, докато той събра ножовете им и ѝ подаде нейните. Тя ги прибра в колана си.

— Ти си от Перант, нали? — попита го. Макар никога да не бе ходила там, името на втория най-голям град в Терасен я изпълни с чувство за вина и страх. Бяха минали десет години от смъртта на семейството ѝ. Десет години, откакто кралят на Адарлан бе нахлул. Десет години, откакто Терасен бе посрещнал смъртта си в тишина и със сведена глава.

Не трябваше изобщо да го споменава. Дори не знаеше *защо* го е направила. Постара се лицето ѝ да изрази учтив интерес.

Нокс кимна.

— Всъщност за пръв път излизам от Перант. Ти си от Белхейвън, нали?

— Баща ми е търговец — отвърна тя.

— И какво мисли за дъщеря си, която се прехранва с крадене на бижута?

Тя се усмихна леко и метна кинжала си право в целта.

— Скоро няма да ме покани у дома, това е сигурно.

— Поне си в добри ръце. Имаш най-добрия треньор от всички. Видях ви да тичате сутринта. Аз трябва да се моля на моя да спре да пие и да ме остави да потренирам извън общото обучение. — Той кимна към треньора си, който стоеше облегнат на стената, спуснал качулка. — Пак спи. Отново!

— Капитанът на стражата може да бъде страшно досаден — отговори тя, като метна още един кинжал, — но наистина е най-добрият.

Нокс остана притихнал за миг, след което каза:

— Следващият път, като ни оставят да тренираме сами, ела, става ли?

— Защо? — Тя посегна да извади още един кинжал, но усети, че отново ги е свършила.

Нокс хвърли на свой ред и този път улучи центъра на мишената.

— Защото съм заложил парите си, че ще спечелиш проклетата титла.

Тя му се усмихна леко.

— Дано не отпаднеш утре.

Огледа тренировъчната зала за някакъв знак какво ги очаква на следващата сутрин, но не откри нищо. Останалите състезатели си мълчаха, освен Каин и Верин. Повечето бяха бледи като сняг.

— И дано никой от нас не свърши като Окоядеца — добави тя.

И установи, че е съвсем искрена.

* * *

— Ти друго, освен да четеш, не правиш ли? — попита Каол. Тя се сепна на стола си на балкона, а той седна до нея. Лъчите на следобедното слънце сгряхаха лицето ѝ, а мекият есенен бриз рошеше косата ѝ.

— Ти не трябва ли да разследваш убийството на Окоядеца? — изплезе му се тя. Така и не се бе появил в покоите ѝ след обяда.

Погледът му помръкна.

— Това не ти влиза в работата — отвърна той. — И не ме разпитвай за подробности.

Посочи към книгата в скута ѝ.

— Видях те на обяд, че четеш „Вятърът и дъждът“. Забравих да те питам какво мислиш за нея.

Наистина ли бе дошъл да си говорят за книги, след като сутринта бяха открили трупа на шампион?

— Малко е дебела — призна тя, като остави кафявата книга в скута си. — Защо си дошъл тук? Наистина.

— Имах тежък ден.

Тя започна да масажира коляното си, което я болеше.

— Заради убийството на Бил?

— Заради това, че принцът ме замъкна на среща, която трая три часа — отвърна той. Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Мислех, че Негово Височество ти е приятел.

— Така е.

— От колко време?

Той не отговори веднага и тя разбра, че се опитва да прецени доколко информацията може да бъде използвана срещу него и дали си струва да ѝ каже истината. Селена понечи да избухне, но той отговори.

— От малки. Бяхме единствените момчета на една възраст в замъка или поне единствените с произход от висок ранг. Учихме заедно, играехме си заедно, тренирахме заедно. Но когато бях на тринайсет, татко премести семейството ни в Аниел.

— Градът на Сребърното езеро?

Някак бе логично, че семейството на Каол владее Аниел. Тамошните хора бяха воители по рождение и удържаха ордите диваци от Планините на Белия зъб вече поколения наред. За щастие, през последните десет години животът на воините от Аниел бе станал подобър. Планинците бяха едни от първите, паднали под властта на Адарлан, а бунтовниците оттам рядко доживяваха робството. Бе чувала разкази за планинци, избили собствените си жени и деца, само и само да не попаднат в плена на завоевателите. Прилоша ѝ от мисълта, че Каол е можел да се изправи срещу стотици мъжаги като Каин.

— Да — отвърна Каол, докато си играеше с дългия ловен нож на кръста си. — Бях предопределен за член на Кралския съвет като баща си. Той искаше да прекарам повече време със сънародниците си, да науча това, което трябва да знаят съветниците. Каза, че след като армията на краля е в планините, можем да пренасочим интересите си от битките към политиката. — Златните му очи изглеждаха далечни. — Рифтхолд обаче ми липсваше.

— И избяга? — Тя се изуми от това, че ѝ споделя толкова много. Нали бе отказал да говори с нея за себе си по пътя от Ендовиер насам?

— Да съм бягал? — засмя се Каол. — Не. С помощта на Бруло Дориан убеди капитана на стражата да ме вземе за чирак. Баща ми отказа. Тогава абдикирах от титлата лорд на Аниел и я оставих на брат си. Заминах още на следващия ден.

Последвалото мълчание на капитана ѝ подсказа какво не бе пожелал да каже. Че баща му не е възразил. Ами майка му?

— Кажи нещо за теб — въздъхна той.

— Мислех, че не искаш да знаеш нищо за мен — скръсти ръце тя.

Каол се усмихна леко, а небето се оцвети в оранжево като мандарина.

— Какво биха казали родителите ти за това, че си Асасинът на Адарлан?

— Родителите ми са мъртви — отвърна тя. — Умряха, когато бях на осем.

— Значи...

Сърцето ѝ заби като барабан.

— Родена съм в Терасен, след това станах асасин и сега съм тук. Това е всичко.

Настъпи тишина. Накрая той каза:

— Откъде ти е белегът на дясната ръка?

Нямаше нужда да поглежда към назъбената линия точно над китката си. Размърда пръсти.

— Когато бях на дванайсет, Аробин Хамел реши, че не съм достатъчно добра в боя с меч с лява ръка. Даде ми избор — или сама да счупя дясната си ръка, или той да го направи.

Спомни си изгарящата болка.

— Същата нощ затръшнах вратата върху ръката си. Така си строших две кости и се поразях жестоко. Отне ми месеци, докато се излекувам. През тези месеци си служех само с лявата ръка. — Тя се усмихна свирепо. — Едва ли Бруло е правил нещо подобно с теб.

— Не е — отвърна тихо той, след което се прокашля и стана. — Първото изпитание е утре. Готова ли си?

— Разбира се — излъга тя.

Той остана за миг неподвижен и загледан в нея.

— Тогава ще се видим утре сутрин — каза и си излезе.

В тишината, която последва, Селена се замисли върху историята му, за пътищата, които ги бяха направили толкова различни, но и толкова подобни един на друг. Тя уви ръце около себе си, повя студен вятър и разлюля полите на роклята ѝ.

Селена не знаеше какво да очаква от първото изпитание, макар че никога не би си го признала. Цялото тяло я болеше от изтощителните тренировки с различните оръжия и бойни техники. Това също не би си го признала, макар вече да бе почти невъзможно да скрива пулсиращата болка в крайниците си. Когато заедно с Каол влязоха в голямата тренировъчна зала на сутринта, тя погледна към останалите състезатели и си спомни, че не е единствената, която няма представа какво я очаква. Тежка черна завеса скриваше половината зала от погледа им. Селена осъзна, че това, което се намираше от другата ѝ страна, щеше да реши съдбата на един от претендентите.

Обичайната шумотевица бе заменена от почти пълна тишина, и вместо да кръжат около треньорите си, състезателите стояха неподвижни до тях. Тя остана близо до Каол, което не бе необичайно за двамата. Но покровителите на балкона гледаха към шахматния под. Гърлото ѝ се сви, когато срещна погледа на престолонаследника. Тя нито го беше чувала, нито виждала подир срещата си с краля, ако не броеше книгите, които ѝ бе изпратил. Той се ухили и сапфиреносините му очи блеснаха на утринната светлина. Тя му се усмихна леко в отговор и бързо отклони поглед.

Бруло застана до завесата, поставил ръка на меча си и Селена се обърна към сцената. Някой я приближи и нямаше нужда да поглежда, за да разбере кой е.

— Доста е драматично, не мислиш ли?

Надзорна крадешком към Нокс. Изправеният до нея Каол се напрегна и тя усети как наблюдава внимателно крадеца. Несъмнено се питаше дали с Нокс не са измислили план за бягство, включващ смъртта на всеки от членовете на кралското семейство.

— След пет дни безсмислени тренировки — прошепна тя, като осъзнаваше, че много малко от присъстващите в залата приказват — съм довольна, че най-накрая се случва нещо вълнуващо.

— Какво, мислиш, е това? — засмя се под нос Нокс.

Тя сви рамене, без да изпуска от поглед завесата. Все повече и повече състезатели пристигаха. Скоро часовникът щеше да удари девет часа — времето, в което изпитанието щеше да започне. Дори да знаеше какво има зад завесата, нямаше да помогне на Нокс.

— Дано да са човекоядни вълци, които да трябва да убием с голи ръце — усмихна му се тя. — Няма ли да е забавно?

Каол тихо се прокашля. Сега не бе моментът за приказки. Селена пяхна ръце в джобовете на черните си панталони.

— Късмет — рече на Нокс, преди да тръгне към завесата. Каол я последва. Когато се отдалечиха достатъчно, тя попита тихо: — Някаква идея какво има там?

Каол поклати глава.

Селена намести кожения си колан — бе направен така, че да издържа тежестта на най-различни оръжия. Лекотата му само ѝ напомни за това, което бе загубила — и което можеше да спечели. От тази гледна точка вчерашната смърт на Окоядеца бе добра новина. Един човек по-малко стоеше между нея и свободата.

Тя погледна към Дориан. От своето място на балкона той вероятно виждаше какво има зад завесата. Не можеше ли да ѝ помогне малко?

Погледна и към останалите покровители — благородници в изискани одежди — и изскърца със зъби, когато видя Перингтън. Той стоеше ухилен и наблюдаваше как Каин упражнява огромните си мускули. Дали не му бе казал какво има зад завесата?

Бруло се изкашля.

— Внимание! — извика той на участниците. Всички се мъчеха да изглеждат спокойни, докато Майсторът вървеше към центъра.

— Първото ви изпитание предстои. — Той се ухили широко, все едно нещото зад завесата ще ги подложи на адски мъчения. — Както нареди Негово Величество, днес един от вас ще бъде елиминиран, оценен като *недостоен*...

„Не може ли просто да започнем“ — помисли си тя, стиснала зъби.

Бруло сякаш прочете мислите ѝ, понеже щракна с пръсти и стражът, застанал до стената, дръпна завесата. Тя разкри гледката бавно, като се плъзгаше сантиметър по сантиметър, докато...

Селена сподави смеха си. *Стрелба?* Първото изпитание бе стрелба?

— Правилата са прости — заяви Бруло. Зад него бяха поставени пет мишени на различни разстояния. — Имате пет изстрела, по един за мишена. Този, който се представи най-зле, си отива вкъщи.

Някои от участниците започнаха да мърморят, но тя едвам сдържа усмивката си. За жалост, Каин не си направи труда и се ухили като зелка.

Защо, защо *той* не бе загиналият шампион?

— Започвате един по един — каза Бруло. Двама стражи докараха каручка, натоварена с лъкове и колчани със стрели. — Наредете се на опашка, за да определите реда на излизане. Изпитанието започва сега.

Тя очакваше останалите да хукнат към лъковете и стрелите, но очевидно никой от претендентите не бързаше да се прибира у дома. Селена понечи да се присъедини към образуващата се опашка, но Каол я сграбчи за рамото.

— Не се прави на велика — предупреди я той.

Тя се усмихна миличко и избута пръстите му.

— Ще опитам — измърка и застана на опашката.

* * *

Бе невероятно, че им дават стрели, пък макар и със затъпен връх. Той нямаше да попречи на оръжието да разкъса гърлото на Перингтън — или на Дориан, ако Селена пожелаеше.

Мисълта бе забавна, но тя остана съсредоточена върху състезателите. С двайсет и двама шампиони, всеки от които разполагащ с по пет изстрела, изпитанието щеше да продължи ужасно дълго. Благодарение на придърпването на Каол, бе останала в края на опашката, макар, за щастие, да не бе последна. Трима души щяха да стрелят след нея. Стигаше й, че ще трябва да види останалите преди себе си, и най-вече Каин.

А те се справиха прилично. Огромните кръгли мишени бяха конструирани от пет разноцветни кръга — в центъра беше жълт с малко черно петно по средата му, което представляваше целта за най-добрите. Всяка мишена ставаше все по-малка, колкото по-надалече я

поставеха, и понеже залата бе огромна, последната бе на повече от шейсет метра разстояние.

Селена прокара пръсти по гладката извивка на тисовия си лък. Стрелянето с лък бе едно от първите неща, на които я бе научил Аробин — то бе крайъгълен камък за уменията на всеки асасин. Двама от представителите на този занаят потвърдиха това с лесни и точни изстрели. Не удариха черното петно и попаденията им ставаха все по-неточни с отдалечаването на мишените, но си личеше, че учителите им, които и да са били, са знаели какво да им преподадат.

Длъгнестият асасин Пелор обаче не бе достатъчно силен, за да опъне лъка, и едвам изстреля стрелите си. Когато приключи, очите му горяха от срам, а повечето от съперниците му се подхилкваха. Каин се смееше най-силно от всички.

— Никой ли не те е учил как се стреля с лък, момче? — попита Бруло с помръкнало лице.

Пелор поклати глава и погледна към Майстора на оръжията с изненадващо нахалство.

— Повече ме бива с отровите.

— С отровите! — размаха ръце Бруло. — Кралят иска шампион! А ти не можеш да улучиш и крава на паша!

Майсторът на оръжията даде знак на Пелор да се маха и останалите претенденти се изсмяха. Селена искаше да се усмихне с тях, но видя как Пелор си поема накъсано въздух, докато се присъединява към останалите, завършили стрелбата си. Ако го елиминираха, къде ли щеше да отиде? В затвора или в някоя друга дупка? Въпреки всичко на Селена ѝ стана жал за момчето. Не бе стрелял толкова лошо.

Нокс обаче я изненада. Три изстрела право в жълтия кръг, още два на границата му. Може би *наистина* трябваше да се съюзи с него. От начина, по който другите състезатели го гледаха, Селена разбра, че си мислят същото.

Отблъскващият асасин Грейв се справи добре, както бе очаквала. Четири точни центъра и пети изстрел на границата на най-вътрешния кръг. Но Каин застана на бялата линия, опъна тисовия си лък и стреля. Черният пръстен блестеше на ръката му.

Стреля отново и отново, и отново.

Всичко свърши за секунди и когато ехото от последния изстрел заглъхна в притихналата зала, стомахът на Селена се сви.

Беше ударил в жълтия кръг и петте мишени.

Единствената ѝ утеха бе, че не бе улучил черното петно — абсолютния център. Едната стрела обаче бе много близо.

По някаква причина опашката започна да минава по-бързо. Тя обаче мислеше само за Каин, за начина, по който Перингтън му изръкопляска, за това как Бруло го потупа по гърба, за всичкото внимание и хвалби, които получаваше не защото е камара мускули, а защото ги заслужава.

И внезапно се намери на бялата линия, с лице към празната част на залата. Неколцина от мъжете се изсмяха, макар и тихичко. Тя обаче остана с високо вдигната глава и постави първата стрела на тетивата си.

Преди няколко дни се бе упражнявала в стрелба и се бе справила отлично. Или поне толкова добре, колкото трябваше, без да предизвиква нежелано внимание. А и бе убивала мъже от по-голямо разстояние, отколкото бе най-далечната мишена. С точни изстрели — право в гърлото.

Опита се да преглътне, но устата ѝ бе пресъхнала.

„Аз съм Селена Сардотиен, Асасинът на Адарлан. Ако тези хора знаеха коя съм, нямаше да им е до смях. Аз съм Селена Сардотиен и ще спечеля. Няма да се страхувам.“

Тя опъна тетивата на лъка си, а мускулите на ръцете ѝ се напрегнаха от усилието. Изключи звука около себе си, после движенията на останалите, а накрая и целия свят. Съществуваха само дишането и целта ѝ.

Издиша и стреля.

Право в целта.

Не в черното петно, разбира се, но тя не се бе и целила в него. Стомахът спря да я присвива и тя издиша през носа си.

Няколко от мъжете спряха да се смеят, но не им обърна внимание и стреля по втората мишена. Целеше се в крайчеца на вътрешния кръг и го улучи със смъртоносна точност. Можеше да опише цял кръг стрели, стига да искаше. И ако имаше достатъчно в колчана си.

Уцели жълтия кръг на третата мишена. Целеше се в ръба му, но улучи границата. Направи същото и с четвъртата стрела, като се

целеше в обратния край на кръга. Улучи точно където искаше.

Когато посегна към последната си стрела, чу как един от опонентите ѝ, червенокос наемник на име Рено, се подхилква. Стисна лъка толкова силно, че дървото изскърца, и пусна последната стрела.

Мишената не бе нищо повече от далечен цвят, толкова далеч, че жълтият кръг бе като песъчинка. Селена не можеше да види черния център, който никой досега не бе улучил, дори Каин. Ръката ѝ потръпна от усилието, когато тя опъна тетивата до краен предел и стреля.

Стрелата удари абсолютния център и помете черното петно.

Всички смехове секнаха.

Никой не каза нищо, когато тя мина покрай опашката и захвърли лъка в количката. Каол само ѝ се начумери — очевидно не бе останала незабелязана, — но Дориан се усмихна.

Тя въздъхна и се присъедини към другите в очакване изпитанието да завърши. Остана обаче настрана от всички.

Когато резултатите им бяха сравнени от самия Бруло, не младият Пелор, а един от войниците се оказа елиминиран. Но макар да не бе изгубила, Селена не можа да се отърве от чувството, че не е спечелила нищо.

Въпреки че се опитваше да диша спокойно, Селена изпъшка, докато бягаше до Каол през игрището. Той не показва нищо, че е уморен. Единствено потта по лицето му и подгизналата риза издаваха, че полага усилия.

Затичаха се към един хълм, чийто връх все още бе скрит от утринна мъгла. Коленете ѝ се подгънаха при вида на височината и стомахът се качи в гърлото ѝ. Селена изохка, за да привлече вниманието на Каол, след което подпря ръце върху ствола на едно дърво.

Пое си дълбоко въздух, хвана се здраво и повърна. Мразеше топлината на сълзите по бузите си, но не можеше да ги избърше, превита на две и с отворена уста. Каол стоеше наблизо и не каза нищо. Тя подпря глава на ръката му и си наложи да успокои дишането си. Бяха минали три дни от първото изпитание и десет от пристигането ѝ в Рифтхолд. Все още бе в ужасна форма. Следващите елиминации бяха след четири дни и макар дъждът да се завърна, тя започна да става по-рано. Нямаше да изгуби от Каин, Рено или който и да е от останалите.

— Свърши ли? — попита Каол. Тя вдигна глава и го изглежда накриво, но след това отново ѝ се зави свят. Олюля се и повърна за втори път. — Казах ти да не ядеш нищо.

— Приключи ли с полезните съвети?

— А ти с повръщането?

— Засега — сопна му се тя. — Следващия път може и да не съм толкова мила и да повърна право върху теб.

— Стига да ме хванеш — усмихна се леко той.

Идеше ѝ да му прасне един по нахалната физиономия, но още при първата крачка коленете ѝ се подвиха и ѝ се наложи отново да се подпре на дървото в очакване да повърне за трети път. С крайчеца на окото си видя, че той изучава почти изцяло разкрития ѝ от потника гръб.

— Харесват ли ти белезите ми? — изправи се тя.

Каол прехапа долната си устна, но попита:

— Кога ги получи?

Знаеше, че има предвид трите огромни линии на гърба ѝ.

— Как мислиш? — отвърна Селена. Той не отговори, а тя се загледа в листата над тях. Утринният вятър ги накара да потреперят и събори няколко от оголените, подобни на скелети клони.

— Тези три белега получих още първия ден от престоя си в Ендовиер.

— Какво направи, че да си ги заслужиш?

— Да ги заслужи? — изсмя се тя. — Никой не заслужава да го бичуват като животно. — Той отвори уста, но тя го прекъсна. — Пристигнах в Ендовиер, където ме отведоха в центъра на лагера и ме вързаха за коловете за мъчения. Двайсет и един удара.

Тя се взря в него, но без да го вижда. Пепелявосивото небе се бе превърнало в черната мина на Ендовиер, а вятърът — във въздишките на робите.

— Това бе още преди да се сприятеля с другите роби. Прекарах първата нощ, питайки се дали ще оцелея до сутринта, дали гърбът ми ще се инфектира и дали кръвта ми няма да изтече още преди да разбере.

— Никой ли не ти помогна?

— Чак на сутринта. Една млада жена ми даде мехлем на закуска. Така и не успях да ѝ благодаря. По-късно на същия ден четирима от тъмничарите я изнасилиха и убиха. — Тя стисна юмруци, а очите ѝ започнаха да парят. — Денят, в който се откачих, се спрях на поста им в мините, за да възмездя това, което ѝ причиниха. — Студена тръпка пробяга по тялото ѝ. — Но умряха прекалено бързо.

— Но ти си била жена в Ендовиер — попита тихо Каол, — нима никой...

Той замлъкна. Не успя да каже думата.

Тя му отвърна с горчива усмивка.

— Страхувах се от мен. След като стигнах стената, никой повече не посмя да ме приближи. Но ако някой бе опитал късмета си... щеше да напомни на останалите, че лесно мога да изпадна в нов пристъп на безумие. — Вятърът засвири около тях и разроши кичурите, стърчащи от плитката ѝ. Не искаше да изказва съмненията

си, че Аробин е подкупил стражите в Ендовиер да не я закачат. — Всички оцеляваме както можем.

Селена не разбра напълно мекотата на погледа, с който я дари, докато кимаше. Остана загледана в него още само миг, докато лъчите на изгрева не надзърнаха от върха на хълма.

А после се затича нагоре.

* * *

На следващия следобед шампионите се събраха около Бруло, който им изнесе лекция за различните оръжия и други глупости, които Селена бе научила преди години и нямаше нужда да слуша отново. Чудеше се дали не може да заспи права, но с крайчеца на окото си забеляза движение към вратите на балкона, което привлече вниманието ѝ. Обърна се тъкмо навреме, за да види един от по-едрите шампиони — беше от войниците, — който блъсна най-близкия до него страж и го събори на земята. Главата на стража се удари в мраморния под и той изгуби съзнание. Селена не посмя да мръдне — никой от шампионите не го направи, — когато мъжът се затича към вратата, към градините и свободата.

Каол и останалите стражи обаче реагираха толкова бързо, че той дори не успя да стигне стъклената врата, преди една стрела да го прониже в гърлото.

Настъпи тишина и стражите обиколиха шампионите с ръце на мечовете си. Останалите, сред които бе и Каол, се отправиха към падналия страж и мъртвия шампион. Лъковете на стрелците изскърцаха, докато те поставяха стрели на тетивите. Селена остана неподвижна, както и Нокс, който стоеше близо до нея. Едно неправилно движение и един уплашен страж можеха да отнемат живота ѝ.

Дори Каин не смееше да диша прекалено шумно.

През стената от стражи, шампиони и оръжия Селена видя как Каол коленичи до падналия страж. Никой дори не докосна мъртвия шампион. Ръката му бе останала протегната към стъклената врата. Казваше се Свен и тя нямаше представа защо са го изключили от армията.

— Богове — прошепна Нокс толкова тихо, че само устните му помръднаха, — те просто го убиха. — Прииска й се да му каже просто да млъкне, но дори това й се стори рисковано. Някои от останалите шампиони си шепнеха, но никой не смееше да направи и крачка. — Знаех, че не говорят сериозно, че ще ни пуснат, но това... — Нокс прокле и тя усети как поглежда към нея. — Получих имунитет от покровителя си. Каза ми, че ако изгубя, няма да се върна в затвора.

Тя осъзна, че той говори повече на себе си. Когато обаче не му отговори, той млъкна.

А тя остана загледана в мъртвеца.

Какво бе накарало Свен да рискува живота си? Все още оставаха три дни до второто изпитание. Какво бе направило моментът толкова специален? Тогава, когато се бе прекършила в Ендовиер, не бе мислила за свободата. Просто бе избрала мястото и момента, в които да нападне. Никога не бе вярвала, че ще успее да избяга.

Слънчевите лъчи минаха през вратата и огряха кръвта на падналия шампион като оцветено стъкло.

Може би бе осъзнал, че няма шанс да спечели и че такава смърт е за предпочитане пред завръщането в зандана, от който го бяха измъкнали. Ако наистина искаше да избяга, щеше да се пробва по тъмно, далеч от останалите си съперници. Свен бе искал да покаже нещо и внезапно тя разбра защо бе доближила толкова стената на Ендовиер.

Адарлан можеше да вземе свободата им, да съсипе живота им и да ги прекърши, а после да ги пусне да участват в нелепи съревнования. Но те си оставаха хора. И понякога смъртта бе единственият изход от жестоката игра на краля.

Без да изпуска от поглед протегналата се към недостижимия хоризонт ръка, Селена изрече кратка молитва за душата на загиналия шампион.

Дориан Хавилиард се опита да не задреме на трона си, въпреки че клепачите му натежаваха. Музика и приказки изпълваха въздуха около него и правеха всичко възможно, за да го приспят. Защо майка му настояваше да присъства на деня си за аудиенции? Дори срещата веднъж седмично му идваше в повече. Макар че и тя бе за предпочитане пред това да изучава трупа на Окоядеца, около който през последните няколко дни се суетеше Каол. Щеше да се безпокои за това по-късно. Ако станеше проблем. А то нямаше да стане, защото Каол се занимаваше с него. Пък и какво толкова се бе случило? Вероятно поредната пианска свада.

След това обаче някакъв шампион се бе опитал да избяга. Дориан потрепери при мисълта, че е можел да стане свидетел на това. Пък и цялата свинщина, с която отново Каол трябваше да се оправя — от ранения страж през гневния покровител, изгубил представителя си, та чак до самия мъртвец. Какво си бе мислил баща му, като започна тази нелепа надпревара?

Дориан погледна крадешком към майка си, която бе седнала на трон до неговия. Тя определено нямаше и представа какво се случва и това бе хубаво, тъй като сигурно щеше да изпадне в истерия при мисълта с какви престъпници дели покрива си. Майка му все още бе красива, макар по лицето ѝ да се виждаше пудрата, с която се мъчеше да скрие появилите се бръчки, а в кестенявата ѝ коса да личаха посивели кичури. Днес се бе облякла в зелена кадифена рокля, поръсена със злато, а върху короната ѝ се крепеше воал, който според Дориан създаваше впечатлението, че кралицата носи палатка на главата си.

Пред тях благородниците се занимаваха с това да плетат интриги. Някакъв оркестър свиреше в ъгъла, а слугите сякаш танцуваха, докато разнасяха сребърните прибори или сипваха допълнително.

Дориан се почувства като украшение. Бе облечен, разбира се, в дрехи, избрани от майка му, които бе получил тази сутрин. Сред тях имаше синьо-зеленикав кадифен жакет с почти абсурдно издути ръкави, оцветени на сини и бели райета. Панталоните, за щастие, бяха светлосиви, макар кафявите му велурени ботуши да изглеждаха прекалено нови за истински мъж.

— Дориан, миличък, отново си се нацупил.

Той се усмихна извинително на кралица Джорджина.

— Получих писмо от Холин. Изпраща много поздрави.

— Пише ли нещо интересно?

— Само, че мрази училището и иска да се върне у дома.

— Той пише това във всяко писмо.

— Бих си го взела, но татко ти забранява — въздъхна кралицата на Адарлан.

— Добре си е на училище.

Колкото по-далеч бе Холин, толкова по-добре.

— Ти беше по-възпитан — погледна го Джорджина. — Никога не възразяваше на учителите си. Бедничкият ми Холин... ще се грижиш за него, като умра, нали?

— Като умреш? Но, мамо, ти си само на...

— Знам на колко съм — махна тя с ръка, на която блестеше пръстен, — затова трябва да се ожениш. Скоро.

— Скоро? — скръцна със зъби Дориан — И за кого?

— Дориан, ти си престолонаследник и си вече на деветнайсет. Да не би да искаш да си отидеш без наследник, та Холин да стане крал?

Той не си направи труда да отговори.

— И аз така си помислих. Има много млади жени, от които биха излезли чудесни съпруги. Най-добре обаче ще е да си намериш принцеса.

— Няма вече останали принцеси — сопна се той.

— Освен принцеса Нехемия. — Тя се разсмя и постави ръка върху неговата. — Но не се притеснявай, не бих те накарала да се жениш за нея. Изумена съм, че татко ти ѝ е позволил да си задържи титлата. Такава е нахалница. Знаеш ли, че отказа да облече роклята, която ѝ изпратих?

— Убеден съм, че си има причина — отвърна внимателно Дориан, отвратен от предразсъдъците на майка си. — Разговарял съм с

нея само веднъж. Стори ми се... темпераментна.

— Тогава може би трябва да се ожените — каза майка му и се засмя отново, преди той да успее да ѝ отговори.

Дориан се усмихна немощно. Не можеше да разбере защо баща му е угодил на краля на Ейлве и е позволил на дъщеря му да посети двореца, за да се изучи на адарланските обичаи. Нехемия не бе най-добрият възможен избор за посланичка. Не и след като бе научил, че подкрепя бунтовниците и се е опитала да затвори лагера в Калакула. Дориан не я упрекваше за това, не и след като бе видял ужасите на Ендовиер и щетите, които бяха нанесли по тялото на Селена Сардотиен. Баща му обаче не правеше нищо случайно — и след краткия си разговор с Нехемия Дориан се бе запитал дали тя няма свои причини да дойде тук.

— Жалко е, че лейди Калтейн се е разбрала с херцог Перингтън — продължи майка му, — тя е *такова* красиво момиче. И е много възпитана. Може би има сестри?

Дориан скръсти ръце и преглътна омерзението си. Калтейн стоеше в далечния край на залата и той не можеше да пропусне това, че го изпива с очи.

Размърда се на стола си. Беше го заболял задникът от толкова седене!

— Ами Елиза? — кимна кралицата към една русокоса млада дама, облечена в лавандулова рокля. — Много е красива, а може и да бъде много игрива.

„Вече знам това.“

— Скучна ми е — отвърна той.

— О, *Дориан* — постави ръка на сърцето си майка му, — не ми казвай, че възнамеряваш да се ожениш по любов! Това изобщо не е предпоставка за успешен брак!

На Дориан му стана *скучно*, ужасно скучно. Доскучаха му всички тези женоря, техните тъй наречени кавалери, всичко.

Бе се надявал пътуването до Ендовиер да прогони скуката, но когато се върна у дома, всичко си бе същото. Същите празноглави момичета, които го гледаха умолително, същите слугини, които му намигаха, същите съветници, които се мъчеха да ходатайстват с писъмца.

Що се отнася до баща му, той както винаги бе зает със завоеванията си. И това никога нямаше да свърши, докато над всеки континент не се развееха знамената на Адарлан. Дори залаганията за така наречените шампиони ставаха безкрайно скучни. Отсега бе ясно, че Каин и Селена ще се изправят на финала един срещу друг, а останалите... просто не заслужаваха вниманието му.

— Пак се нацупи. Какво те ядосва, миличък? Да не би Розамунда? Бедното ми момченце... тя наистина разби сърцето ти. — Кралицата поклати глава. — Макар че това бе преди цяла година...

Той не отговори. Не му се приказваше за Розамунда или за дебелия ѝ съпруг, заради когото го бе изоставила.

Някои от благородниците затанцуваха. Много от тях бяха на неговата възраст, но той чувстваше, че ги разделя невъобразима бездна. Не се чувстваше нито по-стар, нито по-мъдър от тях, а просто... просто...

Усещаше, че нещо в него не пасва на цялото това веселие, на абсолютната незаинтересованост за света отвъд стените на замъка. Не ставаше дума само за титлата му. Бе се наслаждавал на компанията им като по-малък, но скоро му стана ясно, че винаги ще е крачка пред тях. Най-лошото обаче бе, че те не осъзнаваха, че е различен — или че се чувства различен. Ако не бе Каол, щеше да бъде невъобразимо самотен.

— Е — щракна майка му с пръсти към една от придворните, — убедена съм, че баща ти ти е намерил някаква работа, но когато ти остане малко време да помислиш за съдбата на кралството си и за мен, прегледай това.

Придворната на майка му направи реверанс и му подаде свитък хартия с кървавочервения печат на майка му. Дориан го разтвори и стомахът му се преобърна при огромния списък имена. Всичките — на благородни дами на подходяща възраст.

— Какво е това? — попита той, като сподави порива да скъса хартията.

— Списък с потенциални булки — усмихна се тя, — всяка от тях е достойна за короната. И, разпитах, никоя не е ялова.

Дориан натъпка свитъка в джоба на жакета си. Безпокойството отказваше да го напусне.

— Ще си помисля — отвърна той и преди тя да може да му отговори, слезе от подиума. Незабавно към него се приближиха пет млади жени, които го попитаха как е, танцува ли му се, с кого ще ходи на бала по случай Самхейн. Думи, думи, толкова думи, които не казваха нищо. Дориан загледа жените тъпо. Дори не помнеше имената им.

Надникна над перлените им глави, за да намери пътя към изхода. Чувстваше, че ще се задуши, ако остане тук прекалено дълго. Сбогува се учтиво с дърдорещите придворни, а списъкът с невестите бе като въглен, който прогаря дрехите и стига направо до кожата.

Дориан тръгна по коридорите на замъка с ръце в джобовете. Кучетата не бяха в колибите си, а по следа навън. Искаше му се да провери как е една от бременните хрътки, макар да знаеше, че не може да предвиди какви ще са кученцата, докато тя не ги роди. Надяваше се на чистокръвни, но майка им имаше навика да хойка. Бе най-бързото му куче, но така и не бе заглушил зова на дивото в нея.

В момента не знаеше какво точно прави. Просто имаше нужда да се разходи. Нанякъде. Където и да е.

Дориан разхлаби копчетата на жакета си. Точно тогава от отворената врата до него се разнесе звънът на мечове. Той се спря и разбра, че се е озовал пред тренировъчната зала на шампионите. А там...

Беше тя.

Златистата ѝ коса се спускаше на вълни, тя отбиваше оръжията на трима стражи, а мечът бе като продължение на ръката ѝ. Сякаш не се биеше със стражите, а танцуваше с тях.

Някой изръкопляска отляво и четиримата дуелиращи спряха задъхани. Дориан видя как на лицето на асасина разцъфтява усмивка. Потта караше бузите ѝ да блестят, а сините ѝ очи сияеха.

Наистина бе много хубава.

Но...

Тази, която ръкопляскаше, се оказа принцеса Нехемия. Не бе облечена с обичайната си бяла рокля, а в тъмна туника и отпуснати панталони. Държеше гравирен жезъл в ръката си.

Принцесата потупа асасина по гърба и каза нещо, от което момичето се разсмя. Дориан се огледа наоколо. Къде бяха Бруло и Каол? Защо Асасинът на Адарлан бе насаме с принцесата на Ейлве?

При това въоръжена? Това не можеше да продължава, не и след опита за бягство от предишния ден.

Дориан приближи, поклони се на принцесата и ѝ се усмихна. Нехемия само кимна сдържано.

Нищо ново.

Дориан взе ръката на Селена. Ухаеше на метал и пот, но въпреки това той я целуна, като в същото време вдигна очи към лицето ѝ.

— Лейди Лилиан — прошепна той.

— Ваше Височество. — Тя се опита да издърпа мазолестата си ръка, но Дориан не я пусна.

— Може ли да поговорим? — попита той и я отведе настрани, преди тя да може да възрази. Когато се отдалечиха, мина направо на въпроса си. — Къде е Каол?

— Така ли се говори с личния шампион? — скръсти ръце тя.

— Къде е? — намръщи се той.

— Не зная. Но ако трябваше да залагам, бих казала, че изследва тленните останки на Окоядеца. Или пък тези на Свен. Освен това Бруло ми разреши да остана тук докогато си искам. Ако не си забравил, утре ме чака изпитание.

Разбира се, че не беше забравил.

— Какво търси принцеса Нехемия при теб?

— Потърси ме и когато Филипа ѝ каза, че съм тук, настоя да се присъедини към заниманията ми. Жената явно не я свърта на едно място, без да върти меч.

Тя прехапа устни.

— Много разговорлива си станала.

— Ако беше дошъл да си побъбриш с мен по-рано, можеше и сам да го разбереш.

Той изсумтя, но налага въдицата с ясното съзнание какво прави.

— И кога да стане това?

— *Наистина* имаш проблеми с паметта. Пътувахме от Ендовиер заедно, не помниш ли? И съм тук вече цели седмици.

— Изпратих ти онези книги — опита се да я умилостиви той.

— И дори не ме попита дали съм ги прочела.

Май бе забравила с кого разговаря.

— Говорих с теб веднъж, след като пристигнахме.

Тя сви рамене и понечи да си тръгне, но той се поддаде на раздразнението и я хвана за ръката. Тюркоазните ѝ очи проблеснаха заплашително и се втренчиха в пръстите му. Сърцето му заби по-бързо, когато погледът ѝ срещна лицето му. Наистина бе много хубава. Потна, но дяволски хубава!

— Не те ли е страх от мен? — погледна тя към меча на кръста му.
— Или и ти се дуелираш като капитан Уестфол?

Той я приближи, стиснал ръката ѝ по-силно, след което прошепна на ухото ѝ:

— По-добре.

И ето го резултата. Тя се изчерви и премигна.

— Е — каза тя, но бе изтървала момента. Той бе спечелил. — Много забавно, Ваше Височество.

— Правя каквото мога — поклони се той драматично. — Но не мога да оставя принцесата с теб.

— И защо? Мислиш, че ще я *убия*? Защо ми е да убивам единствения човек в замъка, който не е идиот? — И му хвърли поглед, подсказващ, че той е от мнозинството. — Да не говорим, че стражите ѝ ще ме довършат още преди да си мръдна пръста.

— Просто не може да стане. Тя е тук, за да научи обичаите ни, а не да се бие.

— Тя е принцеса. Може да прави каквото си иска.

— И *ти* смяташ да я обучаващ на бойни техники?

— Май наистина те плаша малко — наклони глава тя.

— Ще я придружа до покоите ѝ.

Тя махна с ръка.

— Късмет.

Той прокара пръсти през черната си коса и приближи принцесата, която ги очакваше с ръка на кръста.

— Ваше Височество — започна Дориан и даде знак на стражите ѝ да приближат, — опасявам се, че трябва да се върнете в покоите си.

Принцесата погледна зад него с вдигната вежда. Селена го смая, като заговори на ейлвийски, а принцесата тропна с жезъла си по земята и изсъска нещо. Дориан не владееше добре ейлвийския, а и принцесата говореше прекалено бързо, за да я разбере. За щастие, асасинът му преведе.

— Каза да се върнеш при танците си и да ни оставиш на мира.

Той се опита да остане сериозен.

— Кажи й, че е непристойно да се сражава.

Селена каза нещо, на което принцесата просто махна с ръка и отиде на тепиха.

— Какво рече? — попита Дориан.

— Казах, че си предложил да си първият й партньор — отвърна тя, — нали не искаш да я разочароваш?

— Няма да се *бия* с принцесата!

— Тогава може с мен, ако искаш.

— Добре. В покоите ти. Довечера — отвърна спокойно той.

— Ще те чакам — нави един кичур на пръста си тя.

Принцесата завъртя жезъла си с умение, което го накара да преглътне. Той реши, че не иска да го вземат за брашнен чувал, и хвана два дървени меча от купчината с оръжия.

— Защо не опитаме бой с мечове? — попита той Нехемия.

За негово голямо облекчение тя прие, подаде жезъла си на един от стражите и взе тренировъчния меч, който Дориан й подаде. Той нямаше да се остави на Селена да го прави на глупак.

— Заставаш така — каза той на принцесата и зае защитна позиция.

Селена се усмихна, докато наблюдаваше как престолонаследникът на Адарлан показва на принцесата на Ейлве основните стойки във фехтовката. Беше доста чаровен. Надменен, наистина, но човек с неговата титла можеше да бъде в пъти по-лош. Тя бе малко неспокойна от това, че я кара да се изчервява. Всъщност беше толкова привлекателен, че ѝ бе трудно да не мисли за това колко е привлекателен. Запита се защо ли още не е женен.

Искаше ѝ се да го целуне.

Преглътна. Разбира се, беше се целувала и преди. Със Сам, при това честичко. Не бе като да няма опит. Бе минала обаче повече от година, откакто изгуби асасина, с когото бе израснала. До скоро от мисълта да целуне някой друг ѝ ставаше лошо. Когато обаче видеше Дориан...

Принцеса Нехемия нападна и го халоса по китката с меча си. Селена сподави смеха си. Той направи физиономия и потърка ударената си ръка, но се усмихна, когато принцесата започна да злорадства.

„Как може да е толкова красив?“

Тя се облегна на стената и се наклони да изгледа с удоволствие урока, когато някой сграбчи ръката ѝ с такава сила, че я заболя.

— *Какво става?* — попита Каол, след като я издърпа от залата.

— *Какво да става?*

— *Какво прави Дориан с нея?*

— *Дуелират се?* — предположи тя.

— *И защо се дуелират?*

— Понеже той предложи да я научи как да се бие с меч?

Каол на практика я отблъсна от себе си, когато приближиха двойката. Те спряха и Дориан го последва в ъгъла. Започнаха да разговарят — ядосано — и Каол се върна при Селена.

— Стражите ще те отведат обратно в покоите ти.

— Какво? — Тя си спомни разговора им на балкона и се намръщи. Явно топлите им взаимоотношения отново бяха изстинали. — Изпитанието ми е утре и трябва да се упражнявам!

— За днес се поупражнява достатъчно. Почти е време за вечеря. Урокът с Бруло приключи преди два часа. Върви и си почини малко, иначе няма да ставаш за нищо утре. И не, *не* знам какво е изпитанието, така че не си прави труда да ме питаш.

— Това е абсурдно! — извика тя и Каол я ощипа, за да я накара да замълчи. Принцеса Нехемия я погледна разтревожено, но асасинът ѝ махна да продължи урока си с престолонаследника. — Няма да правя *нищо* такова, нагъл идиот такъв.

— Наистина ли си толкова глупава, за да не видиш защо не можем да позволим това?

— Не можели да позволите? Просто ви е страх!

— Много се надценяваш.

— Да не мислиш, че *искам* да се върна в Ендовиер? — изсъска тя. — Да не мислиш, че не ми е ясно, че ако избягам, ще ме преследват до сетния ми час? Че не ми е ясно защо повръщам всяка сутрин, когато тичам с теб? Тялото ми е *развалина* и тези часове упражнения ми трябва. А ти ме наказваш за тях!

— Няма да се преструвам, че разбирам как работи престъпният ум.

Тя вдигна ръце във въздуха.

— Знаеш ли, всъщност се чувствах малко виновна. Само *малко*. И сега разбирам защо не е трябвало. Мразя да стоя затворена в онази стая, мразя всичките ви стражи и глупости, мразя това, че ме караш да се правя на заспала, докато Бруло засипва Каин с похвали, а аз си седя незабелязана и посредствена. Мразя да ми казват какво мога и какво *не* мога да правя. И най-много мразя теб!

— Приключи ли? — тропна с крак по пода той.

По лицето му нямаше и следа от милост. Тя стисна зъби, докато излизаше от залата, стиснала юмруци и мъчеща се да сподави порива да му избие зъбите.

Седнала до огнището в залата, Калтейн наблюдаваше как херцог Перингтън разговаря с кралица Джорджина на подиума. Бе срамота, че Дориан си бе тръгнал толкова бързо още преди около час. Тя дори не бе имала шанса да поговори с него. Което бе изключително дразнещо, предвид, че бе прекарала по-голямата част от сутринта, за да се облече както подобава. Гарвановочерната ѝ коса бе елегантно сплетена, а кожата ѝ блестеше в розово от фината блестяща пудра, които бе посипала по лицето си. И макар корсетът на жълто-розовата ѝ рокля да притискаше ребрата ѝ, а перлите и диамантите по шията ѝ да я задушаваша, тя остана с високо вдигната глава, готова за среща. Дориан наистина си бе тръгнал, но присъствието на Перингтън бе неочаквана изненада. Херцогът рядко посещаваше кралския двор — сигурно ставаше нещо важно.

Калтейн стана от стола си, когато херцогът се поклони и се насочи към вратите. Когато тя застана на пътя му, той спря и я огледа, а в очите му прочете такава лъст, че едва не я накара да се разтрепери.

— Милейди — рече той и се поклони ниско.

— Ваша милост — усмихна се тя и сподави погнусата си.

— Надявам се, сте добре — рече той и предложи ръката си, за да я отведе от залата. Тя се усмихна отново и я пое. Бе леко закръглен, но усети здравите му мускули.

— Прекрасно, благодаря ви. А Вие? Отдавна не съм Ви виждала. Прекрасна изненада е, че ни посетихте.

Перингтън се ухили и разкри жълтите си зъби.

— И Вие ми липсвахте, милейди.

Тя се опита да не прави гримаса, когато дебелиите му космати пръсти започнаха да мацкат нежната ѝ кожа. Вместо това деликатно наклони глава към него.

— Надявам се, че Нейно Величество е добре. Приятен ли бе разговорът ви?

Бе опасно да шпионира, особено предвид факта, че се ползваше с одобрението на кралицата. Срещата ѝ с херцога миналата пролет си бе чист късмет, а това, че го бе убедила да я покани в двора — най-вече с намек какво го очаква, когато се озоват далеч от гувернантката в дома на баща ѝ — не бе особено трудно. Тя обаче не беше дошла само за да се радва на живота си като придворна дама. Бе уморена да бъде дребна благородница, която чака да се омъжи за този, който плати най-много, бе отегчена от дребните интриги и лесно манипулируемите глупаци.

— Нейно Величество е много добре — отвърна Перингтън и поведе Калтейн към покоите ѝ. Стомахът ѝ се сви. Той не криеше, че я иска, но все още не я бе набутал в ложето си. Хора като Перингтън обаче винаги получаваха това, което искат... и тя нямаше време, през което да намери начин как да се измъкне от собствените си намеци, които бе отправила по-рано тази година.

— Но — продължи херцогът — със син за женене е много заета.

Калтейн запази изражението на лицето си спокойно и безизразно.

— Можем ли да очакваме новини в скоро време? — И този въпрос не бе безопасен.

— А дано — изръмжа херцогът, а лицето му помръкна. Назъбеният белег изпъкваше ярко на фона на рижавата му коса. — Нейно Величество подготви списък с момичета, които счита за подходящи...

Херцогът си спомни с кого разговаря и млъкна. Калтейн запърха с клепки към него.

— Извинявайте — измърка тя, — не съм искала да се бъркам в кралските дела.

Тя потупа ръката му, а сърцето ѝ забърза ритъма си. Дориан е получил списък с подходящи булки? И кой ли бе в него? И как можеше...

Не, щеше да мисли за това по-късно. Засега просто трябваше да разбере кой стои между нея и короната.

— Няма за какво да се извинявате — отвърна той, а тъмните му очи заблестяха. — Елате, кажете с какво се занимавахте последните няколко дни.

— Нищо съществено. Макар че срещнах интересна млада жена — каза тя уж между другото и го отведе към опасаното с прозорци

стълбище, водещо към стъклената част на замъка. — Приятелка на Дориан. Казва се лейди Лилиан.

— Запознали сте се? — Херцогът направо настръхна.

— Да, беше много мила — излъга Калтейн, без да ѝ мигне окото. — Когато говорих с нея по-рано, тя каза, че престолонаследникът много я харесва. Дано е в списъка на кралицата.

Въпреки че искаше *някаква* информация за Лилиан, определено не очакваше да я получи.

— Лейди Лилиан? Не, естествено.

— Бедничката. Подозирам, че сърцето ѝ ще бъде разбито. Знам, че не е редно да разпитвам — продължи тя, докато херцогът се зачервяваше все повече, — но чух преди час от самия Дориан, че...

— Че какво?

Калтейн усети как я побиват тръпки. Гневът му бе насочен не към нея, а към Лилиан. Това можеше да се окаже добро оръжие.

— Че той е много привързан към нея. Може би дори влюбен.

— Това е нелепо.

— Вярно е! — поклати глава тя — Колко тъжно.

— Колко тъпо. — Херцогът спря в края на коридора и се обърна към Калтейн. Гневът развърза езика му. — Тъпо, глупаво, безразсъдно и невъзможно.

— Невъзможно?

— Някой ден ще Ви обясня защо.

Часовникът удари и Перингтън се обърна към него.

— Имам среща. — Той се приведе към нея и парещият му дъх облиза ухото ѝ. — Може би ще Ви видя тази вечер?

Преди да я остави, я погали по ръката. Тя го наблюдаваше как се отдалечава и когато се скри от погледа ѝ, въздъхна от облекчение. Но ако ѝ позволише да докопа Дориан...

Трябваше да разбере кои са съперничките ѝ, но най-напред трябваше да изтръгне ноктите, които Лилиан бе забила в нейния принц. Независимо от това, че не бе в списъка, тя си оставаше заплаха.

Но ако херцогът я мразеше толкова, може би имаше могъщ съюзник, който да ѝ помогне да се отърве от нея.

* * *

Дориан и Каол не си казаха много, докато вървяха към вечерята в Голямата зала. Принцеса Нехемия бе на безопасно място в покоите си, обградена от стражи. И макар бързо да се бяха разбрали, че е глупаво да оставят Селена да се дуелира с принцесата, дългото отсъствие на Каол не можеше да бъде извинено, дори предвид смъртта на шампиона.

— Доста си се сближил със Сардотиен, а? — попита Каол студено.

— Да не ревнуваш? — пошегува се принцът.

— По-скоро се безпокоя за безопасността ти. Тя е хубава и може да те впечатли с ума си, но си остава асасин, Дориан.

— Звучиш като татко.

— Става въпрос за елементарен здрав разум. Стой настрана от нея, все едно дали ти е шампион, или не.

— Не ми заповядвай.

— Правя го само заради безопасността ти.

— Защо ѝ е да ме убива? Според мен ѝ харесва да я гледят. Ако досега не е пробвала да избяга или да убие някого, за какво ѝ е да го прави тепърва? — Той потупа приятеля си по рамото. — Безпокоиш се прекалено много.

— Това ми е работата.

— Тогава косата ти ще посивее, преди да навършиш двайсет и пет и Сардотиен със сигурност няма да се влюби в теб.

— Какви глупости ми говориш пък сега?

— Ако опита да избяга, което няма да стане, ще разбие сърцето ти. Ще трябва да я хвърлиш в тъмницата, да я преследваш или да я убиеш.

— Дориан, аз въобще не я харесвам.

Принцът усети раздразнението на приятеля си и смени темата.

— Ами онзи, умрелият шампион? Окоядеца ли беше. Имаш ли идея кой и защо го е подредил така?

Очите на Каол потъмняха.

— Огледах тялото няколко пъти през последните дни. Направено е на салата. — Той пребледня. — Изкарали са му вътрешностите, дори мозъкът... липсва. Писах на баща ти, но междувременно ще продължа разследването.

— Било е пианска свада — каза Дориан, макар самият той да бе участвал в такива сбивания и да не помнеше да се е стигало до премахване на мозъка. Внезапно усети, че го ползват студени тръпки. — Татко ще е доволен, че са разкарали Окоядеца.

— Дано.

Дориан се усмихна и прегърна капитана през рамо.

— Щом ти се занимаваш със случая, съм убеден, че до утре ще е разрешен.

С тези думи двамата влязоха в столовата.

Селена затвори книгата и въздъхна. Какъв ужасен завършек. Стана от стола, без да е сигурна какво точно прави, и излезе от спалнята си. Искаше да се извини на Каол, когато той ги видя да се дуелират с Нехемия, но поведението му... Селена започна да крачи напред-назад из стаите си. Той имаше по-важна работа от това да надзирава най-опасния престъпник на света, нали? Не й бе приятно да бъде жестока, но... Каол си го заслужаваше.

Наистина бе постъпила като глупачка, задето му спомена за повръщането. И всичките ужасни неща, които му наговори... дали й вярваше, или я мразеше? Селена погледна към ръцете си и видя, че пръстите й са почервенели от стискане. Как бе успяла да се превърне от най-опасния затворник на Ендовиер в *такава* разтревожена глупачка?

Имаше си по-сериозни поводи за безпокойство — като изпитанието утре. А и онзи мъртъв шампион. Вече бе оправила пантите на вратите си, така че да скърцат шумно при всяко отваряне. Ако някой влезеше в стаята й, тя щеше да разбере отрано. А и бе успяла да превърне няколко фуркета и калъп сапун в миниатюрен нож. По-добре от нищо, особено ако онзи убиец си падаше по кръвта на шампиони.

Заповяда си да се успокои и отиде в игралната зала. Можеше да поиграе сама на билиард или карти, но...

Селена погледна към пианото. Обичаше да свири. Обожаваше музиката и това как може да лекува и да кара всичко да изглежда възможно и героично.

Внимателно, все едно пристъпва към спящ човек, Селена приближи огромния музикален инструмент. Повдигна дървения капак и направи гримаса от начина, по който той изскърца. Разгледа гладките бели клавиши от слонова кост, а после и черните, които приличаха на процепи между зъби.

Някога бе добър музикант. Дори повече от добър. Аробин я караше да свири всеки път, когато се видеха.

Запита се дали той знае, че е излязла от мините. Нямаше ли да се опита да я освободи? Тя все още не смееше да мисли за това *кой* я бе предал. След като я хванаха, нещата станаха толкова бързо — за две седмици тя изгуби Сам, свободата си, а и нещо от себе си.

Сам. Какво ли щеше да каже той за всичко това? Ако бе жив, когато я заловиха, щеше да я освободи от тъмниците преди кралят да разбере, че е вътре. Но и той като нея бе предаден. И понякога отсъствието му бе толкова болезнено, че тя забравяше да диша.

Докосна един от ниските тонове. Отекна дълбоко, изпълнен с ярост и печал.

Бавно и внимателно засвири протичка мелодия с горните клавиши. Ехото от музиката извика спомени от дълбините на съзнанието ѝ. Покоите ѝ бяха толкова тихи, че дори музиката бе натрапчива. Селена раздвижи дясната си ръка и продължи. Бе мелодия, която свиреше толкова често, че Аробин ѝ се караше, за да изпълни друго. Изсвири още един акорд, а после и още един, и добави няколко сребърни ноти с дясната си ръка. Натисна веднъж педала и всичко приключи.

* * *

Дориан се бе подпрял на прага и стоеше като хипнотизиран. Селена свиреше от известно време с гръб към него. Запита се кога ще го забележи или дали изобщо ще спре. Нямаше нищо против да я слуша завинаги. Бе дошъл с идеята да се закача с опитен асасин, а вместо това намери млада жена, която излива душата си в музика.

Дориан се отдели от стената. При все целия си опит на асасин, тя не го забеляза, докато не застана на пейката зад нея.

— Свириш много хуба...

Пръстите ѝ удариха клавишите и се разнесе ужасно дрънчене. Докато види кой е, вече бе изминала половината път до билиардната маса. Той можеше да се закълне, че очите ѝ са навлажнени.

— Какво правиш тук?

Селена погледна към вратата. Наистина ли смяташе да го набие с билиарден стик?

— Каол не е с мен — усмихна се той, — ако питаш за това. Извинявай, че те прекъснах.

Запита се какво ли я притеснява, понеже се бе изчервила като ягода. Това изглеждаше прекалено човешка емоция за Асасина на Адарлан. Може би планът му да се закача все пак не се бе провалил.

— Свиреше толкова красиво, че...

— Няма проблем. — Тя отиде до един от столовете, а Дориан застана на пътя ѝ. Ръстът ѝ бе среден и той я огледа от глава до пети. Извивките на тялото ѝ бяха повече от съблазнителни.

— Какво търсиш тук? — повтори тя.

— Имахме среща за тази нощ — усмихна се лукаво той, — не помниш ли?

— Реших, че е шега.

— Аз съм престолонаследникът на Адарлан. Никога не се шегувам.

С тези думи принцът седна на стола до огъня.

— Разрешено ли ти е изобщо да си тук?

— Разрешено? Моля ти се. Аз съм принцът, мога да правя каквото си поискам.

— Но аз съм Асасинът на Адарлан.

Той нямаше да трепне, дори да го набучеше на шиш с някой от тези билиардни стикове.

— И доста повече, ако съдя по музиката ти.

— Какво имаш предвид?

— Ами — отвърна той, като се опита да не потъва в прекрасните ѝ загадъчни очи, — не мисля, че обикновен престъпник може да свири така. Изглежда, че все пак имаш душа.

— Разбира се, че имам душа. Всички имаме душа.

Все още бе изчервена. Дали не я караше да се чувства неудобно? Потисна усмивката си. Това бе толкова забавно!

— Харесаха ли ти книгите?

— Много бяха хубави — отвърна тихо тя, — направо прекрасни.

— Радвам се да го чуя.

Погледите им се кръстосаха и тя отстъпи зад стола. Все едно той бе асасинът!

— Как вървят тренировките? Другите състезатели тревожат ли те?

— Отлично — отвърна тя, но зъглчетата на устата ѝ увиснаха надолу — и не. След днешния ден едва ли някой повече ще тревожи някого.

Отне му миг, преди да разбере, че тя говори за убийтия в опита си за бягство шампион. Тя прехапа долната си устна съвсем за малко, колкото за един удар на сърцето, а след това попита:

— Каол ли даде заповедта да убият Свен?

— Не — отвърна той, — татко нареди да разстрелят всеки, който се опита да избяга. Не смятам, че Каол би дал такава заповед. — Не бе сигурен защо добави последното. Стъкленият ѝ поглед обаче изчезна. Когато тя не каза нищо повече, Дориан попита уж между другото — А с Каол как се разбирате?

Съвсем невинен въпрос!

Тя сви рамене, а той се опита да не търси скрито значение в жеста.

— Добре. Мисля, че малко ме мрази, но предвид поста му не съм изненадана.

— Защо мислиш, че те мрази? — По някаква причина не успя да го отрече.

— Понеже съм асасин, а той е капитан на стражата, който трябва да наглежда бъдещия кралски шампион.

— Искат ли ти се да бе другояче? — попита той.

Това вече не бе толкова невинно. Тя се приближи към стола и сърцето му прескочи един удар.

— Кой би искал да бъде мразен? Но предпочитам да бъда мразена пред това да съм невидима. Кое то няма значение. — Не прозвуча особено убедително.

— Самотна ли си? — зададе въпроса, преди да успее да се овладее.

— Самотна? — Тя го погледна отвисоко и след цялото това увещаване седна. Той с мъка потисна порива да прекоси разстоянието между тях, за да провери дали косата ѝ е толкова копъринена, колкото изглежда. — Не. И преди съм оцелявала самичка. Стига да имам нещо за четене.

Той погледна към огъня и се опита да не мисли за това къде бе била допреди броени седмици и каква ли самота е изпитвала там. В Ендовиер нямаше книги.

— И все пак едва ли е приятно да си бъдеш единственият спътник през цялото време.

— И какво би направил по въпроса? — засмя се тя. — Предпочитам да е така, а не да ме гледат като твоя любовница.

— Че какво лошо има в това?

— Вече съм известна като асасин. Не ми трябва да съм известна с това, че споделям ложето ти. — Той се задави, но тя продължи. — Трябва ли да обяснявам *защо*, или е достатъчно да кажа, че не приемам злато и скъпоценности като награда за привързаността си?

— Няма да споря за морал с един асасин — изръмжа той. — Нали се сещаш, че нямаш угризения да приемаш злато, за да убиваш?

— Можеш да си тръгваш. — Погледът ѝ внезапно се вкамени и тя посочи вратата.

— Гониш *мен*? — Не знаеше дали да се разсмее, или да се разкреши.

— Мога да извикам Каол, за да го питам какво мисли по въпроса.

Тя скръсти ръце. Знаеше, че е спечелила. А може би ѝ бе забавно да го дразни.

— Защо ме изхвърляш от стаята си, задето казах истината? Ти току-що ме нарече развратник. — От векове не се бе забавлявал толкова. — Я разкажи нещо повече за себе си. Къде научи да свириш на пиано така? И каква бе тази мелодия? Звучеше толкова тъжно. Да не е била посветена на таен любим? — Той ѝ намигна.

— Научих се да свиря с много упражнения — отвърна тя и тръгна към вратата. — И да — добави рязко, — за любим беше.

— Хей, че сме сърдити тази вечер — тръгна подире ѝ Дориан. Спря на около крачка от нея и усети пространството между тях интимно. — Не като следобеда.

— Аз не съм ти играчка — приближи внезапно тя. — Не съм нещо, купено от карнавал, с което да си докараш приключения в скучния живот. Предполагам, затова ме избра за свой шампион, нали?

Той зяпна и отстъпи крачка назад.

— Какво?

Не успя да измисли нищо повече.

Тя мина покрай него и се тръшна в едно кресло. Поне не си тръгваше.

— Наистина ли смяташ, че не загревам защо дойде тук? От ясно по-ясно е, че някой, който ми препоръчва „Короната на героя“ мечтае за приключения?

— Е, аз не те имам за приключение — промърмори той.

— Сериозно? Замъкът ви е толкова вълнуващ, че присъствието на Асасина на Адарлан е нещо обичайно? Нещо, което няма да изкуши един приклещен от дворцовите интриги принц? И за какво е цялото това състезание, ако мога да попитам? Вече съм във властта на баща ти. Няма да ставам и шут на сина му!

Сега бе негов ред да се изчерви. Дали някой някога му бе говорил така? Родителите му може би, както и някои от възпитателите. Но никога млада жена.

— Знаеш ли с кого разговаряш?

— Скъпи ми малък принце — изръмжа тя, докато разглеждаше ноктите си, — ти си самичък в покоите ми и много далеч от вратите. Мога да ти кажа каквото си искам.

Той избухна в смях. Тя стана и се взря в него, наклонила глава на една страна. Бузите ѝ пламнаха и така накараха очите ѝ да заблестят още по-ярко. Само да знаеше какво би направил с нея, ако не бе асасин...

— Ще си тръгна — накрая се съвзе той и се запита може ли наистина да рискува да си навлече гнева на Каол и баща си и да понесе последиците от лекомисленото си поведение, — но ще се върна. Скоро.

— Не се и съмнявам — отвърна сухо тя.

— Лека нощ, Сардотиен. — Той огледа покоите ѝ с усмивка. — Я ми кажи нещо за довиждане. Този твой таен любим в замъка ли живее?

Разбра, че е казал не каквото трябва, веднага щом очите ѝ помръкнаха.

— Лека нощ, принце — отвърна студено тя.

— Не исках... — поклати глава Дориан.

Тя просто му махна с ръка и се загледа в огъня. Той разбра, че присъствието му не е желано и се отправи към вратата. Ехото от стъпките му отекваше в притихналата стая.

Бе на прага, когато тя отрони:

— Казваше се Сам.

Все още гледаше към огъня. *Казваше се...*

— Какво се случи?

— Почина — усмихна му се тъжно тя.

— Кога? — отвърна той. Никога нямаше да си позволи да я закача, ако знаеше...

— Преди тринайсет месеца — почти изхриптя тя.

На лицето ѝ се изписа такава болка, че стомахът му се сви.

— Съжалявам — прошепна той.

Тя сви рамене, все едно можеше да прогони тъгата в блесналите на светлината на пламъците ѝ очи.

— И аз — отвърна също шепнешком тя и отново се загледа в камината.

Дориан усети, че наистина е пресрочил престоя си за тази вечер и се прокашля.

— Успех в изпитанието утре.

Тя не отговори нищо, докато той излизаше.

Не можеше да прогони навяващата печал музика от ума си, дори когато разгледа списъка с булки на майка си, дори когато зачете книга в нощта...

Дори когато заспа.

Селена увисна от каменната стена на замъка, а краката ѝ потрепериха, когато тя заби омазаните си в катран пръсти в пукнатините между гигантските блокове. Бруло изкрещя нещо на деветнайсетимата останали шампиони, които се катереха, но на височина от двайсет метра вятърът отнесе думите му. Един от другите не се бе появил за изпитанието и дори стражите му не знаеха къде е. Може би наистина бе успял да избяга. Рискът му май си заслужаваше повече от това нелепо изпитание. Тя стисна зъби и протегна ръка нагоре, след което се изкачи още малко.

На шест метра нагоре и девет встрани висеше лелеяният предмет, заради който бе ужасното състезание — златно знаме. Изпитанието само по себе си бе простичко — трябваше да се изкатерят по стената на замъка и да го вземат. Първият, който успееше да го стигне и да го свали долу, щеше да получи приятелско потупване по рамото. Последният, стигнал мястото, щеше да си върви у дома.

Изненадващо, никой не бе паднал досега. Може би защото пътят до знамето бе сравнително лесен — с балкони, прозорци и решетки, които покриваха по-голямата част от стената. Селена се изкачи още малко нагоре. Пръстите я заболяха. Винаги бе лоша идея да поглежда надолу, макар че Аробин я бе принуждавал да стои на ръба на Асасинската крепост с часове, докато свикне с височината. Тя изпъшка, когато се хвана за ръба на поредния прозорец и се издигна нагоре. Бе достатъчно широк, за да стъпи на него и тя успя да огледа как се справят противниците ѝ.

Каин, естествено, водеше, като бе поел по най-лесния път към знамето. Грейв и Верин го следваха по петите, а Нокс бе подир тях. Младият убиец Пелор също не бе изостанал с много. Останалите бяха толкова нагъсто един до друг, че понякога екипировката им се преплиташе. Бяха получили възможността да изберат един предмет, който да им помага в изкачването — въже, котки, специални ботуши, — и Каин, разбира се, се бе спрял на въжето.

Селена бе взела малка кутийка с катран. Когато се изправи на рамката на прозореца, лепкавите ѝ ръце и голи пети лесно се задържаха на каменната стена. Бе използвала малко въже, за да върже кутийката на колана си, и преди да излезе на стената потърка още малко по дланите си. Някой долу простена и тя потисна порива да погледне натам. Знаеше, че е избрала по-труден път, но това бе за предпочитане пред директна схватка за победата. Нямаше да се учуди, ако Грейв или Верин я избутаха от стената, за да спечелят.

Ръцете ѝ залепнаха за камъка и Селена се издигна точно когато писък разцепи въздуха и бе последван от тупване. Настъпи зловеща тишина, която скоро бе нарушена от виковете на зрителите. Някой бе паднал и загинал. Тя погледна зад гърба си и видя Нед Клемент, серийният убиец, който се наричаше Косата и бе изкарал години в лагера в Калакула за престъпленията си. Потрепери. Убийството на Окоядеца бе накарало много шампиони да се укротят, а покровителите им явно не се вълнуваха от това, че изпитанието можеше да отнеме живота на избраниците им.

Тя се изкатери по една водосточна тръба, а краката ѝ се вкопчиха в желязото. Каин омота въжето си около врата на ухилен гаргойл, хвърли се покрай стената и се приземи на един балкон на три метра от знамето. Тя трябваше да потисне раздразнението си, докато се изкачваше все по-нависоко по тръбата.

Останалите следваха пътя на Каин. Чуха се виковете и когато погледна надолу, Селена установи, че Грейв е препречил пътя им, тъй като не е успял да увие въжето си около врата на водоливника така умело като Каин. Верин избута убиеца настрани и мина покрай него, като ловко сложи своето въже. Нокс понечи да направи същото, но Грейв започна да го ругае грозно. Нокс спря и вдигна ръце в знак, че се предава.

Селена се ухили и постави почернелия си крак върху една стабилизиращата водосточната тръба скоба. Скоро щеше да е до знамето. И тогава от него щяха да я разделят само шест метра гладък камък.

Тя лесно се изкатери нагоре по тръбата с лепкавите си крака. На три метра под нея един наемник бе стиснал рогата на гаргойла и се готвеше да увие въжето си около главата му. Той, изглежда, си бе открил бърз маршрут по водоливниците. Оставаше му да мине още пет

метра, преди да стигне другите каменни демони, за които се караха Грейв и Нокс. Нямаше обаче опасност да я настигне по тръбата, тъй че тя продължи нагоре. Вятърът рошеше косите ѝ.

И тогава чу вика на Нокс. Погледна точно навреме, за да види как Грейв го избутва от гърба на гаргойла. Крадецът залитна и възето, увито около кръста му, се разви и опъна, когато той се блъсна в стената на замъка.

Грейв обаче не бе приключил. Той се наведе, уж за да намести ботуша си, и изтегли мъничък кинжал, който блесна на слънцето. Това, че бе успял да се снабди с оръжие при все щателното претърсване на стражите, бе забележително. Селена извика, но вятърът отнесе предупреждението ѝ. Грейв започна да реже от гаргойла възето на Нокс. Никой от останалите не си даде труда да помогне, макар Пелор да направи крачка напред, преди да заобиколи Грейв.

Ако Нокс загинеше, оставаше един съперник по-малко. А ако се намесеха, можеха да бъдат елиминирани.

Селена знаеше, че трябва да продължи напред. Нещо обаче я задържа на място.

Нокс не можа да намери процеп в стената. Наблизо нямаше гаргойл или издатина, за която да се хване. Нямаше какво да стори, освен да падне. И това щеше да стане веднага щом възето се скъсаше.

Една по една нишките му се късаха под ножа на Грейв. Нокс усети вибрацията и погледна с ужас към убиеца. Ако паднеше, нямаше как да оцелее. Още няколко плъзвания на кинжала на Грейв и щеше да е свършен.

Въжето жално проскърца и Селена се раздвижи.

Тя се плъзна надолу по водосточната тръба, а кожата на ръцете и краката ѝ се ожули от метала. Тя обаче не обърна внимание на болката. Наемникът на гаргойла успя само да се облегне на стената, когато тя се приземи на главата на демона и го хвана за рогата, за да запази равновесие. Убиецът вече бе завързал единия край на възето си към врата на водоливника. Сега тя го сграбчи и усука другия му край около кръста си. Въжето бе достатъчно дълго и здраво, а четирите гаргойла зад нея ѝ даваха възможност да се затича.

— Пипнеш ли възето, ще те изкормя — предупреди тя съперника си и се подготви за скок.

Нокс извика на Грейв и тя се осмели да погледне към крадеца.
Точно тогава въжето се скъса.

Нокс извика от страх и гняв.

А Селена изтича по четирите гаргойла и скочи в бездната.

Вятърът я забрули, но тя не изпусна Нокс от поглед. Той падаше бързо и изглеждаше безкрайно далеч от протегнатите ѝ ръце.

Хората отдолу се развикаха, а светлината, отразяваща се в стъкления замък, я заслепи. Но ето че го приближи. Крадецът бе ококорил сивите си очи и размахваше ръце, все едно може да полети с тях.

В един момент ръцете ѝ го обгърнаха. Удари се толкова силно в него, че си изкара дъха. Двамата падаха като камъни към приближаващата се земя.

Нокс стисна въжето, но дори и това не бе достатъчно, за да смекчи жестокия удар в кръста ѝ, когато то се опъна. Тя го задържа с всички сили и с върховно усилие на волята не изпусна крадеца. Въжето ги запрати към стената. Селена едвам отклони глава от приближаващите камъни и ударът се стовари върху рамото ѝ. Въпреки това не изпусна Нокс и се концентрира върху ръцете си. Двамата увиснаха до стената задъхани и се загледаха към земята на шест метра под тях.

Въжето издържа.

— Лилиан — изпъшка Нокс и притисна лице до косата ѝ. — Богове.

Отдолу обаче се чуха одобрителни викове и заглушиха думите му. Крайниците ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да се съсредоточи, за да не изпусне Нокс. Стомахът ѝ се преобръщаше отново и отново.

А все още бяха едва по средата на изпитанието. И се очакваше да го завършат. Селена погледна нагоре. Всички шампиони бяха спрели, за да видят падащата крадла. Всички, освен един, който бе високо над тях.

На Селена ѝ остана само да гледа, докато Каин откъсваше знамето и ревеше триумфално. Хората завикаха одобрително и

възгласите им се увеличили, когато победителят Каин размаха знамето, така че всички да го видят.

Тя настръхна.

Щеше да спечели, ако бе поела по лесния път. Можеше да вземе разстоянието за половината време, което бе отнело на Каин. Но Каол ѝ бе казал да стои по средата. А избраният от нея път беше доста впечатляващ и демонстрираше по-добре уменията ѝ. Той трябваше само да скача и да се люлее като аматьор. Освен това, ако бе поела по лесния път, ако бе спечелила, нямаше да спаси Нокс.

Тя стисна зъби. Можеше ли да се върне горе навреме? Може би Нокс щеше да вземе въжето, а тя щеше да се изкачи с ръце и крака. Нямаше нищо по-лошо от второто място. Но докато го обмисляше, Верин, Грейв, Пелор и Рено изкатериха последните няколко метра до целта и я потупаха с ръце, преди да се спуснат.

— Лилиан, Нокс, побързайте! — извика Бруло и Селена погледна надолу към Майстора на оръжията.

Тя се намръщи и започна да търси с крака цепнатини, за които да се захване. Когато най-сетне напипа с пръсти такова място, кожата ѝ кървеше.

Внимателно се издигна нагоре.

— Съжалявам — простена Нокс, а краката му се удариха в нейните, докато той също търсеше цепнатина.

— Всичко е наред — отвърна тя.

Разтреперана и вцепенена, Селена започна да се катери отново по стената, като остави Нокс сам да си намери пътя. Бе глупаво, че го спаси, толкова глупаво.

Какво си бе мислила?

* * *

— Усмихни се — рече Каол, докато отпиваше от водата си. — Осемнайсетото място не е толкова зле. А и класираха Нокс по-назад.

Селена не отговори нищо, докато разбутваше морковите си с вилица. Наложил се да се изкъпе два пъти и да изхаби цял сапун, за да изчисти катрана от ръцете и краката си. А и Филипа бе прекарала по половин час над всяка нейна рана. И макар да бе спряла да трепери,

Селена все още чуваше писъка на ударилия се в земята Нед Клемент. Само смъртта му бе спасила Нокс от елиминацията. На Грейв дори не се скараха. Явно нямаше правила срещу нечестната игра.

— Справяш се точно според плана — продължи Каол, — макар да не смятам, че храброто спасяване остана незабелязано.

— И пак загубих — изгледа го кръвнишки тя. Дориан я поздрави за това, че бе спасила Нокс, а самият крадец ѝ благодари няколко пъти, докато я прегръщаше, но Каол остана смръщен след края на изпитанието. Очевидно спасението не бе част от репертоара на една крадла на бижута.

— Не са ли те учили да губиш с достойнство — засияха златистите очи на Каол.

— Не — отвърна кисело тя. — Аробин ми казваше, че второто място е за първия от загубилите^[1].

— Аробин Хамел? — Каол остави чашата си на масата. — Кралят на асасините?

Тя погледна през прозореца. Рифтхолд се виждаше едвам-едвам в далечината. Бе странно да си помисли, че Аробин е в същия град. Че е толкова близо до него.

— Не знаеше ли, че той е учителят ми?

— Бях забравил — отвърна Каол. Аробин щеше да я бичува заради това, че е спасила Нокс и е застрашила собствените си безопасност и успех в надпреварата. — Лично ли те е обучил?

— Да, и не само той. Извика учители от цяла Ерилея. Майсторите на бойните изкуства от оризовите плантации на южния континент, отровителите от джунглата Богдано... а веднъж ме изпрати при Тихите асасини от Червената пустиня. Нямаше цена, която да е прекалено висока за него. Или за мен.

С тези думи тя започна да си играе с една нишка от хавлията си.

— Каза ми, че трябва да си платя обучението, чак когато навърших четиринайсет.

— Обучил те е и после е поискал пари за това?

Тя сви рамене, но бе неспособна да скрие гнева си.

— Като куртизанка. И тях ги взимат млади и ги обучават в бордеите, докато не спечелят обратно всяка монета, похарчена за грима и обноските им.

— Отвратително — изръмжа той и тя се сепна от яростта в гласа му. Този път не бе насочена към нея. — Плати ли му?

— С лихвите — усмихна се студено тя. — И той похарчи всичко. Петстотин хиляди златни монети. За три часа.

Каол скочи от мястото си. Тя избута спомена назад, така че да спре да я боли.

— Но ти още не си се извинил — рече, за да смени темата.

— За какво да се извинявам?

— За ужасните неща, които ми наговори, докато тренирах с Нехемия.

— Не се извинявам за това, че съм казал истината — присви очи той.

— Истината? Отнесе се с мен като с ненормална маниачка!

— А ти каза, че ме мразиш повече от всеки друг.

— И не излъгах. — Въпреки думите ѝ, на лицето ѝ се появи усмивка, този път топла. Тя се оказа заразна и той също се ухили, след което ѝ метна парче хляб, което тя хвана с една ръка и метна обратно към него. Той също го улови с лекота.

— Идиот — засмя се тя.

— Маниачка — разсмя се и той.

— Наистина те мразя.

— Но не аз завърших осемнайсети — затапи я той.

Ноздрите на Селена се разшириха и тя метна по него ябълката си. Каол успя само да наведе глава, за да избегне удара.

Но радостта им не трая дълго. Скоро Филипа дойде с новината, че шампионът, който не се е явил на изпитанието, е намерен мъртъв на слугинското стълбище.

Тялото му бе разкъсано като от див звяр.

* * *

Новото убийство хвърли сянка върху следващите две седмици и изпитанията, които те донесоха. Селена ги премина с лекота — бяха за ловкост и проследяване, — но не привлече вниманието върху себе си нито с представянето си, нито в опит да спаси някого. Никой друг шампион не изгуби живота си, а Селена установи, че постоянно

надзърта през рамо, макар Каол явно да смяташе убийствата просто за злощастни инциденти.

Всеки ден тя ставаше все по-добра в тичането и стигаше все по-надалече и по-надалече. Освен това се сдържаше да не убие Каин, когато той я дразнеше по време на тренировките. Престолонаследникът не си направи труда да се появи отново. Тя го виждаше само по време на изпитанията, където бе винаги ухилен и ѝ намигаше, колкото да я накара да се изчерви като селска мома на вечеринка.

Имаше обаче и по-сериозни проблеми. До последния дуел оставаха не повече от девет седмици и някои от останалите шампиони, сред които и Нокс, се справяха достатъчно добре, за да застрашат финалните четири места. Каин щеше да е там, но кои ли щяха да са останалите трима?

Селена досега бе сигурна, че ще е сред тях.

Но ако трябваше да бъде честна със себе си, вече не беше.

[1] Оригиналният цитат е на световния шампион във Формула 1 Айртон Сена. — Бел.прев. ↑

Селена погледна към земята. Познаваше тези сиви и назъбени скали, не бе забравила как хрущят под краката ѝ, как миришат след дъжд, как лесно разкъсват кожата, ако някой те хвърли върху тях. Скалите бяха навсякъде и се издигаха в огромни каменни планини, пронизващи облачното небе. Тя не носеше почти никакви дрехи, които да я защитят от силните ветрове. Когато докосна дрипите си, гърлото ѝ се сви. Какво се бе случило?

Завъртя се на пети и оковите ѝ издрънчаха. Около нея се намираше ужасната пустош на Ендовиер.

Бе се провалила и я бяха върнали тук. Нямаше начин да избяга. Бе вкусила от свободата, бе толкова близо до нея, и сега...

Селена изпищя, когато ужасна болка прониза гърба ѝ, предизвестена миг преди това от плющенето на бича. Тя падна на земята и остриите, назъбени камъни разкъсаха коленете ѝ.

— Ставай! — изръмжа някой.

От очите ѝ потекоха сълзи, а бичът изплющя отново. Този път щяха да я убият. Болката щеше да я довърши.

Бичът се стовари отново върху нея и мина през плътта ѝ като нож през масло, след което се уви като змия около костта и събори тялото ѝ в отворен предварително гроб...

* * *

Селена се събуди с крясък.

— Добре ли си? — попита някой и тя скочи на крака.

Къде беше?

— Лош сън — рече Каол.

Тя се вторачи в него, а след това огледа стаята около себе си и прокара ръка през косата си. Рифтхолд. Намираше се в Рифтхолд. В стъкления замък... Не. В каменния замък под него.

Бе подгизнала от пот. Имаше чувството, че белезите на гърба ѝ кървят. Бе ѝ лошо, бе замаяна, сякаш е прекалено малка и прекалено голяма едновременно. Прозорците бяха затворени, но отнякъде долетя течение, което охлади лицето ѝ и донесе странния аромат на рози.

— Лош сън, Селена — повтори капитанът на стражата. — Викаше. — Усмихна се неловко. — Мислех, че те убиват.

Селена се протегна и докосна гърба си под нощницата. Напипваше трите големи белега, а и няколко по-малки. Нищо обаче не...

— Бичуваха ме. — Тя поклати глава, за да прогони спомена. — Какво търсиш тук? Още дори не се е съмнало. — Кръстоса ръце и се изчерви.

— Самхейн е. Днес няма да има тренировки, но исках да видя дали ще дойдеш на службата.

— Самхейн? Какво? Днес е Самхейн? Защо никой не ми е казал? Ще има ли пир тази вечер?

Нима бе потънала до такава степен в състезанието, че бе забравила за времето?

— Разбира се — намръщи се той, — но ти не си поканена.

— Има си хас и да бях. Ти ще призоваваш ли мъртвите в тази призрачна нощ, или ще накладеш огън с другарите си?

— Не участвам в такива суеверни безсмислици.

— О, внимавай, невернико — предупреди тя и вдигна ръка във въздуха. — На този ден боговете и мъртвите са най-близо до земята. Могат да чуят всяка неуважителна дума, която изречеш!

— Това е глупав празник, който отбелязва настъпването на зимата — завъртя очи той. — Кладите са, за да има пепел, която да покрие нивите.

— И жертвоприношение, което умилюва боговете!

— За да бъдат нивите плодородни.

— Както кажеш — отви се Селена и намести нощницата си. Вонеше на пот.

— Никога не съм те смятал за суеверна — изсумтя той и я последва, след като тя стана от леглото си. — Това не пречи ли на работата ти?

Тя го погледна през рамо и застана на прага на банята.

— Да не вземеш да влезеш с мен?

Каол замръзна и осъзна грешката си. Тя му затръшна вратата под носа.

Когато се изкъпа, Селена го намери в столовата. От косата ѝ капеше вода.

— Нямах ли си закуска?

— Така и не ми отговори.

— На кое? — Тя седна на масата и си сипа каша. Трябваше ѝ лъжичка. Направо три лъжички — захар, малко топъл крем и...

— Ще отидеш ли на служба?

— Значи на служба мога да ида, а на пира не! — Тя започна да яде кашата.

— Нямаме право да потискаме религията на който и да е било.

— А пирът е?

— Показно разхищение.

— Виждам. — Тя хапна още една лъжица. Обожаваше овесена каша!

— Е? Ще ходиш ли? Ако да, трябва да тръгваме скоро.

— Не — отвърна тя.

— Според суеверията, които очевидно споделяш, боговете могат да се разгневят от това. А и подозирам, че денят на мъртвите трябва да е специален за един асасин.

— Почитам го по свой начин — направи физиономия тя. — Мога и да направя едно-две жертвоприношения.

Той се изправи и потупа дръжката на меча си.

— Ще те помоля да се държиш прилично, докато ме няма. Не се обличай твърде шикозно, тъй като Бруло ми каза, че следобед имате тренировки. Изпитанието е утре.

— Пак? Нямах ли такова преди три дни? — простена тя.

Последното изпитание бе да мятат копие от кон. Китката още я болеше.

Той обаче не каза нищо повече и скоро покоите ѝ притихнаха. И макар да се опита да го забрави, звукът от бича продължаваше да ехти в ушите ѝ.

* * *

Щастлив от това, че службата най-после е приключила, Дориан Хавилиард се разхождаше сам из коридорите на замъка. Религията не го разчувстваше и не му звучеше убедително. След няколко часа дуднене на молитви под нос имаше нужда да остане сам, на спокойствие и на чист въздух.

Въздъхна през зъби и започна да масажира слепоочието си, след което се отправи към градината. Мина покрай група придворни дами, всяка от които му направи реверанс и започна да се кикоти иззад ветрилото си. Майка му бе използвала церемонията, за да му посочи всички подходящи момичета. Бе изкарал цялата служба в опит да не закрещи като луд от досада.

Дориан зави покрай един храст и едва не се блъсна във фигура, облечена в синьо-зелено кадифе. Бе в цвета на планинско езеро с оттенък на бисер. Освен това роклята бе излязла от мода преди около стотина години.

Погледът му се вдигна към лицето на фигурата и принцът се усмихна.

— Здравейте, лейди Лилиан — каза той и се поклони, а после се обърна към спътниците ѝ. — Принцеса Нехемия, капитан Уестфол.

Дориан отново огледа роклята на асасина. Спускаше се по тялото ѝ като река и я правеше да изглежда доста привлекателна.

— Изглеждате облечена като за празника.

Селена се намръщи.

— Слугините на лейди Лилиан бяха на служба, когато тя трябваше да се облече — рече Каол, — не намерихме нищо друго.

Разбира се. Корсетите си бяха истински лабиринт. Сама жена не можеше да си ги сложи.

— Простете, принце — излая Селена. Бе се изчервила от яд, а очите ѝ светеха заплашително. — Наистина съжалявам, че дрехите ми не отговарят на вкуса Ви.

— Не, не — отвърна нервно той и погледна към краката ѝ. Бяха в червени обувки, напомнящи зимни боровинки, подали се от храстите. — Изглеждаш много добре. Просто малко не на място.

Няколко века не на място, ако трябваше да бъде точен.

Тя го погледна възмутено. Той се обърна към Нехемия.

— Простете — рече ѝ на най-добрия си ейлвийски, който за жалост не бе особено добър. — Как сте?

Очите ѝ блеснаха развеселено от неправилното му произношение, но кимна в знак, че е оценила усилията му.

— Добре съм, Ваше Височество — отвърна му на неговия език. Вниманието на Дориан се насочи към двамата ѝ стражи, които се криеха в храстите наблизо и наблюдаваха. Кръвта забушува във вените му.

От няколко седмици херцог Перингтън настояваше в Ейлве да бъдат изпратени още войски, които да смажат бунта, така че никой повече да не оспори властта на Адарлан. Вчера херцогът бе излязъл с нов план — да се изпратят още легиони, а Нехемия да бъде задържана тук, за да предотвратят ответен удар от бунтовниците. Нежелаещ да влиза в ролята на похитител, Дориан бе прекарал няколко часа във възражения срещу този план. Но макар няколко благородници да споделяха неодобрението му, мнозинството смятаха, че стратегията на херцога е отлична. Въпреки това Дориан ги бе убедил да изчакат завръщането на баща му. Това щеше да му даде време да спечели на своя страна някои от поддръжниците на херцога.

Сега обаче не можа да срещне погледа на принцесата. Ако не беше престолонаследник, щеше да я предупреди какво ѝ готвят. Но ако Нехемия си тръгнеше преди уречения момент, херцогът щеше да разбере кой ѝ е обадил плана му и да съобщи на баща му. Отношенията между Дориан и краля и без това бяха лоши. Не му трябваше да го обявяват за симпатизант на бунтовниците.

— Ще присъствате ли на пиршеството довечера? — попита Дориан принцесата, като си наложи да запази неутрално изражение, докато разговаря с нея.

— *Ти* ще ходиш ли? — обърна се Нехемия към Селена.

Селена ѝ се усмихна по начин, който предвещаваше големи неприятности.

— За жалост, имам други планове. Нали така, Ваше Височество? Тя дори не си направи труда да прикрие раздразнението си.

Каол се закашля и внезапно разви жив интерес към боровинките в храстите. Дориан бе оставен сам и натясно.

— Не обвинявайте мен — отвърна принцът спокойно, — сама приехте поканата за онова празненство в Рифтхолд преди седмици.

Очите ѝ заблестяха, но Дориан не отстъпи. Не можеше да я отведе на пиршеството, където да я видят толкова много хора. Щеше

да има прекалено много въпроси, а и тя можеше да опита да се измъкне в тълпата.

— Значи няма да ходиш — намръщи се Нехемия.

— Не, но съм сигурна, че ще си прекарате много добре — каза Селена, след което промърмори нещо на ейлвийски. Дориан разбра, че е от типа на „Негово Височество знае как да забавлява жените“.

Нехемия се разсмя, а Дориан усети как се изчервява. Тези двете си бяха страховита двойка.

— Е, ние сме важни и много заети — рече му Селена и побутна с лакът принцесата. Май това, че им позволи да станат приятелки, се оказа груба стратегическа грешка. — Трябва да вървим. Желаем ви лек ден, Ваше Височество.

Тя направи реверанс, а червените и сините скъпоценни камъни на колана ѝ проблеснаха. Погледна през рамо и се озъби на Дориан, след което отведе принцесата по-навътре в градината.

— Благодаря за помощта — обърна се Дориан към Каол.

— Това зле ли ти се видя? — потупа го капитанът по рамото. — Изчакай да ги видиш, когато наистина наберат скорост.

А след това тръгна подир жените.

Дориан искаше да се развика и да заскубе коси. Бе се зарадвал да види Селена онази нощ. Дори прекалено. Но през последните няколко седмици го бяха въвлекли в дворцови интриги и балове. Така и не му остана време да я види отново. Ако не бе на пира тази вечер, щеше да я посети. Не искаше да я ядоса с коментара си за роклята — макар наистина да бе много демоде — и знаеше, че е сърдита задето не е поканена на пира, но...

Дориан се намръщи и се отправи към кучкарника.

* * *

Селена се усмихна на себе си и прокара пръст по близкия добре подрязан храст.

Самата тя смяташе, че роклята е прекрасна. Като за празника, как ли пък не?

— Не, Ваше Височество — обясняваше Каол на Нехемия достатъчно бавно, че да го разбере. — Не съм войник, а страж.

— Няма разлика — отвърна принцесата. Имаше тежък и тромав акцент. Въпреки това Каол разбра достатъчно, за да се намръщи. Селена с мъка скри веселието си.

През последните няколко седмици се бе виждала редовно с Нехемия — най-често за къси разходки и вечери, където обсъждаха как е израснала принцесата в Ейлве, какво смята за Рифтхолд и кой от придворните я дразни най-много. За радост на Селена, я дразнеха всички.

— Не съм обучен да се бия в армия — процеди през зъби Каол.

— Но убиваш за краля си.

За краля си. Нехемия не владееше добре езика им, но бе достатъчно умна, за да подчертае това, което иска да каже. Този крал не бе нейният. И макар Селена да нямаше нищо против да слуша колко лош е владетелят на Адарлан, тук в градината имаше други хора, а някои от тях може би ги слушаха. Селена потрепери и я прекъсна, преди Нехемия да успее да каже нещо друго.

— Мисля, че няма смисъл да спориш с нея, Каол — рече тя и побутна капитана на стражата с лакът. — Може би не трябваше да отстъпваш титлата си на Терин. Не можеш ли да си я вземеш обратно? Така ще си спестиш много главоболия.

— Как успя да запомниш името на брат ми?

Тя сви рамене, без да разбира напълно блясъка в погледа му.

— Нали ми го каза. Защо да не го помня?

Изглеждаше много хубав днес. Тайната бе в това как косата срещаше златистата му кожа, в малките процепи между кичурите, в начина, по който падаше пред челото му.

— Предполагам, че ще се забавляваш на пиршеството въпреки отсъствието ми — каза тя кисело.

— Толкова ли си ядосана, че не присъстваш? — изсумтя той.

— Не — отвърна тя и наклони глава така, че косата ѝ да падне по рамото. — Но все пак е празненство, а всеки обича празненствата.

— Да ти донеса ли някоя дрънкулка от веселбата?

— Само ако в нея има агнешко печено.

Въздухът около тях бе прозрачен и ясен.

— Пирът не е много вълнуващ — каза той. — Като всяка друга вечеря е. А агнето ще е сухо и жилаво.

— Като приятел трябва или да ме заведеш там, или да ми правиш компания.

— Приятел?

— Добре — изчерви се тя, — по-точно е да се каже сърдит придружител. Или намусен адютант.

За нейна изненада той се усмихна.

Внезапно Нехемия грабна ръката ѝ.

— Ще ме научиш — каза тя на ейлвийски, — ще ме научиш как да говоря езика ти, как да пиша и как да чета по-добре отсега. Така че да не се мъча със скучните старци, които ми преподават в момента.

— Аз — започна Селена на общия език и направи гримаса. Почувства се виновна, задето е оставила Нехемия встрани от разговора за толкова време. А и наистина щеше да е хубаво, ако принцесата овладееше и двата езика. Всеки път обаче бе трудно да убеди Каол да я пусне да се видят. Той настояваше да ги държи под око. Никога нямаше да се съгласи на уроци. — Не знам дали мога да те науча на езика си както трябва — излъга Селена.

— Глупости — отвърна Нехемия, — ще ме научиш. Всяка вечер по един час, след като приключиш заниманията си с... този тук, каквито и да са те.

Нехемия вдигна брадичка, за да покаже, че това не е предложение, на което можеш да откажеш. Селена преглътна и направи всичко възможно да изглежда мила, когато се обърна към Каол. Стражът ги наблюдаваше с вдигнати вежди.

— Тя иска да я обучавам всяка вечер по един час.

— Опасявам се, че не е възможно — каза той. Тя послушно преведе.

Нехемия го изгледа по начина, който обикновено караше хората да треперят.

— Защо? — След което премина на ейлвийски. — Тя е по-умна от повечето хора в този замък.

Каол, за щастие, я разбра.

— Не мисля, че...

— Аз не съм ли принцесата на Ейлве?

— Ваше Височество... — започна Каол, но Селена го предупреди с ръка да мълчи. Бяха приближили часовниковата кула, която както винаги се издигаше тъмна и заплашителна.

Пред нея бе коленичил Каин. Бе привел глава, съсредоточен в нещо върху земята.

При звука на стъпките им Каин вдигна глава. Той се усмихна широко и се изправи. Ръцете му бяха покрити с кал, но преди Селена да може да го огледа по-добре и да прецени причините за странното му поведение, той кимна на Каол и зави зад кулата.

— Мръсно животно — процеди Селена, загледана в посоката, в която огромният мъж бе изчезнал.

— Кой е той? — попита Нехемия на ейлвийски.

— Войник от армията на краля — отвърна Селена, — но сега служи на херцог Перингтън.

Нехемия погледна след Каин и тъмните ѝ очи се присвиха.

— Има нещо в него, заради което искам да му зашия един шамар.

— Поне не съм единствена — разсмя се Селена.

Каол не каза нищо и продължи да върви. Двете с Нехемия останаха зад него и докато прекосяваха малкия вътрешен двор, в който се издигаше часовниковата кула, Селена погледна към мястото, където бе коленичил Каин. Разрови калта около странния знак на плочата.

— Какво, мислиш, е това? — попита тя принцесата и посочи към издълбания знак. Защо Каин го бе чистил?

— Знак на Уирда — отвърна принцесата на езика на Селена.

Селена повдигна вежди. Бе просто триъгълник в кръг.

— Можеш ли да го разчетеш? — попита тя. Всичко това ѝ се виждаше доста странно. Знак на Уирда...

— Не — отвърна бързо Нехемия. — Тези знаци са част от древна религия, отмряла преди много време.

— Каква религия? — попита Селена. — Виж, има още един.

Тя посочи символ на няколко крачки от нея. Беше вертикална линия със стърчащ наопаки обърнат връх по средата.

— Остави ги — каза остро Нехемия и Селена премигна. — Има си причина тези неща да бъдат забравени.

— За какво говорите? — попита Каол. Тя му преразказа разговора. Когато завърши, той сви устни, но не каза нищо.

Продължиха по пътя си и Селена видя още един знак. Бе в странна форма — като малък диамант с две стрели, забити в него. Върхът и дъното на диаманта бяха свързани в странна линия, която го караше да изглежда напълно симетричен. Дали кралят бе наредил да ги

издълбаят в плочата преди строежа на часовниковата кула, или бяха по-древни?

Нехемия гледаше към челото ѝ, а Селена попита:

— Има ли кал по лицето ми?

— Не — отвърна някак разсеяно принцесата, а погледът ѝ не изпускаше сбръчканите вежди на Селена. Внезапно Нехемия погледна момичето толкова свирепо, че асасинът се сви. — Сигурна ли си, че не знаеш нищо за Знаците на Уирда?

Часовникът на кулата удари.

— Не — отвърна Селена, — не знам нищо за тях.

— Криеш нещо — каза тихо принцесата на ейлвийски. Не звучеше обвинително. — Ти не си такава, каквато изглеждаш, Лилиан.

— Ами... надявам се, че не съм обикновена придворна — отвърна тя колкото се може по-дръзко. След това се ухили, с надеждата, че Нехемия ще спре да говори толкова странно и да се взира във веждите ѝ. — Можеш ли да ме научиш на ейлвийски?

— Стига ти да ме научиш на глупавия си език — каза принцесата, но все още звучеше леко дистанцирана. Какво бе видяла, че да започне да се държи така?

— Става — усмихна се немощно Селена. — Само не му казвай. Капитан Уестфол ме оставя насаме следобед. Часът преди вечеря е идеален.

— Тогава ще дойда утре в пет — рече Нехемия. Принцесата се усмихна и тъмните ѝ очи заблестяха. След това тръгна отново, а Селена нямаше друг избор, освен да я последва.

Селена лежеше в леглото си, загледана в лунната светлина, отразяваща се в пода. Тя изпълваше прашните пролуки между каменните плочки, оцветяваше всичко в сребристосиньо и я караше да се чувства все едно е замръзнала в безкраен миг.

Не се страхуваше от нощта, макар в малките часове да бе по-неспокойна. Това бе времето, когато спеше, времето, когато убиваше, когато звездите се появяваха в небето красиви и далечни и я караха да се чувства малка и незначителна.

Селена се намръщи. Бе едва полунощ и макар че на следващия ден я чакаше изпитание, не можеше да заспи. Очите ѝ бяха прекалено уморени, за да чете, а не смееше да свири на пианото, за да не попадне на нова публика. Представата ѝ за това какво става на пиршеството пък определено не я развеселяваше. Все още носеше изумрудено-синята си рокля. Мързеше я да я сменя.

Проследи лунния лъч, който стигаше до стената. Гобленът на нея бе стар, странен и не много добре запазен. Представляваше сцена с диви животни, които се разхождаха из огромна гора. Единственият човек на гоблена — една жена — бе нарисувана близо до пода. Бе в реални размери и изключително красива. Макар че имаше сребриста коса, лицето ѝ бе младо, а бялата ѝ рокля сякаш се раздвижи на фона на лунната светлина...

Селена се изправи на леглото. Гобленът наистина се бе помръднал! Тя погледна към прозореца. Бе плътно затворен. А гобленът леко се издуваше, все едно отвътре.

Нима...

Кожата ѝ настръхна и тя запали една свещ, преди да приближи стената. Гобленът спря да се движи. Тя хвана края на плата и го повдигна.

Намери само камък. Но...

Селена отмести тежкия плат и го напъха зад една ракла, за да не мърда. По стената имаше вертикална линия, която се отличаваше от

останалата част. А след това, на около метър от нея, още една. Те излизаха от пода и свършваха точно над главата на Селена, където се срещаха.

Врата!

Селена опря рамо в камъка. Той леко поддаде и сърцето ѝ прескочи един удар. Тя го бутна отново и огънят на свещта потрепери в ръката ѝ. Вратата се откря с жално скърцане. Селена изпъшка, но бутна по-силно.

И накрая отвори вратата, водеща към тъмен тунел.

От вътрешността му повя вятър и разроши косите ѝ. По гърба ѝ премина тръпка. Защо вятърът идваше навътре? Особено при положение че бе издул гоблена?

Тя погледна към леглото си, обсипано с книги, които нямаше да прочете тази нощ. Направи стъпка към тунела.

Светлината на свещта ѝ разкри, че е каменен и покрит с дебел слой прах. Тя се върна в стаята си. Ако смяташе да го разследва, трябваше да се подготви като хората. Съжали, че няма меч или кинжал. Остави свещта си, трябваше ѝ факла или поне още няколко свещи. Наистина бе свикнала с мрака, но не бе толкова глупава, че да му се довери.

Докато обикаляше стаята си, Селена трепереше от вълнение. Взе две кълба прежда от коша за шиене на Филипа, три въглена и един от саморъчно направените си ножове. Постави още три свещи в джоба на пелерината си, след което я уви плътно около себе си.

И отново се изправи пред тъмния тунел. Бе *наистина* тъмен и сякаш я призоваваше. Вятърът отново повя.

Селена постави стол на прага. Не искаше вратата да се затръшне и да я остави вътре завинаги. Върза конец на задната част на стола и го завъртя пет пъти около него, а после взе преждата в свободната си ръка. Ако се загубеше, това щеше да ѝ помогне да се върне обратно.

След това внимателно разгърна гоблена над вратата, в случай че някой се върнеше.

Още от началото разбра, че тунелът е студен и сух. Отвсякъде висяха паяжини и нямаше прозорци, само огромно стълбище, което се спускаше далече надолу, в мрака отвъд светлината на свещта ѝ. Напрегна се, когато започна да слиза. Бе готова да побегне назад при първия звук от тъмнината.

Но всичко бе тихо като смъртта, забравено и от боговете.

Селена вдигна свещта и тръгна напред. Наметалото ѝ се влачеше и оставаше пресни следи в прахта. Изминаха няколко минути, а тя оглеждаше стените за надписи или знаци. Не видя обаче нищо. Дали това не бе забравен слугински проход?

Установи, че е леко разочарована.

Скоро стигна края на стълбите и спря пред три еднакво тъмни и заплашителни портала. Къде се намираше? Трудно ѝ бе да си представи, че подобно помещение може да остане незабелязано в замък, пълен с толкова много хора, но...

Подът бе покрит с прах. Нямаше дори една следа.

Запозната с това как свършваха подобни истории, Селена вдигна свещта си и освети арките над порталите в търсене на знаци, които да я предупредят за неизбежната смърт, очакваща я, ако мине не откъдето трябва.

Разклати преждата в ръката си. Конецът бе съвсем изтънял. Остави свещта долу и върза за конеца края на втората прежда. Може би трябваше да вземе и трета.

Поне имаше въглени.

Избра средната врата, най-вече защото бе най-близка. От другата страна стълбището продължи да слиза надолу. Толкова надолу, че тя се запита дали вече не се намира под замъка. Коридорът стана студен и влажен, а пламъкът от свещта на Селена затрептя от влагата.

Вече бе минала няколко арки, но продължи да върви право напред. Ставаше все по-влажно. Вода капеше от стените и камъните под краката ѝ станаха хлъзгави от лишеите, обрасли ги през вековете. Червените ѝ кадифени обувки подгизнаха. Сториха ѝ се невероятно тънки до дебелия камък.

Тъкмо се канеше да се върне назад, когато чу звука.

Някъде наблизо течеше вода, макар и бавно. А коридорът ставаше по-светъл. В него грееше луната.

Преждата ѝ свърши и тя я остави на земята. Нямаше повече завои, които да отбелязва. Знаеше какво е това и в същото време не смееше да се надява, че е то. Побърза напред и се хлъзна два пъти. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да я оглуши. Пред нея се появи арка, а от другата ѝ страна...

Селена се загледа в канала, който излизаше от замъка.

Не миришеше особено приятно.

Меко казано.

Застана от едната му страна и разгледа отворената врата. Тя водеше до широк поток, който несъмнено се изливаше в Ейвъри или в морето. Нямаше стражи и ключалки, само една решетка, вдигната колкото да пропуска боклуците под себе си.

На двата бряга имаше вързани четири малки лодки и няколко врати — някои от тях дървени, а други железни — водеха към изхода. Вероятно бе път за бягство за краля, макар че, предвид състоянието на лодките, Селена се запита дали той знае за него.

Приблужи железната решетка и пхна ръка в един от процепите ѝ. Нощта бе хладна, но не и леденостудена. От другата страна на потока се издигаха дървета. Бе в задната част на замъка, тази, която гледаше към морето.

Дали отвън имаше стражи? Тя намери камък на земята — паднал от тавана — и го хвърли във водата пред портата. Не се чу звук от дрънчане на броня, нито мърморене и ругатни. Огледа другата страна. Имаше лост, който да вдигне портата за лодките. Селена го натисна, свали плаща си и изпразни джобовете си. Хвана здраво лоста, а после стъпи първо с единия, а после и с другия си крак на вратата.

Лесно щеше да я отвори. Почувства се безразсъдна... и свободна. Какво търсеше изобщо в този дворец? Какво имаше да доказва в това състезание? Че е най-добрата? Та тя бе Асасина на Адарлан! Разбира се, че е най-добрата!

Вече сигурно бяха пияни. Щеше да вземе някоя от по-здравите лодки и да изчезне в нощта. Селена започна да се катери обратно. Палтото щеше да ѝ трябва. Глупаци. Смятаха, че могат да я опитомят. Нея!

Подхлъзна се на едно влажно стъпало. Едвам сподави вика си и сграбчи решетките. Прокле, когато коляното ѝ се удари в портата. Тя се вкопчи във вратата и притвори очи.

Това бе само вода.

Успокои сърцето си и остави краката си отново да намерят опора. Луната почти я заслепяваше. Бе толкова ярка, че звездите почти не се виждаха.

Знаеше, че може да избяга с лекота.

Но и че ще е глупаво да го прави. Кралят щеше да я намери по един или друг начин. Каол щеше да бъде разжалван. Принцеса Нехемия щеше да остане сама и...

Селена вдигна глава. Нямаше да избяга като обикновен престъпник.

Щеше да се изправи срещу всички тях, включително и срещу краля, и да спечели честно свободата си. А и защо да не се възползваше от храната и тренировките, които ѝ предлагаха безплатно? Освен това трябваше да подготви провизии за бягството си, което щеше да отнеме седмици.

Защо да бърза?

Селена се върна назад и взе наметалото си. Щеше да спечели. И тогава, ако ѝ се наложеше да избяга от службата при краля... вече знаеше как.

Въпреки всичко Селена напусна с нежелание мястото. Бе благодарна на тишината в коридора, докато се катереше нагоре. Краката я заболяха от толкова много стълби.

Постъпваше правилно.

Скоро се озова между другите два портала. Какви ли разочарования я очакваха, ако минеше през някой от тях? Бе загубила интерес.

И тогава вятърът повя отново, толкова силно, че Селена отстъпи крачка назад. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха, когато пламъчето на свещта ѝ се наклони към тъмнина, по-черна от останалите. Във вятъра се чуваше шепот на гласове, които ѝ говореха на отдавна забравени езици. Тя потрепери и реши да провери какво има в другия портал — този, който бе от лявата ѝ страна.

Да последва призрачни гласове навръх Самхейн нямаше да ѝ донесе нищо хубаво.

Въпреки вятъра проходът бе топъл. С всяка следваща стъпка шепотите зад гърба ѝ заглъхваха. Когато се изкачи по-нагоре, вече чуваше само звука от собственото си тежко дишане. До върха нямаше криволичещи проходи, само един прав коридор, който изглеждаше безкраен. Краката ѝ вече бяха уморени, но тя продължи по него. След известно време с изненада чу музика.

Всъщност беше шум от голяма веселба. От прозорец или врата се процеждаше светлина.

Селена зави зад ъгъла и изкачи малко стълбище, което я изведе до много по-малък коридор. Таванът бе толкова нисък, че трябваше да се наведе, докато приближаваше светлината. Оказа се, че сиянието не идва от врата или прозорец, а от бронзова решетка.

Селена премигна и установи, че наблюдава отгоре пира в Голямата зала.

Дали тези тунели не бяха за шпиони? Тя се намръщи от това, което видя. Стотина души ядяха, пееха и танцуваха. Сред тях бе и застаналият до един старец Каол, който говореше...

И се смееше!

Щастието му я накара да се изчерви. Селена загаси свещта си и погледна към другия край на огромната зала. Забеляза още няколко решетки по тавана, но не видя някой да наднича иззад тях.

Сведе поглед към танцуващите. Сред тях имаше и няколко шампиони. Те бяха облечени добре, ала не достатъчно, че да прикрият неумението си в танците. Нокс, който се бе превърнал в неин спаринг-партньор, танцуваше прилично, може би една идея по-елегантно от останалите, но въпреки това на Селена ѝ бе мъчно за дамите му. Но...

Останалите шампиони бяха тук, на пира, а тя — не. Селена се вкопчи в решетките и притисна лицето си към тях, за да огледа забавата по-добре. Видя още от тях край масата, дори хлапето Пелор, и то близо до Каол! Някакъв непохватен асасин!

Селена се озъби. Как смееха да ѝ откажат да присъства на танците? Сърцето ѝ успокои ритъма си чак когато тя не успя да открие Каин сред празнуващите. Явно държаха и него в клетка.

Забеляза обаче престолонаследника, който танцуваше и се задяваше с някаква руса кифла. Искаше да го мрази, че не я е поканил. Вместо това обаче се улови, че го зяпа. Не желаше да разговаря с него, а просто да го гледа, да наблюдава невероятната му грация, топлотата в очите му, която ѝ напомняше за Сам. Наистина бе Хавилиард, но... въпреки това ѝ се искаше да го целуне.

Селена се намръщи, когато танцът приключи и престолонаследникът целуна ръката на русата жена. Отдръпна се от решетката. Тук коридорът свършваше. Погледна надолу към пира и видя как Каол става и си проправя път към изхода на Голямата зала.

Ами ако провереше стаята ѝ? Щеше да разбере, че не е в нея. А и бе обещал да ѝ донесе нещо от пира.

Селена простена при мисълта за стълбите, които трябваше да изкачи, но взе свещта и се затича обратно към по-високия коридор, като навиваше преждата, докато ходеше. Спусна се бързо надолу, като взимаше по две стъпала наведнъж.

След това излезе от порталите и се стрелна към стълбите на собствената си стая. Малката светлинка се увеличаваше с всяка направена крачка. Ако Каол разбереше за тайния проход, щеше да я хвърли в тъмницата.

Особено предвид това, че проходът можеше да я изведе извън замъка!

Когато стигна покоите си, бе станала вир-вода. Изрита стола, затръшна каменната врата, спусна гоблена над нея и се хвърли на леглото.

* * *

След няколко приятни часа на пира, Дориан влезе в покоите на Селена, без да е сигурен какво точно може да намери в стаята на един асасин два часа след полунощ. Главата му бе замаяна от виното и бе много изморен от танците. Бе сигурен, че ако седне, ще заспи. Покоите ѝ бяха тихи и тъмни. Той откряна вратата на спалнята ѝ и надникна вътре.

Селена спеше на леглото си, но все още бе облечена в странната зелена рокля. Сега, когато бе легнала върху червената завивка, ѝ отиваше повече. Златистата ѝ коса бе разпръсната около главата ѝ като ореол, а бузите ѝ бяха поруменели.

До нея имаше разтворена книга, която сякаш очакваше да бъде прелистена. Той остана на прага, уплашен, че ще я събуди, ако направи и крачка повече.

Какъв асасин само. Дори не мръдна. Но в чертите ѝ нямаше нищо, което да подсказва, че е убивала — нито следа от агресия или кръвожадност.

Някак я познаваше. И бе сигурен, че няма да го нарани. Знаеше, че в това нямаше никакъв смисъл, но го усещаше. Когато говореха, си разменяха остри реплики, но въпреки това той имаше чувството, че може да ѝ сподели всичко. Тя трябваше да чувства същото към него,

защо иначе му бе казала за Сам? Който и да бе той. И сега Дориан се намери тук посред нощ. Тя флиртуваше с него, но дали бе истинско? В следващия момент чу стъпките на Каол, а миг по-късно стражът го дръпна за ръката.

Дориан бе достатъчно умен, за да не се противи и да се остави приятелят му да го изведе във фойето. Двамата спряха на прага на залата.

— Какво правиш ти тук? — изсъска Каол.

— А ти? — отвърна Дориан. Опитваше се да говори тихо, но знаеше, че във въпроса му има повече смисъл. Каол непрекъснато го предупреждаваше колко е опасно да се навърта към Селена. Какво тогава търсеше той в покоите ѝ по това време?

— В името на Уирда, Дориан! Тя е *асасин*. Моля те, *кажи ми*, че не си идвал тук и преди.

Принцът не можа да скрие усмивката си.

— Дори не искам да изслушам обясненията ти. Безразсъден идиот. Махай се!

Каол го сграбчи за яката. Дориан щеше да го удари, но капитанът бе твърде бърз. Докато разбере какво става, престолонаследникът се озова в коридора, а вратата се затръшна и заключи под носа му.

По някаква причина не спа добре тази нощ.

* * *

Каол Уестфол си пое дълбоко въздух. Какво търсеше тук? Имаше ли право да се отнася с престолонаследника на Адарлан по този начин, когато самият той действаше безразсъдно? Не можа да разбере защо се бе ядосал толкова, когато видя Дориан на прага. *Не искаше* да разбира. Не бе ревност, а нещо отвъд нея... нещо, което превръщаше приятеля му в някой друг, в непознат. Той бе сигурен, че тя е девица. Дали Дориан го знаеше? Вероятно щеше да го заинтригува още повече.

Той въздъхна и отвори внимателно вратата, като направи гримаса, когато тя изскърца жално.

Все още бе в роклята си и макар да бе красива, това не можеше да скрие истината за асасина. Виждаше се в здравата ѝ челюст, в извивката на веждите, в съвършено неподвижната ѝ фигура. Тя бе

острие, изваяно от Краля на асасините, заспал звяр — пума или дори дракон, — а силата струеше от цялото ѝ тяло. Той поклати глава и влезе в спалнята.

Тя отвори едното си око при звука на стъпките му.

— Още не е сутрин — измърка и се завъртя на другата страна.

— Донесох ти подарък. — Почувства се невероятно глупаво и за момент се изкуши да побегне.

— Подарък ли? — повтори тя по-ясно, след което се обърна към него и премигна.

— Нищо особено, раздават ги след края на празненството. Дай си ръката.

Тук излъга, поне донякъде. Наистина ги раздаваха, но само на придворните дами — той бе откъснал една от кошницата. Повечето от жените никога не ги носеха — най-много да ги подхвърлят на любимите си слугини.

— Дай да видя — лениво протегна ръката си тя.

Каол бръкна в джоба си и извади подаръка.

— Ето. — И го постави върху дланта ѝ.

Тя го разгледа и се усмихна сънено.

— Пръстен. — Сложи си го. — Много е хубав.

Бе обикновен — направен от сребро, единствената му украса бе аметист. Повърхността на скъпоценния камък бе гладка и светеше към асасина като пурпурно око.

— Благодаря ти — каза тя и клепачите ѝ се затвориха.

— В рокля си, Селена. — Беше се изчервил като домат.

— Ще се преоблека след малко. — Нямаше да го направи. — Само да подремна...

И после заспа с ръка на сърцето. Пръстенът блещукаше в тъмното.

Капитанът въздъхна сърдито, след което взе една завивка и я метна отгоре ѝ. Бе изкушен да махне пръстена от ръката ѝ...

Но изглеждаше някак умиротворена с него. Той почеса врата си, все още пламнал, и излезе от стаята ѝ.

През цялото време не спря да мисли как да обясни на Дориан всичко това.

Селена сънуваше. Отново вървеше по дългия таен коридор, но този път нямаше нито свещ, нито прежда, с която да намира пътя си. Избра десния портал, понеже другите два изглеждаха тъмни и неприветливи, а той бе топъл и приятен. Освен това ухаеше — не на плесен, а на рози. Коридорът се виеше и Селена осъзна, че слиза по тясно стълбище. По някаква незнайна причина, избягваше да докосва камъните. Стълбището продължи да се спуска надолу, а тя следваше уханието на рози всеки път, когато пред нея изникнеше нова арка. Точно когато се умори да върви, стигна края на стълбите и спря. Стоеше пред стара дървена врата. В центъра ѝ имаше бронзово чукало под формата на глава на бик. Изглеждаше, сякаш се усмихва. Тя зачака порива на ужасния вятър, който да донесе звука от нечий плач или отново да направи коридора студен и влажен. Той обаче остана топъл, а въздухът ухаеше все така прекрасно. Селена събра кураж и натисна дръжката на вратата.

Без да издаде и звук, тя се отвори.

Селена очакваше да се озове в забравена тъмна стая, но вместо това завари нещо съвсем различно. От малка дупка в тавана се процеждаше лунна светлина, която падаше върху красива мраморна статуя, полегнала върху каменна плоча.

Или не... не беше статуя.

А саркофаг.

Намираще се в гробница.

На тавана бяха изобразени дървета, които разперваха клони над спящата женска фигура. До нея имаше втори саркофаг, изобразяващ мъж. Защо лицето на жената бе осветено, а това на мъжа оставаше в сянка?

Той бе красив, с късо подрязана брада, високо чело и прав нос. Между ръцете си държеше каменен меч, чиято дръжка почиваше върху гърдите му. Дъхът ѝ спря. На главата му имаше корона.

Но и жената имаше корона — не огромна и грозна, а елегантна и със син скъпоценен камък в центъра. Косата ѝ бе дълга и падаше на вълни и Селена можеше да се закълне, че е истинска.

Лунната светлина огря лицето и Селена потръпна, когато протегна ръка, за да докосне гладката незасегната от времето буза.

— Коя ли кралица си била? — рече тя на глас, а думите ѝ отекнаха в празната стая. Прокара ръка по устните, а после и по веждите. Очите ѝ се присвиха. На повърхността имаше издълбан знак, на практика невидим за окото. Тя го проследи с пръст. Реши, че лунната светлина ѝ пречи да го види, и го заслони с ръка.

Диамант с две стрели забити в него, с вертикална линия през центъра...

Знакът на Уирда, който бе видяла по-рано. Кръвта ѝ се смрази и тя отстъпи назад от саркофага. Това бе забранено място.

Препъна се и залитна, след което се загледа в пода. Зяпна.

Той бе покрит със звезди, с изображения на нощното небе. Таванът пък изобразяваше земята.

Защо бяха обърнати наопаки?

Тя погледна към стената и се хвана за сърцето. По нея имаше безброй много Знаци на Уирда. Те се извиваха в кръгове и квадрати, по-малките оформяха по-големи, а големите — още по-големи. Накрая ѝ се стори, че цялата стая е колосален знак, който не може да разбере.

Селена погледна към каменните ковчези. В краката на кралицата бе написано нещо.

Момичето направи крачка към женската фигура и разчете надписа, който гласеше:

„Ах! Времената на Разлома!“

В това нямаше никакъв смисъл. Явно бяха важни владетели, много древни, но...

Тя отново приближи главата. Имаше нещо успокояващо и познато в лицето на кралицата, нещо, което напомни на Селена за уханието на рози.

Но имаше и нещо не на място.

Нещо странно.

Селена едва не изпищя, когато ги видя — заострените уши на безсмъртен елф! Но никоя елфа не бе смесвала кръвта си с рода Хавилиард вече хиляда години, а и в цялата им история имаше само

един случай — при това ставаше дума за полуелфа. Ако бе вярно и тази жена бе въпросната полуелфа...

Селена отстъпи назад и притисна гръб в стената. Прах се издигна около тялото ѝ.

Това означаваше, че мъжът до нея е Гавин, първият крал на Адарлан, а тя бе Елена, принцеса на Терасен, дъщеря на Бранън, съпруга и кралица на Гавин.

Сърцето на Селена заби толкова силно, че ѝ стана лошо. Не можеше обаче да помръдне. Не трябваше да идва в тази гробница и не биваше да приближава дома на мъртвите, при положение че бе осквернена от престъпленията, извършила през живота си. Нещо от отвъдното щеше да се върне, да си спомни за нея и да я подложи на мъчения за това, че е нарушила покоя му.

Ала защо гробът ѝ бе пренебрегнат? Защо на главата ѝ не бяха поставени цветя? Защо бяха забравили за Елена Галантиус Хавилиард?

В далечния край на стаята имаше купчина оръжия и скъпоценности. Впечатление правеше меч, поставен пред златна броня. Селена пристъпи към съкровището. Това бе легендарният меч, използван от Гавин в жестоките битки, които едва не бяха разкъсали континента. Именно неговото острие бе отнело живота на Ераван Мрачния владетел. Дори след хиляда години не бе ръждясало. Магията му може и да се бе изгубила, но силата, която го бе изваяла, бе все още жива.

— Дамарис — прошепна тя името на меча.

— Очевидно познаваш историята — каза мек женски глас. Селена подскочи с вик, спъна се в едно копие и падна върху един сандък със злато.

Гласът се засмя. Селена отчаяно се протегна, за да сграбчи кинжал или свещ... каквото и да е. Но тогава видя източника на гласа и замръзна.

Бе по-красива, отколкото човек можеше да си представи. Сребристата коса падаше като лунно сияние около лицето ѝ. Очите ѝ бяха сини кристали, а кожата ѝ — бял алабастр.

А ушите... си оставаха все така заострени.

— Коя си ти? — запита асасинът задъхано. Подозираше отговора, но искаше да го чуе.

— Знаеш коя съм — рече Елена Хавилиард.

Саркофагът наистина я отразяваше като огледало. Селена не мръдна от сандъка, независимо от болката в гърба и краката ѝ.

— Призрак ли си?

— Не съвсем — отвърна кралицата и помогна на Селена да се изправи. Ръката ѝ бе студена, но истинска. — Не съм жива, но духът ми не витае в това място. — Очите ѝ се спряха на тавана и лицето ѝ помръкна. — Рискувах много, за да дойда тук.

— Рискувала си? — попита Селена и не успя да не направи крачка назад.

— Нито аз мога да остана дълго, нито ти — отвърна кралицата. Що за абсурден сън бе това? — Засега са разсеяни, но... — Елена Хавилиард погледна към саркофага на съпруга си.

Главата на Селена я заболя. Нима Гавин Хавилиард извършваше разсейването?

— Кой трябва да бъде разсеян?

— Знаеш за кого говоря. Осмината пазители.

Селена я погледна тъпо, но след това разбра.

— Демоните от часовниковата кула.

— Те бдят над портала между световите — кимна кралицата. — Спечелихме малко време, през което да се промъкна до тук... — Тя сграбчи ръцете на Селена. Асасинът се изненада от това, че я заболя. — Трябва да ме чуеш. Няма нищо случайно. Има си причина за това, което се случва. Предречено ти бе да станеш асасин. Само така можеше да усвоиш уменията, необходими ти, за да оцелееш в този замък.

Отново ѝ прилоша. Надяваше се, че Елена няма да говори за това, което сърцето ѝ отказваше да забрави, надяваше се, че кралицата няма да изрови онова, което бе скрила в паметта си.

— В коридорите на този замък се спотайва зло, достатъчно могъщо, че да накара звездите да потреперят. Омразата му отеква във всички светове — продължи кралицата. — Трябва да го спреш. Забрави за приятелите си, за клетвите, които си дала, за дълговете, които трябва да изпълниш. Унищожи го, преди да стане прекалено късно, преди порталът да бъде отворен тъй широко, че нивга вече да не може да бъде затворен. — Главата ѝ се извърна, все едно бе чула нещо. — Уви, няма време — въздъхна тя, а очите ѝ се разшириха. — Длъжна

си да спечелиш това съревнование и да станеш кралски шампион. Ти разбираш тегобите на народа. Ерилея има нужда от теб.

— Но какво...

— Не бива да те виждат тук. Ако го направят, всичко ще бъде изгубено. Сложи си това. — Тя постави нещо студено и метално в ръката на Селена. — То ще те защити от злото.

След това я избута до вратата.

— Нещо те доведе тази нощ тук. Но не съм аз. И аз бях доведена. Някой иска да научиш за това, да видиш...

В този момент се чу такова ръмжение, че въздухът потрепери.

— Те идват — прошепна кралицата.

— Нищо не разбирам! Не съм... такава, за каквато ме мислите!

Кралица Елена постави ръце върху раменете на Селена и целуна челото ѝ.

— Рядко се среща такова смело сърце — каза тя, обзета от внезапно спокойствие. — Позволи му да те води.

Вой разтресе стените, смрази кръвта на Селена.

— *Върви* — заповяда кралицата и я избута в коридора. — *Бягай!*

На Селена не ѝ трябваха повече подканяния. Тя се запрепъва по стълбите, но с такава бързина, че дори не осъзнаваше къде точно отива. Зад нея се разнесе писък, последван от злокобно гъргорене. Селена едва не повърна, докато тичаше нагоре. Светлината на спалнята ѝ изникна пред нея и тя чу зад себе си далечен вик на изненада и гняв.

Влетя в стаята си и зърна само леглото, преди светът да потъне в мрак.

* * *

Селена отвори очи. Бе запъхтяна, сякаш е тичала, и все още носеше зелената си рокля. Бе в безопасност — в спалнята си. Но защо я сполитаха такива неприятни, странни сънища? И защо се бе задъхала така?

Да намери и унищожи злото в замъка, как пък не!

Селена се обърна на другата страна и щеше да заспи отново, ако не бе усетила метала в дланта си. „Дано, дано това е пръстенът на Каол!“

Но знаеше, че не е. В ръката ѝ имаше златен амулет на тънка верижка. Сподави подтика да се разпищи. Бе изваян от преплитащи се метални нишки, а върху него бяха изобразени два пресичащи се кръга. В пространството, което поделяха, сияеше син скъпоценен камък, придаващ на амулета вид на око. Права линия пресичаше цялото изображение. Бе красиво, загадъчно и...

Селена огледа гоблена. Вратата бе леко открехната.

Скочи от кревата и я затръшна в стената толкова силно, че рамото ѝ грозно изпука. Въпреки болката тя затвори плътно вратата. Последното нещо, което искаше, бе онова същество отдолу да нахлуе в покоите ѝ.

Или отново да види кралица Елена.

Задъхана, Селена отстъпи назад и огледа гоблена. Фигурата на жената все така се издигаше иззад раклата. С ужас разбра, че това е Елена — стоеше точно върху вратата.

Хитро.

Селена хвърли още дърва в огъня, бързо облече нощницата си и си легна, стиснала саморъчно направения си нож. Амулетът беше там, където го бе оставила. „Ще те защити от злото...“

Селена отново погледна към вратата. Не чу нито викове, нито ръмжене. Нищо, което да подсказва какво се бе случило.

И все пак...

Селена изруга, но бързо сложи верижката на врата си. Бе лека и топла. След това вдигна завивките до брадичката си и затвори очи в очакване да заспи или някоя ноктеста лапа да я обезглави.

Дано това да беше сън. Дано беше халюцинация!

Селена стисна верижката. Да спечели съревнованието и да стане кралски шампион — до тук добре, такъв бе планът. Но какви бяха мотивите на Елена? Ерилея имаше нужда от шампион, който да разбира тегобите на хората. Това също бе ясно. Но защо трябваше Елена да ѝ го казва? И как се връзваше то с първата ѝ заповед — да унищожи злото, което се спотайва в замъка?

Селена се пое дълбоко въздух и потъна по-навътре във възглавниците. Как може да бъде толкова глупава и да отвори тайната врата навръх Самхейн? Сама си бе докарала тази беля на главата!

Отвори очи и се загледа в гоблена.

„Нещо зло се спотайва в замъка... унищожи го...“

Нямаше ли си достатъчно грижи и без това? За втората заповед нямаше проблем, но първата можеше да я насади на пачи яйца. И без това не можеше да щъка из замъка просто така.

Но ако наистина имаше някаква зла сила, не само нейният живот бе застрашен. Тя нямаше да има нищо против, ако това нещо унищожеше Каин, Перингтън, краля и Калтейн Ромпие. Но ако Нехемия или дори Каол и Дориан пострадаха...

Селена потръпна. Можеше да огледа гробницата за някакъв намек от какво точно естество е заплахата. А и така имаше шанс да разбере нещо за целите на Елена.

А ако не постигнеше нищо, поне щеше да знае, че е опитала.

Призрачният вятър отново повя и изпълни стаята ѝ с уханието на рози.

Мина доста време, докато Селена успее отново да потъне в неспокоен сън.

Вратите на спалнята ѝ зейнаха. Селена веднага скочи на крака със свещник в ръката.

Каол обаче не ѝ обърна внимание, а влетя вътре стиснал зъби. Тя простена и отново се отпусна в леглото си.

— Човек, ти никога ли не спиш? — промърмори Селена и придърпа завивките над себе си. — Нали празнуваше до сутринта?

Той постави едната си ръка върху меча, а с другата отметна завивките ѝ и я издърпа от леглото.

— Къде беше снощи? — попита той.

Тя отблъсна страха, който стегна гърлото ѝ. Нямахме как да е научил за прохода.

— Тук, разбира се — усмихна му се тя, — нали ме посети, за да ми дадеш това?

Измъкна лакътя си от хватката му и размаха пръсти под носа му, като показва аметистовия пръстен.

— За няколко минути. А през останалото време?

Тя отказа да отстъпи, докато той огледа първо лицето, а после ръцете и останалата част от тялото ѝ. Тя му върна услугата. Черната му туника бе разкопчана към гърдите, а късата му коса бе разрошена и имаше нужда от гребен.

Очевидно бързаше за някъде.

— Какво толкова се е случило? Нали имахме изпитание тази сутрин?

Тя разгледа ноктите си в очакване на отговор.

— Отменено е. Още един шампион е намерен мъртъв в стаята си. Ксавие, крадецът от Мелисанде.

Тя срещна погледа му, а после отново загледа ноктите си.

— И смяташ, че аз съм го направила.

— Надявам се, че не! Половината труп е изяден.

— Изяден? — сбърчи нос тя. — Отвратително. Вероятно Каин го е направил, той изглежда способен на подобно нещо.

Стомахът ѝ обаче се сви. Още един шампион бе убит. Дали това не бе дело на същото зло, за което бе споменала Елена в съня ѝ? Явно Окоядеца и останалите двама не бяха жертви на нещо случайно. Някой елиминираше шампионите един по един.

— Колко ти е забавно, че един човек е умрял — въздъхна Каол.

Тя му се усмихна.

— Каин е най-вероятният извършител. Идваш от Аниел и знаеш по-добре от мен какви хора живеят в Планините на Белия зъб.

Той прокара ръка през късата си коса.

— Внимавай кого обвиняваш. Каин е животно, но е шампион на херцог Перингтън.

— А аз съм шампион на принца — отметна косата си тя. — Мисля, че мога да обвинявам когото си искам.

— Кажи ми честно къде беше миналата нощ?

Тя изправи рамене и погледна право в златистокафявите му очи.

— Стражите ми ще потвърдят, че цяла нощ съм била *тук*. Ако кралят иска да ме разпита обаче, ще му кажа, че мога да разчитам и на твоето свидетелство.

Каол погледна към пръстена ѝ. Тя сподави усмивката си, когато бузите му поаленияха леко.

— Сигурен съм, че ще си дори още по-доволна да научиш, че днес няма да имаме урок.

Тя се ухили и въздъхна с пресилено задоволство, докато се прибираше обратно под завивките.

— И още как. — След това вдигна одеялото до брадичката си и запърха с клепки. — А сега излез. Смятам да отпразнувам това с още около пет часа сън.

Лъжа, но Каол се хвана.

Тя затвори очи, преди да може да види погледа, който той ѝ хвърля, и се усмихна на себе си, когато го чу да излиза от стаята. Изправи се чак когато чу как затръшва вратата зад гърба си.

Шампион бе *изяден*?

И последната нощ в съня ѝ... Не, не беше сън. Беше реално. Съществата, които ръмжаха, бяха истински. Едно от тях бе убило Ксавие.

Но как? Те бяха в гробницата, нямаше как да обикалят замъка и никой да не забележи. Може би някакво животно бе намерило тялото

преди стражите.

Ще да е било доста гладно.

Тя потрепери цялата и скочи от завивките. Трябваше да си изработи още няколко оръжия и начин, по който да укрепи по-добре вратите и прозорците на покоите си.

Още докато подготвяше защитите си, започна да се успокоява, че няма за какво да се тревожи. Но с няколко часа свобода на разположение, тя затвори вратата на спалнята си и се спусна отново в тунела.

* * *

Тя обиколи гробницата, като се мръщеше на самата себе си. Тук нямаше *нищо*, което да обясни мотивите на Елена или пък какво може да е загадъчното зло. Абсолютно нищо.

На дневна светлина в гробницата проникваше слънчев лъч, и в него пращинките, вдигнати от стъпките на Селена, танцуваха като снежинки. Как бе възможно светлината да прониква толкова навътре в замъка?

Спря се под плочата на тавана, от която проникваше слънцето. Краищата ѝ блестяха — бяха обковани със злато. *Много* злато, което отразяваше слънчевата светлина чак до тук.

Селена отново закрачи между двата саркофага. Бе взела три от саморъчно направените си оръжия, ала не откри нито следа от съществото, което бе ръмжало и стържело с нокти през нощта.

Нито пък от Елена.

Асасинът спря до саркофага на кралицата. Синият скъпоценен камък на короната започна да блести на бледата слънчева светлина.

— За какво ти бе да ми казваш тези неща? — запита се тя и гласът ѝ отекна в изписаните стени. — Мъртва си от хиляда години. Защо все още те е грижа за Ерилея?

И защо не бе призовала Дориан, Каол или Нехемия на помощ? Някой друг, а не нея?

Селена потропа по носа на кралицата.

— Човек би помислил, че ще имаш по-забавни неща за правене на оня свят.

Въпреки че се опита да се усмихне, гласът ѝ прозвуча по-тихо, отколкото бе желала.

Трябваше да върви — дори при заключената врата на спалнята рано или късно някой щеше да я потърси. А не вярваше да ѝ повярват, ако кажеше, че е натоварена с *много* важна задача от първата кралица на Адарлан. Всъщност, осъзна тя с неудоволствие, щеше да е цяло чудо, ако не получише обвинение в измяна и вещерство.

А то щеше да ѝ осигури завръщане в Ендовиер.

Селена обиколи за последно гробницата и си тръгна. В нея нямаше нищо полезно. А и ако Елена искаше от нея да стане кралски шампион, не можеше да прекара цялото си време в търсене на загадъчно зло. Всъщност това можеше само да *навреди* на шансовете ѝ за победа.

Селена се забърза нагоре по стълбите, а факлата ѝ хвърляше странни сенки по стените. Ако това зло бе толкова опасно, колкото твърдеше Елена, как можеше да го победи?

Не че мисълта за някакво зло в замъка я *плашеше*. Как ли пък не!

Селена изсумтя. Трябваше да се съсредоточи върху това да стане кралски шампион. И тогава, ако спечелеше, щеше да потърси за какво зло става дума.

Може би.

* * *

Час по-късно Селена вървеше към библиотеката с високо вдигната глава и обградена от стражи. Тя се усмихваше на младите кавалери, покрай които минаваха, и оглеждаше подигравателно придворните дами, които зяпаха бяло-розовата ѝ рокля. Не че ги обвиняваше. Дрехата бе наистина великолепна и тя изглеждала страхотно в нея. Дори Рес, един от по-хубавите ѝ стражи, каза същото. Накрая се оказа, че не ѝ е толкова трудно да го убеди да я придружи до библиотеката.

Селена се усмихна самодоволно, докато кимаше на един благородник, повдигнал вежди при вида ѝ. Той бе невероятно блед и отвори уста да каже нещо, но тя го подмина и продължи по пътя си.

Ускори крачка към завоя, когато чу отекващи в стените спорещи мъжки гласове.

Забърза още повече и игнорира цъкането на Рес. Зави покрай стената и веднага разпозна отвратителната воня на кръв и разлагаща се плът.

Гледката обаче бе неочаквана. „Наполовина изяден“ се оказа прекалено мек израз, за да се опише състоянието, в което бе мършавото тяло на Ксавие.

Един от придружителите ѝ изруга тихо, а Рес я приближи и постави ръка на рамото ѝ, за да я накара да продължи по пътя си. Никой от събралите се мъже не погледна към нея, когато тя заобиколи отвратителната сцена. Докато минаваше обаче, успя да огледа тялото по-добре.

Някой бе отворил гръдния кош на Ксавие, за да изтръгне жизнените му органи. От тях нямаше и следа, което означаваше, че или този някой ги е преместил, или са изядени. Издълженото лице на крадеца все още бе изкривено в беззвучен писък.

Това не бе случайно убийство. В главата на Ксавие имаше дупка и Селена видя, че мозъкът също липсва. Кървавите петна по стената изглеждаха все едно някой е писал, но тя се опита да не ги зяпа. Знаци на Уирда. Три Знака на Уирда оформяха ред, който някога трябваше да е изписвал кръг около тялото.

— Богове — пророни един от стражите, след като минаха покрай сцената на убийството.

Нищо чудно, че Каол бе толкова припрян сутринта! Тя изпъчи рамене. Наистина ли си бе помислил, че тя е способна на това? Глупак! Ако искаше да елиминира опонентите си един по един, щеше да го направи по бърз и чист начин — може би прерязвайки гърлата им или пробождайки ги в сърцето, а най-добре чрез отрова във виното им. Това бе пълна безвкусица. При това странна — Знаците на Уирда означаваха, че не е обикновена касапница, а част от някакъв ритуал.

Някой я приближи от другата страна. Лукавият убиец Грейв наблюдаваше тялото от далечината. Очите му, тъмни и дълбоки като горско езеро, срещнаха нейните. Тя игнорира гнилите зъби, разкрити от усмивката му, и кимна към останките на Ксавие.

— Колко жалко — каза, като нарочно се постара да звучи, все едно не ѝ е мъчно.

Грейв се изсмя и прибра възлестите си пръсти в джобовете на износените си мръсни панталони.

Явно покровителят му не си бе направил труда да го преоблече. Нямаше никакъв вкус, за което говореше и фактът, че го е избрал за свой шампион.

— Жалко наистина — отвърна Грейв и сви рамене, докато минаваше покрай нея.

Тя кимна сдържано и се принуди да замълчи и да продължи да крачи надолу по коридора. Бяха останали само шестнайсет шампиони, а четирима от тях щяха да отидат на финала. Съревнованието ставаше все по-оспорвано. Трябваше да е доволна от това, че Ксавие вече не участва в него.

Но не беше.

* * *

Дориан замахна с меча си и изпъшка, когато Каол с лекота блокира удара му и контраатакува. Мускулите му, които не бяха натоварвани от седмици, протестираха, а постоянните атаки го задъхваха.

— Така става, като се занемариш — изсмя се Каол, отстъпи настрана и остави Дориан да залитне напред. Помнеше, когато принцът му бе равностоен съперник, макар това да бе доста отдавна. Дориан обичаше мечовете, но голямата му страст си оставаха книгите.

— Имах работа — отвърна Дориан и нападна.

Каол го блокира, след това започна лъжлива атака и я завърши с толкова силен удар, че Дориан отстъпи назад. Капитанът внезапно се ядоса.

— Голяма работа, наистина. Успя да се скараш с херцог Перингтън.

Дориан замахна отново, а Каол дори не отвърна на атаката му.

— А може би имаш предвид тайните си срещи със Сардотиен?
— Пот изби по челото на Каол. — От колко време продължава това?

Дориан изръмжа, когато Каол нападна и го принуди да отстъпи назад. Краката го боляха от усилието.

— Не е това, което си мислиш — процеди принцът през зъби. — Не спя с нея. Преди миналата нощ съм я посещавал само веднъж и тя не ме посрещна особено приветливо, така че не бери грижа.

— Поне един от вас има някакъв останал здрав разум. — Каол удряше с такова умение, че Дориан му се възхити. — Ти очевидно си изгубил своя.

— Ами ти? — попита принцът. — Да не очакваш да те похваля, задето цъфна в стаята ѝ в същата нощ, когато един от шампионите ни умря?

Опита се да измами с лъжлив удар, но Каол не се хвана. Вместо това го халоса така, че Дориан се олюля.

— Добре де — направи гримаса принцът, като видя яростта в очите на Каол. — Това си беше евтин номер. — След което блокира още един удар. — Но все още чакам отговор.

— Може би няма такъв. Както каза ти, не е това, което си мислиш. — Очите на Каол заблестяха и преди Дориан да успее да отвърне, той рязко смени темата. — Как върви дворцовият живот? — попита задъхан. Принцът направи гримаса. Затова бе тук. Ако прекараше още малко време в двора на майка си, щеше да полудее. — Толкова ли е зле?

— Млъквай — изсъска Дориан и удари меча си в този на Каол.

— Би било ужасно да съм на твоє място днес. Вероятно всички дами искат да ги защитиш от убиеца зад стените ни — ухили се Каол.

Усмивката обаче не докосна очите му. Тренировката в замък, в който има пресен труп, бе нещо, което Дориан не очакваше от Каол. Принцът знаеше колко много означава постът на капитан на стражата за приятеля му.

Внезапно Дориан спря и изправи рамене. Каол имаше по-важна работа от това да го забавлява.

— Достатъчно — рече той и прибра рапирата си. Каол стори същото и излязоха от тренировъчната зала.

— Някакви новини от баща ти? — попита Каол с глас, който подсказваше, че нещо не е наред и той е наясно с това. — Чудя се къде ли е отишъл.

— Не — отвърна Дориан, след като успокои дишането си. — Нямам представа. Помня, че изчезваше така, когато бяхме деца, но от

години не го беше правил. Вероятно върши нещо особено отвратително.

— Мери си приказките, Дориан.

— Или какво? Ще ме хвърлиш в тъмницата? — Не искаше да му се сопва, но не бе успял да се наспи, а и този мъртъв шампион съвсем бе опънал нервите му. — Смяташ ли, че някой иска да избие всичките ни шампиони?

— Може би. Но не мога да разбера тази жестокост. Надявам се това да не продължи по същия начин.

Кръвта на Дориан се смрази.

— Мислиш ли, че искат да докопат Селена?

— Сложих допълнителна стража пред покоите й.

— За да я защитиш, или за да я задържиш вътре?

Спряха на разклонението, което щеше да ги отведе до стаите им.

— Има ли значение? — попита Каол. — На теб, така или иначе, не ти пука. Ще я посетиш каквото ще да става и стражите не могат да те спрат, защото си принц.

В думите му имаше такава горчивина, че за момент принцът се почувства гузен. Трябваше да стои настрана от Селена. Каол си имаше достатъчно грижи на главата.

Тогава обаче си спомни за списъка на майка си и осъзна, че и на него му е дошло до гуша.

— Трябва отново да огледам тялото на Ксавие. Ще се видим на вечеря — каза само Каол, преди да се отправи към покоите си. Дориан го изпрати с поглед. Пътят до кулата му се видя изненадващо дълъг. Отвори дървената врата към покоите си, свали си дрехите и се отправи към банята. Цялата кула бе негова, макар стаите му да бяха само на горния етаж. В тях той се криеше от всички...

Но днес ги чувстваше просто празни.

По-късно този следобед Селена се загледа в черната часовникова кула. Изглеждаше ѝ все едно постройката става все по-мрачна и по-мрачна, сякаш поглъща лъчите на залязващото слънце. А гаргойлите върху нея си стояха неподвижни.

Не бяха помръднали. Нито пръст. Елена ги бе нарекла пазители, но не бе уточнила какво точно пазят. Плашеха кралицата до степен да се държи настрана от тях. Но нямаше как да са злото, за което Елена говореше — иначе щеше да го каже директно. Не че Селена възнамеряваше да го търси. Така можеше да си докара само нови неприятности и да загине още преди да стане кралски шампион.

Защо обаче Елена бе говорила толкова загадъчно?

— Какво толкова те привлича в тези грозотии? — попита Нехемия зад гърба ѝ.

— Смяташ ли, че се движат? — обърна се Селена към принцесата.

— Те са каменни, Лилиан — отвърна Нехемия на общия език. Ейлвийският ѝ акцент вече не бе така отчетлив.

— О! — възкликна Селена. — Браво на теб! Само след един урок успяваш да ме изкараш глупачка.

За жалост, Селена не отбелязваше подобен напредък с ейлвийския.

Нехемия грейна.

— Изглеждат ужасно — каза тя на родния си език.

— А и се страхувам, че Знаците на Уирда не помагат — отвърна Селена. Единият от тях бе до крака ѝ и тя се огледа за останалите. Бяха общо дванайсет и оформяха огромен кръг около самотната кула. Нямаше представа какво означават. Никой от Знаците не съвпаднаше с тези, които бе видяла при трупа на Ксавие. Трябваше обаче да има някаква връзка.

— Значи наистина не можеш да ги разчетеш? — попита тя приятелката си.

— Не — отвърна Нехемия и се отправи към храстите, които опасваха двора. — А ти не бива да се опитваш да научаваш какво казват. Нищо хубаво няма да излезе от това.

Селена уви плаща по-плътно около себе си и последва принцесата. Снегът щеше да завали след броени дни, ознаменувайки приближаването на Юледа и последния дуел, от който все още я разделяха цели два месеца. Тя се наслади на топлината на наметалото си, тъй като помнеше студената зима в Ендовиер. Мразът хапеше под сенките на планината Рюн и бе цяло чудо, че не бе замръзнала. Ако я върнеха там, следващата зима щеше да я убие.

— Изглеждаш неспокойна — каза Нехемия и постави ръка върху тази на настигналата я Селена.

— Добре съм си — отвърна Селена и се усмихна, за да я успокои. — Просто не обичам зимата.

— Никога не съм виждала снега — рече принцесата и погледна към небето. — Чудя се колко ли бързо ще ми омръзне.

— Надявам се не прекалено бързо. Иначе ветровитите коридори, студените утрини и мрачните дни ще ти дойдат в повече.

Нехемия се засмя.

— Ти само ела с мен в Ейлве през лятото. Тогава ще се научиш да цениш студените утрини и мрачните дни.

Селена вече бе изкарвала едно горещо лято в Червената пустиня, но нямаше как да го каже на Нехемия, без да повдигне някои неудобни въпроси. Вместо това отвърна:

— С удоволствие бих дошла да видя Ейлве.

Погледът на Нехемия се спря за миг върху веждите на Селена.

— Значи така ще стане.

Очите на Селена светнаха и тя извърна глава, за да види замъка, издигащ се пред тях.

— Чудя се дали Каол е разкрил извършителя на онова убийство.

— Телохранителите ми казаха, че човекът е бил... разкъсан.

— Меко казано — промърмори Селена, загледана в лъчите на залязващото слънце, които оцветяваха замъка в златно, червено и синьо. Трябваше да признае, че иначе помпозната стъклена постройка може да изглежда приказно красива.

Понякога.

— Видяла си трупа? Стражите не ми позволиха да го приближа.

— Не ти трябват детайлите — кимна бавно Селена.

— И все пак? — усмихна се Нехемия.

Селена вдигна вежда.

— Ами, всичко бе намацано в кръв. Стените, таванът...

— Намацано? — снижи глас Нехемия. — Имаш предвид размазано? Не просто пролята кръв?

— Така мисля. Някой я е втрил в камъка. Бяха нарисували Знаци на Уирда, но по-голямата част от тях вече бяха изтрити. — Тя поклати глава при спомена за гледката. — Липсваха важни органи от тялото на човека. Все едно някой го бе разпрал от врата до пъпа... извинявай, изглеждаш все едно ще повърнеш. Не трябваше да ти разказвам всичко това.

— Напротив. Продължавай. Какво още липсваше?

Селена се замисли за миг, след което отвърна:

— Мозъкът. Някой бе продупчил главата му, за да извади мозъка. И бе свалил кожата от лицето му.

Нехемия кимна и се загледа в изсъхналия храст пред тях. Принцесата прехапа долната си устна и Селена забеляза, че свива и отпуска пръстите си до дългата си бяла пола. Духна хладен вятър, който развя многобройните плитки на принцесата. Златото, втъкано в косите ѝ, издрънча.

— Съжалявам — рече Селена, — не трябваше...

— Я гледай ти — долетя внезапно мъжки глас и Селена се завъртя към него.

Цялата се стегна. Каин бе застанал близо, скрит в сенките на часовниковата кула. Верин, къдравият и устат крадец, стоеше както винаги до него.

— Какво искаш? — попита тя.

Мургавото лице на Каин се изкриви в подигравателна гримаса. Или зрението я лъжеше, или бе успял да стане още по-голям.

— Това, че се преструваш на дама, не означава, че си такава — изръмжа той.

Селена погледна притеснено към Нехемия, но очите на принцесата се бяха присвили към Каин. Устните ѝ бяха странно отпуснати.

А Каин дори не бе приключил. Той се обърна към Нехемия, а устните му се разтеглиха, за да разкрият снежнобелите му зъби.

— Ти пък носиш корона, която вече не означава нищо.

Селена тръгна към него.

— Затваряй си устата или ще ти избия зъбите и ще те накарам да ги глътнеш.

Каин се изсмя, а Верин се присъедини към него. Крадецът се завъртя около тях и Селена се изпъна. Чудеше се дали няма да започнат битка тук и сега.

— Кученцето на принца джафка шумно — рече Каин, — има ли обаче зъбки?

Тя усети ръката на Нехемия върху рамото си, но я отблъсна и направи още една крачка към мъжа. Застана толкова близо до него, че можеше да усети тежкия му дъх върху лицето си.

Стражите бяха в замъка, далеч от тях и увлечени в разговор.

— Ще разбереш — отвърна тя, — когато ги забия във врата ти.

— Защо не го направиш сега? — предизвика я Каин. — Давай, удрай. С все сила. С цялата ярост, която таиш, заради факта че се принуди да пропуснеш центъра на мишената, заради това, че се бавиш, за да не би случайно да ме изпревариш. — Гласът му се снижи до шепот, така че само тя можеше да го чуе. — Хайде, *Лилиан*. Покажи ми какво си научила в Ендовиер.

Сърцето на Селена заби като барабан. Той знаеше. Знаеше коя е, знаеше какво прави. Не посмя да погледне към Нехемия. Можеше само да се надява, че тя не владее общия език достатъчно добре, за да ги разбере.

Верин ги наблюдаваше от разстояние.

— Мислиш ли, че твоят покровител е единственият, готов на всичко, за да спечели? Смяташ ли, че само твоите принц и капитан знаят коя си?

Селена стисна юмруци. Два удара и той щеше да е на земята и да се дави за глътка въздух.

Трети удар щеше да прати Верин до него.

— *Лилиан*! — рече Нехемия на общия език и я хвана за ръката, — имаме работа. Да вървим.

— Правилно — кимна Каин. — Следвай я като послушното кученце, в което си се превърнала.

Ръката на Селена потрепери. Ако го удареше...

Стражите щяха да се намесят, за да ги разтърват, и Каол никога повече нямаше да я пусне да види Нехемия, а още по-малко да я оставя сама с нея в покоите или пък да тренира до късно с Нокс. Затова Селена се усмихна престорено, изпъна рамене и каза:

— Върви на майната си, Каин.

Каин и Верин се изсмяха, но докато двете с Нехемия се отдалечаваха, принцесата продължи да стиска ръката ѝ. Не от страх или гняв, а само за да ѝ каже, че разбира... и че е до нея.

Селена също стисна ръката ѝ благодарно. От много време не бе имало никой, който да се грижи за нея.

Чувството ѝ хареса.

* * *

Каол стоеше с Дориан в сенките на просторния вътрешен балкон и гледаше как асасинът бие едно чучело, разположено в центъра на залата. Бе му изпратила съобщение, че иска да потренира за няколко часа и той бе поканил Дориан да гледат заедно. Може би така принцът щеше да разбере *защо* тя е такава заплаха за него. За всички.

Селена изпъшка, докато нанасяше удар след удар по чучелото, като редуваше ляв с десен. Отново и отново, все едно се мъчеше да изкара от себе си нещо, което я тормози.

— Изглежда по-силна отпреди — каза тихо принцът. — Свършил си добра работа и отново е във форма.

Селена продължи да налага чучелото, като се привеждаше, за да избегне невидимите му удари. Стражите на вратата я наблюдаваха с безизразни лица.

— Смяташ ли, че има шанс срещу Каин?

Селена завъртя крак във въздуха и удари чучелото в главата. То се върна на мястото си, но ударът щеше да зашемети всеки нормален човек.

— Може би, ако запази спокойствие по време на дуела — отвърна Каол. — Тя обаче е дива и непредсказуема. Трябва да се научи да контролира емоциите си, особено гнева.

Това беше вярно. Капитанът не знаеше дали е заради времето, изкарано в Ендовиер, или заради занаята ѝ на асасин. Но какъвто и да

бе източникът на гнева, тя така и не можеше да се отърве от него.

— Кой е този? — попита нервно Дориан, когато Нокс влезе в залата и приближи Селена.

Тя направи пауза и потърка кокалчетата на юмруците си, след което избърса потта от очите си и му махна.

— Нокс — отвърна Каол, — крадец от Перант. Шампионът на министър Йовал.

Нокс каза нещо, което разсмя Селена. Той също се смееше.

— Още един приятел? — повдигна вежди Дориан, когато Селена показва един от ударите си на Нокс. — Та тя му *помага*!

— Всеки ден. Обикновено остават след уроците, когато останалите приключат.

— И ти им го позволяваш?

Каол скри яда си от тона на Дориан.

— Само кажи и ще го прекратя.

Дориан остана загледан в тях за още един момент.

— Не. Нека си тренират. Другите шампиони са свирепи животни. Един съюзник в повече няма да ѝ навреди.

— Така е.

Дориан напусна балкона и потъна в сенките на коридора зад тях. Каол го изпрати с поглед и въздъхна, когато червеният плащ се развя зад гърба на принца. Познаваше ревността от пръв поглед и макар Дориан да бе умен, подобно на Селена и той не умееше да крие емоциите си. Може би не бе трябвало да кани принца тук.

С натежала крачка Каол последва владетеля си.

Надяваше се Дориан да не забърка всички в голяма каша.

* * *

Няколко дни по-късно Селена прелистваше пожълтелите страници на тежък том и трепереше от яд в стола си. Както всички останали книги, които бе проверила, и тази бе претърпкана с глупости.

Но си струваше да провери за Знаците на Уирда около трупа на Ксавие и около часовниковата кула. Колкото повече знаеше за това какво иска онзи убиец — за това *защо* и *как* убива жертвите си, —

толкова по-добре. Това вече бе истинска заплаха, а не някаква загадка като намекваната от Елена.

Разбира се, не намери нищо. Очите я заболяха от търсене, но без резултат.

Асасинът вдигна поглед от книгата и въздъхна. Библиотеката бе мрачна и ако не бе шумоленето на страниците, прелиствани от Каол, щеше да е напълно тиха.

— Готова ли си? — попита той и затвори книгата, която четеше. Не му бе казала, че Каин знае коя е, нито за връзката между убийствата и Знаците. Още не. В библиотеката не ѝ се налагаше да мисли за съревнования и грубияни. Тук можеше да се наслади на тишината и спокойствието.

— Не! — отвърна тя и потропа нервно с пръсти по масата.

— Така ли прекарваш свободното си време? — усмихна се леко той. — Не казвай на другите. Нокс ще те остави и ще започне да подскача около Каин.

Той се разсмя на собствената си шега, отново разтвори книгата си и се облегна на стола. Тя остана загледана в него за миг и се запита дали капитанът ще спре да се подсмихва, ако узнае какво търси и как това може да му помогне.

Селена изправи рамене и потърка една синина на крака си. Както можеше да се предполага, бе от Каол, който я бе халосал с тъпата си бойна тояга. Тя го загледа яростно, но той продължи да си чете.

По време на тренировките бе безмилостен. Караше я да прави какво ли не — да ходи на ръце, да жонглира с ножове... нищо ново, но все неприятно. Нравът му обаче се бе смекчил. Изглеждаше леко гузен за това, че е праснал крака ѝ толкова силно.

На Селена ѝ се струваше, че започва да го харесва.

Асасинът затвори с трясък книгата и вдигна прах във въздуха. Нямаше смисъл да рови повече.

— Какво? — попита той и се изправи.

— Нищо — изсумтя тя.

Какво представляваха тези тъпи Знаци, откъде идваха? И защо никога не ги бе чувала преди? Цялата гробница на Елена бе осеяна с тях. Какво означаваше появата на тези отломки от прастара религия днес? И то покрай труп!

Все трябваше да има връзка.

Но всичко, което бе научила, бе, че Знаците на Уирда са някаква азбука. Поне така твърдеше една книга, в която пишеше също, че езикът на Знаците няма граматика — просто се редували в подходяща комбинация. Освен това променяли значението си в зависимост от другите знаци около тях. Рисували се много трудно, трябвали точни ъгли и дължина, иначе можело да се получи нещо съвсем друго.

— Стига си се цупила — скара ѝ се Каол. Той погледна към заглавието на книгата. Никой от двамата не бе споменал убийството на Ксавие, а тя не го бе разпитвала за това как върви разследването. — Напомни ми какво четеш.

— Нищо — повтори тя и прикри книгата с ръце. Кафявите му очи обаче се присвиха и тя въздъхна.

— Ох... търся информация за Знаците на Уирда. Има ги около часовниковата кула. Сториха ми се интересни и започнах да ги проучвам.

Това бе донякъде вярно. Само донякъде.

Зачака в отговор язвителна забележка, но той само каза:

— И? Какво те дразни?

Тя погледна към тавана и се намуси.

— Намирам единствено теории, за които не съм чувала нищо, коя от коя по-абсурдни! Някои казват, че Уирда е силата, която управлява Ерилея и я държи в едно цяло. И не само нея, но и безброй много други светове.

— Чувал съм за това и преди — каза той, вдигна книгата си, но очите му останаха съсредоточени върху лицето ѝ. — Обаче смятах, че Уирда е само стара дума, която означава Съдба или Участ.

— Ами и аз така мислех, но Уирда определено не е религия, поне не и в северните части на континента. Там не се почитат заедно с Богинята или другите богове.

Той остави книгата си в скута.

— И само заради знаците в градината ли търсиш всичко това? Толкова ли ти е скучно?

Страх ме е, глупако!

— Не. Да. Интересно е. Според някои теории Богинята майка е просто дух от друг свят, преминал през нещо на име Портите на Уирда и намерил Ерилея в търсене на нова форма на живот.

— Това звучи доста еретично — предупреди я той. Бе достатъчно възрастен, за да помни кладите отпреди десет години. Какво ли бе да израснеш в сянката на крал, наредил такива разрушения? Да оцелееш, когато цели монархически фамилии са били избивани, когато пророците и вълшебниците са били изгаряни живи и светът бе пропаднал в мрак и печал?

Тя обаче продължи. Имаше нужда да сподели това, което бе научила, с надеждата да сглоби някакъв пъзел от думите.

— Има мнение, че преди Богинята да пристигне, *имало* живот — древна цивилизация, която някак изчезнала, може би през Портите на Уирда. Съществуват руини, които са по-стари дори от елфите.

Нямаше представа обаче какво общо можеше да има всичко това с убийствата на шампиони.

Каол свали краката си на земята и остави книгата на масата.

— Мога ли да бъда откровен с теб? — Той я приближи и Селена се приведе, за да чуе думите му. — Звучиш като умопобъркана.

Тя изсумтя отвратено и се облегна назад.

— О, съжалявам, че проявих някакъв интерес към историята на нашия свят!

— Сама каза, че това са доста откачени теории. — Той отново зачете книгата си и, без да поглежда към асасина, попита: — Кажете сега обаче какво те дразни.

Тя потърка очи.

— Дразни ме това — почти измънка, — че искам прост отговор на въпроса *какво* представляват Знаците и *защо* са поставени в градината.

Магията бе забранена по заповед на краля. Защо бе позволил нещо като Знаците да остане? А и едва ли присъствието им на местопрестъплението бе случайно...

— Трябва да намериш друг начин, по който да си прекарваш времето — рече Каол и се върна към книгата си.

Обикновено в библиотеката я наблюдаваха стражите. Защо бе дошъл лично? Тя се усмихна и сърцето ѝ прескочи един удар, след което погледна към книгите на масата.

Отново си припомни всичко, което бе научила. Идеята за Портите на Уирда се появяваше безброй пъти заедно със Знаците, но тя никога не бе чувала за тях. Стори ѝ се интересно и затова започна да се

рови в старите пергаменти, но не намери нищо, освен още по-шантави хипотези.

Портите бяха едновременно истински и измислени. Хората не можеха да ги видят, но можеха да призоват и използват Знаците. Водеха към други светове, някои добри, други — никак. Неща можеха да преминават през тях и да се промъкват в Ерилея.

Такъв бе произходът на много от причудливите създания на този свят.

Селена взе друга книга и се ухили. Все едно някой бе прочел мислите ѝ. Бе стара и черна, и носеше заглавието „Ходещите мъртъвци“, изписано със зацапани сребърни букви. За щастие, капитанът не го видя, преди тя да я отвори.

Но...

Тя не помнеше тази книга на рафтовете. Не помнеше да я е избирала. Вонеше като гробищна пръст и Селена сбърчи нос, докато разгръщаше страниците. Започна да рови за Знаците или Портите, но скоро намери нещо далеч по-впечатляващо.

Илюстрация на разкривено изгнило лице, разтеглено в уродлива усмивка, от което капеше разлагаща се плът. Въздухът изстина и Селена потърка ръце. Къде бе намерила това? Как бе избегнало кладите? Как изобщо тези книги бяха оцелели?

Тя потръпна. Празните очи на изчадието бяха пълни с омраза. То сякаш гледаше право към нея.

Затвори книгата и я избути в края на масата.

Ако кралят разбереше, че има още такива книги в библиотеката, щеше да я унищожи. Това не бе като Библиотеката на Оринт. Нямаше Майстори схолари, които да спасят текстовете.

Каол продължаваше да чете романа си. Нещо простена и Селена извърна глава към края на библиотеката.

Звукът бе дълбок и гърлен, животински...

— Чу ли нещо? — попита нервно тя.

— Кога смяташ да се прибираш? — отговори само той.

— Когато ми омръзне да чета!

Тя придърпа книгата обратно до себе си, прелисти портрета на отвратителното същество и приближи свещта, за да прочете описанията на други гнусни чудовища.

Нещо проскърца зад краката ѝ — близо, все едно някой прокарва нокът по пода. Селена затвори книгата и отстъпи назад. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха и тя едва не се блъсна в най-близката маса в очакване нещо — ръка, крило или паст — да се появи и да я сграбчи.

— Усети ли това? — попита тя. Каол се усмихна злокобно, след това извади кинжала си и го прокара по мраморния под, предизвиквайки зловещия звук.

— Тъпанар! — излая тя, след което сграбчи два тежки тома и излезе от библиотеката, като се постара да остави „Ходещите мъртвци“ колкото се може по-далеч от себе си.

Селена се намръщи и се прицели в бялата топка. Подпря ръка на масата и стикът се плъзна с лекота между пръстите ѝ. Изстреля го напред.

И пропусна.

Изруга и опита отново. Този път удари топката, но така, че тя се плъзна жално настрана и удари тъжно една от шарените си съседки. Чу се тихо тракане. Е, поне бе ударила нещо. И това бе по-голям успех от проучванията ѝ на Знаците на Уирда.

Десет минаваше и тя имаше нужда от малко почивка след тренировките и ядовите с Каин и Елена. Затова реши да отиде в игралната зала. Бе твърде уморена, за да свири, и не можеше да играе карти сама със себе си. Билиардът ѝ се стори най-добрият вариант. Тя взе стика с надеждата, че играта не е особено трудна.

Асасинът мина от другата страна на масата и отново се прицели. Пак пропусна. Стисна зъби и се изкуши да счупи с коляно стика на две. Играеше обаче едва от час — до полунощ щеше да е непобедима! Щеше да овладее тази тъпа игра! В противен случай масата отиваше за подпалки, с които щеше да разпали клада за Каин.

Селена удари топката с такава сила, че тя се насочи към черната стена и удари по пътя си три шарени съседки, преди да уцели топка номер 3 и да я запрати право към дупката.

Топката обаче спря да се търкаля точно на ръба.

Селена извика яростно и изтича до дупката. Разкрещя се на топката, а след това взе стика в ръка и го ухапа. Най-накрая се успокои и хладнокръвно пусна топката в дупката.

* * *

— Това бе доста жалко представяне от страна на Асасина на Адарлан — отбеляза Дориан, докато влизаше.

Тя извика и се обърна към него. Бе облечена в туника и панталони, а косата ѝ бе рошава. Той се подпря на масата и се усмихна, а тя поаления до мораво.

— Ако смяташ да ме обиждаш, можеш да вървиш на... — Тя размаха стика във въздуха, за да уточни точно къде може да отиде престолонаследника.

Той запретна ръкави и взе един от другите стикове.

— Пак ли ще хапеш пръчката? Защото ако е тъй, ще викна дворцовия художник да увековечи сцената.

— Не смей да ми се подиграваш!

— Леле, колко сме сериозни. — Той се прицели в бялата топка и я изпрати право към зелената, която се търкулна в дупката. — Безкрайно си забавна, когато подскачаш от яд.

За негова приятна изненада тя се разсмя.

— Радвам се, че ти е забавно — отвърна, — аз съм бясна.

След което отново се прицели и отново пропусна.

— Може ли да ти покажа как става?

Той застана до нея и свали стика ѝ долу. Избута я леко от мястото ѝ и го зае. Сърцето му леко ускори ход.

— Виждаш ли как показалецът и палецът ми придържат горния край на стика? Трябва само да...

Тя го избута.

— Знам как да държа, идиот такъв.

След това отново пропусна.

— Да, ама не се движиш както трябва. Нека ти покажа.

Това бе стар, стар и изтъркан номер, но въпреки това Дориан се протегна над нея и постави ръката си върху нейната. Смая се, когато лицето му пламна.

Очите му се преместиха на нея и с известно облекчение установи, че тя е още по-изчервена.

— Ако не спреш да ме зяпаш и не започнеш инструкциите, ще ти изтръгна очите и ще ги заменя с билиардни топки.

— Виж, просто трябва да... — Той ѝ показа правилните стъпки и удари топката. Тя отиде в един ъгъл и след рикошета попадна в джоба. — Виждаш ли? Ако го правиш, както трябва, се получава. Опитай отново.

Той взе пръчката. Тя изсумтя, но зае позиция, прицели се и удари. Бялата топка блъсна всички останали и предизвика пълен хаос на масата. Поне улучи нещо.

Той вдигна триъгълника във въздуха.

— Една игра?

* * *

Часовникът удари два през нощта, когато спряха. По средата на играта бе наредил да им донесат поднос с десерти и макар в отначало да възразяваше, Селена излапа голямо парче шоколадов сладкиш и изяде половината и от неговото.

Той спечели всичките игри, но тя не го забеляза. Докато удряше топките, бе довольна и се хвалеше. Когато пропуснеше, яростта ѝ бе полюта от огньовете на ада. А той не можеше да си спомни кога за последно се бе смял толкова много.

Когато не ругаеше или плюеше, тя говореше за книгите, които и двамата бяха чели, и в цялото бърбене той имаше чувството, че не е говорила години и се страхуваше пак да не онемее.

Бе невероятно умна. Разбираше го, когато ѝ говореше за история и политика — макар тя да твърдеше, че мрази последната. Имаше какво да каже дори за театъра! Той някак успя да ѝ обещае, че ще я заведе на театър след края на съревнованието.

За миг настана неловко мълчание, но и то бързо отмина.

Дориан се отпусна на стола си и подпря глава. Тя легна напърно върху на стола срещу неговия, а краката ѝ увиснаха от облегалката. Загледа се в огъня и притвори очи.

— За какво си мислиш? — попита той.

— Не зная — отвърна Селена и отпусна глава на другата облегалка.

— Мислиш ли, че убийствата на Ксавие и другите шампиони са целенасочени?

— Може би. Има ли значение?

— Не.

Тя махна мързеливо с ръка.

— Не ми обръщай внимание.

Но преди да я попита още нещо, тя заспа.

Искаше му се да знае повече за миналото ѝ. Каол му бе казал, че идва от Терасен и че семейството ѝ е мъртво. Нямахме представа какъв е бил животът ѝ, как бе станала асасин, къде бе научила да свири на пиано... всичко това оставаше загадка.

Искаше да знае всичко за нея. Щеше му се тя да му го сподели.

Дориан стана и се протегна. След това подреди стиковите и топките, а после си върна при заспалия асасин. Разтърси я леко и тя простена.

— Сега може и да искаш да заспиш тук, но на сутринта ще съжаляваш.

Почти без да отваря очи, Селена се изправи и се насочи към вратата. Когато стигна прага, той реши, че е добре някой да я води, за да не си счупи нещо. Опита се да не мисли за топлината на кожата ѝ и я отведе до спалнята ѝ, където тя се строполи направо върху завивките на леглото.

— Книгите ти са там — промърмори тя и посочи една купчина до кревата. Дориан бавно влезе в спалнята. Селена лежеше неподвижна, затворила очи. На различни места горяха три свещи. Той въздъхна и ги духна, преди да приближи кревата.

Дали вече бе заспала?

— Лека нощ, Селена — каза той. За пръв път я наричаше по име. Произнесе го лесно. Тя изхърка нещо в отговор и не помръдна. На врата си носеше странна огърлица. Стори му се позната, все едно я е виждал и преди.

Погледна я за последно, след което взе книгите си и излезе от спалнята.

Дали щеше да остане същата, когато станеше шампион? Или в момента играеше роля, за да спечели това, което иска?

Не му се струваше така. Не искаше да е така.

Когато се върна в стаята си, замъкът бе притихнал.

И потънал в мрак.

По време на изпитанието следващия следобед Селена стоеше в тренировъчната зала със скръстени ръце и гледаше как Каин се бори с Грейв. Каин знаеше коя е тя, всичките ѝ преструвки бяха напразни. Даже го бяха *развеселили*.

Тя стисна зъби, когато в тренировъчния кръг Каин и Грейв кръстосаха мечове. Изпитанието бе просто — всеки получаваше партньор и ако спечелеше дуела си, нямаше нужда да се притеснява от елиминация.

Загубилите обаче щяха да научат съдбата си от Бруло. Представилият се най-зле щеше да си събере багажа.

Грейв се представи достойно срещу Каин, макар тя да видя, че коленете му треперят от усилията. Нокс, който бе застанал зад нея, изсъска, когато Каин блъсна съперника си назад.

Каин се усмихваше по време на цялата битка и почти не се задъха. Селена стисна юмруци. След поредната размяна на удари Каин опря острието си в гърлото на Грейв и сипаничавият убиец се ухили, разкривайки гнилите си зъби.

— Отлична работа, Каин — изръкопляска Бруло.

Селена едвам запази спокойствие.

— Внимавай, Каин — обади се Верин зад нея. Къдравият крадец се подсмиваше. Не бе доволна от това, че трябва да се бие с него, но поне не ѝ се бе паднал Нокс. — Малката те желае.

— Ти гледай себе си, Верин — предупреди го Нокс и сивите му очи пламнаха.

— Какво? — попита Верин. Сега вече и останалите шампиони, а и стражите, гледаха към тях.

Пелор, който стоеше наблизо, отстъпи с няколко крачки. Умно момче.

— Защищаваш ли я? — подигра се Верин. — Такава ли е сделката? Тя си отваря краката пред теб, а ти бдиш като квачка над нея на тренировките?

— Млъквай, свиньо — сопна се Селена. Каол и Дориан се отлепиха от стената, на която се бяха облегнали, и приближиха тренировъчния кръг.

— Или какво? — попита Верин.

Нокс се напрегна и посегна към меча си, а Селена не отстъпи.

— Или ще ти изтръгна езика.

— Достатъчно! — излая Бруло. — Разберете се на ринга. Верин. Лилиан. Веднага!

Верин се усмихна като змия, а Каин го потупа по гърба. Крадецът влезе в описания с въглен кръг и изтегли меча си.

Нокс постави ръка на рамото ѝ, а с крайчеца на окото си тя видя, че Дориан и Каол ги наблюдават внимателно. Не им обърна внимание.

Бе ѝ дошло до гуша от преструвките. И от Каин.

Верин вдигна меча си и отметна русите кичури от очите си.

— Да видим колко струваш.

Тя тръгна към него, без да вади оръжието си. Усмивката на Верин се разшири и той вдигна острието.

Замахна, но Селена удари с юмрук ръката му и оръжието полетя във въздуха. Миг по-късно дланта ѝ удари лявата му ръка и я избути настрана. Той се олюля назад и тя вдигна крак, а очите му си изцъклиха, когато петата ѝ го блъсна в гърдите.

Ритникът го запрати назад и той се просна на пода извън кръга, елиминиран незабавно. Всички в залата замлъкнаха.

— Кажи ми още нещо накриво — изръмжа тя — и следващия път ще използвам меча си.

Тя се обърна към Бруло и видя, че лицето му бе застинало.

— Урок и за теб, Майсторе — каза тя. — Намери ми *истински* мъже, с които да се бия. Тогава може и да се старая повече.

Тя мина покрай ухиления Нокс, спря пред Каин и се втренчи в лицето му. Лице, което можеше да е красиво, ако не принадлежеше на чудовище.

Усмихна се като отровна змия и му каза:

— Ето ме. Малкото кученце.

— Което не спира да джафка — проблеснаха тъмните очи на Каин.

Тя посегна към меча си, но се овладя навреме.

— Ще си говорим, след като спечеля турнира.

Обърна му гръб, преди той да успее да отвърне.

След това само Нокс дръзна да говори с нея. Изненадващо, Каол не ѝ се скара.

* * *

Когато се прибра в покоите си след края на изпитанието, Селена се загледа в снежинките, които падаха по хълмовете отвъд Рифтхолд. Те сякаш летяха към нея като предвестници на задаваща се буря. Късното следобедно слънце оцветяваше облаците в жълтеникавосиво и караше небето да изглежда необичайно ярко. Всичко бе някак призрачно, все едно хоризонтът изчезваше зад хълмовете и тя бе пленница в един стъклен свят.

Селена се отдалечи от прозореца и спря пред гоблена и изображението на кралица Елена. Често бе мечтала за приключения, за древни заклинания и лукави крале. Не ѝ бе хрумвало обаче, че ще се бори за свободата си. А и винаги си бе представяла, че ще има помощник — добър приятел, еднорък войник или нещо подобно.

Не си бе представяла, че ще бъде толкова... сама.

Искаше ѝ се Сам да е с нея. Той винаги знаеше какво трябва да направи, винаги ѝ пазеше гърба, все едно дали тя го искаше, или не. Би дала всичко, ако можеше да е до нея сега.

Очите ѝ засмъдяха и Селена постави ръка на амулета. Металът бе топъл и някак успокояващ. Тя направи крачка назад от гоблена, за да го разгледа по-добре.

В центъра имаше елен, величествен и жизнен. Той гледаше към Елена и символизираше рода Терасен, кралството, основано от баща ѝ Бранън. Напомняше, че макар да е станала кралица на Адарлан, Елена все пак бе от Терасен.

Също като Селена. Където и да отидеше, Терасен си оставаше част от нея.

Заслуша се във виещия вятър и въздъхна.

„Намери злото в замъка...“

Та какво по-зло от самия крал?

В другия край на замъка Калтейн Ромпие изръкопляска учтиво, когато трупата акробати завършиха представлението си. В действителност бе облекчена, че е приключило. Не ѝ бе забавно да наблюдава селянци, които подскочат с часове в ярките си дрехи, но на кралица Джорджина ѝ харесваше. Именно тя я бе поканила да седне до трона днес. Това бе голяма чест, уредена с помощта на Перингтън.

Калтейн знаеше, че Перингтън я желае. И ако искаше, лесно можеше да стане негова херцогиня. За нея обаче това не бе достатъчно. Не и при положение че Дориан е още ерген. През последната седмица главата ѝ бумтеше и сега сякаш в нея отекваха думите: „Не е достатъчно. Не е достатъчно. Не е достатъчно.“. Дори докато спеше, болката я настигаше и изкривяваше в сънищата ѝ в толкова ужасни кошмари, че когато се събудеше, не можеше да си спомни къде се намира.

— Колко забавно, Ваше Величество — каза Калтейн за акробатите, докато те събираха вещите си.

— Вълнуващи са, нали? — отвърна кралицата със светнали очи и се усмихна на Калтейн. В този момент придворната усети толкова силна болка в главата, че трябваше да стисне юмруци и да ги скрие в оранжевата си рокля.

— Съжалявам, че принц Дориан не можа да ги види — рече Калтейн. — Веднъж Негово Височество спомена колко му е забавно да идва тук.

Излъга с лекота и това малко притъпи главоболието ѝ.

— Дориан е казал това? — повдигна кестенявата си вежда кралицата.

— Това изненадва ли, Ваше Величество?

— Мислех, че синът ми мрази тези събития — постави ръка на сърцето си кралицата.

— Ваше Величество — прошепна тя, — заклевате ли се да не казвате нито дума?

— За какво? — прошепна в отговор кралицата.

— Принц Дориан ми каза нещо.

Кралицата хвана ръката на Калтейн.

— Какво ви е казал?

— Че причината да не идва тук, е, че е срамежлив.

Кралицата се отдръпна. Светлината в погледа ѝ бе угаснала.

— Обяснявал ми е това поне сто пъти. Надявах се да ми съобщите нещо интересно, лейди Калтейн. Като например че си е харесал някоя млада дама.

Лицето на Калтейн пламна и сърцето ѝ заби безмилостно. Допуши ѝ се, но до края на придворния бал оставаха часове, а щеше да е невъзпитано да си тръгне преди Джорджина.

— Чух — каза кралицата под носа си, — че има такава млада дама, но никой не знае коя е. Или поне името ѝ не говори нищо. Вие познавате ли я?

— Не, Ваше Величество. — Калтейн с мъка скри раздразнението си.

— Жалко. Надявах се поне Вие да знаете. Такова умно момиче сте!

— Благодаря ви, Ваше Величество. Много сте мила.

— Глупости! Отлично преценявам хората и разбрах колко сте интелигентна още щом стъпихте в двора. Само вие сте достойна за мъж като Перингтън. Жалко, че не срещнахте първо моя Дориан!

„Още не, още не“ — запя болката. Това беше моментът на Калтейн.

— Дори да бях — засмя се тя, — Ваше Величество едва ли би одобрила. Аз съм с твърде нисш произход за сина ви.

— Красотата и умът ви компенсират.

— Благодаря ви, Ваше Величество! — Сърцето на Калтейн ускори ритъма си.

Щом кралицата я одобряваше... На Калтейн ѝ бе трудно да мисли. Кралицата се намести на трона си и плесна два пъти с ръце. Засвири музика, която Калтейн не чу.

Перингтън ѝ бе дал обувките.

Сега бе моментът да танцува.

— Не си съсредоточена.

— Напротив — процеди през зъби Селена и опъна тетивата още повече.

— Давай тогава — отвърна Каол и посочи мишената на най-далечната стена в изоставения коридор. Невъзможна цел за всеки, освен за нея. — Да видим дали ще се справиш.

Тя завъртя очи и изправи гръб. Тетивата потръпна в ръката ѝ и асасинът наклони леко острието на стрелата.

— Ще удариш лявата стена — отбеляза той и кръстоса ръце.

Тя му се усмихна лукаво и пусна стрелата, без да го изпуска от поглед. Той повдигна вежди.

Жуженето на стрелата изпълни коридора преди глухия звук от удара. Двамата обаче останаха загледани един в друг. Очите му изглеждаха леко почервенели. Явно не бе спал достатъчно през трите седмици, минали след смъртта на Ксавие.

Но и тя не спеше добре. Будеше се и при най-малкия шум, а Каол все още не бе открил кой избива шампионите един по един. За нея обаче нямаше значение кой е убиецът, а как подбира жертвите си? Нямаше никаква схема, а вече петима бяха мъртви. Освен съревнованието те нямаша никаква връзка помежду си. Селена не бе присъствала на местопрестъплението на някое от другите убийства, за да види дали и там е имало нарисувани с кръв Знаци на Уирда по стените. Въздъхна и раменете ѝ увиснаха.

— Каин знае коя съм — прошепна тя и свали лъка.

Лицето му остана безизразно.

— Как?

— Перингтън му е казал. А Каин каза на мен.

— Кога? — Никога не го бе виждала толкова сериозен. Това накара нещо в нея да се напругне.

— Преди няколко дни — излъга тя. Бяха минали седмици от сблъсъка им. — Бях в градината с Нехемия... и стражите ѝ, не се

безпокой... когато той приближи. Знае всичко за мен, включително и че не разкривам пълните си способности пред останалите.

— Смяташ ли, че и другите шампиони знаят?

— Не — отвърна тя, — не мисля. Нокс например няма представа.

— Значи всичко е наред — постави ръка на меча си Каол. — За жалост, изненадата вече не е на наша страна. Ще трябва да победиш Каин в честен дуел.

Тя си позволи полуусмивка.

— Да знаеш, че звучиш все едно започваш да вярваш в мен.

Той отвори уста да каже нещо, но тогава иззад ъгъла долетя звук от тичане. Двама стражи се появиха пред Каол и спряха, за да му отдадат чест.

Той им даде миг да си поемат дъх и попита:

— Да?

Единият от стражите, застаряващ мъж с оредяла коса, му отдаде чест за втори път и каза:

— Капитане, нужен сте ни.

Лицето на Каол остана безизразно, но раменете му се изправиха и той вдигна брадичка.

— Какво има? — попита. Прекалено бързо, поне според Селена. Личеше си, че е развълнуван.

— Още един труп — отвърна стражът. — В слугинските помещения.

Вторият страж, слабичък и крехък на вид младеж, бе пребледнял като мъртвец.

— Видял си трупа? — предположи Селена.

Стражът кимна.

— Пресен ли е?

Каол я погледна предупредително.

— От миналата нощ — отвърна стражът. — Или поне така смятат, защото кръвта е наполовина засъхнала.

Очите на Каол бяха объркани, чудеше се какво да прави. Изпъчи се.

— Искаш ли да докажеш колко те бива? — попита я.

— Нима е необходимо? — отвърна тя и постави ръце на кръста си.

Той даде знак на стражите.

— Ела се мен — рече през рамо, а тя го последва и се усмихна въпреки трупата.

Докато тръгваха, Селена погледна назад към мишената.

Каол беше прав. Бе я пропуснала с петнайсет сантиметра наляво.

* * *

За щастие, някой бе създал някакво подобие на ред, преди да пристигнат. Въпреки това Каол трябваше да си проправи път пред тълпа слуги и стражи. Селена стоеше плътно зад него. Когато стигнаха сцената на убийството, ръцете ѝ увиснаха, а капитанът изпсува изненадващо сочно.

Тя не знаеше накъде да гледа. Към тялото, чиито гърди бяха разпрани, към мястото на лицето, което липсваше заедно с мозъка, към следите от нокти в земята, или към двата Знака на Уирда, изрисувани от двете страни на трупа с въглен. Кръвта ѝ замръзна във вените. Вече нямаше как да се преструва, че няма връзка между убийствата и Знаците.

Тълпата не спря да шуми, когато Каол приближи мъртвеца и се обърна към един от стражите.

— Коя е жертвата?

— Верин Ислич — отвърна Селена преди стражът да успее да отговори. Тя можеше да познае къдравата му коса навсякъде. Верин бе един от лидерите в съревнованието от самото начало. Който и да го бе убил...

— Що за животно може да остави такива дири? — попита тя, но нямаше нужда да чуе от отговора на Каол, за да се досети, че и той не знае нищо повече от нея. Следите от ноктите бяха дълбоки — поне сантиметър навътре в пода. Тя се приведе до тях и прокара пръст по външния ръб. Бе назъбен, но чист разрез в каменния под.

Навъси се и разгледа останалите следи.

— Няма кръв от ноктите — каза и извърна глава през рамо, за да погледне към Каол. Той коленичи до нея и тя посочи следите. — Чисти са.

— Какво означава това?

Тя се намръщи и се опита да потисне проникващия в костите ѝ мраз.

— Който и да е направил това, е острил ноктите си, преди да го изкорми.

— И защо това е важно?

Тя се изправи, погледна към коридора, а след това отново клекна.

— Важно е, защото ни казва, че нещото е имало време да го направи и после да нападне.

— Може да ги е острело, докато чака.

Тя поклати глава.

— Факлите по стените са почти изгорели. Няма знак да са били загасени преди нападението, няма следи от пепелява вода. Верин е загинал миналата нощ и факлите все още са пламтели, докато е умирал.

— И?

— Виж коридора. Най-близката врата е на петнайсет метра по-надолу, а най-близкият ъгъл — още по-далеч. Щом факлите са горели...

— Верин е можел да види съществото, преди то да го докопа.

— Защо тогава е приближил? — попита тя. Говореше повече на себе си, отколкото на него. — Ами ако не е било животно? Ако е било човек? Човек, който е обезвредил Верин, преди да призове съществото си? — Посочи към краката му. — Глезените му са прерязани с нож, така че да не може да избяга.

Селена застана до тялото, като внимаваше да не разбути Знаците, изписани на земята, след което повдигна студената вкочанена ръка на Верин.

— Виж му ноктите. — Тя извади със собствения си нокът калта изпод неговите и я размаза по дланта си. — Виждаш ли? — подаде ръка на Каол, за да я разгледа, — прах и камъчета. — Избути ръката на Верин настрани и разкри бледите линии по камъка под нея. — Следи от нокти. Отчаяно се е опитвал да се измъкне, драпал е с ръце. През цялото време е бил жив, докато съществото е точело нокти, а господарят му е наблюдавал.

— И какво означава всичко това?

Тя се усмихна мрачно.

— Че си загазил.

Лицето на Каол пребледня, но в този момент Селена осъзна нещо друго.

Че може би убиецът на шампионите и загадъчното зло, споменато от кралица Елена... са едно и също нещо.

* * *

Седнала на масата за хранене, Селена прелистваше книгата.

Нищо, нищо, нищо. Бе разглеждала страниците отново и отново с надеждата да открие двата Знака, издълбани край тялото на Верин. Все трябваше да има някаква връзка.

Спря, когато попадна на карта на Ерилея. Картите винаги ѝ бяха интересни, имаше нещо вълшебно в това да разбереш точното разположение на някое място спрямо останалите по земята. Селена внимателно прокара пръст по източния бряг, като започна от юг — от Банджали, столицата на Ейлве, и продължи с криволичене нагоре по целия път към Рифтхолд. Стигна до Мий, а след това на север и навътре в континента до Оринт. Подир това обратно към морето и Сурийското крайбрежие и за финал до края на континента и Северно море отвъд него.

Загледа Оринт, града на светлината и учението, перлата на Ерилея, столицата на Терасен. Нейният роден край.

Селена затвори книгата.

Огледа се наоколо и въздъхна. Когато успееше да заспи, сънищата ѝ се изпълваха с древни битки, с мечове с очи, със Знаци на Уирда, които фучаха около нея и я заслепяваха с ярките си цветове. Можеше да види бляскавите доспехи на елфи и смъртни, да чуе сблъсъка на щитове и ръмжането на свирепи зверове, да подуши кръвта и гниещите трупове около себе си. А когато се събудеше, намираше още смърт.

Асасинът на Адарлан потрепери.

— О, още си будна. Чудесно — рече Дориан и Селена скочи от мястото си, за да види как престолонаследникът приближава. Изглеждаше уморен и разрошен. Тя отвори уста, след което поклати глава.

— Какво търсиш тук? Вече е почти полунощ, а утре ме чака изпитание.

Не можеше да отрече, че присъствието му я успокоява. Създанието, което елиминираше шампиони, и неговият повелител атакуваха само когато жертвите им са сами.

Засега.

— От литература си преминала към история? — попита той, огледа книгите на масата ѝ и зачете заглавията им. — „Кратка история на съвременна Ерилея“, „Символите на властта“, „Ейлвийски култура и обичаи“.

Той повдигна вежда.

— Чета каквото ми е интересно.

Принцът седна на леглото ѝ, а кракът му докосна нейния.

— Има ли някаква връзка между всички тези книги?

— Не — отвърна тя и не го лъжеше, макар да се бе надявала да намери нещо за Знаците на Уирда, и по-точно какво означава присъствието им край труп. — Предполагам, че си научил за смъртта на Верин.

— Разбира се — каза той и красивото му лице помръкна. Внезапно тя почувства близостта на крака му, но нямаше сили да се отмести.

— Не те ли притеснява това колко много шампиони са вече избити брутално от някакъв подивял звяр?

Дориан се приведе напред и погледите им се срещнаха.

— Всички убийства се случват на тъмни изолирани места. Ти винаги си под стража, а покоите ти са под постоянно наблюдение.

— Не се безпокоя за себе си — отвърна остро тя и се отдръпна. Това не бе съвсем вярно. — Просто смятам, че създава лошо впечатление за великия ти баща.

— И откога се загрижи за репутацията на великия ми баща?

— Откакто станах шампион на сина му. Може би няма да е зле, ако отделиш малко внимание на убийствата, преди да спечеля тази нелепа надпревара просто защото съм последната оцеляла.

— Други изисквания? — попита той. Бе толкова близо, че устните им можеха да се докоснат... стига тя да дръзнеше.

— Ще ти кажа, ако се сетя. — Очите им приковаха едни други и тя се усмихна бавно.

Какъв човек бе този престолонаследник... не искаше да го признава, но ѝ бе приятно, че е наоколо, макар да бе Хавилиард.

Тя прогони следите от нокти и трупове без мозъци от мислите си.

— Защо си толкова рошав? Да не би Калтейн да те е докопала?

— Калтейн? Не, за щастие. Но имах отвратителен ден. Кученцата се оказаха непородисти и... — Той се хвана за главата.

— Кученца?

— Да, една от кучките ми роди наскоро мелези. Бяха твърде малки, за да съм сигурен, но сега... е, надявах се на чистокръвни.

— За жени ли говориш, или за кучета?

— А на теб за какво ти се говори? — усмихна се лукаво той.

— Млъкни — изсъска тя и той се изкикоти.

— А *ти* защо си толкова рошава? — Усмивката му помръкна. — Каол ми каза, че те е завел до тялото. Надявам се не е било прекалено противно.

— Спокойно. Просто не спах добре.

— Нито пък аз — призна той. — Ще ми посвириш ли на пианото?

Селена тропна с крак по пода. Не знаеше как може така умело да сменя темата.

— Не, естествено.

— Свириш прекрасно.

— Да знаех, че някой слухти, нямаше да свиря изобщо!

— Защо музиката е толкова лична за теб? — Той се облегна назад в стола си.

— Не мога да свиря, без да... няма значение.

— Не, кажи ми!

— Не е нещо интересно.

— Спомени ли събужда?

Тя го погледна, за да види дали не ѝ се подиграва.

— Понякога.

— За родителите ти? — Той се протегна, за да ѝ помогне да подреди останалите книги.

— Не говори глупости — изправи се внезапно Селена.

— Извинявай, че любопитствах.

Тя не отговори. Вратата в съзнанието ѝ, която пазеше плътно затворена, бе откритата от въпроса и тя отчаяно се опитваше да я затръшне отново. Но лицето му толкова близо до нейното...

Тя все пак успя да затвори и заключи вратата.

— Просто — каза Дориан в пълно неведение за битката, през която бе преминала — не знам нищо за теб.

— Ами, аз съм асасин — успокой дишането си тя. — Какво повече има да знаеш?

— Да — въздъхна той, — но какво лошо има в това да разбере повече? Като например как си станала асасин и какъв е бил животът ти преди това?

— Не е интересно.

— На мен не би ми било скучно.

Тя не отговори.

— Моля те? Само един въпрос и обещавам, че няма да е твърде личен.

Устата ѝ се изкриви и тя погледна към масата. Какво лошо можеше да стане, ако я питаше нещо? А и тя можеше да не отговори.

— Хубаво. Питай.

— Трябва ми малко време, за да измисля хубав въпрос — ухили се той.

Селена завъртя очи, но седна. След няколко секунди той попита:

— Защо обичаш музиката толкова?

— Нали нямаше да е твърде лично? — направи гримаса тя.

— Това лично ли е? Все едно те питах защо обичаш да четеш?

— Не, не... въпросът ти е хубав. — Тя въздъхна и се загледа в масата. — Обичам музиката — каза бавно, — понеже, когато я чуя... потъвам в себе си. Не знам дали има смисъл в думите ми, но ставам едновременно пълна и празна. Мога да почувствам как земята се върти около мен. Когато свиря... това е моментът, в който не руша. В който творя. — Тя прехапа устна. — Искях да бъда лечителка. Преди да стана... преди това да се превърне в професия, когато бях прекалено малка. Искях да лекувам. — Сви рамене. — Музиката ми напомня за това чувство. — Засмя се. — На никого не съм казвала. Не ми се смей!

Той поклати глава и усмивката изчезна от лицето му.

— Не ти се смея... просто...

— Не си свикнал някой да е искрен с теб?

— Ами, да.

— Сега е мой ред — усмихна се тя. — Имам ли ограничения?

— Не — постави ръце зад главата си той. — Аз не съм толкова потаен като теб.

Селена направи гримаса, замислена над въпроса си.

— Защо не си се оженил още?

— Да се ожения? Ама аз съм на деветнайсет!

— Но си принц.

Той скръсти ръце и тя се опита да игнорира мускулите, които изпънаха ризата му.

— Питай друго.

— Не става. Искам да чуя отговора. Трябва да е интересен, щом се дърпаш.

Дориан погледна към прозореца и към снега, който танцуваше навън.

— Неженен съм — отвърна тихо, — защото ми е противна мисълта да се събера с жена, която е по-глупава от мен. Това ще означава гибел за душата ми.

— Бракът е договор пред закона, а не нещо свято. Като престолонаследник трябва да си го осъзнал. Ако ти наредят да се ожениш по сметка? Война ли ще започнеш, само и само да опазиш романтичните си идеи?

— Нещата не са толкова прости.

— Ами ако баща ти нареди да се ожениш за някоя принцеса, за да подсилиш империята му?

— Татко си има армия за това.

— А и можеш да обичаш друга. Бракът не те ограничава.

Сапфирените му очи заблестяха.

— Човек се жени за този, когото обича — рече той — и за никой друг.

Тя се изсмя.

— Подиграваш ми се! — обвини я той.

— Заслужаваш го. Казах ти нещо искрено, а ти ми говориш глупости.

— Обичаш да съдиш хората.

— За това имаме ум. Да отсъждаме кое е правилно и кое — грешно.

— А сърцето не е ли, за да спестяваме на другите жестоките присъди на разума?

— Добре казано, Ваше Височество — погледна го кисело тя, — а сега стига. Не съм те обидила толкова лошо.

— Опита се да сринеш мечтите ми. Сякаш майка ми не ми стига. Просто си жестока.

— Практична съм. Има разлика. Ти си престолонаследник на Адарлан, в позиция си да направиш Ерилея по-добро място. Място, в което *истинската любов* не е задължителна, за да има щастлив финал.

— И какъв свят трябва да създам, за да може това да стане истина?

— Свят, в който хората се управляват сами.

— Говориш за анархия и измяна.

— *Не говоря* за анархия. Наречи ме изменница, ако искаш. Вече съм осъдена за убийства.

Той я приближи и ръцете му докоснаха нейните. Бяха загрубели, топли и здрави.

— Не можеш да се сдържиш да отговориш на всяка моя дума, нали?

Тя се почувства неспокойно, но не помръдна. Нещо се бе събудило в погледа му.

— Очите ти са много странни — продължи той, — никога не съм виждал такъв златист оттенък.

— Ако се опитваш да ме омаеш с ласкателства, няма да стане.

— Просто наблюдавах. Не опитвам нищо. — Той се загледа в ръката си, която все още докосваше нейната. — Откъде взе този пръстен?

Тя сви ръка в юмрук и я отдръпна от неговата. Аметистът на пръстена ѝ заблестя на светлината на огъня.

— Подарък е.

— От кого?

— Не ти влиза в работата.

Той сви рамене, но Селена знаеше, че не бива да му казва. Че *Каол* не би искал Дориан да разбере.

— Ще ми се да зная кой дава *пръстени* на моя шампион...

Начинът, по който яката на синия му жакет подчертаваше врата му, ѝ пречеше да остане спокойна. Искаше да го докосне, да проследи

линията между смуглата кожа и златистия ръб на дрехата.

— Билиард? — попита Селена и се изправи. — Имам нужда от още един урок.

Без да изчака отговора му, тръгна към игралната зала. Все още искаше да е до Дориан и да затопля кожата му с дъха си. Това ѝ харесваше.

По-лошо.

Харесваше *него*.

* * *

Каол наблюдаваше Перингтън от масата си в трапезарията. Когато бе съобщил на херцога за смъртта на Верин, онзи сякаш не се притесни особено. Каол огледа подобната на пещера зала. Повечето от покровителите на шампионите се държаха по обичайния начин. Идиоти. Ако Селена бе права, убиецът можеше да е един от тях. Но кой от кралските съветници би направил подобно нещо? Каол изпъна крака под масата и отново насочи вниманието си към Перингтън.

Бе виждал как херцогът използва големия си ръст и титлата си, за да печели съюзници сред съветниците и да всява страх сред съперниците си. Не това обаче бе привлякло вниманието на капитана на стражата тази вечер. По-скоро го вълнуваха миговете между усмивките и смеха, когато на лицето на херцога падаше сянка. Не бе ядосан или възмутен, но нещо го тревожеше. Бе толкова странно, че Каол си поръча допълнителна порция, за да остане и да види дали ще го забележи отново.

И след малко се случи. Очите на Перингтън потъмняха, а лицето му се проясни, все едно е прозрял истината за света и е разбрал, че в него няма нищо хубаво и светло. Каол се облегна на стола си и отпи от водата.

Той не знаеше много за херцога и никога не му бе имал доверие. Дориан също, особено след идеята да задържат Нехемия за заложница, за да принудят ейлвийските бунтовници да сътрудничат. Херцогът обаче бе сред най-верните съветници на краля и не беше давал повод за съмнения, а демонстрираше единствено сляпа вяра в правото на Адарлан да завладее всичко.

Калтейн Ромпие стоеше през няколко стола от него. Каол вдигна леко вежди. Нейните очи също следяха Перингтън, но не със страстта на влюбена жена, а със студена пресметливост. Къде ли бе Дориан? Принцът не бе дошъл на вечеря, нямаше го и в кучкарника. Каол отново се взря в херцога. И ето!

Погледът на Перингтън попадна върху черния пръстен на лявата му ръка и помръкна, а зениците му нараснаха и сякаш изпълниха целите очи. Мигът отмина и очите му отново станаха нормални.

Каол погледна към Калтейн. Дали бе видяла същото?

Не — лицето ѝ оставаше непроменено. Нямаше смущение, нито изненада. Погледът ѝ бе празен, все едно се чудеше дали жакета му ще отива с роклята ѝ. Каол се изправи и дояде ябълката си на излизане от столовата. Всичко това бе странно, но той си имаше достатъчно грижи. Херцогът бе амбициозен, но не бе заплаха за замъка и обитателите му.

Докато вървеше към покоите си обаче, капитанът на стражата не можеше да се отърве от чувството, че херцог Перингтън също го бе наблюдавал.

Някой стоеше до леглото ѝ.

Селена разбра това много преди да отвори очи, и полека посегна под възглавницата си, за да извади саморъчно направения си нож.

— Това е съвсем ненужно — проговори жената. Селена разпозна гласа на Елена и се изправи рязко. — И би било напълно неефективно.

Кръвта на асасина застина при вида на призрака на първата кралица на Адарлан. Елена изглеждаше съвсем истинска, но очертанията на тялото ѝ блестяха, все едно бе направена от звездна светлина. Дългата сребриста коса падаше около красивото ѝ лице.

Тя се усмихна, когато Селена остави смехотворния си нож настрана.

— Здравей, дете — каза кралицата.

— Какво искаш? — попита Селена, но тихо. Не знаеше дали сънува и дали стражите я чуват. Напегна се. Краката ѝ бяха готови за скок от леглото — може би към балкона, тъй като Елена стоеше между нея и вратата.

— Дошла съм да ти напомня, че *трябва* да спечелиш съревнованието.

— Така и смятам да направя. — За *това* ли я бяха събудили? — Но не заради теб — добави студено. — Правя го за свободата си. Имаш ли да ми кажеш нещо полезно, или ми се яви, за да ме подразниш? Или може би ще ми разкриеш нещо повече за чудовището, което убива шампионите един по един?

Елена въздъхна и вдигна очи към тавана.

— Не знам много повече от теб.

Когато Селена се намръщи, кралицата добави:

— Още ми нямаш доверие, разбирам. С теб обаче сме на една страна, независимо дали го вярваш, или не. — Тя сведе поглед към асасина. — Дойдох да те предупредя, за да внимаваш отдясно.

— Моля? — наклони глава Селена. — Какво означава това?

— Погледни надясно. Ще откриеш отговорите там.

Селена погледна надясно, но видя единствено гоблена, който скриваше гробницата. Отвори уста да отговори, но когато се обърна отново към Елена, кралицата бе изчезнала.

* * *

По време на изпитанието на следващия ден Селена разгледа малката маса пред себе си и всичките бокали, поставени по нея. Бяха минали две седмици от Самхейн и макар да бе издържала още едно от изпитанията — мятане на ножове, за нейно облекчение, — още един шампион бе намерен мъртъв преди два дни. Меко казано, в последно време имаше проблеми със съня. Когато не търсеше значението на Знаците на Уирда около труповете, прекарваше по-голямата част от нощите си ококорила очи към вратите и прозорците, очакваща да чуе драценето на нокти по камъните. Стражите пред покоите ѝ не я успокояваха — ако съществото бе способно да кърти мрамор, можеше да се справи и с тях.

Бруло стоеше хванал ръце зад гърба си на входа на тренировъчната зала и наблюдаваше тринайсетте останали състезатели, които стояха пред тринайсет маси. Погледна към часовника и Селена направи същото. Оставаха ѝ пет минути — пет минути, през които трябваше не само да определи отровите в седемте бокала, но и да ги подреди от най-слабата до най-смъртоносната.

Истинското изпитание обаче идваше на края на петте минути, когато трябваше да пият от бокала, който им се струва най-безобиден. Ако сгрешаха...

Въпреки противоотровите щеше да е неприятно. Селена изпъна шия, вдигна един от бокалите и го подуши. Сладко. Прекалено сладко. Тя завъртя десертното вино, което използваша, за да прикрият сладостта, но в бронзовия бокал бе трудно да се види цвета. Бръкна с пръст вътре и огледа червената течност, която закапа от нокътя ѝ.

Беладона. Определено беше беладона.

Погледна към другите бокали, които бе разпознала. Бучиниш. Кървав корен. Самакитка. Олеандър.

Подреди бокалите в този ред и постави беладоната точно преди бокала, пълен със смъртоносна доза олеандър. Оставаха ѝ три минути.

Селена взе предпоследния бокал и го подуши. А после отново. Не миришеше на нищо.

Тя се отмести от масата и подуши въздуха с надеждата да прочисти ноздрите си. Когато опитваха парфюми, хората понякога губеха обонянието си след прекалено много подушвания. Отново помириса бокала и потопи пръста си в него. Миришеше на вода, изглеждаше като вода...

Може би беше вода. Тя остави чашата и взе последния бокал. Но когато го подуши, виното в него нямаше специфичен аромат. Изглеждаше съвсем обикновено. Прехапа устни и погледна към часовника. Оставаха й две минути.

Някои от останалите шампиони ругаеха под нос. Който сбъркаше реда, щеше да си изпати лошо.

Селена отново подуши бокала и си припомни всички отрови без аромат, за които бе учила. Никоя от тях не се комбинираше успешно с вода, не и без да я оцвети.

Тя взе бокала с виното и огледа течността. Виното можеше да прикрие голям брой смъртоносни отрови. Но коя ли бе вътре?

На масата вляво от нея Нокс прокара ръце през тъмната си коса. Имаше три бокала пред себе си, а останалите четири бе наредил зад тях. Оставаха деветдесет секунди.

Отрови, отрови. Устата й пресъхна. Ако изгубеше, Елена щеше ли да я преследва и в гроба?

Погледна надясно и видя кльощавия млад асасин Пелор да я гледа. Бе стигнал до същите два бокала, с които тя се бореше. Тя видя как той поставя водата в края на масата — където бе най-отровното питие — и бокала с вино в другия ѝ край.

Очите им се срещнаха и той едва доловимо кимна, след което постави ръце в джобовете си. Бе готов.

Селена се обърна към бокалите си, преди Бруло да ги види.

Отрови. Това бе казал Пелор по време на първото изпитание. Че е обучен отровител.

Погледна към него с крайчеца на окото си. Стоеше от дясната ѝ страна.

„Погледни надясно.“

Полазиха я тръпки. Елена не я бе излъгала.

Пелор се загледа в часовника, който отброяваше последните секунди от изпитанието. Защо му бе обаче да ѝ помага?

Тя премести бокала с водата в края на редицата и постави винения първи.

Защото освен нея Каин най-много обичаше да тормози Пелор. И защото когато бе в Ендовиер, съюзниците ѝ не бяха любимци на палачите, а напротив — най-мразените. Аутсайдерите се подкрепяха един друг. Никой от другите шампиони не обръщаше внимание на Пелор — нито дори Бруло, който, изглежда, бе забравил за твърдението му, че силата му е в отровите. Иначе нямаше да ги пусне да минават през изпитанието толкова открито.

— Времето изтече. Подредете окончателно чашите си — рече Бруло и Селена загледа бокалите си за последно. Дориан и Каол я наблюдаваха от другия край на залата, скръстили ръце. Дали не бяха забелязали помощта на Пелор?

Нокс звучно изпсува и подреди останалите бокали в редица. Много от състезателите направиха същото. Противоотровите бяха поддръка в случай на грешка — и когато Бруло мина покрай масите и накара шампионите да пият, започна да ги подава често. Повечето смятаха, че виното без нищо е капан и го поставяха на края на масата. Дори Нокс получи противоотрова, бе поставил самакитката на първо място.

За голяма нейна радост Каин стана морав, тъй като бе изгълтал беладоната. Прииска ѝ се Бруло да няма противоотрова за него. Засега никой не бе спечелил изпитанието.

Един от шампионите изпи водата и падна на земята преди Бруло да успее да му даде противоотровата. Кървавото проклетие — отвратителна отрова, носеща болезнена смърт. Дори малки количества от нея предизвикваха силни халюцинации и чувство за дезориентация. За щастие, Майсторът на оръжията го принуди да изпие противоотровата, но пак трябваше да отведат шампиона в лечебницата на замъка.

Най-сетне Бруло спря пред нейната маса, за да разгледа редицата бокали. Лицето му не разкри нищо, когато каза:

— Давай.

Селена погледна към Пелор, чиито лешникови очи проблеснаха, докато тя надигаше чашата си. Отпи глътка от виното.

Нищо. Нямаше странен вкус, нито пък неприятно чувство. Някои отрови отнемаха време, докато подействат, но...

Бруло протегна юмрук към нея и стомахът ѝ се сви. Дали не държеше противоотрова?

Но той само разпери пръсти и я потупа по гърба.

— Браво, добра работа. Това е просто вино — рече той. Шампионите замърмориха зад гърба му.

След това приближи Пелор — последния шампион. Младежът изпи чашата с вино, а Бруло му се ухили и го хвана за рамото:

— Още един победител!

Покровителите и треньорите заръкопляскаха, а Селена се усмихна благодарно към асасина. Той също ѝ се ухили и почервеня като косата си.

Е, какво толкова, бе излъгала, но спечели. Можеше да сподели битката със съюзник.

И, да, Елена я пазеше. Това обаче не променяше нищо. Дори пътища им с древната кралица да се кръстосваха, тя нямаше да стане шампион на краля, за да служи на призрак, който два пъти отказва да разкрие целта си.

Дори и Елена да ѝ кажеше как да спечели турнира.

След като прекъснаха урока си, за да се разходят, Селена и Нехемия тръгнаха из просторните коридори на замъка, а стражите ги последваха. Каквото и да мислеше Нехемия за цялата охрана, която следваше Селена по петите, тя никога не каза и дума. Въпреки че до Юледа оставаше още месец — а финалният дуел бе едва пет дни след това, — всеки ден преди вечеря Селена и принцесата прекарваха заедно по един час, който разпределяха равномерно между ейлвийския и общия език. Селена караше Нехемия да чете от книгите в библиотеката, а след това ѝ казваше да преписва, докато буквите не станат перфектни.

Откакто бе започнала уроците си, принцесата значително бе подобрила общия си език, но момичетата все още говореха на ейлвийски. Може би за да се отпуснат, може би заради удоволствието от това да виждат повдигнатите вежди и зяпнали уста, когато другите ги чуеха, а също и за да запазят разговорите си поверителни — която и да бе причината, асасинът предпочиташе ейлвийския. Поне бе научила *нещо* полезно от Ендовиер.

— Днес си доста мълчалива — каза Нехемия. — Станало ли е нещо?

Селена се усмихна немощно. Разбира се, че бе станало нещо. Почти не бе спала миналата нощ, а я бе изкарала в очакване на зората. Още един шампион беше загинал. А и все още оставаше проблемът със заповедите на Елена.

— Четох до късно, това е всичко.

Влязоха в част от замъка, която Селена не бе виждала преди.

— Чувствам, че си силно обезпокоена — внезапно каза Нехемия, — но не казваш почти нищо. Никога не споделяш проблемите си, но очите те издават.

Толкова ли бе прозрачна?

— Ние сме приятелки — продължи тихо Нехемия. — Ако ти трябва, ще съм до теб.

Гърлото на Селена се стегна и тя сложи ръка върху рамото на принцесата.

— От много време никой не ме е наричал приятелка — отвърна асасинът. — Аз... — Черен спомен изплува в съзнанието ѝ, но тя го прогони. — Има неща за мен... — И тогава го чу. Звукът, който оглушаваше сънищата ѝ. Тропотът на копита. Селена тръсна глава и той спря. — Благодаря ти, Нехемия — отвърна искрено тя, — ти си истинска приятелка.

Сърцето ѝ бе като оголено, но мракът избледня.

Нехемия внезапно простена.

— Кралицата ме помоли да ида с нея да гледам една от любимите ѝ пиеси. Ще ме придружиш ли? Ще ми трябва преводач.

— Опасявам се, че... — намръщи се Селена.

— Не можеш. — В гласа на Нехемия прозвуча раздражение и Селена погледна извинително към приятелката си.

— Има някои неща, които... — започна тя, но принцесата поклати глава.

— Всички си имаме тайни. Макар че аз се чудя защо онзи капитан те наблюдава толкова внимателно и те заключва в покоите ти нощем. Щях да си помисля, че го е страх от теб, но това е глупаво.

— Мъжете са глупави — усмихна се асасинът. След това се замисли върху думите на принцесата и усети как стомахът ѝ се свива от тревога. — Значи си в добри отношения с кралицата на Адарлан? В началото това... не изглеждаше важно за теб.

Принцесата кимна, след което повдигна брадичка.

— Знаеш, че отношенията между държавите ни не са добри. В началото не другарувах с Джорджина, но после разбрах, че може би за Ейлве ще е по-добре да положи някакво усилие. Затова от няколко седмици си говорим и се надявам с това да подобря нещата. Мисля, че поканата ѝ тази вечер е знак, че напредваме.

Селена осъзна, че чрез Джорджина Нехемия се опитва да стигне до краля на Адарлан. Прехапа устни, но след това се усмихна.

— Сигурна съм, че родителите ти ще са доволни.

Двете тръгнаха надолу по един коридор и дочуха лаещи кучета.

— Къде се намираме?

— В кучкарника — грейна Нехемия. — Принцът ми показва кученцата си вчера, макар според мен да си търсеше извинение да

избяга от бала на майка си.

Бе достатъчно лошо, че двете вървят заедно без Каол, но да навлязат в кучкарника...

— Позволено ли ни е да влизаме тук?

Нехемия изправи рамене.

— Аз съм принцесата на Ейлве — каза тя. — Мога да ходя където си поискам.

Селена я последва през голямата дървена врата и сбърчи нос, когато усети миризмата от клетките, пълни с кучета от най-различни породи.

Някои бяха толкова големи, че ѝ стигаха до кръста, докато други имаха крачета колкото една педя и телца колкото ръката ѝ. Всички породи бяха красиви и впечатляващи, но стройните хрътки спечелиха сърцето ѝ. Извитите им гърбове и дългите им слаби крака бяха изящни и издаваха бързина. Те не скимтяха като останалите кучета, а стояха напълно неподвижни и я гледаха с тъмни и мъдри очи.

— Всичките ли са ловни кучета? — попита Селена, но Нехемия бе изчезнала. Чувахе гласа ѝ, а също и нечий друг, след което видя как една ръка се появява и ѝ дава знак да влезе. Асасинът я последва и се озова пред нова врата.

— Здравейте, лейди Лилиан — усмихна се Дориан Хавилиард и остави едно златисто кученце настрана. — Не очаквах да Ви видя тук. Макар че Нехемия толкова обича лова — нормално е, че Ви е довела.

— Това ли са мелезчетата? — погледна Селена към кученцата.

Дориан взе едно от тях и го погали по главичката.

— Жалко, нали? Но не мога да устоя на чара им.

Асасинът внимателно отвори вратата на клетката и влезе вътре, докато Нехемия се смееше на двете кучета, които скочиха и започнаха да я ближат, махайки с опашка.

— Онова куче болно ли е? — посочи Нехемия към тъгла. Там имаше пето кученце, по-голямо от останалите. Козината му бе копринена и сребриста, като почти блестеше в сенките. То отвори очи, все едно знаеше, че говорят за него, и ги погледна. Бе красиво животно и Селена щеше да го помисли за чистокръвно, ако не знаеше истината.

— Не е болно — отвърна Дориан, — проклето е. Не дава никой да го приближи, нито човек, нито куче.

— И си има причина — каза Селена, като прескочи краката на престолонаследника и се отправи към него. — Защо му е да дава на някой като теб да го пипа?

— Ако е враждебно към хората, ще трябва да го приспим — рече спокойно Дориан и Селена изтръпна.

— Да го приспите? Кажи си го направо, ще го убие! И то просто така, без да ви е правило нищо!

— Не става за домашен любимец, а всички тези кучета се отглеждат за това?

— Значи ще го убие заради нрава му? То не е виновно, че е такова! — Тя се огледа наоколо. — Къде е майка му? Може би има нужда от нея.

— Майка им ги вижда за няколко часа, колкото да ги кърми. Обикновено отглеждам тези кучета за лов или състезания, не за да ги гушкам.

— Жестоко е да го държиш настрана от майка му. — Асасинът се протегна в сенките и взе кученцето в ръце, след което го притисна до гърдите си. — Няма да те оставя да го нараниш.

— Ако духът му е странен — възрази Нехемия, — ще е в тежест.

— За кого?

— Не се ядосвай толкова — отвърна Дориан. — Много кучета биват приспивани всеки ден съвършено безболезнено. Или възразяваш и на това?

— Не искам да убиваш кученцето! — настоя тя. — Дай ми го. Ще го гледам, само и само за да не го убиеш.

Дориан остана загледан в нея.

— Щом това те разстройва толкова, няма да го убивам. Ще му намеря дом и дори ще поискам одобрението ти, преди да взема окончателно решение.

— Наистина ли ще го направиш?

— Какво значение има животът на едно кученце за мен? Щом ти доставя удоволствие, ще го направя.

Лицето ѝ пламна и тя го приближи.

— Обещава ли?

Той постави ръка на сърцето си.

— Кълна се в короната си, че кученцето ще живее.

Внезапно осъзна, че двамата почти се докосваха.

— Благодаря ти.

Нехемия ги наблюдаваше от пода с вдигнати вежди, докато един от личните ѝ стражи не се появи на портата.

— Време е да вървим, принцесо — каза той на ейлвийски. — Трябва да се облечеш за вечерята си с кралицата.

Принцесата се изправи и избута кученцата.

— Искаш ли да ме изпратиш? — попита Нехемия на общия език.

Селена кимна и отвори вратата пред тях. Когато я затвори, погледна към престолонаследника.

— Е? Няма ли да ни придружиш?

Той се отпусна и кученцата моментално го налязиха.

— Може би по-късно тази вечер.

— Ако имаш късмет — измърка Селена и се отдалечи, след което се усмихна на себе си, докато двете с принцесата вървяха из замъка.

— Харесваш ли го? — накрая я попита Нехемия.

— Не, разбира се — направи гримаса Селена. — Как бих могла?

— Лесно си говориш с него. Изглежда, сякаш имате... някаква връзка.

— Връзка? — задави се Селена. — Просто ми е приятно да го дразня.

— Не е престъпление, ако го намираш за хубав. Самата аз го прецених грешно. Реших, че е самовлюбен идиот, но всъщност не е толкова лош.

— Той е Хавилиард.

— Майка ми е дъщеря на вожд, който се опита да свали баща ми от власт.

— Държим се глупаво. Няма нищо.

— Но той определено се интересува от теб.

Главата на Селена се отметна настрана, а очите ѝ блеснаха с отдавна забравена ярост, от която стомахът ѝ се сви.

— По-скоро бих си изтръгнала сърцето, отколкото да обичам един Хавилиард — излая тя.

Завършиха разходката си в мълчание и преди да се разделят Селена бързо пожела на Нехемия приятна вечер, а после навлезе в крилото на замъка, където се намираха покоите ѝ.

Неколцината стражи я последваха на уважително разстояние — с всеки изминал ден дистанцията се увеличаваше. Дали това не беше

заповед на Каол? Нощта бе настъпила преди малко, небето все още бе тъмносиньо и оцветяваше снега, натрупан по рамките на прозорците. Селена с лекота можеше да излезе от замъка, да се запаси с храна в Рифтхолд и да се качи на кораб за юг още на сутринта.

Селена спря на прозореца и се подпря на рамката му. Стражите също спряха, но не казаха нищо, само я зачакаха. Отвън се просмука студ, като ледена целувка. Щяха ли да очакват да отиде на юг? Може би трябваше да замине на север — никой не отиваше там зимата, освен ако не му се умираше.

Нещо в отражението на прозореца се промени и тя се завъртя, за да види мъжа, застанал зад нея.

Каин обаче не ѝ се усмихваше, дори не ѝ се подиграваше. Вместо това дишаше тежко и отваряше и затваряше устата си като риба на сухо. Тъмните му очи бяха изцъклени и той бе поставил ръце на гърлото си.

Селена се обнадежди, че той се задушава.

— Нещо не е наред? — попита тя престолено мило и се подпря на стената. Той погледна първо стражите ѝ, а после и прозореца, преди очите му да се спрат на нея. Стисна гърлото си по-силно, сякаш за да заглуши думите, които идваха, а абаносовият пръстен на ръката му заблестя с мрачна светлина. Изглеждаше невъзможно, но ѝ се струваше, че е натрупал още няколко килограма мускули през последните дни. Всъщност всеки път щом го видеше, Каин изглеждаше по-голям и по-голям.

Тя се намръщи и разпери ръце.

— Каин — каза, но той побягна като заек надолу по коридора, много по-бързо, отколкото трябваше да е възможно. На няколко пъти погледна през рамо — не към нея или към обърканите мърморещи помежду си стражи, а към нещо... отвъд.

Селена изчака, докато шумът от стъпките му заглъхне, след което побърза обратно към покоите си и изпрати писма до Нокс и Пелор. В тях нямаше обяснения, а само съвет — да останат в покоите си цяла нощ и да не отварят на никого.

Калтейн ощипа бузите си, докато излизаше от съблекалнята. Слугите я напръскаха с парфюм и тя глътна малко подсладена вода, преди да постави ръка на бравата на вратата. Когато херцог Перингтън я извика, пушеше лулата си. Избяга веднага в съблекалнята, за да се преоблече с надеждата да прикрие миризмата. Ако той разбереше, че Калтейн пуши опиум, младата жена можеше да се извини с това, че лекува ужасните си главоболия. Премина през спалнята си и през фойето и стигна до чакалнята.

А той, както винаги, изглеждаше готов за битка.

— Ваша милост — каза тя и направи реверанс. Светът ѝ бе потънал в мъгла, а тялото ѝ бе натежало. Той целуна ръката ѝ и тя почувства влажните му устни върху кожата си. Погледите им се срещнаха и частица от света ѝ се разпадна. Колко далеч трябваше да отиде, за да стигне до Дориан?

— Надявам се, че не съм ви обезпокоил — каза той и пусна ръката ѝ. Стените на стаята ѝ се появиха, а след тях и подът и таванът. Тя се почувства като пленена в красива кутийка, украсена с гоблени и завеси.

— Просто бях задрямала, милорд — каза тя и седна. Той подсмръкна и Калтейн щеше да се изнерви, ако наркотикът не бе притъпил сетивата ѝ. — На какво дължа удоволствието от това неочаквано посещение?

— Тревожех се за вас. Не ви видях след вечеря.

Перингтън кръстоса ръцете си. Ръце, които изглеждаха способни да строят черепа ѝ.

— Не се чувствах добре. — Тя потисна порива да отпусне натежалата си глава на дивана.

Той ѝ каза нещо, но тя установи, че ушите ѝ не работят както трябва. Кожата му сякаш се втвърди и заблестя, а очите му станаха свирепи мраморни кълба. Дори оредяващата му коса сякаш замръзна.

Тя зяпна, когато бялата уста продължи да се движи и разкри гърло от изографисан мрамор.

— Простете — каза тя, — не се чувствам добре.

— Да ви донеса ли вода? — изправи се херцогът. — Или да си тръгна?

— Не — почти извика тя. Сърцето ѝ прескочи един удар. — Имам предвид, че се радвам на компанията ви, но трябва да простите разсеяността ми.

— Не бих ви нарекъл разсеяна, лейди Калтейн — отвърна той и отново седна. — Вие сте сред най-умните жени, които познавам. Негово Височество ми каза същото вчера.

Калтейн изпъна гръб. Видя лицето на Дориан и короната, която почиваше на главата му.

— Принцът е казал това за мен?

Херцогът постави ръка на коляното ѝ и го погали с палец.

— Но преди да продължи, лейди Лилиан го прекъсна.

Зави ѝ се свят.

— Какво е правила при него?

— Не зная. Съжалявам, че присъстваше.

Трябваше да направи нещо, с което да спре това. Проклетото момиче действаше твърде бързо. Лилиан вече бе оплела престолонаследника в мрежите си. Сега Калтейн трябваше да го извади оттам.

Перингтън щеше да ѝ помогне. Той можеше да направи така, че Лилиан да изчезне и никой повече да не я види.

Но не — Лилиан бе дама от благороднически, а мъж на честта като Перингтън никога не би наранил придворна. Или?

В съзнанието ѝ затанцуваха скелети. Ами ако той решише, че Лилиан не е придворна... Главоболието ѝ се върна със страхотна сила, която изтръгна въздуха от дробовете ѝ.

— И аз мисля така — потърка тя слепоочията си, — невероятно е, че жена с репутацията на лейди Лилиан е спечелила сърцето на принца. — Може би главоболията щяха да приключат, щом застанеше до Дориан. — Може би няма да е зле, ако някой поговори с Негово Височество?

— Какво не е наред с репутацията ѝ?

— Чух да казват, че произходът ѝ не е... какъвто трябва.

— Какво си чула? — настоя Перингтън.

Калтейн се заигра с един скъпоценен камък на гривната си.

— Нищо конкретно, но някои от благородниците не вярват, че тя заслужава да е в този двор. Бих искала да науча повече за тази Лилиан, а Вие? Като поданици на краля е наш дълг да опазим принца от такива хора.

— Напълно сте права — отвърна тихо херцогът.

Нещо диво и чуждо изпищя в ума ѝ, пръсна болката в главата ѝ и прогони всички мисли. Трябваше да направи това, което е необходимо, за да спаси престолонаследника... и бъдещето си.

* * *

Селена вдигна поглед от древната книга с теория за Знаците на Уирда, когато вратата се отвори със скърцане, достатъчно силно, че да събуди и мъртвите. Сърцето ѝ прескочи един удар, но тя се опита да изглежда колкото се може по-спокойна.

Не влезе обаче нито Дориан Хавилиард, нито някакво злокобно същество.

Влезе Нехемия, цялата облечена в златно. Тя не погледна към Селена, нито пък прекоси прага на отворената врата. Гледаше в пода, а по бузите ѝ капеха реки от кохл^[1].

— Нехемия? — попита Селена и скочи на крака. — Какво стана на пиесата?

Раменете на Нехемия се тресяха. Тя бавно вдигна глава и разкри зачервените си очи.

— Не знам... не знам къде другаде да ида — каза на ейлвийски.

Дъхът на Селена секна.

— Какво се е случило?

Тогава видя писмото в ръката ѝ. Хватката ѝ бе несигурна и листчето трепереше.

— Изклали са ги — прошепна Нехемия с изцъклени очи. Поклати глава, все едно искаше да отрече това, което сама бе казала.

— Кои? — замръзна Селена.

Нехемия изплака и нещо в Селена се пречупи от звука.

— Легион от Адарлан пленил петстотин ейлвийски бунтовници, скрити на границата между Оуквалдския лес и Каменните блата.

От очите на Нехемия закапаха сълзи върху бялата ѝ дреха. Тя смачка писмото в ръката си.

— Баща ми пише, че били отведени към Калакула като военнопленници. Но някои се разбунтували и... — Нехемия започна да диша тежко. Думите излизаха с мъка от устата ѝ. — Войниците убили всички за назидание. Дори децата.

Селена едва не повърна. Петстотин души — изклани просто така.

Тя видя личните стражи на Нехемия на вратата. Очите им блестяха. Колко ли от тези бунтовници познаваха? На колко ли от тях Нехемия бе помагала?

— Какъв е смисълът да съм принцеса на Ейлве, щом не мога да помогна на народа си? — попита Нехемия. — Как мога да се наричам принцеса, когато се случват такива неща?

— Толкова съжалявам — прошепна Селена. Тези думи извадиха принцесата от вцепенението ѝ. Нехемия изтича до нея и падна в прегръдките ѝ. Златните ѝ бижута се притиснаха до кожата на Селена, а принцесата заплака. Неспособна да каже нещо, Селена просто я задържа — за колкото време е нужно. Докогато болката поотмине.

[1] Древно козметично средство за почерняне на клепачите и миглите. Прави се от стрития минерал галенит и други съставки. — Бел.ред. ↑

Селена стоеше на прозореца в спалнята си и наблюдаваше как снегът танцува в нощния въздух. Нехемия отдавна се бе прибрала в покоите си с пресъхнали сълзи и изправени рамене. Часовникът отбеляза единайсет и Селена се протегна, но след това спря, защото болка преряза стомаха ѝ. Превеи се на две и се съсредоточи върху дишането си, след което зачака схващането да ѝ мине. Бе прекарала така вече близо час, преди да увие завивката около себе си. Седеше до прозореца и топлината на огъня не я достигаше истински. За щастие, тъкмо тогава влезе Филипа. Носеше поднос с чай.

— Ето, дете — каза тя, — това ще помогне.

Остави чая на масата до асасина и подпря ръка на облегалката на стола.

— Жалко за това, което стана с ейлвийците — каза слугинята достатъчно тихо, че никой, който подслушва, да не може да я чуе. — Не мога да си представя как се чувства принцесата в момента.

Селена усети гняв, нарастващ заедно с болката в стомаха ѝ.

— Щастлива е обаче да има приятелка като теб.

Момичето докосна ръката на Филипа.

— Благодаря ти.

След това взе чашата и изсъска, като едва не я изтърва от горещината, която опари кожата ѝ.

— По-внимателно де — засмя се Филипа. — Не знаех, че асасините могат да бъдат толкова непохватни. Ако ти трябва нещо, повикай ме. Знам всичко за месечните болки.

Филипа разроши косата ѝ и излезе. Селена щеше да ѝ благодари, но нов спазъм я принуди да се превие на две, докато вратата се затваряше.

Теглото, което бе натрупала през последните три месеца и половина, бе позволило на месечния ѝ цикъл да се върне, след като почти бе изчезнал по време на глада в Ендовиер. Селена простена. Как можеше да тренира така? До дуела оставаха само четири седмици.

Снежинките се завъртяха и заблестяха пред стъклените прозорци в танц, който бе отвъд човешкото разбиране. Как Елена можеше да очаква от нея да победи загадъчното зло в замъка, след като навън имаше още толкова много? Можеше ли то да се сравни с престъпленията в другите кралства или в лагерите в Калакула и Ендовиер?

Вратата на спалнята ѝ се отвори и някой влезе.

— Чух за Нехемия — каза Каол.

— Какво търсиш... не е ли малко късно да си тук? — попита тя и придърпа завивките около себе си.

— Болна ли си?

— Неразположена съм.

— Заради бунтовниците?

„Колко си глупав само“ — помисли си Селена.

— Не, наистина не ми е добре.

— И на мен ми стана лошо от чутото — промърмори Каол и погледна към пода. — От всичко. След като видях Ендовиер... — Той потърка лицето си, все едно можеше да изтрие спомените по този начин. — Петстотин души — прошепна.

Смаяна от признанието му, тя само продължи да го гледа.

— Виж — каза Каол и започна да ходи напред-назад, — знам, че понякога съм груб с теб и че се оплакваш на Дориан, но... — Той се обърна към нея. — Радвам се, че се сближи с принцесата и оценявам честността и приятелството ти с нея. Знам слуховете, че Нехемия е близка с бунтовниците... но бих искал да мисля, че ако завладеят моята родина, аз също не бих се спрял пред нищо, за да спечеля свободата на народа си.

Селена щеше да му отговори, ако не бе пронизващата болка, която тръгна от долната половина на гръбнака ѝ и накара стомаха ѝ да пламне.

— Може би... — отвори уста той и се загледа към прозореца, — може би съм грешал.

Тя усети как ѝ се завива свят и притвори очи. Цикълът ѝ винаги минаваше ужасно, в спазми и гадене. Нямаше обаче да повърне. Не точно сега!

— Каол — отвори уста тя и постави ръка на устата си тъкмо когато гаденето я обхвана.

— Просто се гордея с работата си — продължи той.

— Каол... — Щеше да повърне.

— А ти си Асасина на Адарлан. Чудех се обаче дали би искала...

— Каол — предупреди тя.

Той отскочи и Селена повърна на пода.

Каол издаде звук на отвращение и отстъпи назад. Сълзите ѝ потекоха, когато усети ужасния металически вкус в устата си. Превисе над коленете си и започна да плюе по пода.

— Ама... ти наистина си болна! — Той извика слугинята и помогна на Селена да седне. Светът ѝ се бе прояснил. Какво я питаше...

— Хайде да си легнеш — рече той.

— Не съм точно *болна* — изпъшка тя. Той седна на леглото и взе завивката. Една слугиня се появи, намръщи се на повърнатото по пода и извика за помощ.

— А как?

— Аз, въъ... — Богове, какъв *глупак*! Бе се изчервила толкова, че щеше да се разпадне по пода като восък. — Просто съм в цикъл.

Внезапно и неговото лице почервения и той отстъпи назад, като прокара ръка през късата си кафява коса.

— Ами аз... ако... ще взема да си ходя — заекна той и се поклони.

Селена повдигна вежда и въпреки всичко се усмихна доволно, когато той се разбърза да напусне, но без да тича, и едва не се спъна в прага на излизане.

Селена погледна към слугините, които чистеха.

— Толкова съжалявам — започна тя, но те ѝ махнаха.

Смутена и все още неразположена, тя се намести по-навътре в леглото и се скри под завивките с надеждата, че скоро ще заспи.

За жалост, не заспа и скоро вратата се отвори и някой се засмя.

— Каол ми съобщи за „неразположението“ ти — засмя се натрапникът. — Човек би помислил, че някой на неговото място не би бил толкова притеснителен, не и след всички онези трупове.

Селена отвори едно око и се намръщи, когато завари Дориан, седнал на леглото ѝ.

— В момента изгарям от абсолютна агония и пет пари не давам нито за Каол, нито за теб.

— Едва ли е чак толкова лошо — извади той колода карти от жакета си. — Играе ли ти се?

— Вече ти казах, че ми е лошо!

— На мен ми изглеждаш добре. — Той майсторски разбърка колодата. — Само една игра.

— Нямах ли хора, на които се плаща, за да те забавляват?

Той се ядоса и хвърли колодата.

— Би трябвало да си доволна от това, че те удостоявам с присъствието си.

— Ще бъда горда, ако ме удостоиш с отсъствието си.

— За някой, който разчита на милостта ми, си доста нагла.

— Нагла? Та аз дори не съм започнала.

Легнала на една страна, тя сви колене до гърдите си.

Той се разсмя и започна да си играе с картите.

— Новото ти кученце е добре, ако ти е интересно.

— Махни се — простена тя. — Имам чувството, че умирам.

— Една красива девойка не бива да умира сама — рече той и постави ръка върху нейната. — Да ти почета ли в последните ти мигове? Каква история би ти допаднала?

Тя отдръпна ръката си.

— Тази за принца идиот, който не оставя асасина си на мира!

— Това е хубава приказка. Има и щастлив финал. Момичето асасин се преструва, че е болно, за да привлече вниманието на принца! Кой би предположил? Но тя е умна.

— Вън! Вън! Вън! Махни се и иди да сваляш някоя кифла!

Тя грабна една книга и я метна по него. Той я улови, преди да удари носа му, и очите на Селена се разшириха.

— Не исках... да те нападам. Просто се шегувах. Не съм искала... да Ви нараня, Ваше Височество.

— И без това бих очаквал по-достойно нападение от Асасина на Адарлан. Меч или нож... не в гръб, надявам се.

Тя се хвана за стомаха и се преви на две. Понякога мразеше това, че е жена.

— И се казвам Дориан, а не „Ваше Височество“. И няма нужда да ми говориш на Ви.

— Хубаво.

— Кажи го.

— Кое?

— Името ми. Кажи: „Хубаво, Дориан“?

Тя завъртя очи.

— Щом това доставя удоволствие на Негово Височайше Сиятелство, ще те наричам с първото ти име.

— Височайше Сиятелство? Ама това ми харесва.

Тя се усмихна леко и Дориан погледна към книгата.

— Но това не е от книгите, които аз ти изпратих? Дори не *притежавам* подобни книги.

Тя се разсмя немощно и взе чая от появилата се слугиня.

— Разбира се, че я нямаш, *Дориан*. Накарах слугините да ми я донесат днес.

— „Страстите на Залеза“ — прочете той, отвори книгата на случайна страница и зачете на глас. — „Ръцете му започнаха нежно да масажират нейните млечнобели гърд...“ — Очите му се ококориха. — В името на Уирда! Наистина ли четеш такива глупости! Какво стана със „Символи и сила“ и „Ейлвийските обичаи и култура“?

Тя изпи чая си и стомахът ѝ се успокои.

— Можеш да я вземеш, когато приключиш. Прочетеш ли я, литературните ти познания ще бъдат пълни. И... — усмихна се коварно тя — ще имаш свежи идеи за това какво да правиш с приятелките си.

— *Няма* да чета това — изсъска той през зъби.

— Значи си точно като Каол.

— Каол? — попита той и попадна в капана. — Предложила си това на *Каол*?

— Той отказа, разбира се — излъга тя. — Заяви, че не е редно да чете такива книги, още повече ако аз му ги давам.

— Дай ми това, дяволице — взе ѝ книгата Дориан. — Няма да те оставя да ни настроиш един срещу друг.

Той погледна книгата, след което я обърна така, че заглавието да не се вижда. Селена се усмихна и отново се загледа във валящия сняг. Вече бе леденостудено и дори огънят не можеше да прогони мраза, навяван от вятъра през процепите на балкона. Почувства как Дориан я наблюдава — и то не по внимателния начин, по който го правеше Каол.

Дориан я гледаше, защото му харесваше да я гледа.

А на нея също ѝ харесваше да го гледа.

Дориан не осъзна, че е хипнотизиран от нея, докато тя не се изправи и не каза:

— Какво ме зяпаш?

— Красива си — отвърна Дориан, преди да помисли.

— Не бъди глупав.

— Обидих ли те? — Сърцето му заби по непознат начин.

— Не — отвърна тя и бързо се обърна към прозореца. Дориан я видя как се изчервява все повече и повече. Никога не бе общувал с толкова хубава жена толкова дълго време, без да я ухажва — освен Калтейн. Не можеше да отрече, че иска да разбере какво е усещането да целуне Селена, как ухае кожата ѝ, как би реагирала на допира на пръстите му по тялото ѝ.

Седмицата около Юледа бе време за почивка и празник на удоволствията, които те топят в зимната нощ. Жените разпускаха косите си, някои дори не носеха корсет. Бе празник на плодовете и на плътта. Обикновено го очакваше с нетърпение всяка година. Но сега...

Сега усещаше хлад в стомаха си. Как можеше да празнува, когато бе разбрал как са постъпили войниците на баща му с бунтовниците от Ейлве? Не бяха пощадили никого. Петстотин души — мъртви. Как щеше да погледне отново Нехемия в очите? И как щеше един ден да управлява страна, в която войниците са обучени да не изпитват никакво съчувствие към човешкия живот?

Устата на Дориан пресъхна. Селена бе от Терасен — още една завладяна държава, първата, паднала под властта на баща му. Бе чудо, че Селена изобщо го забелязва. А може би вече бе изкарала толкова време в Адарлан, че не я интересуваше. Някак Дориан не мислеше, че е възможно — не и с трите белега на гърба, които да ѝ напомнят завинаги за жестокостта на баща ѝ.

— Нещо притеснява ли те? — попита тя внимателно, но и любопитно. Като че ли я интересуваше. Той си пое дълбоко въздух и отиде до прозореца. Нямаше сили да я погледне. Стъклото бе ледено под ръката му и той се загледа в снежинките, които падаха по земята.

— Сигурно ме мразиш — прошепна той, — мен и целия двор, на който не му пука за отвратителните неща, които се случват извън

стените на града. Чух за онези бунтовници и... — Той подпря глава на прозореца. — Срам ме е. — Чу как тя става и сяда на стола си. Думите изскачаха сами от устата му, като река, а той нямаше сили да ги спре. — Разбирам защо ти е лесно да убиваш такива като мен. Не те обвинявам.

— Дориан — каза нежно тя.

Светът отвъд замъка бе притъмнял.

— Разбирам, че никога няма да ми го кажеш — продължи той и изплю това, което го мъчеше от много време, — но зная, че когато си била малка, ти се е случило нещо ужасно, нещо, за което вероятно е отговорен баща ми. Имаш правото да мразиш Адарлан, че е завладял Терасен, че е завладял страната на приятелката ти... че е завладял всичко. — Той преглътна и очите му започнаха да парят. — Няма да ми повярваш, но... не желая да съм част от това. Дори не мога да се нарека мъж, щом позволявам на баща си да извършва такива зверства. Но и да помоля за милост към превзетите кралства, той няма да ме чуе. Никога. Затова те избрах за мой шампион. Защото това е един от малкото начини да го уязвя. — Тя поклати глава, но той не спря. — Ако бях отказал да покровителствам шампион, баща ми щеше да възприеме това като бунт, а аз нямам куража да му се опълча по този начин. Затова избрах Асасина на Адарлан. Това бе едничкото нещо, което можех да направя. — Вече всичко бе ясно. — Животът не бива да е такъв — каза той и погледите им се срещнаха, когато Дориан махна с ръка към стаята, — светът не бива да е такъв.

Селена остана притихнала, заслушана в биенето на собственото си сърце, преди най-сетне да отговори.

— Не те мразя — отвърна съвсем тихо тя. Той се отпусна на стола пред нея и се хвана за главата. Изглеждаше невероятно самотен. — Не мисля, че си като останалите. Съжалявам, ако съм те наранила. Просто се шегувах.

— Не си ме наранила — отвърна той. — Просто направи живота... малко по-интересен.

— Малко? — наклони глава тя.

— Добре де — изпъна крака той. — Не малко. Да можеше да дойдеш с мен на Юледния бал... но пък се радвай, че не можеш да присъстваш.

— А защо не мога да присъствам? Какъв е този бал?

— Нищо специално — простена той. — Бал с маски, който се провежда на Юледа. А и знаеш сама защо не можеш да дойдеш.

— С Каол ви е много забавно да ми отнемате и малките удоволствия, нали? Аз обичам тържествата.

— Стани шампион на татко и ще можеш да присъстваш на всички балове.

Тя направи гримаса. Той искаше да ѝ каже, че ако можеше, щеше да я покани да танцува с него, че иска да прекарва времето си с нея, че мисли за нея дори когато са разделени. Знаеше обаче, че тя ще му се присмее.

Часовникът отброи полунощ.

— Трябва да вървя — каза той и се протегна. — Утре цял ден имам срещи и не мисля, че херцог Перингтън ще е доволен, ако дремя на половината.

— Прати на херцога сърдечни поздрави.

Нямаше начин да е забравила как се бе отнесъл Перингтън с нея в Ендовиер. Дориан също не бе забравил. Мисълта за отношението на херцога го изпълни с ярост.

Без да му мисли, той се протегна напред и я целуна по бузата. Тя изтръпна, когато устните му докоснаха кожата ѝ, и макар целувката да бе мимолетна, той успя да вдиша аромата ѝ.

Оказа се, че му е трудно да се отдръпне.

— Почивай си, Селена — рече той.

— Лека нощ, Дориан.

Докато си тръгваше, се запита защо тя внезапно стана толкова тъжна, защо произнесе името му не с нежност, а с примирение.

* * *

Селена остана заглеждана в процеждащите се лунни лъчи. Маскен бал на Юледа! Дори в най-покварения двор на Ерилея това ѝ звучеше ужасно романтично.

И разбира се, на нея не ѝ бе разрешено да отиде. Въздъхна тежко и постави ръце зад главата си. Какво я бе попитал Каол, преди тя да повърне? Дали не бе смятал да я покани?

Поклати глава. Не. Това бе последното нещо, което би направил.

Освен това и двамата имаха по-големи проблеми. Като например убиеца на шампиони. Може би трябваше да му разкаже за странното поведение на Каин по-рано този следобед.

Селена притвори очи и се усмихна. Смъртта на Каин щеше да е идеалният юледен подарък.

Но докато часовникът отброяваше часовете на нощта, тя остана будна и замислена за това какво всъщност дебне в замъка.

А също и за петстотинте бунтовници от Ейлве, нахвърляни в неизвестен масов гроб.

На следващата вечер Каол Уестфол стоеше на втория етаж на замъка и оглеждаше двора. Под него две фигури бавно напредваха през храстите. Селена се забелязваше лесно заради бялото си наметало, а Дориан — заради това, че около него винаги имаше празно пространство.

Капитанът трябваше да е долу, на крачка зад тях, да ги наблюдава, за да е сигурен, че тя няма да отвлече Дориан и да го използва, за да избяга. Годишните опит и елементарната логика му крещяха, че трябва да е с тях, макар по петите им да имаше шестима стражи. Тя бе лукава, коварна и опасна.

Но той не можеше да помръдне.

С всеки изминал ден чувстваше, че бариерите падат, че самият той ги сваля. Заради искрения ѝ смях, заради това, че един следобед я завари заспала с лице заровено в книга, заради това, че знаеше, че тя може да спечели.

Тя бе престъпник — феноменална убийца, царица на подземния свят... и все пак бе обикновено момиче, изпратено на седемнайсет в Ендовиер.

Прилошаваше му само като си помислеше за това. На седемнайсет вече се бе обучавал за страж, но продължаваше да живее тук, с покрив на главата си, хубава храна и добри приятели. По това време Дориан ухажваше Розамунд и не се вълнуваше от нищо.

А тя бе изпратена в лагер на смъртта. На *седемнайсет*. И бе оцеляла.

Той не бе сигурен дали би могъл да оцелее в Ендовиер, още по-малко през зимните месеци. Никога не го бяха бичували, не бе виждал някого да умира. Не бе познавал истински студа и глада.

Селена се засмя на нещо, което Дориан ѝ каза. Бе минала през Ендовиер и все още можеше да се смее.

И макар да бе ужасен да я гледа на ръка разстояние от незащитената шия на Дориан, повече го ужасяваше фактът, че ѝ има

доверие.

Не знаеше какво означава това за него самия.

* * *

Селена вървеше между храстите и не можеше да сподави усмивката, изгряла на лицето ѝ. Вървяха един до друг, но не толкова близо, че да се докосват. Дориан я бе намерил малко след закуска и я бе поканил на разходка. Всъщност се бе появил толкова бързо, след като слугите бяха почистили, че тя можеше да помисли, че я е чакал навън.

Разбира се, причината да иска той да я прегърне бе единствено в студа. Макар и от кожи, бялото ѝ палто не успяваше да прогони ледения въздух. Тя не можеше дори да си представи реакцията на Нехемия при тези температури. Но след като бе научила за съдбата на бунтовниците, принцесата прекарваше по-голямата част от времето в покоите си и неколкратно бе отказала предложенията на Селена за разходка.

Бяха минали три седмици от последната ѝ среща с Елена. От кралицата нямаше ни вест, ни кост въпреки трите изпитания, през които Селена бе преминала. Най-вълнуващо бе бягането през пресечена местност с препятствия, от което се бе отървала само с няколко драскотини. За жалост, Пелор не се бе справил така добре и бе изпратен у дома. Но бе извадил късмет — още трима състезатели бяха загинали. Всички те бяха открити в забравени коридори и до един бяха жестоко обезобразени. Дори Селена започна да се стряска от всеки звук.

В съревнованието бяха останали само шестима — Каин, Грейв, Нокс, един войник и Рено, свирепият наемник, заместил Верин като дясна ръка на Каин. Любимото му занимание бе да дразни Селена.

Тя прогони мислите за убийствата от главата си, когато мина покрай един фонтан и забеляза с крайчеца на окото си, че Дориан я зяпа възхитено. Разбира се, когато избираше хубавата лавандулова рокля, не бе мислила за него. Нито пък когато бе нагласяла прическата си. Нито пък когато бе слагала безупречните си бели ръкавици.

— Какво да правим сега? — попита Дориан. — Вече два пъти обиколихме градината.

— Ти нямаш ли си дворцови занимания? — Селена направи гримаса, когато порив на ледения вятър отметна качулката ѝ и смрази ушите ѝ. Щом си я сложи обратно, видя, че Дориан зяпа към шията ѝ.

— Какво? — попита тя и уви палтото около себе си.

— Винаги носиш тази огърлица — рече той. — Подарък ли е?

Макар да беше с ръкавици, тя погледна към ръката, на която винаги бе аметистовият пръстен, и блясъкът в очите ѝ помръкна.

— Не. — Тя прикри амулета с ръка. — Намерих го в кутията си с бижута и ми хареса. Да знаеш, че много и пазиш територията.

— Изглежда страшно древен. Да не си обрала кралската ракла, а? Той ѝ намигна, но Селена не усети топлота в жеста.

— Не — повтори рязко тя. Амулетът едва ли наистина можеше да я защити от убиеца, а и Елена си имаше скрити причини да ѝ помага, но Селена не искаше да го сваля. Талисманът някак я успокояваше в дългите часове на нощта, които прекарваше загледана във вратата.

Дориан продължи да гледа към ръката ѝ, докато тя не я свали от шията си. Той продължи да изучава огърлицата.

— Когато бях момче, четох митове за зората на Адарлан. Гавин бе любимият ми герой. Чел съм всички легенди за войната с Ераван.

„Как може да е толкова умен? *Не може* да е разбрал всичко толкова бързо.“

Тя се опита да изглежда невинно заинтересувана:

— И?

— Елена, първата кралица на Адарлан, имала вълшебен амулет. По време на битката си с Мрачния владетел Гавин и Елена се оказали беззащитни пред силата му. Той се канел да я убие, когато се появил дух и ѝ дал амулета. Когато си го сложила, тя станала неуязвима за атаките на Ераван. Прозряла истинската същност на Мрачния владетел и го нарекла с истинското му име. Той се изненадал толкова, че се разсеял и Гавин го убил. — Дориан сведе поглед към земята. — Наричали огърлицата Окоето на Елена. Смята се, че е загубена от столетия.

Бе ѝ странно да чуе Дориан, сина на човека, забраняващ всяка магия, да говори за могъщи амулети. Въпреки това се засмя, доколкото

можеше.

— Смяташ, че тази дрънкулка е Окото? Мисля, че досега е станало на прах.

— Едва ли е то — каза той и потри ръце една в друга, за да се сгрее. — Но съм виждал негови илюстрации. Твоята огърлица много прилича на него. Сигурно е копие.

— Сигурно. — Тя бързо смени темата. — Кога си идва брат ти? Той погледна нагоре.

— Съдбата ми се усмихна. Получих писмо тази сутрин, в което пише, че снеговете са направили планинските проходи непроходими и Холин няма да се върне. Така ще остане в училище до края на пролетния срок. Направо е вбесен.

— Бедната ти майчица — усмихна се леко Селена.

— Тя вероятно въпреки бурята ще изпрати слуги, които да му занесат подаръците за Юледа.

Селена не го чу и макар да продължиха да вървят още около час, не можа да се успокои. Елена сигурно бе знаела, че някой ще разпознае амулета — ако това бе истинският... Кралят щеше да я убие на място не само защото носеше нещо, което му принадлежи, но и защото бе вълшебно.

Тя за пореден път се замисли какви ли са истинските мотиви на Елена.

* * *

Селена вдигна очи от книгата си и се загледа в гоблена на стената. Раклата си стоеше там, където я бе оставила — в коридора. Поклати глава и се върна към четенето. Виждаше думите, но не можеше да ги разбере.

Какво искаше от нея Елена? Мъртвите кралици по правило не се връщаха, за да раздават заповеди на живите.

Селена затвори книгата. Не бе като да не следва думите ѝ. Със сигурност щеше да се бори за победата и без призрака. А за намирането на злото в замъка... изглеждаше, че това е същото същество, което убива шампионите. Как можеше да не мисли за него?

Някъде в покоите ѝ се затвори врата и Селена подскочи. Книгата падна от ръцете ѝ. Тя сграбчи стоящия до леглото меден свещник и бе готова да скочи напред, но го свали, когато чу тананикането на Филипа иззад вратите на спалнята. Простена и излезе от топлия креват, за да вземе книгата си.

Бе паднала под леглото и Селена коленичи на ледения под и се протегна, за да я достигне. Не можа да я намери, затова грабна свещника. Веднага я откри, паднала до стената зад леглото, но щом хвана корицата, зърна на светлината на свещта бяла линия на пода.

Селена придърпа книгата към себе си и рязко се изправи. Ръцете ѝ потрепериха, докато избутваше леглото, а краката ѝ се хлъзнаха по почти замръзвания под. Местеше кревата бавно, но накрая го изтласка на достатъчно разстояние, за да види какво има на пода под него.

Всичко в нея се смрази.

Знаци на Уирда.

Десетки Знаци на Уирда бяха нарисувани на пода. Оформяха гигантска спирала с грамаден знак в центъра. Селена залитна назад и се удари в дрешника си.

Какво бе това? Прокара треперееща ръка през косата си и се загледа в централния знак.

Беше го виждала. Издълбан върху трупа на Верин.

Стомахът ѝ се преобърна, тя дотича до нощния си шкаф и грабна легена с вода. Без да му мисли изсипа съдържанието върху знаците и хукна към банята за още вода. Когато водата разми написаното, тя взе кърпа и започна да търка пода, докато гърбът не я заболя, а ръцете и краката ѝ не се вледениха.

Чак тогава си нахлузи туника и панталони и тръгна към вратата.

* * *

За щастие, стражите не казаха нищо, когато ги помоли да я придружат до библиотеката в полунощ. Останаха в главната ѝ зала, а тя започна да рови по рафтовете, насочвайки се към прашната забравена ниша, в която бе намерила повечето книги за Знаците. Не можеше да върви достатъчно бързо и не спираше да гледа през рамо.

Тя ли бе следващата? Какво означаваше всичко това?

Сви пръсти. Зави след следващия ъгъл и замръзна.

Нехемия, седнала зад малко бюро, вдигна очи и я изгледа учудено.

— Проклятие — сложи ръка на сърцето си Селена, — изкара ми акъла!

Нехемия се усмихна, но не много успешно. Селена наклони глава, докато приближаваше масата.

— Какво търсиш тук? — попита принцесата на ейлвийски.

— Не можах да спя. — Тя премести книгата на принцесата. Не беше томът, който използваша по време на уроците. Не, това бе стара прашна книга с дребен шрифт.

— Какво четеш?

— Нищо — затвори книгата Нехемия. Селена я погледна внимателно. Принцесата сви устни и вирна брадичка.

— Не знаех, че можеш да четеш на такова високо ниво?

Нехемия взе книгата под мишница.

— В такъв случай си като всяка друга глупачка в замъка, Лилиан — каза тя с перфектно произношение на общия език. Без да ѝ даде шанс да отговори, принцесата се отдалечи.

Селена остана загледана в нея. В това нямаше никакъв смисъл. Нехемия *не можеше* да чете на такова ниво, не и след като заекваше на елементарни думи. Никога не говореше така добре, и...

В сенките зад бюрото бе паднало листче — между дървото и каменната стена. Селена го взе и го разви, след което се завъртя в посоката, в която Нехемия бе изчезнала. Гърлото ѝ се сви. Прибра листчето в джоба си и се забърза към голямата зала.

Знакът на Уирда, изрисуван на хартията, можеше да пробие дупка в дрехите ѝ.

Селена се затича надолу по стълбището, след което се озова в коридор, осеян с книги.

Не, не бе възможно Нехемия да я е измамила така — да бе лъгала всеки ден за това колко малко знае. Именно тя ѝ бе казала, че символите в градината са Знаци на Уирда. Знаеше какво представляват те. Бе я *предупредила многократно* да стои далеч от тях. Понеже бе нейна приятелка — понеже бе плакала, когато научи за смъртта на своите хора, понеже бе дошла *при нея* за утеха.

Нехемия обаче идваше от завладяно кралство. А владетелят на Адарлан бе изтръгнал короната от главата на баща ѝ, бе му взел титлата. Хората на Ейлве биваха отвлечени нощем и продавани в робство заедно с бунтовниците, които Нехемия подкрепяше толкова много. Петстотин от тях бяха избити безмилостно съвсем наскоро.

Очите на Селена започнаха да парят, когато забеляза стражите на столовете в голямата зала. Нехемия имаше всички основания да ги лъже, да заговорничи срещу тях. Да съсипе това съревнование и да хвърли всички в ужас. Кой бе по-добра мишена от престъпниците, подслонени тук? Нямах да липсват на никого, а замъкът щеше да бъде скован от ужас.

Защо обаче Нехемия заговорничеше срещу нея?

Минаха дни без Селена да види Нехемия, но въпреки това не каза нищо нито на Дориан, нито на Каол или на слугите, които посещаваха покоите ѝ. Не можеше да се изправи срещу Нехемия, без да има някакво доказателство. Затова продължи да прекарва свободното си време в изучаване на Знаците на Уирда, като отчаяно търсеше начин да ги дешифрира, да научи повече за значението им и за това как свързват убиеца и неговото чудовище. Въпреки тревогите Селена мина поредното изпитание, без да се изложи — което не можеше да се каже за войника, изпратен по живо по здраво у дома. Тя продължи да тренира усърдно с Каол и останалите шампиони. Вече бяха само петима. От последното изпитание я деляха три дни, а дуелът бе само два дни след него.

На Юледа Селена се събуди и се наслади на тишината.

В деня имаше нещо безкрайно спокойно въпреки мрачната ѝ среща с Нехемия. Засега целият замък бе притихнал, сякаш заслушан в падащия сняг. Скреж покриваше прозорците, а в камината весело припукваше огън. Сенките на снежинките се плъзгаха по пода. Бе красива и мирна зимна утрин. По-хубава не можеше да си представи. Нямаше да си я съсипва с мисли за Нехемия, за дуела или за бала тази вечер, на който нямаше да може да присъства. Не, това бе сутринта на Юледа и тя трябваше да бъде щастлива.

Не го чувстваше като празник, отбелязващ тъмнината, от която се ражда пролетната светлина, нито като празник в чест на първородния син на богинята. Това бе просто ден, в който хората са по-мили, не подминават просяка на улицата, помнят, че любовта е жива.

Селена се усмихна и се завъртя, но нещо застана на пътя ѝ. Бе грубо, шумолящо и ухаеше на...

— Бонбони!

На възглавницата ѝ имаше хартиен плик и тя установи, че е пълен с различни лакомства. Върху торбичката нямаше бележка или

дори име. Селена сви рамене и загреба с пълни шепи от бонбоните. *Обожаваше сладко!*

Разсмя се щастливо и ги натъпка в устата си. Сдъвка ги един по един, а след това притвори очи и вдиша всички аромати и вкусове.

Когато най-последно спря да дъвче, челюстта я бе заболяла. Тя изпразни съдържанието на плика върху леглото, без да обръща внимание на купчинките захар, които образува, и огледа чудесата пред себе си.

Всичките ѝ любими неща бяха налице — желирани шоколадови бонбони, бадемови сладки, дъвчащи бонбони, захарни петлета, захаросани фъстъци, бонбони за смучене и, най-важното... шоколад! Тя пъхна един лешников трюфел в устата си.

— Някой — рече, докато дъвчеше — е много, много мил.

Спря и огледа плика. Кой ли го бе пратил? Вероятно Дориан. Едва ли бяха Нехемия или Каол. Нито пък Ледените феи, които носеха подаръци на добрите деца. Бяха спрели да идват при нея, откакто за първи път бе проляла кръв на друг човек.

Може би бе Нокс. Той определено я харесваше.

— *Госпожице Селена!* — ахна Филипа от вратата.

— Весела Юледа, Филипа! — извика тя. — Искаш ли бонбон?

Но Филипа хукна към нея.

— Ще ти дам аз една Весела Юледа! Виж каква свинщина си направила на леглото!

Селена трепна.

— И зъбите ти са *червени!*

Филипа почти се разплака и взе ръчното огледалце до леглото на Селена, за да потвърди думите си.

И наистина, зъбите ѝ бяха почервенели. Тя прокара пръст по тях, като се опита да изчисти лепкавото вещество. Не успя.

— Ах, тези дъвчащи бонбони!

— То да бяха само дъвчащите бонбони — сопна се Филипа. — Цялата ти уста е в шоколад! Дори внучето ми не яде сладки по този начин!

— Имаш внуче? — засмя се Селена.

— Да. То може да яде на маса, без да омацва зъбите и лицето си!

Селена дръпна завивките и вдигна във въздуха облак захар.

— Вземи си бонбон, Филипа.

— Седем сутринта е. — Филипа събра захарта в шепа. — Ще ти стане лошо.

— Лошо ли? Че как може да ми стане лошо от сладко! — Селена се оплези на Филипа, а после ѝ показа червените си зъби.

— Приличаш на демон — скастри я жената, — ще трябва да си държиш устата затворена.

— И двете знаем, че това е невъзможно.

Филипа я изненада, като се разсмя.

— Весела Юледа, Селена — каза тя.

Да чуе Филипа да я нарича с името ѝ я зарадва неочаквано много.

— Хайде — каза ѝ слугинята — да те облечем. Церемонията започва в девет.

Филипа тръгна към съблекалнята и Селена я изпроводи с поглед. Имаше и добри хора на този свят — някъде дълбоко винаги имаше късче добро. *Трябваше* да има.

* * *

Селена се появи малко по-късно, облечена в тъмнозелената рокля, която Филипа прецени за подходяща за посещение в храма. Зъбите ѝ все още бяха червени и сега ѝ ставаше лошо още като погледнеше към лакомствата. Тя обаче забрави за сладостта им веднага щом видя Дориан Хавилиард, седнал на масата в спалнята ѝ и кръстосал крака. Носеше красив жакет в бяло и златно.

— Ти ли си подаръкът ми, или има нещо в коша в краката ти? — попита тя.

— Ами, ако искаш, ме разопаковай — каза той и постави голямата плетена кошница на масата. — Има още час до службата.

Тя се разсмя.

— Весела Юледа, Дориан.

— И на теб. Виждам, че... хм, зъбите ти да не са червени?

Тя затвори уста и поклати глава в знак на яростно отрицание.

Стисна я за носа и когато тя не можа да махне пръстите му, отвори уста. Той избухна в смях.

— Преяла си със сладко, нали?

— Ти ли ми ги прати? — попита тя с колкото се може позатворена уста.

— Естествено. — Той вдигна кафявия плик със сладки и го постави на масата — Кои... — Той млъкна, докато претегляше торбата в ръце. — Аз не ти ли бях изпратил едно кило сладко?

Тя се усмихна дяволито.

— И ти си изяла половината!

— Да го пазя ли трябваше?

— И аз исках да опитам!

— Не си казал.

— Не очаквах да излапаш всичко преди закуска!

Тя взе плика от него и го постави на масата.

— Това показва, че не можеш да преценяваш добре нещата.

Дориан отвори уста да възрази, но пликът падна и пръсна съдържанието си по масата. Селена се обърна точно навреме, за да види тънка златиста муцунка да се подава от кошницата и да души бонбоните.

— Какво е това? — попита тя рязко.

— Юледен подарък — ухили се Дориан.

Асасинът рязко обърна кошницата. Нослето се подаде напред и Селена намери странното златисто кученце, което се сви в ъгъла. Носеше червен нашийник.

— О, *кученце*! — възкликна тя и започна да си играе с него. Животинчето потрепери и тя погледна през рамо към Дориан. — Какво си направил, глупчо!

— *Подарък*! — разпери ръце във въздуха принцът. — Почти изгубих ръката си и други дори по-важни части от тялото си, докато го натикам вътре! На всичко отгоре то не спря да вие по целия път до тук!

Селена погледна жално към кученцето, което в момента облизваше захарта от пръстите й.

— Какво да го правя? Не можа да му намериш собственик и реши да ми го харижеш?

— Не! — отвърна той. — Всъщност да. Но понеже то не се плашеше от теб, а и си спомних как хрътките ми те следваха на връщане от Ендовиер, реших, че ще може да се привърже достатъчно към теб и да привикне и към останалите хора.

Тя повдигна вежда, а той тръгна напред-назад.

— Знам, че не е много хубав подарък. Трябваше да ти намеря нещо по-добро.

Кученцето погледна към Селена. Очите му бяха златистокафяви като разтопен карамел. Изглеждаше сякаш очаква да го ударят. Бе много хубаво, с големи лапи, които подсказваха, че като порасне, ще е бързо и силно животно. Селена леко се усмихна, а кучето размаха опашка.

— Ако я искаш — каза предпазливо Дориан, — е твоя.

— Какво ще я правя, ако ме върнете в Ендовиер?

— Ще го измисля.

Селена погали нагънатите ѝ кадифени уши, след което се наведе и я почеса под брадичката. Кученцето размаха опашка с все сила. Да, бе жизнено и здраво.

— Значи не я искаш — промърмори принцът.

— Искам я, разбира се! — отвърна Селена и осъзна всички усложнения, които идват с този отговор. — Но трябва да я възпитаме. Не искам да препикае мебелите и да изподъвче книгите и обувките ми. Искам да седи, лежи и да се търкаля, когато ѝ кажа, изобщо всичко, което се очаква от едно куче. Освен това искам да тича с другите кучета. Да упражнява тези лапки.

Селена гушна кученцето, а Дориан скръсти ръце.

— Това е цял списък с изисквания. Май трябваше да ти купя бижута.

— Докато тренирам — каза тя, целуна кученцето по пухкавата главичка и то опря студения си нос във врата ѝ, — искам да е в кучкарника и също да тренира. Носете ми я, като се върна следобед. Нощем ще е при мен. — Селена вдигна кучето на нивото на очите си и то зарита във въздуха. — Ако ми изядеш обувките — заплаши го тя, — ще те направя на пантофи, ясно?

Кучето я погледна и набърчи челото си. Селена се усмихна и го остави на пода. То започна да души всичко наоколо, макар да стоеше настрана от Дориан, и скоро изчезна под леглото.

Асасинът вдигна прашното одеяло, за да погледне отдолу. За щастие, Знаците на Уирда ги нямаше. Кучето продължи изследванията си, като душеше навсякъде.

— Трябва да ти измисля име — каза Селена, след което се изправи и се обърна към Дориан. — Благодаря ти. Това е страхотен

подарък.

Той бе много мил, неочаквано за някой с неговия произход. Имаше сърце, осъзна тя, и съвест. Бе различен от другите. Плахо и почти непохватно Селена отиде до престолонаследника и го целуна по бузата. Кожата му бе неочаквано гореща и докато се отдръпваше, тя се запита дали го е целунала като хората. Видя, че се е ококорил и се притесни, че е била непохватна или лигава. Надяваше се да не обърше бузата си.

— Съжалявам, че не ти измислих подарък — каза тя.

— Аз... ъ-ъ-ъ... не съм очаквал. — Той се изчерви като ягода и погледна към часовника. — Трябва да вървя. Ще се видим на церемонията или може би довечера след бала. Ще гледам да се махна бързо оттам. Без теб Нехемия ще направи същото и няма да изглеждам толкова невъзпитан.

Никога не го бе виждала да *бърбори* по този начин.

— Забавлявай се — каза тя и отстъпи назад, при което едва не се блъсна в масата.

— До довечера тогава — отвърна той. — До след бала.

Тя скри усмивката си с ръка. Наистина ли го бе разтопила само с една целувка?

— Довиждане, Селена.

Дориан стигна вратата и погледна назад. Тя му се усмихна с проблясващи червени зъби, а той се засмя, поклони се и излезе. Останала сама в покоите си, Селена се обърна да види какво прави новото ѝ другарче. И тогава се сети.

Нехемия щеше да ходи на бала.

В началото не се замисли какво означава това, но после започна да крачи напред-назад. Ако Нехемия стоеше зад убийствата на шампиони и имаше някакво изчадие на разположение, можеше да отмъсти жестоко за смъртта на ейлвийските бунтовници. Нямаше да има по-сладко възмездие от това чудовището ѝ да разкъса благородниците на Адарлан навръх Юледа, когато щяха да празнуват замаяни и безгрижни.

Разбира се, това бе нелогично, даде си сметка Селена. Но... ако Нехемия все пак пуснеше някакво гнусно същество на бала? Е, Селена нямаше да я е яд, ако Калтейн или Перингтън загинеха по ужасяващ начин, но Дориан също щеше да бъде там. Както и Каол.

Върна се в спалнята си, кършейки пръсти. Не можеше да предупреди Каол — ако грешеше, това щеше да съсипе не само приятелството ѝ с Нехемия, но и опитите на принцесата за дипломация. Не можеше обаче да не прави *нищо*.

Не биваше да мисли по този начин, но бе виждала и преди приятели да вършат ужасни неща, затова ѝ бе най-лесно да очаква най-лошото от хората. От личен опит знаеше колко далеч може да стигне някой, за да си отмъсти. Може би Нехемия нямаше да опита *нищо*. Може би Селена бе глупава и параноична. Но ако нещо се случеше тази нощ...

Селена отвори вратите на съблекалнята си и огледа блестящите рокли. Каол щеше да побеснее, ако научеше за намеренията ѝ да проникне на бала, но тя щеше да оцелее дори ако я хвърлеше в тъмницата за известно време.

А мисълта, че той може да загине, я караше да рискува всичко.

* * *

— Дори на Юледа ли не се усмихваш? — попита тя Каол, докато вървяха към стъкления храм в центъра на източната градина.

— Ако имах червени зъби, изобщо нямаше да се усмихвам — каза той. — Радвай се, че въобще те поглеждам.

Тя му се озъби, но след това видя няколко благородници със слугите си и затвори уста.

— Изненадан съм, че не се оплакваш повече — додаде Каол.

— За какво да се оплаквам?

Защо Каол никога не се шегуваше с нея като Дориан? Може би не я считаше за привлекателна. От тази възможност я заболя повече, отколкото бе очаквала.

— За това, че няма да ходиш на бала довечера. — Той я погледна с крайчеца на окото си. Не знаеше какво е замислила. Филипа ѝ обеща да си мълчи и да не задава въпроси, когато Селена ѝ поиска рокля и подходяща маска.

— Явно още ми нямате вяра. — Искаше да прозвучи игриво, но не успя да прогони напълно обидата от тона си. Не можеше да си губи

времето с някой, който не се интересуваше от нея, освен като участник в едно абсурдно съревнование.

Каол изсумтя, макар че на лицето му се появи лека усмивка. Престолонаследникът поне не я караше да се чувства глупаво. Каол само я дразнеше... макар да си имаше и хубави страни. Нямаше идея кога е спряла да го презира.

Но знаеше, че няма да е доволен, ако тя цъфне на бала довечера. С маска или без, Каол щеше да разбере коя е. Оставаше й само да се надява, че няма да я накаже твърде строго.

Седнала на пейка в задната част на просторния храм, Селена държеше устата си толкова плътно затворена, че я болеше. Зъбите ѝ все още бяха червени, но не ѝ трябваше и някой друг да го разбира.

Храмът бе красив и изработен изцяло от стъкло. Варовикът, покриващ пода, бе останал от някогашния каменен храм, който кралят на Адарлан бе разрушил, за да го замени със стъклената постройка. Две колони от около сто дървени пейки се простираха под стъкления свод, който пропускаше толкова много светлина, че денем нямаше нужда от свещи. Натрупалият се по прозрачния покрив сняг създаваше игра на светлосенки. Стените също бяха от стъкло, а прозорците над олтара изглеждаха сякаш висят във въздуха.

Тя надникна към седящите пред нея. Дориан и кралицата стояха на първия ред, а зад тях имаше цяла редица стражи. Херцогът и Калтейн се намираха от другата страна на пътеката, а зад тях бяха Нехемия и още неколцина хора, които тя не познаваше. Не забелязаваше нито Нокс, нито някой друг от останалите шампиони, включително и Каин. Невероятно бе, че я бяха завели тук, но не я пускаха на бала.

— Сядай долу — изръмжа Каол и я дръпна за зелената рокля. Тя направи физиономия и седна върху покритата с възглавнички пейка. Няколко души я загледаха. Носеха толкова странни рокли и жакети, че тя се замисли дали балът не е преместен за обяд.

Върховната жрица отиде на каменната платформа и вдигна ръце над главата си. Ръкавите на ефирната ѝ тъмносиня рокля се спускаха около нея, а бялата ѝ коса падаше по раменете ѝ. Над веждите ѝ бе татуирана звезда с осем лъча в отговарящ на роклята ѝ синкав цвят, а остриите лъчи стигаха до косата.

— Добре дошли. Нека благословията на Богинята бъде с вас.

Гласът ѝ отекна в залата така, че дори хората на най-задния ред я чуваха.

Селена сподави прозявката си. Тя уважаваше боговете — за всеки случай, ако съществуваха — и когато ѝ бе изгодно, се молеше за

помощта им. Религиозните церемонии обаче бяха... *брутално скучни*.

Бяха минали години, откакто бе присъствала на подобна служба. Когато върховната жрица сведе ръце и се загледа в тълпата, асасинът се размърда неспокойно.

Щяха да последват обичайните молитви, после юледните молитви, след това проповед, последвана от песни, и накрая процесията на боговете.

— Вече нервничиш — каза тихо Каол.

— Колко е часът? — попита тя и той я ощипа.

— Днес — заговори жрицата — е денят, в който отбелязваме края и началото на големия цикъл. Денят, в който Великата богиня даде живот на своя първороден син, Лумас, Повелителя на боговете. С неговото рождение в Ерилея настъпи любовта, а хаосът, надигнал се от Портите на Уирда, бе прогонен отвъд.

Клепачите ѝ натежаха. Бе се събудила толкова рано — и бе спала съвсем малко след срещата си с Нехемия.

Неспособна да се удържи, Селена заспа.

* * *

— Ставай — изръмжа Каол в ухото ѝ. — Веднага.

Тя се изправи стресната, а светът бе ярък и неясен. Няколко нисши благородници се разсмяха. Тя погледна извинително към Каол и се извърна към олтара. Върховната жрица бе приключила с проповедта си, юледните песни бяха свършили. Селена трябваше да изтрае само процесията на боговете и после щеше да е свободна.

— Дълго ли спях? — прошепна тя, но той не отговори. — Дълго ли спях? — повтори и забеляза, че той се изчервява. — И ти си заспал, нали?

— Докато лигите ти не потекоха по рамото ми.

— Какъв праведник си само — подразни го тя, а той я изрита.

— Дръж се възпитано.

Хор от жрици слезе от платформата. Селена се прозя, но кимна с останалите богомолци, докато хорът ги благославяше. Разнесе се музиката на орган и всички се загледаха в процесията на боговете.

Звук от стъпки изпълни храма и паството се изправи. Всяко от децата с превръзка на очите бе на не повече от десет години и макар да изглеждаха нелепо облечени като богове, имаше и нещо очарователно в тях. Всяка година избираха девет деца. Ако някое от тях спре пред теб, ти получаваш благословията на бог и малкия подарък, който детето носи като символ на милостта му.

Фарнор, богът на войната, спря на първия ред до Дориан, но след това отиде надясно и даде миниатюрен сребърен меч на херцог Перингтън. *До тук без изненади.*

Накичен с бляскави криле, Лумас, богът на любовта, мина покрай нея. Тя скръсти ръце.

Каква глупава традиция.

Деанна, богинята дева на лова, приближи. Селена се размърда неспокойно и съжали, че не е помолила Каол да ѝ даде място навътре. За неин ужас момиченцето спря пред нея и свали превръзката от очите си.

Бе хубаво дете — с руса коса на къдрици и кафяви очи със зелен оттенък. Момичето се усмихна на асасина и докосна челото ѝ. Селена започна да се поти и усети как стотици очи я наблюдават.

— Нека Деанна, богиня на лова и защитничка на младите, те благослови тази години. Давам ти тази златна стрела като символ на силата и добротата ѝ.

Каол я побутна и Селена взе стрелата.

— Светли празници — каза момиченцето, Селена му благодари. Взе стрелата и то се отдалечи.

Не можеше да я използва, разбира се. Но бе направена от чисто злато.

„Ще ѝ взема добра цена.“

Селена сви рамене и подаде стрелата на Каол.

— Предполагам, че не ми е разрешено да я задържа — каза тя и седна.

Но той я постави обратно в скута ѝ.

— Не бих искал да разгневя боговете.

Тя го погледна за миг. Не изглеждаше ли различен? Нещо в лицето му се бе променило.

Селена го мушна с лакът и се усмихна широко.

Пред очите на Селена блестяха пудра, четка, гребени, перли и диаманти. Докато Филипа нагласяше последния кичур от косата ѝ, покриваше очите и носа ѝ с маска и полагаше тиара на челото ѝ, Селена не можа да не се почувства поне малко като принцеса.

Филипа коленичи, за да излъска кристала върху сребърните пантофи на Селена.

— Ако не те познавах по-добре, щях да кажа, че си хубава като фея. Направо вълш... — Филипа се спря, преди да изговори думата, която кралят на Адарлан на практика бе забранил. — Почти не те разпознавам!

— Добре — отвърна Селена. Това щеше да е първият ѝ бал, в който не се кани да убие някого.

Наистина, основно щеше да се погрижи Нехемия да не се нарани. Но все пак... балът си беше бал. Ако имаше късмет, можеше и да потанцува малко.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? — попита Филипа тихо и се изправи. — Капитан Уестфол няма да бъде доволен.

Селена погледна остро слугинята.

— Казах ти да не задаваш въпроси.

— Поне не му казвай, че аз съм те наконтила, когато те довлече обратно тук — изсумтя Филипа.

Селена сподави раздразнението си и погледна в огледалото, докато Филипа продължаваше да се суети около нея. Заразглежда отражението си и се зачуди дали зрението ѝ е наред.

— Това е най-красивата рокля, която съм носила — призна тя и очите ѝ светнаха.

Не бе чисто бяла, а по скоро сивкава, с широки поли и корсаж, обсипани с хиляди миниатюрни кристали, които напомниха на Селена за море. Копринените рози върху корсажа можеха да минат за творба на майстор художник. Хермелинова кожа опасваше яката и елегантните ѝ ръкави. Малки диамантени капки се спускаха от ушите

й, а косата й, с вплетени в нея перли, бе накъдрена и усукана около главата й. Сивата копринена маска бе плътно прилепнала по лицето й. Не бе направена по някакъв специален модел, но деликатните кристални и перлени спирали бяха изработени от сръчна ръка.

— В този си вид можеш да спечелиш ръката на крал — рече Филипа, — или пък... на престолонаследник.

— Къде в Ерилея намери тази рокля? — промърмори замаяна Селена.

— Не питай — засмя се старицата.

Селена се ухили.

— Права си.

Запита се защо чувства сърцето си прекалено голямо за тялото и защо краката не я държат. Трябваше да помни къде и за какво отива.

Часовникът удари девет часа и Филипа погледна към коридора, като така даде на Селена възможността да прибере саморъчно изработения си нож в корсажа, без да бъде забелязана.

— И как точно смяташ да влезеш на бала? Не мисля, че стражите ще те пуснат да напуснеш покоите.

Селена погледна лукаво към Филипа.

— И двете ще се престорим, че сме поканени от престолонаследника... И точно в този момент *ти* ще направиш сценка, че закъснявам, така че те да не възразят.

Филипа се зачерви, но Селена я хвана за ръката.

— Обещавам ти, че ако ме хванат — каза тя, — ще се закълна, че съм те заблудила и не си знаела нищо.

— А ще те хванат ли?

— Не — усмихна се надменно Селена. — Просто ми омръзна да стоя тук, докато те си устройват тържества.

Кое то не беше лъжа.

— Боговете да са ми на помощ — промърмори Филипа и си пое дълбоко въздух. — Върви! — извика внезапно и започна да бута Селена към вратата на коридора. — Върви, че ще закъснееш! — Бе прекалено шумна, за да е напълно убедителна, но... Филипа отвори вратата на коридора. — Престолонаследникът ще се разгневи, ако закъснееш!

Селена застана на прага и кимна към петимата стражи, които стояха навън, след което отново погледна към Филипа.

— Благодаря — каза Селена.

— Стига си се туткала! — развика се слугинята и едва не я събори, като я избута в коридора и затръшна вратата.

Селена се обърна към стражите.

— Изглеждаш страхотно — каза свенливо един от тях на име Рес.

— На бала ли отиваш? — ухили се друг.

— Запази един танц и за мен! — обади се трети.

Никой не я пита какво ще прави там.

Селена се усмихна и пое подадената от Рес ръка. Опитва се да не се разсмее, когато той изпъчи гърди. Когато обаче приближиха Голямата зала и чува шума от тържеството, тя се почувства все едно ято пчели пърхат в стомаха ѝ. Не можеше да забрави защо бе дошла тук. Бе играла тази роля и преди, но това приключваше с убийството на непознат, а не с изправянето срещу приятел.

Червено-златните врати се появиха пред тях и тя видя венците и свещите в голямата зала. Щеше да е по-лесно, ако се бе промъкнала през странична врата, за да остане незабелязана, но не бе имала време да изследва тайните тунели и да открие нов път за излизане от покоите си. А и не можеше да се появи на бала от нищото, без да предизвика подозрения.

Рес се спря и се поклони.

— Тук трябва да Ви оставя — каза той с цялата сериозност, на която бе способен, макар да не спираше да гледа към балната зала в края на стълбите. — Желая Ви хубава вечер, госпожице Сардотиен.

— Благодаря ти, Рес. — Тя сподави порива да повърне и да се скрие обратно в покоите си. Вместо това грациозно кимна и отвърна на пожеланието му. Просто трябваше да слезе по стълбите и да убеди Каол да не я пъди незабавно. Така щеше да държи Нехемия под око.

Имаше чувството, че обувките ѝ ще се разпаднат. Без да обръща внимание на стражите пред вратите, направи няколко крачки назад, вдигна краката си и изпита силата на токовете. Когато се убеди, че дори скок във въздуха няма да ги счупи, приближи края на стълбите.

Скрит в корсажа ѝ, саморъчно изработеният нож я убоде. Тя започна да се моли на Богинята, на останалите богове, на Уирда и на всеки, който бди над съдбата ѝ, да не се наложи да го използва.

След което изпъна рамене и влезе в залата.

Какво търсеше *тя* тук?

Дориан почти изтърва питието си, когато видя Селена Сардотиен на стълбите. Позна я въпреки маската. Може и да си имаше недостатъци, но никога не правеше нещо половинчато. Бе надминала себе си с тази рокля. Но какво търсеше *тук*?

Не можеше да каже дали не сънува, докато първо няколко, а после още много глави се обърнаха към нея. Веселбата продължаваше, но тези, които не танцуваха, замлъкнаха, когато загадъчното маскирано момиче вдигна полите си и прекоси едно, а после и още едно стъпало. Роклята ѝ бе като от звезди, свалени от небето, а върху сивата ѝ маска блестяха кристали.

— Коя е *тази*? — попита млад придворен зад него.

Тя не гледаше към никого, докато слизаше по стълбите, но дори кралицата на Адарлан се изправи, за да види закъснялата, а Нехемия също стана от трона до нея.

Селена трябваше да е полудяла!

„Говори с нея. Хвани я за ръката.“

Краката му обаче бяха натежали и Дориан не можа да направи нищо друго, освен да я зяпа. Кожата му се изпоти под малката черна маса. Не знаеше защо, но щом я зърна, се почувства като мъж. Тя го караше да мечтае и в мечтите си той не бе разглезен малък принц, а истински крал.

Когато тя слезе от стълбите, Дориан направи крачка напред.

Но някой ги изпревари и той стисна зъби достатъчно силно, че да го заболят, когато тя се усмихна и се поклони пред Каол. Капитанът на стражата, който дори не си бе направил труда да си сложи маска, ѝ подаде ръка. Селена гледаше само към Каол със светналите си очи и дългите ѝ бели пръсти се кръстосаха с неговите. Тълпата започна да мърмори, когато Каол я отведе от стълбите и двамата изчезнаха в тълпата.

Разговорът им определено нямаше да е приятен. Бе по-добре да остане настрана от това.

— Моля ви — каза друг придворен, — не ми казвайте, че Каол вече е женен.

— Капитан Уестфол? — отвърна първият. — Но защо такава красавица би се взела със страж?

Той си спомни до кого стои и погледна все още ококорения към стълбите Дориан.

— Коя е тя, Ваше Височество? Познавате ли я?

— Не — отвърна Дориан, — не я познавам.

* * *

Валсът бе толкова шумен, че тя не можеше да долови собствените си мисли, докато Каол я дърпаше към една сенчеста ниша. Не бе изненадана, че той не носи маска. Това сигурно му се струваше глупаво.

Освен това яростта, изписана на лицето му, оставаше неприкрита.

— Та значи — изсъска той и я стисна за китката — искаш ли да ми кажеш как ти е хрумнало, че това ще е добра идея?

Тя се опита да издърпа ръката си, но той не я пусна. От другия край на залата Нехемия я поглеждаше от време на време, докато разговаряше с кралицата на Адарлан.

Нервна ли бе, или просто изненадана от това, че я вижда?

— Успокой се — изсъска тя на капитана на стражата. — Просто исках да се позабавлявам!

— Да се позабавляваш? И идеята ти за това е като нахълташ на кралския бал?

Спорът нямаше да помогне. Тя можеше да прецени, че гневът му идва главно от унижението му, че се е измъкнала от покоите. Затова го погледна жално.

— Бях самотна.

— И не можеш да издържиш самичка дори една вечер? — задави се той.

Тя измъкна ръката си от хватката му.

— Пуснали сте Нокс тук, а той е крадец! Как може да пускате *него* при всички бижута наоколо, а мен — не? Как мога да бъда кралски шампион, щом *ми нямате доверие*?

В интерес на истината, отговорът на този въпрос наистина я интересуваше живо.

Каол се хвана за главата и тежко въздъхна. Тя се опита да не се усмихва. Бе спечелила.

— Една крачка накриво и...

— Приеми го като твоя юледен подарък за мен.

Каол я погледна изпитателно, но раменете му увиснаха.

— Само те моля да не ме караш да съжалявам после.

Тя го потупа по бузата и мина покрай него.

— Знаех си, че има причина да те харесвам.

Той не каза нищо, но я последва в тълпата. Бе ходила на балове с маски и преди, но въпреки това имаше нещо изнервящо да не вижда лицата на хората около нея. Повечето от гостите, включително и Дориан, имаха маски в най-различни размери, форми и цветове. Някои бяха със семпъл дизайн, други — по-сложни, а имаше и такива във формата на животински лица. Нехемия продължаваше да си седи до кралицата, а лицето ѝ бе скрито от златно-тюркоазена маска с лотосов мотив. Двете изглеждаха потънали в учтив разговор, а стражите на Нехемия стояха до подиума. Вече бяха отегчени.

Каол остана до нея, а тя намери празно място в тълпата и спря. От стратегическа гледна точка това бе добра позиция. Можеше да държи под око всичко — подиума, стълбите, дансинга...

Дориан танцуваше с дребна брюнетка с огромни гърди и правеше и невъзможното, за да не спира погледа си върху тях. Нима не бе забелязал пристигането на Селена? Дори Перингтън бе видял как Каол я замъква в ъгъла. За щастие, капитанът бързо я бе преместил, преди да ѝ се наложи да общува с херцога.

Тя срещна погледа на Нокс. Крадецът флиртуваше с млада жена с маска на гълъбица и вдигна чашата си към Селена, преди да се обърне обратно към момичето. Той носеше синя маска, която скриваше само очите му.

— Не се забавлявай прекалено — предупреди я Каол и скръсти ръце.

Селена скри раздразнението си, също скръсти ръце и започна своето бдение.

Час по-късно Селена започна да се проклина за глупостта си. Нехемия си стоеше с кралицата и дори не погледна втори път към нея. Как изобщо бе допуснала, че точно принцесата ще нападне когото и да е?

Лицето на Селена пламна под маската. Не заслужаваше да се нарича нейна приятелка. Всички мъртви шампиони, загадъчното зло и нелепото съревнование я бяха побъркали.

Тя поглади роклята си и се намръщи. Каол продължи да стои зад нея, без да казва нищо. Бе ѝ позволил да остане, но едва ли скоро щеше да забрави това. Освен това бе сигурна, че стражите ще получат жестоко мъмрене.

Селена изпъна рамене, когато Нехемия внезапно се изправи от мястото до кралицата и привлече вниманието на стражите си. Тя сведе глава пред владетелката, като маската ѝ заблестя от светлината на полилеите, и слезе от подиума.

Селена усети как сърцето ѝ почва да тупти бясно, докато Нехемия вървеше през тълпата, следвана от стражите си — за да спре точно пред нея и Каол.

— Изглеждаш великолепно, Лилиан — каза принцесата на общия език, но с тежкия акцент, който винаги се долавяше в речта ѝ. Думите прозвучаха като плесница, тъй като онази нощ в библиотеката бе говорила кристално ясно. Дали не предупреждаваше Селена да си мълчи?

— Както и ти — отвърна предпазливо Селена. — Допада ли ти балът?

Нехемия се заигра с диплите на роклята си. Ако се съдеше по вида на скъпия син плат, това вероятно бе подарък от кралицата на Адарлан.

— Да, но не се чувствам добре — рече принцесата. — Връщам се в покоите си.

Селена кимна вдървено.

— Надявам се да ти стане по-добре — бе едничкото, което можа да измисли.

Нехемия я се взря в нея и в очите ѝ проблесна нещо, което може би беше болка, а после си тръгна. Селена я изпрати с поглед нагоре по стълбите и не откъсна очи от нея, докато принцесата не си тръгна.

— Искаш ли да ми кажеш какво беше това? — прокашля се Каол.

— Не е твоя работа — отвърна тя. Все още можеше да се случи нещо. Въпреки че Нехемия не бе тук. Но не. Принцесата не отвърщаше на удара с удар. Бе прекалено добра за това.

Селена преглътна и почувства ножа в корсажа си като котва. Дори Нехемия да не наранеше никого тази нощ, това не доказваше невинността ѝ.

— Какво не е наред? — настоя Каол.

Селена се принуди да прогони срама и тревогата си и да вдигне брадичка. Без Нехемия все още можеше да гледа какво става, но може би и да се позабавлява.

— Като се цупиш така, никой няма да ме покани на танци!

— Не се цупя — повдигна тъмните си вежди Каол. Още докато го казваше, тя забеляза как се мръщи на един придворен, който се бе зазяпал в Селена.

— Спри! — изсъска тя. — Никой няма да ме покани да танцувам, ако продължаваш да го правиш!

Той я погледна безпомощно и след това си тръгна. Тя го последва до края на дансинга.

— Тук — каза той сред морето от рокли. — Ако някой иска да те покани, това е мястото, където ще те види.

Оттук можеше да се увери, че няма диви зверове, които да се готвят да нападнат тълпата. Но нямаше нужда той да знае за това. Погледна го критично.

— Би ли танцувал с мен?

— С теб? — засмя се той. — Не.

Тя погледна към мраморния под.

— Няма нужда да си толкова жесток.

— Жесток? Селена, Перингтън е хей там. Сигурен съм, че не е доволен от присъствието ти. Не искам да го дразня допълнително.

— Страхливец.

— Ако той не беше тук, щях да кажа да. — Очите на Каол омекнаха.

— Мога лесно да уредя това, нали знаеш.

Той поклати глава и намести ревера на туниката си. Точно тогава Дориан мина покрай тях, танцувайки с брюнетката. Дори не я погледна.

— Както и да е — добави Каол и кимна с брадичка към Дориан.
— Мисля, че имаш и по-привлекателни ухажори. Аз съм скучна компания.

— Не ми пречиш.

— Радвам се — каза сухо Каол, макар да срещна погледа ѝ.

— Искрена съм. Защо не танцуваш с никого? Няма ли дами, които да харесваш?

— Аз към капитана на стражата. Това не ме прави особено привлекателен.

В очите му проблесна тъга, макар да се мъчеше да я скрие.

— Луд ли си? По-добър си от всички останали тук. А и си... много хубав — избъбри тя и го хвана за ръката. И наистина — лицето на Каол бе красиво, излъчваше чест и благородство. За миг тя спря да чува шума от тълпата и устата ѝ пресъхна, докато го гледаше.

Как бе пропуснала това толкова дълго?

— Наистина ли мислиш така? — отвърна той, загледан в ръцете им.

— Е, ако... — стисна ръката му тя.

— Вие двамата защо не танцувате?

Каол пусна ръката ѝ. Тя установи, че ѝ е трудно да откъсне поглед от него.

— С кого бих могла да танцувам, Ваше Височество?

Дориан бе тревожно хубав в туниката си. Някой би казал, че тя си отива с роклята ѝ.

— Изглеждаш блестящо — каза той. — Ти също, Каол.

Намигна на приятеля си, а след това погледът му се срещна с този на Селена и кръвта ѝ кипна.

— Е? Трябва ли да ти изнеса лекция колко е глупаво да се промъкваш на бала, или просто да те поканя да танцуваш с мен?

— Това не е добра идея — отвърна Каол.

— Защо? — попитаха те едновременно. Дориан я приближи. Макар да се срамуваше от ужасните неща, които бе мислила за Нехемия, това, че Дориан и Каол са в безопасност, я успокояваше.

— Понеже ще привлечете твърде много внимание, ето защо.

Селена завъртя очи и Каол я изгледа кръвнишки:

— Пак ли трябва да ти напомням коя си?

— Не. Правиш го всеки ден — отвърна тя и кафявите ѝ очи помръкнаха. Какъв бе смисълът да се държи любезно с нея, ако веднага след това я обиждаше?

Дориан постави ръка на рамото ѝ и се усмихна на Каол.

— Отпусни се, приятелю — каза той и ръката му се плъзна по гърба ѝ, галейки откритата кожа. — Поне за една нощ. — Дориан извърна поглед от капитана. — Ще ти се отрази благотворно — подметна през рамо, но веселието бе изчезнало от тона му.

— Отивам да пийна едно — промърмори Каол и се отдалечи. Тя изпрати с поглед капитана. Щеше да е чудо, ако още я възприемаше като приятелка. Дориан продължава да я гали и тя го погледна. Сърцето ѝ препусна в галоп и Каол изчезна от мислите ѝ като скреж под утринното слънце. Почувства се зле, затова че го забравя, но... но... Искаше Дориан и не можеше да го отрече. *Искаше* го.

— Изглеждаш великолепно — каза тихо принцът и я огледа така, че ушите ѝ пламнаха. — Не мога да спра да те зяпам.

— Сериозно? Аз мислех, че не си ме забелязал.

— Каол ме изпревари, когато ти пристигна. А и трябваше да събера смелост, за да те заговоря. — Той се ухили. — Много си страшна с тази маска.

— А това, че има опашка от дами, които да танцуват с теб, не е оказало влияние?

— Сега съм тук, нали?

Сърцето ѝ се сви и тя осъзна, че не се е надявала на този отговор. А какво всъщност очакваше от него?

Той протегна ръка и кимна:

— Да потанцуваме?

Нима имаше музика? Не бе обърнала внимание. Светът се бе разтопил на златистата светлина на свещите. Но краката ѝ бяха тук, а също и ръката, и вратът и устата ѝ. Тя се усмихна и го хвана за ръката.

Но без да изпуска от очи бала наоколо.

Изгуби се. Изгуби се в света, за който винаги бе мечтал. Усещаше топлото ѝ тяло под ръката си, а меките ѝ пръсти се преплитаха с неговите. Завъртя я в ритъма на валса, като танцуваше с цялото умение, на което бе способен. Тя не сбърка нито веднъж, нито се развълнува от гневните женски лица, които ги наблюдаваха, докато продължаваха да танцуват, без да се разделят.

Разбира се, от страна на принца бе много неучтиво да танцува само с една от дамите, но не можеше да се съсредоточи върху нищо, различно от нея и музиката, която ги носеше по нотите си.

— Много си издръжлив — каза тя. Кога бе продумала за последно? Може би преди десет минути, може би преди час. Маскираните лица около тях се сляха в едно.

— Някои родители бият децата си за наказание, моите обаче предпочитаха уроците по танци.

— Значи си бил много пакостлив. — Тя погледна към бала все едно търсеше някой или нещо друго.

— Тази вечер си щедра с комплиментите — завъртя я той и полите ѝ проблеснаха на светлината на полилея.

— Юледа е — каза тя. — Всички са щедри на Юледа.

Можеше да се закълне, че в очите ѝ проблясва болка, но тя изчезна, преди да е сигурен в това, което е видял. Той я хвана през кръста, а краката му продължиха да се движат в ритъма на валса.

— А как е подаръкът ти?

— Скри се под кревата, а после отиде в трапезарията. Оставих го там.

— Заклучила си кучето в трапезарията?

— В спалнята ли трябваше да го оставя, че да съсипе килимите? Или в игралната зала, където може да се задави с някоя пешка за шах?

— Може би трябваше да го върнеш в кучкарника, при другите кучета.

— На Юледа? Не мога да го върна на онова противно място на Юледа!

Внезапно му се прииска да я целуне — силно — по устата. Но това, което чувстваше, никога нямаше да стане истинско. Когато балът свършеше, тя отново щеше да е асасин, а той — принц.

Дориан преглътна. Тази вечер обаче...

Той я притисна до себе си и светът около него потъна в сенките.

* * *

Каол наблюдаваше намръщен как Дориан танцува с асасина. Капитанът и без това не искаше да танцува с нея и се зарадва, че не е събрал кураж да я покани, когато видя какъв цвят придоби лицето на Перингтън, щом забеляза двойката.

— Мислех, че е с теб — каза един придворен на име Ото, който застана зад Каол.

— Кой? Лейди Лилиан?

— Значи така се казва! Никога не съм я виждал преди. От скоро ли е в двореца?

— Да — отвърна Каол. Утре щеше да се накара на стражите, че са пуснали Селена тази вечер. Надяваше се дотогава да му е минало желанието да им блъска главите една в друга.

— А ти как си, капитане? — попита Ото и го потупа по гърба малко по-силно, отколкото трябваше. Дъхът му миришеше на бъчва. — Вече не вечеряш с нас.

— И така от три години, Ото.

— Трябва да се върнеш. Липсват ни разговорите с теб.

Ото лъжеше. Просто се интересувахе от непознатата млада дама. Репутацията му сред жените в замъка бе добре известна — толкова добре, че трябваше да ухажва придворните, когато пристигаха за пръв път, или да ходи да си търси жени в Рифтхолд.

Каол гледаше как Дориан танцува със Селена, как устните ѝ се разтеглят в усмивка и очите ѝ започват да блещукат от някаква смешка, казана от престолонаследника. Въпреки маската Каол видя радостта, изписана на лицето ѝ.

— Заедно ли са? — попита Ото.

— Сърцето на лейди Лилиан принадлежи на самата нея и на никой друг.

— Значи не са заедно?

— Не.

— Странна работа — сви рамене Ото.

— Защо? — Внезапно на Каол му се прииска да го удуши.

— Защото ми изглежда влюбен в нея — отвърна Ото и се отдалечи.

За момент на Каол му се зави свят. После Селена се разсмя, а Дориан продължи да я зяпа.

Принцът не бе свалил очите си от нея. И на изражението му бе изписано... нещо. Радост? Удивление? Бе изпънал рамене и не изглеждаше като момче, а като мъж. Като крал.

Но това бе невъзможно. Кога се бе случило? Ото бе пияница и женкар. Какво разбираше от любов?

Дориан завъртя сръчно и бързо Селена и тя попадна в ръцете му, почти треперееща от вълнение. Но *тя* не бе влюбена в *него*. Ото не бе казал това. Не бе забелязал привързаност. А и Селена никога не би постъпила толкова глупаво. Дориан бе този, който щеше да бъде унижен и с разбито сърце, ако наистина я бе обикнал.

Неспособен да гледа приятеля си повече, капитанът на стражата напусна бала.

* * *

Калтейн наблюдаваше с гняв и агония как Лилиан Гордайна и престолонаследникът на Адарлан танцуват ли, танцуват. Щеше да познае онази никаквица, дори ако беше с много по-сложна маска. Що за жена идваше в сиво на бал?

Калтейн погледна надолу към роклята си и се усмихна. Светлосиньо, изумруденозелено, кафеникаво. Роклята и пауновата маска й струваха колкото малка къща. Разбира се, всичко бе подарък от Перингтън, заедно с бижутата, с които бе отрупала врата и ръцете си. И бе много по-хубаво от безформената маса с кристали, която носеше онази подла, подла кучка.

Перингтън я погали по ръката и Калтейн се обърна към него, пърхайки с клепки.

— Много си красив тази вечер, любими — каза тя и намести златната верижка върху червената му туника. Лицето му бързо прие цвета на дрехите му. Тя се запита дали би могла да преглътне погнусата и да го целуне. Можеше да продължи да отказва, както бе правила предишния месец, но сега, както бе пийнал...

Скоро трябваше да измисли начин да се измъкне от тази ситуация. Не бе обаче по-близо до Дориан, отколкото през есента, и не бе отбелязала никакъв напредък по въпроса с Лилиан.

Главата започна да я наболява и тя почувства, че пред нея се отваря пропаст. Нямаше друг избор, освен да елиминира Лилиан.

* * *

Когато часът удари три и повечето гости — включително кралицата и Каол — си бяха отишли, Селена реши, че за нея е безопасно да си тръгне. Тя се измъкна от бала, когато Дориан отиде да пийне, и намери Рес, чакащ да я отведе обратно до покоите ѝ. Замъкът бе притихнал, докато двамата вървяха към стаята ѝ. Използваха празните коридори на слугите, за да избягват любопитните придворни, които искаха да научат повече за нея.

Макар да бе отишла на бала, *тя се бе забавлявала чудесно с Дориан. Даже повече от чудесно.* Усмихна се на себе си и огледа ноктите си, когато влязоха в коридора, водещ към покоите ѝ. Чувството от това Дориан да вижда само нея, да говори само с нея и да се отнася с нея като с равна и дори нещо повече не бе отминало. Може би планът ѝ не се бе провалил напълно.

Рес се прокашля и Селена вдигна очи, за да види, че Дориан е пред покоите ѝ и разговаря със стражите. Явно и той не бе останал дълго след нея на бала, щом я бе изпреварил.

Сърцето ѝ затуптя, но тя успя да се усмихне свенливо, когато Дориан ѝ се поклони и отвори вратата. Двамата влязоха вътре. Нека Рес и стражите си мислеха каквото си искат.

Тя свали маската от лицето си и я хвърли на масата в центъра на фойето, след което въздъхна, когато хладният вятър докосна

сгорещената ѝ кожа.

— Е? — попита тя и се облегна на стената зад вратата на спалнята си.

Дориан я приближи бавно и спря на ръка разстояние от нея.

— Напусна бала, без да се сбогуваме — рече той и се подпря на стената зад главата ѝ. Тя повдигна очи и се загледа в черния ръкав, увиснал над косата ѝ.

— Впечатлена съм, че пристигна толкова бързо, при това без антураж придворни дами. Може би трябва да опиташ кариерата на асасин.

Той отдръпна косата от лицето си.

— Не ме интересуват придворните — каза с прегракнал глас и я целуна.

Беше топъл, а устните му — гладки. Селена изгуби представа за времето и пространството и бавно отвърна на целувката му. Той се отдръпна за миг, погледна към очите ѝ, докато се отваряха, и я целуна отново. Този път бе различно — дълбоко и пълно с желание.

Ръцете му бяха едновременно тежки и леки, а стаята се завъртя около нея. Не можеше да спре. Харесваше ѝ да я целува, харесваше аромата и вкуса му. Усещането за него.

Ръката му се уви около кръста ѝ и той я придърпа към себе си, а устните му се притиснаха към нейните. Тя постави ръка на рамото му, а пръстите ѝ опипаха мускулите под него. Колко различен го виждаше сега, отколкото по време на първата им среща в Ендовиер.

Отвори очи. Ендовиер. Защо се целуваше с престолонаследника на Адарлан? Пръстите ѝ се отпуснаха и ръцете ѝ паднаха до нея.

Той отдръпна лице ѝ се усмихна. Беше заразно. Дориан се приведе напред, но тя постави два пръста на устните му.

— Трябва да си лягам — рече му. Той повдигна вежди. — Сама — добави тя.

След това свали пръсти от устните му. Той се опита да я целуне, но тя с лекота мина под ръката му и посегна към дръжката на вратата на спалнята си. Отвори я и се промъкна вътре, преди той да успее да я спре.

След това надникна във фоайето и остана загледана в него, докато той продължаваше да се усмихва.

— Лека нощ.

Дориан се приведе от вратата и приближи лице до нейното.

— Лека нощ — прошепна той, а тя не го спря, когато я целуна отново. Той прекъсна целувката и се отмести, преди да е готова, и тя едва не падна на пода.

Дориан се разсмя тихо.

— Лека нощ — каза тя и се изчерви.

И той си тръгна.

Селена отиде до балкона и отвори вратите, за да се охлади на нощния въздух. Вдигна ръка до устните си и се загледа в звездите. Усети как сърцето ѝ започва да натежава.

* * *

Дориан се прибра бавно в покоите си, а сърцето му препускаше бясно. Все още можеше да усети вкуса на устните ѝ, аромата на косите ѝ, сиянието в очите ѝ, осветени от огъня на свещите.

По дяволите последствията! Щеше да намери начин това да се случи, да бъде с нея. Трябваше.

Жребият бе хвърлен. Оставаше му единствено да изчака какво ще му се падне.

* * *

В градината капитанът на стражата стоеше и гледаше към младата жена на балкона. Тя танцуваше сама, загубена в мечтите си. Но той знаеше, че тези мечти не включват него.

Тя спря и погледна нагоре. Дори оттук можеше да види, че се е изчервила. Изглеждаше млада... не. Нова.

Сърцето го заболя.

Но не спря да я гледа, докато тя не въздъхна и не се прибра в стаята си.

Така и не си направи труда да погледне надолу.

Селена простена, когато нещо студено и влажно погали бузата ѝ, а след това започна да облизва лицето ѝ. Отвори едно око и видя кученцето да я гледа и да върти опашка.

Тя се намести в леглото и се намръщи на слънчевата светлина. Не искаше да се успива. След два дни имаше изпитание и трябваше да тренира. Това бе последното препятствие преди финалния Дуел и то щеше да определи четиримата финалисти.

Селена потърка едно око и почеса кученцето зад ушите.

— Пишкало ли си някъде? Трябва ли да ти се карам?

— Съвсем не — обади се някой и вратата на спалнята ѝ се отвори. Дориан. — Отведох я сутринта на разходка заедно с другите кучета.

— Не е ли малко рано за посещения? — усмихна се немощно тя, докато той приближаваше.

— Рано ли? — разсмя се принцът и седна на леглото. Тя се отдръпна. — Вече е един следобед! Филипа ми каза, че си спала като труп цяла сутрин.

Един! Нима бе толкова късно? Ами уроците с Каол?

Тя се почеса по носа и сложи кученцето в скута си. Единственото ѝ успокоение бе, че нищо лошо не се е случило предишната нощ, иначе досега да е разбрала. Почти въздъхна от облекчение, макар да бе гузна за твърде малкото доверие, което имаше на Нехемия. Това все още я караше да се чувства нещастна.

— Дала ли си му име? — попита Дориан. Звучеше спокоен и уравновесен. Преструваше ли се, или целувката им от снощи наистина не бе имала значение?

— Не — отвърна тя и запази изражението си неутрално, макар да ѝ идеше да се развика от това колко неловко е положението им. — Не мога да измисля нищо.

— Нека помислим заедно тогава — отвърна той и почеса брадичката си. — Как ти звучи... Златна?

— Като най-глупавото име, което съм чувала.

— Измисли тогава нещо по-добро?

Тя взе хвана една от лапите на кученцето и я огледа внимателно, след което потърка меката ѝ петичка с палеца си.

— Лапичка. — Името бе прекрасно. Имаше чувството, че то бе съществувало винаги и най-накрая бе имала късмета да го открие. — Да, Лапичка.

— И означава ли нещо? — попита той, а кучето вдигна глава и го огледа.

— Да, че ще надбяга всичките ти чистокръвни. — Селена гушна кученцето и го целуна по главичката. Лапичка я загледа намръщено. Бе невероятно мека и пухкава.

— Ще видим — засмя се Дориан.

Селена остави кученцето на леглото и Лапичка се скри под завивките.

— Добре ли спа? — попита той.

— Да. Но ти май не си, щом си станал толкова рано...

— Виж... — започна Дориан и на Селена ѝ се прииска да се хвърли от балкона. — Миналата нощ... избързах. — Той се спря. — Селена, правиш гримаси.

Наистина ли?

— Ами... извинявай.

— Значи *наистина* си се разстроила!

— От кое?

— От целувката!

Гърлото я стегна и асасинът се закашля.

— О, нищо подобно — каза тя, докато се тупаше по гърдите, все едно прочиства гърлото си. — Нямах нищо такова предвид. Не ми беше противно, ако това те притеснява.

Веднага съжали, че го е казала.

— Значи ти *хареса*? — ухили се лениво той.

— Не! Ох, върви си! — Тя се метна на възглавниците си и придърпа завивките над главата си. Щеше да умре от срам.

Лапичка я облиза по лицето, докато тя се криеше в тъмнината под одеялото.

— Излез, моля те — рече той. — Реагираш все едно никога не са те целували.

Тя отметна завивките, а Лапичка се скри още по-навътре в тях.

— Разбира се, че съм се целувала — сопна се тя, като се помъчи да не мисли за Сам и чувствата, които бяха споделяли. — Но не и с надменен напудрен принц!

— Напудрен?

— О, млъкни — каза тя и го удари с възглавницата. След това стана от другата страна на леглото и отиде до балкона.

Усещаше как той се взира в гърба ѝ и в трите белега, които нощницата ѝ не можеше да скрие.

— Тук ли ще останеш, докато се преобличам? — обърна се тя към него. Но той не я гледаше както миналата нощ. В очите му имаше някаква предпазливост — а също и тъга. Кръвта замръзна във вените ѝ. — Какво?

— Ужасни белези — прошепна той.

Тя постави ръка на кръста си и отиде до вратата на съблекалнята.

— Всички носим белези, Дориан. Моите просто са по-видими от тези на повечето хора. Ако искаш, изчакай тук, но аз трябва да се преоблека.

С тези думи тя излезе от стаята.

* * *

Калтейн вървеше до херцог Перингтън покрай безкрайните маси на дворцовия парник. Огромната стъклена постройка бе пълна със светлина и тя започна да си вее с ветрилото, когато жегата лъхна лицето ѝ. Този човек намираше най-нелепите места за разходка. Цветята и растенията я интересуваха не повече от уличната кал.

Той откъсна една снежнобяла лилия и ѝ я подаде, като сведе глава.

— За Вас.

Тя се опита да не потръпва при вида на пъпчасалата му кожа и оранжеви мустаци. От мисълта, че може да се окаже в капан с *него*, и ѝ се прииска да изкорени всички цветя и да ги хвърли в снега.

— Благодаря — каза тя с прегракнал глас.

Но Перингтън се вгледа внимателно в нея.

— Май не сте в настроение днес, лейди Калтейн.

— Така ли изглеждам? — наклони срамежливо глава тя. — Може би защото не се забавлявам както снощи на бала.

Черните очи на херцога обаче не я изпуснаха от поглед и той се намръщи, хвана я под ръка и я подкара напред.

— Няма нужда да се преструвате пред мен. Забелязах, че зяпате принца.

Калтейн не се издаде, а просто изпъна ръце, все едно се взира в маникюра си, докато гледаше крадешком към него.

— Така ли правих?

Перингтън прокара месестия си пръст по един папратов храст. Черният пръстен на ръката му пулсираше и главата я болеше от него.

— И аз го гледах. По-специално момичето до него. Голяма е досадница, нали?

— Лейди Лилиан? — премигна Калтейн. Не знаеше дали да въздъхне с облекчение. Не бе забелязал, че тя копнее по принца, а това, че е наблюдавала как Дориан и Лилиан танцуват заедно.

— Да, така се нарича — промърмори Перингтън.

— Не е ли това името ѝ? — попита Калтейн, преди да помисли.

Херцогът се обърна към нея. Очите му бяха черни като пръстена, който носеше.

— Нали не вярваш, че онова момиче е истинска дама?

— Не е ли? — Сърцето на Калтейн прескочи един удар. Перингтън се усмихна и ѝ разказа всичко.

Когато приключи, Калтейн го гледаше изгубила ума и дума. Асасин. Лилиан Гордайна бе Селена Сардотиен, най-известният асасин на света. И бе вкопчила ноктите си в сърцето на Дориан. Ако искаше ръката му, Калтейн трябваше да е много, много по-умна. Да разкрие Лилиан можеше и да не е достатъчно и нямаше как да си позволи да рискува.

Парникът бе притихнал, все едно е затаил дъх.

— Как бихме могли да оставим нещата така? Не можем да позволим на принца да рискува така живота си!

Лицето на Перингтън се размърда и разкри нещо болезнено и грозно, но това стана толкова бързо, че тя почти не го забеляза. Чувахе биенето на собственото си сърце и имаше нужда от лулата си, за да се успокои, преди да изпадне в истерия.

— Не можем — отвърна Перингтън.

— Но как да я спрем? Да кажем на краля?

Перингтън поклати глава и постави ръка върху дръжката на меча си, замислен за миг.

Тя се загледа в един розов храст и прокара пръст по бодила му.

— Тя ще се изправи в дуел срещу останалите шампиони — каза бавно той. — А преди дуела ще вдигнем тост в чест на боговете. — Дъхът на Калтейн секна, може би заради стегнатия ѝ корсет. Тя свали ръка от тръна. — Щях да те помоля да вдигнеш тоста като символ на Богинята. Може би е възможно да сипеш нещо в чашата ѝ.

— И да я убия, аз? — Едно бе да наеме някого. Но да го извърши лично...

— Не, не — вдигна ръце херцогът. — Кралят обаче е съгласен, че трябва да се вземат мерки, така че Дориан да помисли... че е станал инцидент. Ако ѝ сипем лека доза кърваво проклятие, не смъртоносна, но колкото да изгуби самоконтрол, това ще даде на Каин нужното му предимство.

— Той не може ли да я победи? По време на дуелите често се случват инциденти.

Главата я заболя още по-силно и цялото ѝ тяло запулсира. Може би щеше да ѝ е лесно да я упои...

— Каин смята, че може, но аз не обичам да поемам рискове.

Перингтън я сграбчи за ръцете. Пръстенът му бе леденостуден до кожата ѝ. Тя сподави подтика да се отдръпне.

— Не искаш ли да помогнеш на Дориан? Веднъж щом се отървем от нея...

„Тогава ще е мой. Така, както трябва.“

И все пак. Да убие заради него...

Но щеше да бъде неин.

— Ще го вкараме в правия път, нали? — довърши Перингтън с такава усмивка, че инстинктите ѝ закрещяха да побегне и никога повече да не поглежда назад.

Ала в ума си виждаше трона, короната и принца до себе си.

— Каж ми какво трябва да сторя — каза тя.

Часовникът удари десет пъти и седналата на малкото бюро в спалнята си Селена вдигна очи от книгата. Трябваше да спи или поне да опита. Лапичка, която дремеше в скута ѝ, се прозя широко. Селена я почеса зад ушите и прокара ръка по страницата на книгата.

Знаците на Уирда сякаш се взираха в нея, а сложните криволици и ъгли ѝ говореха на език, който тя все още не можеше да разбере. Колко ли време бе отнело на Нехемия да го научи? Отново се запита как можеха още да имат сила, след като магията си бе отишла?

Не бе виждала Нехемия от бала миналата нощ, не бе дръзнала да я приближи или да каже на Каол какво е научила за нея. Принцесата я бе излъгала за уменията си в езика и за това какво знае за Знаците, но може би си имаше причина да го направи. Селена бе сбъркала на бала миналата нощ, като бе повярвала, че Нехемия е способна на ужасни неща. А тя бе една от добрите. Не можеше да се цели в Селена, не и след като е нейна приятелка. След като *беше* нейна приятелка.

Селена преглътна и отгърна страницата. Сърцето ѝ спря.

Пред нея бяха символите, които бе видяла по телата. От някого преди векове в полето бе написано обяснението:

За жертвоприношения към ридерак — оградете
площта с кръвта на жертвата. Веднъж щом съществото
бъде призовано, Знаците ще ви покажат как да извършите
размяната — съществото ще ви даде силата на жертвата си
срещу плътта ѝ.

Селена се опита да удържи ръцете си да не треперят, докато прелистваше страниците в търсене на нещо за знаците, които бе намерила под леглото си. Когато книгата не ѝ разкри нищо, тя се върна на призоваващото заклинание. Ридерак — това ли бе името на

съществото? Но какво ли представляваше то? И откъде го призовавах, ако не от...

Портите на Уирда.

Тя притисна очи с длани. Някой използваше Знаците, за да отваря портал, през който да призовава създанието. Бе невъзможно, понеже магията си бе отишла, но текстът казваше, че Знаците на Уирда съществуват извън магията. Ами ако все още имаха сила...

Но... Нехемия? Как можеше приятелката ѝ да извърши нещо подобно? За какво ѝ бе силата на шампионите? И как се бе прикривала толкова добре досега?

Разбира се, Нехемия лесно можеше да се окаже умела актриса. Може би Селена просто имаше нужда от приятелка, някоя, която да е толкова различна и отдалечена от останалите, колкото и самата тя. Може би прекалено отчаяно се опитваше да види това, което ѝ се иска.

Селена си пое дълбоко въздух. Нехемия обичаше Ейлве — това бе от ясно по-ясно — и асасинът знаеше, че тя е готова на всичко, за да опази родината си. Освен...

Лед изпълни вените на Селена. Освен ако Нехемия не планираше нещо по-голямо. Освен ако не искаше да се увери, че кралят ще пощади Ейлве. Освен ако не искаше това, за което никой не смееше дори да прошепне: *бунт*. И то не такъв като сегашния — с бунтовници, които се крият по горите, — а бунт, в който цели кралства се вдигат срещу Адарлан. Така, както трябваше да стане от самото начало.

Защо обаче убиваше шампиони? Защо не се целеше в благородниците? Балът бе идеален за това. И защо използваше Знаците? Селена бе виждала покоите на Нехемия — в тях нямаше и следа от демони, а и никъде в замъка не бе намерила такива...

Вдигна очи от книгата.

Въпреки че бе затиснат от раклата, гобленът се гънеше от призрачен вятър. Никъде в замъка не можеше да призовеш такова същество, освен в безкрайните отдавна забравени катакомби под него.

— Не — каза тя и се изправи толкова рязко, че Лапичка едвам успя да скочи, преди столът да падне. *Не беше* вярно. Защото бе Нехемия. Защото...

Селена простена, избута раклата и повдигна гоблена от стената. Точно както и преди два месеца я лъхна студен вятър. Този път обаче

не ухаеше на рози. Всички убийства ставаха около два дни преди поредното изпитание. Това означаваше, че тази нощ или на утрешния ден ще се случи нещо лошо. Ридеракът, каквото и да представляваше, щеше да удари отново. И предвид Знаците, които бе намерила под леглото си... не възнамеряваше да го чака със скръстени ръце.

След като изкара протестиращата Лапичка извън стаята и затвори вратата под носа ѝ, Селена покри входа с гоблена, постави една книга на прага, така че да не се затвори вътре, и тръгна напред, макар да ѝ се искаше да има друго оръжие, освен факлата и саморъчно изработения нож в джоба ѝ.

Защото ако Нехемия наистина я бе излъгала и избиваше шампионите, Селена трябваше да го види лично.

За да я убие със собствените си ръце.

* * *

Тя вървеше все по-надолу, а дъхът ѝ излизаше на кълбета в застоялия въздух. Отнякъде течеше вода и Селена погледна с копнеж към средната арка. Вече не мислеше за бягство — какъв бе смисълът сега, когато бе толкова близо до победата?

Ако загубеше, можеше да избяга оттук, преди да успеят да я върнат в Ендовиер.

Селена загледа левия и десния проход. Левият водеше до задънена улица. Но десният... бе пътят до гроба на Елена. Там бе видяла безброй проходи, които водеха неизвестно накъде.

Тя приближи арката и замръзна, когато видя следите от стъпки, слизащи надолу в непрогледния мрак. Вековната прах бе изпълнена с пресни следи, които водеха нагоре и надолу.

Нехемия и съществото ѝ явно бяха слизали тук, в подземията. Нима Верин не бе загинал в деня, когато бе подразнил Селена пред принцесата?

Селена стисна факлата си по-силно и започна да слиза по стълбите. Скоро не виждаше началото им, но дъното сякаш не приближаваше. Коридорът се изпълни със странен шепот, който отекваше в стените. Това не бе бърбенето на слуги, а на някой, който говореше бързо и почти напевно.

Но не беше Нехемия. Беше мъж.

Пред погледа ѝ изникна площадка, която водеше към стая вляво. Зеленикаво сияние се процеждаше от нея по каменните стълби, които продължаваха надолу след площадката към абсолютната тъмнина. Косъмчетата на ръцете на Селена настръхнаха, когато гласът стана поясен. Не говореше на познат език, бе гърлен и груб, стържеше по слуха ѝ и сякаш изсмукваше топлината от костите ѝ. Докато говореше, мъжът стенеше, сякаш думите изгаряха гърлото му, и накрая отвори уста за глътка въздух.

Настъпи тишина.

Селена остави факлата и допълзя до площадката, за да надникне в стаята. Дъбовата врата бе отворена, а от ръждясалата ключалка стърчеше огромен ключ. Вътре в малката стая, коленичил пред тъмнина толкова черна, че изглеждаше готова да погълне света, бе Каин.

Каин.

Човекът, който бе ставал все по-силен и по-силен с напредъка на съревнованието. Селена мислеше, че е от тренировките... а той бе използвал Знаците на Уирда и някакво чудовище, за да краде силата на останалите шампиони.

Каин прокара ръка по пода в тъмното и зеленикаво сияние се издигна от мястото, където бяха минали пръстите му. Светлината бързо бе засмукана в празнотата. Едната от ръцете на Каин кървеше.

Селена не посмя да си поеме дъх, когато нещо се размърда в тъмното. Чу дращение на нокът по камъка и съскане, като изгасване на пламък. И тогава ридеракът пристъпи на животинските си извити под грешен ъгъл крака към коленичилиия Каин.

То бе нещо, сякаш излязло от кошмарите на древен бог. Голата му сива кожа бе опъната по уродливата глава, върху която имаше зейнала паст, пълна с черни зъби. Зъби, които бяха разкъсали органите на Верин и Ксавие, зъби, които бяха изсмукали мозъците им. Хуманоидното тяло бе отпуснато на задните крака, а дългите ръце се влачеха по пода. Камъните сякаш пицяха под ноктите му. Каин вдигна глава и бавно се изправи, а създанието коленичи пред него и сведе поглед в знак на покорство.

Селена осъзна, че трепери чак когато отстъпи назад, за да избяга колкото се може по-бързо и по-надалече. Елена бе права — това бе зло, чисто и просто зло. Амулетът започна да пулсира на врата ѝ, все едно я приканваше да бяга. С пресъхнала уста тя отстъпи назад, а кръвта забушува във вените ѝ.

Каин се завъртя към нея, а ридеракът надигна глава. Свитите му ноздри подушиха два пъти въздуха.

— Не теб смятах да убия тази нощ — каза Каин, но погледът на Селена остана прикован в чудовището, което започна да хрипти. — Но не мога да изпусна такава възможност.

— Каин... — успя да каже тя.

Очите на ридерака... никога не бе виждала нещо подобно. В тях имаше единствено глад — безкраен и древен. Това същество не идваше от този свят. Знаците на Уирда все още действаха. Портите бяха истински.

Тя извади саморъчно изработения нож от джоба си. Той бе съвсем мъничък. Дали иглите можеха да продупчат плътта на създанието?

Каин се придвижи с такава скорост, че тя успя само да премигне, преди той да застане зад нея, а ножът ѝ да се озове в неговата ръка. Никой човек не можеше да се движи толкова бързо. Изглеждаше, сякаш е само от сенки и вятър.

— Колко жалко — прошепна Каин от входа, като прибра ножа ѝ в джоба си. Селена погледна първо към създанието, после към него, и накрая отново към съществото. — Така и не разбрах как се озова тук. — Пръстите му хванаха дръжката на вратата. — Но и не ми пука. Сбогом, Селена.

Вратата се затвори.

Знаците по пода, които Каин бе нарисувал със собствената си кръв, все още излъчваха зеленикаво сияние и осветяваха съществото, което я гледаше с гладните си безмилостни очи.

— Каин — прошепна тя и завъртя дръжката на вратата. Напразно. Бе заключена. В стаята нямаше нищо, освен камък и прах. Как бе позволила да я обезоръжи толкова лесно? — *Каин*. — Вратата не помръдваше. — *Каин!* — извика тя и заудря по нея с юмрук, достатъчно силно, че ръката да я заболи.

Ридеракът започна да пристъпва напред-назад, като се облягаше на четирите си паякообразни крайника, душеше въздуха и драскаше по пода с ноктестата си лапа с такава сила, че оставаше следи в камъка.

Искаше я жива. Каин бе обездвигил Верин, преди да призове съществото, то обичаше да се храни с жертвите си, докато кръвта им е още топла. Щеше да намери начин да я обездвиги и после...

Не можеше да диша. Не, не искаше да си отиде по този начин. Не и в тази ужасна стая, където никой нямаше да я намери. Каол дори нямаше да разбере защо е изчезнала и щеше вовеки да я проклена. Тя нямаше да получи шанс да се извини на Нехемия. А Елена... Елена ѝ бе казала, че някой я иска в гроба, за да види... какво?

И тогава разбра.

Отговорът бе надясно — в десния проход, който водеше към гробницата няколко етажа по-долу.

Създанието се отпусна на задните си крака, готово за скок, и в този миг Селена измисли най-дръзкия план в живота си.

Тя пусна плаща си на пода.

Ридеракът изрева така, че разтърси целия замък, и се втурна към нея.

Тя остана пред вратата, гледайки го как галопира. Под ноктите му излизаха искри. На три метра от нея то скочи към краката ѝ.

Но Селена вече тичаше право към черните изгнили зъби. Ридеракът скочи към нея, но тя се метна над ръмжащото чудовище. В стаята отекна титаничен гръм, когато ридеракът събори дървената врата. Не можеше да си представи в какво състояние щяха да са краката ѝ, ако я бе докопал. Нямахше време да мисли. Тя се приземи и се завъртя към създанието, което бе минало през вратата и сега се мъчеше да се освободи от дървото.

Тя излезе в коридора, зави наляво и се затича надолу по стълбите. Никога нямаше да се качи до покоите си жива, но може би имаше шанс да стигне гробницата.

Ридеракът изрева отново и стълбището се разтресе. Селена не посмя да погледна назад. Съсредоточи се върху краката си и върху това да запази равновесие, докато скачаше надолу по стълбите. Целта ѝ бе да стигне до гробницата, осветена от лунната светлина.

Селена тежко се приземи на площадката и се затича към вратата на гробницата, като се молеше на богове, чиито имена бе забравила, но се надяваше те да не са я забравили.

„Някой искаше да дойда тук на Самхейн. Някой знаеше, че това ще се случи. Елена искаше да го видя — за да мога да оцелея.“

Съществото я настигна и хукна подире ѝ. Бе толкова близо, че Селена усещаше зловонния му дъх. Вратата на гробницата бе широко отворена, все едно някой я чакаше.

„Моля те, моля те, моля те...“

Тя се хвана за рамката на вратата и се метна вътре. Спечели си ценно време, когато ридеракът се подхлъзна, пропусна гробницата и спря. Отне му само миг да се съвземе и да нападне. Отнесе част от вратата при влизането си.

Стъпките ѝ отекнаха в гробницата — тя се затича между саркофазите към Дамарис, меча на древния крал.

Той беше на мястото си, а острието му сияеше на лунната светлина въпреки изминалите хиляда години.

Създанието изръмжа и тя чу как рязко си поема дъх. Ридеракът тръгна към нея и ноктите му задраскаха по пода. Тя се протегна към меча и лявата ѝ ръка хвана хладната дръжка. Селена се завъртя във въздуха и замахна.

Имаше време само да зърне очите и кожата му, преди да забие Дамарис в лицето на ридерака.

Болка прониза ръката ѝ, когато двамата се удариха в стената и паднаха на земята, разпилявайки съкровищата наоколо. Зловонна черна кръв я опръска цялата.

Тя не помръдна, докато гледаше черните очи на сантиметри от своите, нито когато видя как дясната ѝ ръка попада между изгнилите зъби. Кръвта ѝ покапа по брадичката на чудовището. Просто трепереше и не пусна меча, дори когато гладният поглед угасна и трупът на създанието се строполи върху нея.

Чак тогава амулетът отново започна да пулсира и тя премигна. Всичко след това бе като в сън — като танц, който трябваше да изпълни, за да не рухне в гробницата и да остане там завинаги.

Първо изтръгна ръката си от зъбите му. Болеше жестоко. На палеца ѝ имаше дъга от кървящи ранички. Тя се изправи на крака и избута ридерака настрани. Бе изненадващо лек, все едно костите му бяха кухи или пък нямаше вътрешности. Светът ѝ бе като в мъгла, но тя измъкна Дамарис от чудовищния череп.

Използва ризата си, за да обърше острието на оръжието на Гавин, и го върна на мястото му. Затова я бяха довели на Самхейн в гробницата, нали? За да види Дамарис и да намери начин да се спаси?

Остави чудовището да лежи върху купчина скъпоценни камъни. Който и да бе поискал да я спаси, можеше да почисти. Беше ѝ дошло в повече.

Въпреки това Селена спря до саркофага на кралица Елена и погледна към красивото лице, изваяно от мрамор.

— Благодаря ти — изхриптя тя. Причерня ѝ, но успя да излезе от гробницата и да се изкатери нагоре по стълбите, притиснала кървяща ръка до гърдите си.

Когато се върна покое си, Селена мина разстоянието до вратата на спалнята си и се подпря на нея, докато я отключваше. Раната ѝ не бе превързана и кръвта продължаваше да капе по китката ѝ. Трябваше да иде до банята и да измие ръката си. Чувстваше дланта си студена като лед.

Трябваше...

Коленете ѝ се подгънаха и Селена падна. Клепачите ѝ натежаха, затова тя ги затвори.

Защо сърцето ѝ биеше толкова бавно?

Тя отвори очи и погледна към ръката си. Погледът ѝ бе замъглен и виждаше неясна смес от червено и розово. Ледът се покатери нагоре по ръката ѝ, а след това слезе до краката.

Чу звук като от гръмотевици — туп-туп-туп! — последван от писък. През затворените си клепачи усети как в стаята ѝ притъмнява.

Чу се вик на жена, а след това топли ръце хванаха лицето ѝ. Бе ѝ толкова студено, че я изгаряха. Да не би някой да бе оставил прозореца отворен?

— Лилиан! — Това бе Нехемия, която сграбчи ръцете ѝ. — Лилиан! Какво се е случило?

Селена не помнеше много от следващите мигове. Силни ръце я вдигнаха, за да я отнесат в банята. Нехемия се напрегна, докато я носеше към ваната и ѝ сваляше дрехите. Ръката на Селена пламна, когато докосна водата, и тя започна да се гърчи. Принцесата обаче не я пусна, а изрече думи на непознат за нея език. Светлината в стаята запулсира и кожата ѝ настръхна. Селена видя, че ръцете ѝ са покрити с тюркоазени Знаци на Уирда. Нехемия я държеше във водата и я клатеше напред-назад.

А после мракът я погълна.

Селена отвори очи.

Беше ѝ топло, а светлината на свещите сияеше в златно. Можеше да усети аромата на лотосови цветове и индийско орехче. Намръщи се и премигна, след което се опита да се изправи от леглото. Какво се бе случило? Помнеше само как се катери по стълбите, след това скрива тайната врата зад гоблена...

Селена се стресна и сграбчи туниката си. Ахна, когато установи, че тя някак е станала на нощница, а след това се ококори при вида на ръката си. Бе изцерена — напълно. Единствено белег във формата на полумесец между палеца и показалеца напомняше, че е била ухапана от ридерака. Тя прокара нокът по всеки от мъничките белези, проследи линията им, а после размърда пръсти, за да е сигурна, че нито един нерв не е пострадал.

Но как бе възможно това? Явно ставаше дума за магия. Някой я бе изцерил.

Тя се надигна и видя, че не е сама.

Нехемия седеше на стол наблизко и я наблюдаваше внимателно. На лицето ѝ нямаше и следа от усмивка. Селена се размърда неспокойна от недоверието, което прочете в очите на младата жена. Лапичка стоеше в краката ѝ.

— Какво се случи? — попита.

— Тъкмо се канех да те питам същото — отговори принцесата на ейлвийски и махна към нея. — Ако не те бях намерила, ухапването щеше да те довърши след няколко минути.

Дори кръвта по пода бе почистена.

— Благодаря ти — отвърна Селена, след което се стресна при вида на притъмнялото небе до прозорците. — Кой ден сме?

Ако бе изпуснала последното изпитание...

— Минали са само три часа.

Успокои се. Не го бе пропуснала. Утре щеше да тренира, а вдругиден да се яви.

— Не разбирам. Как...

— Това не е важно — прекъсна я Нехемия. — Искам да разбера откъде си получила това ухапване. Кръв имаше само в спалнята ти, не и по коридора или където и да е другаде.

Селена стисна дясната си ръка в юмрук, а после я отпусна, загледана в белезите си. Едва не бе умряла. Тя погледна към принцесата, а после върна очи на ръката си.

Очевидно Нехемия не работеше с Каин.

— Не съм тази, за която се представям — каза тихо Селена, неспособна да срещне погледа на приятелката си. — Лилиан Гордайна не съществува.

Нехемия не каза нищо. Тя се принуди да я погледне.

Нехемия я бе спасила. Как бе могла да си помисли, че тя е повелителка на онова същество? Дължеше истината на приятелката си.

— Казвам се Селена Сардотиен.

Нехемия зяпна, след което бавно поклати глава.

— Невъзможно. Пратиха те в Ендовиер. Трябваше да си в лагера с... — Принцесата се ококори. — Говориш ейлвийския на селяните. На робите в Ендовиер. Ето как си го научила! — Селена леко се задъха, а устните на принцесата потрепераха. — Била си в *Ендовиер*? Това е лагер на смъртта. Но... защо не ми каза? Нямах ли ми доверие?

— Имам ти — отвърна тя. Особено сега, след като бе доказала, че не носи отговорността за онези убийства. — *Кралят* ми нареди да не говоря за това.

— За кое? — попита рязко Нехемия и преглътна сълзите си. — *Кралят* знае, че си тук? На неговите заповеди ли се подчиняваш?

— Тук съм, за да го забавлявам. — Селена седна в леглото си. — Тук съм заради турнира за кралски шампион. След като спечеля — ако успея да спечеля, — ще работя четири години за краля като негов лакей и асасин. А след това ще бъда свободна. Името ми ще бъде чисто.

Нехемия я погледна осъдително.

— Смяташ, че ми е приятно да съм тук? — извика Селена, макар от усилието сърцето ѝ да забърза бясно ритъма си. — Изборът ми бе между това и Ендовиер! Което означава, че нямах избор. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Преди да ми изчетеш лекция по морал или да се скриеш зад телохранителите си, знай, че няма и един момент, в

който да не се чудя какво би било да го убия — него, човека, унищожил всичко, което обичам!

Не можеше да диша достатъчно бързо, не и при спомените, нахлуващи в главата ѝ. Тя успя да ги прогони, пожела си мрак. Нехемия остана безмълвна. Лапичка изскимтя. В тишината спомените за места, хора и изречени думи отекнаха в съзнанието на асасина.

А после чу стъпките, които я върнаха в настоящето. Матракът изскърца, когато Нехемия седна върху него. След малко към нея се присъедини втора, не толкова голяма тежест — Лапичка.

Нехемия хвана ръката на Селена, бе топла и суха като нейната. Асасинът отвори очи, но се загледа в стената в другия край на стаята.

— Ти си най-добрата ми приятелка, Селена — стисна ръката ѝ Нехемия. — Боли ме, повече, отколкото предполагах, задето отношенията ни се влошиха така. Затова искам да ти дам нещо, което съм давала на малцина. — Очите ѝ заблестяха. — Имената не са важни. Това, което е вътре в теб, има значение. Зная какво си видяла в Ендовиер. Зная за мъките на моя народ там, които продължават ден след ден. Ти обаче не си оставила на мините да те втвърдят, не си позволила срамът ти да се превърне в жестокост.

Принцесата прокара пръсти по белега на ръката ѝ.

— Носиш много имена, сега и аз ще ти дам едно. — Тя вдигна ръка към челото на Селена и нарисова на него невидим знак. — Крыцавам те Елентия. — След това целуна момичето по челото. — Носи това име с чест, когато другите ти натежат. Крыцавам те Елентия, Духът, който не може да бъде пречупен.

Селена остана неподвижна. Усети името върху себе си като блестящ воал. Това бе безусловна любов. Такива приятели не съществуваха. Как бе имала късмета да намери такава?

— Хайде — рече Нехемия, — разкажи ми как стана Асасина на Адарлан, как се озова в замъка и какви са правилата на това нелепо съревнование.

Селена се усмихна леко, а Лапичка замахна с опашка и близна ръката на Нехемия.

Животът ѝ бе спасен — някак. Отговорите за това как щяха да дойдат по-късно. И тя заговори.

На следващата сутрин Селена вървеше до Каол, а очите ѝ бяха приковани в мраморния под на коридора. Слънцето се отразяваше в снега и правеше светлината в коридора почти ослепителна.

Бе казала на Нехемия почти всичко. Разбира се, имаше неща, които не можеше да сподели с никого, а и не бе споменала нито за Каин, нито за съществото. Нехемия не я бе питала отново какво е ухапало ръката ѝ, но бе останала до нея, свита на леглото ѝ, и двете си бяха говорили цяла нощ.

Селена, която нямаше представа как ще заспи отново, след като вече знае на какво е способен Каин, бе благодарна за компанията. Придърпа плаща по-плътно около себе си. Сутринта бе неестествено спокойна.

— Тиха си днес. — Каол продължи да гледа напред. — Да не сте се карали с Дориан?

Дориан. Той бе минал предишната нощ, но Нехемия го изпъди, преди да влезе в спалнята.

— Не съм го виждала от вчера сутринта.

А след събитията от снощи вчера сутринта ѝ се виждаше като преди седмица.

— Приятно ли ти бе да танцуваш с него?

Струваше ли ѝ се, или думите му наистина прозвучаха остро? Тя се обърна към него зад поредния завой, който водеше към отделна тренировъчна зала.

— Тръгна си рано. Мислех, че ще ме пазиш цялата нощ.

— Вече нямаш нужда да те пазя.

— От самото начало няхах нужда.

— Сега знам, че няма да избягаш — сви рамене той.

Навън изви вятър и вдигна снега във въздуха в блестяща вълна.

— Мога да се върна в Ендовиер.

— Няма.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Много успокоително.

Той се засмя и продължи към тренировъчната зала.

— Изненадан съм, че кучето ти не тича подире ти след цялото джафкане преди малко.

— Ако беше имал кученце, нямаше да се подиграваш — отвърна кисело тя.

— Не съм искал и не съм имал.

— Това е добре за кучето, което е било застрашено от риска да бъде твой спътник.

Той я сръчка с лакът. Тя се ухили и отвърна на сръчкването му. Искаше да му каже за Каин. За това, че го е видяла на вратата си тази сутрин. Да му каже всичко.

Но не можеше. Защото, ако му споделеше за Каин и създаването, което той бе призовал, Каол щеше да иска да види останките му. А това означаваше тя да го отведе до тайния проход. Може би вече й имаше доверие да я оставя насаме с Дориан, но не бе готова да му разкрие тайния си път за бягство.

„Освен това вече го убих. Загадъчното зло на Елена е победено. Сега просто трябва да надвия Каин в дуел и никой няма нужда да научава за останалото.“

Каол спря пред вратата на тренировъчната зала и се завъртя към Селена.

— Питам те само веднъж и няма да повтарям — каза той и я погледна толкова свирепо, че тя се размърда неспокойно. — Разбираш ли в какво се забъркваш с Дориан?

Тя се разсмя с рязък и грачещ звук.

— Да не ми даваш любовен съвет? И това заради мен ли е, или заради Дориан?

— И заради двамата.

— Не знаех, че ти пука за мен. Дори не ме забелязваш.

Той обаче не захапа кукичката. Вместо това отвори вратата.

— Просто не забравяй да използваш ума си — каза й през рамо.

И двамата влязоха в залата.

* * *

Час по-късно, изпотена от тренировката, Селена обърса челото си с ръкав, докато вървяха обратно към покоите й.

— Завчера видях, че четеш за Елрик и Емида — каза Каол. — Мислех, че мразиш поезията.

— Това е различно — размаха ръце тя. — Епичната поезия не е скучна или претенциозна.

— Нима? — усмихна се криво той. — Поезия за мащабни битки и безкрайна любов? И не смяташ, че е претенциозна?

Тя го оципа по рамото и той се разсмя. Смяхът му бе заразен и неочаквано очарователен. Но после завиха зад ъгъла и тя видя първо стражите в залата, а после и него.

Кралят на Адарлан.

Кралят. Сърцето на Селена се сви и потъна чак до петите. Всеки един от белезите на ръката ѝ я заболя. Кралят тръгна към нея, а чудовищната му фигура изпълни малкия коридор. Погледите им се срещнаха и тя усети как я обливат студени и горещи вълни едновременно. Каол спря и се поклони ниско.

Бавно и с нежелание, Селена стори същото, за да не се озове на бесилото. Стоманеният му поглед се спря върху нея и косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Чувстваше как я оглежда, за да открие и най-малкото провинение. Кралят усещаше, че нещо в замъка му не е наред и това има общо с нея. Селена и Каол се изправиха и отстъпиха настрана.

Главата му се обърна и той продължи да я изучава, докато минаваше покрай тях. Дали не виждаше духа ѝ? Дали не знаеше, че Каин отваря портали към други светове? Подозираше ли, че въпреки забраната за всякаква магия, Знаците на Уирда продължават да действат? Какво щеше да стане, ако кралят овладееше тяхната сила и започнеше сам да призовава демони като ридерака?

В очите му имаше мрак, който не бе от този свят — тъмен като пустотата между звездите. Можеше ли един човек да унищожи целия свят? Толкова ли всепоглъщаща бе амбицията му? Тя сякаш чуваше грохота на войната.

В краля се спотайваше нещо опасно. Беше дъхът на смъртта, който бе усетила от черната бездна, призована от Каин. Това бе смрадта на чужд, мъртъв свят. Каква бе целта на Елена, когато бе поискала тя да се приближи до краля, като стане негов шампион?

Селена успя да продължи по пътя си и стъпка по стъпка се отдалечи от владетеля. Очите ѝ бяха далечни и объркани, и макар да не погледна към Каол, го усети как изучава лицето ѝ. За щастие, той не каза нищо. Бе хубаво да има около себе си някой, който разбира.

Каол не каза нищо и когато тя се приближи към него през остатъка от пътя им.

Каол крачеше напред-назад в стаята си. Времето му за тренировки със Селена бе минало — този следобед тя бе с останалите шампиони. Той се бе върнал в стаята си, за да прочете доклада за пътешествието на краля. През последните десет минути го бе изчел три пъти.

Смачка хартията в ръката си. Защо кралят бе дошъл сам? И по-важно, как всички около него бяха загинали? Не бе ясно и къде е бил. Бе споменал Планините на Белия зъб, но... защо другите бяха мъртви?

Кралят бе намекнал за проблем с бунтовниците, които бяха отровили хранителните им запаси, но детайлите бяха толкова мъгляви, че ставаше ясно, че истината е другаде. Може би не я бе обяснил напълно, за да не разстрои поданиците си. Каол обаче бе капитан на стражата му. Ако кралят му нямаше доверие...

Часовникът удари и раменете на Каол увиснаха. Бедната Селена. Знаеше ли, че в присъствието на краля прилича на изплашена животинка? Едвам се бе сдържал да не я помилва по гърба. Освен това ефектът от присъствието на владетеля бе дълготраен — тя бе останала скована и по време на обяда.

Иначе формата ѝ бе невероятна. Бе станала толкова бърза, че едвам я удържаше. Можеше с лекота да прекоси стена, което му бе доказала, като се бе изкатерила с голи ръце до балкона си. Това го изнервяше, особено предвид факта, че е само на осемнайсет. Запита се дали е била в такава форма преди Ендовиер. Тя никога не се колебаеше по време на битките им, но сякаш потъваше в себе си, в място, което бе хладно и далечно, но и изпълнено с пламък и гняв. Можеше да убие всеки от останалите за секунди. Включително и Каин.

Но можеха ли да я пуснат отново из Ерилея, ако станеше шампион? Бе привързан към нея, но не знаеше дали ще спи спокойно със знанието, че са пуснали на свобода най-опасния асасин. Ако спечелеше обаче, щеше да остане тук още четири години.

Какво ли си бе помислил кралят, когато ги бе видял да се смеят заедно? Едва ли това бе причината да не му каже какво е станало с хората му. Не, кралят нямаше да се безпокои за такова нещо, особено ако Селена станеше негов шампион.

Каол потърка рамото си. Бе изглеждала толкова малка, когато видя краля.

А на него владетелят не му изглеждаше никак различен и беше точно толкова груб както винаги. Но това внезапно изчезване и фактът, че се бе върнал сам-самичък... кралят бе забъркал нещо и то започваше да кипи. А Селена някак го усещаше.

Капитанът на стражата се опря на стената и се загледа в тавана. Не можеше да се бърка в делата на краля. Точно сега работата му бе да разгадае убийствата на шампионите и да направи така, че Селена да спечели. Вече не ставаше дума само за гордостта на Дориан. Селена нямаше да оцелее още една година в Ендовиер.

Каол се усмихна леко. Бе забъркала достатъчно голяма каша за месеците, които бе изкарала в замъка. Можеше само да си представя какво щеше да се случи през следващите четири години.

Селена се бе задъхала, когато двамата с Нокс свалиха мечовете си, а Майсторът на оръжията се развика на петимата шампиони да пият вода. Днес бе последното изпитание преди дуела. Когато Каин отиде към каната с вода на масата до отсрещната стена, асасинът се отдалечи, без да го изпуска от поглед. Огледа ръста и мускулите му, които издаваха силата, открадната от убитите шампиони. Разгледа черния пръстен на ръката му — дали не бе свързан с ужасяващите му способности?

Дори не бе показал изненада, че я вижда жива, когато тя бе влязла в тренировъчната зала. Само се бе усмихнал надменно и бе взел меча си.

— Нещо притеснява ли те? — попита все още задъханият Нокс, когато застана до нея. Каин, Грейв и Рено говореха помежду си. — Беше малко нестабилна.

Как Каин се бе научил да призовава съществото — и каква бе онази чернота, от която то бе изскочило? Наистина ли всичко бе заради едното съревнование?

— Или — продължи Нокс — си мислиш за нещо друго?

Тя прогони Каин от мислите си.

— Какво?

— Компанията на престолонаследника на бала ти бе забавна — ухили се той.

— Гледай си работата — сопна се тя.

— Не исках да любопитствам — вдигна ръце Нокс. Тя отиде до каната и не му отвърна нищо. Наля си чаша, без да му предлага. Той се облегна, когато тя остави каната. — Имаш нови белези на ръката.

Тя я прибра в джоба си, а очите й заблестяха.

— Казах да си гледаш работата — повтори тя и отстъпи назад. Нокс обаче я хвана за ръката.

— Каза ми и да остана в покоите си онази нощ. Тези белези приличат на следи от ухапване. Говореха, че Верин и Ксавие са били

убити от животно. — Сивите му очи се присвиха. — Знаеш нещо.

Тя погледна през рамо към Каин, който се шегуваше съвсем спокойно с Грейв, без изобщо да му личи, че е безумец, призоваващ демони.

— Останахме само петима. Четирима ще участват в дуелите, а изпитанието е утре. Каквото и да е станало с Верин и Ксавие, не е било инцидент. Не и предвид това, че смъртта им настъпваше два дни преди изпитанията. — Тя измъкна ръката си от хватката му. — *Внимавай* — просъска.

— Кажи ми какво знаеш.

Не можеше, иначе щеше да я помисли за луда.

— Ако си умен, ще се махнеш от замъка.

— Защо? — Той погледна към Каин. — Какво криеш?

Бруло допи водата си и отиде да си вземе меча. Нямаше много време, преди тренировката да почне отново.

— Казвам, че ако имах друг избор, нямаше да съм тук, а на другия край на Ерилея, без да поглеждам назад.

Нокс се почеса по врата.

— Не разбирам нищо от думите ти. Защо да нямаш избор? Знам, че не се разбираш с баща ти, но едва ли... — Убийственият ѝ поглед го накара да спре. — Всъщност ти не си крадла на бижута, а?

Тя поклати глава, а Нокс погледна към Каин.

— И Каин го знае. Затова винаги те провокира, за да се издадеш какво можеш.

Тя кимна. Какво значение имаше дали той знае, или не? Имаше си и по-сериозни тревоги. Като това да оцелее в дуелите. И да спре Каин.

— Коя си обаче? — попита Нокс и тя прехапа устни. — Каза, че баща ти е заминал за Ендовиер и това е вярно. Принцът отиде да те вземе оттам, което доказва историята... — Но още докато говореше, очите му се спряха на гърба ѝ. Тя веднага разбра извода му. — Само дето не си била в град Ендовиер, а в солните мини. Ето защо бе толкова слабичка първия път, когато те видях.

— Хайде, безделници! — плесна с ръце Бруло.

Нокс и Селена обаче останаха на масата. Очите му се бяха изцъклили.

— Била си робиня в Ендовиер? — Тя не можа да изговори потвърждението. Нокс бе достатъчно умен да си отговори сам. — Но ти си жена, какво си сторила, че да... — Погледът му се спря на Каол и стражите около него. — Чувал ли съм името ти, преди да бъдеш изпратена в Ендовиер?

— Да. Всички го чува, когато отидох — въздъхна тя и изчака той да си спомни имената на затворниците и да сглоби пъзела.

Нокс направи крачка назад.

— Ти си *момиче*?!

— Изненадващо, знам. Всички мислят, че съм по-възрастна.

— И вариантите за теб са или да станеш кралски шампион, или да се върнеш в Ендовиер? — прокара ръка през косата си Нокс.

— Затова не мога да си тръгна.

Бруло им извика да започнат тренировката.

— И затова ти казвам да се измъкнеш от замъка, докато можеш. — Извади ръката си от джоба и му показва белезите си. — Получих това от създание, които дори не мога да опиша, а и ти не би ми повярвал, ако го направя. Но останахме само петима, а изпитанието е утре. Това означава, че още една нощ сме подложени на риск.

— Нищо не разбирам — отвърна Нокс и отстъпи още една крачка назад.

— Не ти и трябва. Теб обаче не те връщат в мините при провал, а шампион няма да станеш, дори да стигнеш дуелите. Затова *бягай*!

— Искам ли да знам какво избива шампионите?

Селена потисна ужаса при спомена за зъбите и зловонието на ужасното същество.

— Не — отвърна тя и дори не успя да прикрие страха в гласа си. — Не ти трябва. Просто ми се довери. Не се опитвам да намаля броя на опонентите си с измама.

Каквото и да бе зърнал в изражението ѝ, накара раменете му да увиснат.

— А през цялото време си мислех, че си хубавелка от Белхейвън, която краде бижута, за да привлече вниманието на богатия си татко. Не съм и подозирал, че си кралицата на подземния свят. — Той се усмихна унило. — Но благодаря, че ме предупреди. Можеше да не кажеш нищо.

— Ти единствен ме прие на сериозно — каза тя и му се усмихна искрено. — Изненадана съм, че изобщо ми вярваш.

Бруло им изкрещя и те се върнаха в групата. Каол не я изпускаше от поглед. После със сигурност щеше да я разпита за разговора.

— Селена — каза Нокс и тя се стресна при звука на името си, — направи ми една услуга. — Той доближи уста до ухото ѝ. — Откъсни дебелата глава на Каин — прошепна и се ухили лукаво. Селена само се усмихна и кимна.

Нокс си тръгна рано през нощта, измъкна се от замъка, без да каже дума на никого.

* * *

Часовникът удари пет и Калтейн сподави подтика да потърка очи, докато опиумът проникваше във всяка пора на тялото ѝ. Светлината на залязващото слънце заля коридорите на замъка в червено, оранжево и златно и цветовете се смесиха. Перингтън бе помолил Калтейн да се присъедини към него за вечеря в Голямата зала. Обикновено тя не смееше да пуши преди официални обеда и вечери, но главоболието, което я измъчваше цял следобед, бе станало още по-силно.

Коридорът ѝ се стори безкраен. Тя не обърна внимание на вървящите около нея придворни и слуги, а се съсредоточи върху отминаващия ден. Някой я приближи, тъмно петно на фона на златната и оранжева светлина. От него сякаш се стичаха сенки и потичаха като разлято мастило по стените и прозорците.

Тя се опита да преглътне, но усети, че устата ѝ е пресъхнала, а езикът — натежал.

Всяка стъпка я доближаваше до него — правеше го по-голям и по-висок. Сърцето ѝ запулсира бясно. Изглежда, бе прекалила с опиума. Във въздуха се разнесе шепотът на криле и тя можеше да се закълне, че между премигванията си вижда *неща*, които кръжат около него и описват бързи свирепи кръгове. Те чакаха ли, чакаха...

— Милейди — каза Каин и кимна с глава, докато отминаваше.

Калтейн не отвърна нищо. Стисна потни длани и продължи към Голямата зала. Отне известно време плясъкът на крилете да заглъхне,

но щом стигна масата на херцога, тя бе напълно забравила за случката.

* * *

След вечеря Селена седна на шахматната дъска срещу Дориан. Целувката, последвала бала преди два дни, не бе толкова лоша. Даже, ако трябваше да бъде честна, ѝ се бе сторила хубава. Разбира се, той се бе върнал и засега не бе питал нищо нито за белезите по ръката ѝ, нито за целувката. А и тя никога не би му разказала за ридерака, дори и след милион години. Може и да изпитваше нещо към принца, но ако той кажеше на баща си за силата на Знаците и Портите...

Кръвта ѝ се смрази само при мисълта за това.

Докато гледаше осветеното му от свещите лице обаче, не намираще никаква прилика между него и баща му. Виждаше само, че е мил, умен... може би малко надменен, но... Селена почеса ушите на Лапичка с пръстите на краката си. Бе очаквала от него да я забрави и да си намери нова обожателка, след като вече я бе целунал.

А дали изобщо бе искал да я целува?

Той размърда Върховната си жрица и Селена се изсмя.

— Наистина ли играеш така? — попита. На лицето му се изписа объркване, тя взе пешката си, придвижи я по диагонал и му взе фигурката.

— Проклятие! — извика той и Селена се разсмя.

— Ето — подаде му тя фигурката, — вземи я и направи нов ход.

— Не. Приемам мъжки загубите си.

Двамата се засмяха, но в стаята скоро настъпи тишина. На устните ѝ все още играеше усмивка, а той се протегна към ръката ѝ. Тя искаше да се отдръпне, но не можеше да се насили да го направи. Той задържа ръката ѝ над игралната дъска и сръчно долепи дланите им една до друга, преплитайки пръсти с нейните. Ръката му бе загрубяла, но здрава.

Облегнаха преплетени ръце на масата.

— На човек му трябва и двете ръце, за да играе шах — каза тя и се запита дали е възможно сърцето ѝ да избухне. Лапичка изсумтя и се отдалечи, вероятно към любимото си скривалище под леглото.

— И една стига — каза той и придвижи пионка. — Виждаш ли?

Тя прехапа устни, но не отдръпна ръката си от неговата.

— Ще ме целунеш отново ли?

— Бих искал.

Тя не успя да помръдне, когато той се приведе до нея, приближи се все повече. Масата под него изскърца. Устните му бяха на косъм от нейните.

— Попаднах на баща ти в коридора днес — успя да каже тя.

Дориан бавно седна обратно на стола си.

— И?

— Мина добре — излъга тя.

Той присви очи и повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Не каза това, за да избегнеш неизбежното, нали?

— Не — отвърна тя, колкото да продължи да говори, да го задържи възможно по-дълго до себе си, за да не остава сама с мисълта за надвисналата заплаха от Каин. Каква по-добра компания за нощта от сина на краля? Каин нямаше да дръзне да нарани него.

Но всичко това... всичко, което се бе случило с ридерака, означаваше, че книгите, които бе чела, казват истината. Ами ако Каин можеше да призове каквото си поиска? Мъртвите например? С изчезването на магията мнозина бяха изгубили богатствата си. Дори кралят можеше да се заинтригува от подобен тип сила.

— Трепериш — каза Дориан. И това бе истина. Трепереше като последната глупачка. — Добре ли си? — Той стана от мястото си, заобиколи масата и седна до нея.

Не можеше да му каже. Не, той не биваше да узнава. Както не биваше да узнава и че преди вечеря бе проверила под леглото си и бе намерила там пресни Знаци, които трябваше да измие. Каин знаеше, че тя е разкрила как той елиминира съперниците си. Може би щеше да я нападне още тази нощ — нямаше идея. Но със сигурност нямаше да заспи — освен ако Каин не я понижише с меч си.

— Добре съм — каза тя, но гласът ѝ прозвуча като шепот. Ако Дориан продължеше да я разпитва, щеше да бъде принудена да му каже.

— Сигурна ли си, че се чувстваш... — започна той, но тя се приведе напред и го целуна.

Едва не го събори. Той обаче хвана облегалката на стола и запази равновесие, а другата му ръка я прегърна през кръста. Тя остави

допирът и вкусът му да залееят съзнанието ѝ като вода. Целуна го с надеждата да си вземе от дъха му. Зарови пръсти в косата му, а той започна да я целува страстно. Селена остави света да избледнее.

* * *

Часовникът удари три през нощта. Селена седеше на леглото си, сгънала колене. След часове целувки, разговори и още целувки, този път в леглото ѝ, Дориан си бе тръгнал преди броени минути. Бе се изкушила да го помоли да остане — но мисълта, че той може да е тук, когато Каин и ридеракът се появят, че може да бъде наранен, я накара да го остави да си тръгне.

Бе прекалено уморена да чете, но твърде будна, за да заспи, затова просто гледаше припукващия огън. Всяко проскърцване или стъпка я караха да подскача. Тя бе успяла да открадне още няколко игли от шивашката кошница на Филипа, докато слугинята не гледаше. Но един саморъчно изработен нож, една факла и една тежка книга нямаше да я защитят от това, което Каин можеше да призове.

„Не трябваше да оставям Дамарис в гробницата.“

Не можеше да се върне там долу, не и докато Каин бе жив. Тя прегърна коленете си и потръпна при спомена за абсолютната чернота, от която се бе появило съществуването.

Каин явно бе научил Знаците в Планините на Белия зъб — прокълнатата граница между Адарлан и Западната пустош. Мълвата нашепваше, че злото все още дебне в руините на Вещерското кралство — и че старици с железни зъби бродят из самотните планински проходи.

Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха, тя сграбчи една дебела завивка и се уви в нея. Оцелееше ли до дуелите, щеше да надвие Каин и всичко да приключи.

Щеше да се наспи — освен ако Елена не ѝ намереше нова задача.

Селена опря буза в коляното си и се заслуша в тиктакането на часовника в нощта.

* * *

Копитата удряха по замръзналата земя все по-бързо и по-бързо, а ездачът безмилостно шибаше коня си. Земята бе покрита със сняг и кал, а от небето се сипеха снежинки.

Селена бягаше — по-бързо, отколкото младите ѝ крака бяха способни. Всичко я болеше. Дърветата скубеха косите ѝ и разкъсваха дрехите ѝ, камъните раздираха петите ѝ. Тя се олюляваше между дърветата и дишаше толкова тежко, че дори не можеше да извика за помощ. Трябваше да стигне моста. То нямаше да може да го прекоси.

Зад нея се чу свистенето на меч, излизащ от ножницата си.

Тя падна и се удари в камъните и калта. Звукът на приближаващия демон изпълни въздуха, докато тя се мъчеше да се изправи. Лепкавата кал обаче я държеше в капан и нямаше начин за бягство.

Тя се протегна към храста, а от малките ѝ ръце потече кръв. Конят приближи и...

* * *

Селена се събуди и простена. Притисна с ръка сърцето си, което бясно биеше, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха. Беше просто лош сън.

Огънят бе догорял, а студената сива светлина на утрото проникваше през завесите. Просто кошмар. Явно по някое време бе задрямала. Стисна амулета си и прокара палец по камъка в центъра му.

„Страшно ми помогна срещу онова нещо, няма що.“

Тя се намръщи, зави с одеялото си Лапичка и погали главата на кученцето. Зората бе близо. Бе преживяла и тази нощ.

С въздишка Селена се облегна назад и притвори очи.

Няколко часа по-късно, когато новината за бягството на Нокс се разпространи, тя получи съобщение, че последното изпитание е отменено. Утре щеше да се дуелира с Грейв, Рено и Каин за победата.

Утре се решаваше свободата ѝ.

Гората около Дориан бе замръзнала и неподвижна, а снегът падаше на преспи от дърветата, когато той минаваше покрай тях. Очите му се стрелнаха към храстите. Имаше нужда днес да излезе на лов, дори и само за да го разхлади леденият въздух.

Всеки път, щом затвореше очи, виждаше лицето ѝ. Тя витаеше в мислите му и го караше да мечтае за велики подвизи в нейно име, за това да бъде мъж, който заслужава короната.

Не знаеше обаче какво чувства Селена. Бе го целувала жадно, но жените, които бе харесвал в миналото, винаги бяха били жадни. Те го изпиваха с поглед, а тя просто седеше и го наблюдаваше така, както котката гледа мишка.

Дориан се стегна, когато долови движение наблизо. Един елен стоеше на около десет метра от него и ядеше дървесна кора. Той спря коня си и изтегли стрела от колчана.

Но после свали лъка.

Утре бяха дуелите. Ако нещо ѝ се случеше... не, тя щеше да се справи. Беше силна, бърза и умна. А той беше отишъл твърде далеч — не биваше да я целува. Сега нямаше значение как вижда бъдещето си и с кого ще го прекара. Не можеше да си представи да е с друга. Да иска друга.

Заваля сняг. Дориан се загледа в сивото небе и продължи ездата си към притихналото игрище.

* * *

Селена застана пред вратите на балкона си и погледна надолу към Рифтхолд. Покривите все още бяха покрити със сняг, а светлините грееха от всеки дом. Щеше да ѝ изглежда красиво, ако не знаеше каква поквара цари в града и какво чудовище го управлява. Надяваше се Нокс вече да е много далеч. Бе казала на стражите си, че не иска

никакви посетители тази вечер, в това число и Дориан и Каол. Някой бе почукал, но тя не отговори и въпросният скоро си тръгна, без да опита отново.

Тя постави ръка на стъкления прозорец, наслаждавайки се на мраза. Часовникът удари дванайсет.

Утре — или вече бе днес? — тя щеше да се изправи срещу Каин. Двата никога не се бяха били на тренировка. Другите шампиони прекалено нетърпеливо се хвърляха срещу него. Той бе силен, но не така бърз като нея. За сметка на това бе издръжлив. Щеше да ѝ се наложи да избягва ударите му известно време. Само се молеше всичкото тичане с Каол да ѝ помогнеше да не капне от умора преди Каин. Ако загубеше...

„Не си го и помисляй.“

Подпря чело на стъклото. Щеше ли да бъде по-голяма чест да падне в дуела, отколкото да се върне в Ендовиер? Или щеше ли да бъде по-голяма чест да умре, отколкото да стане шампион на краля? Кого ли щеше да ѝ нареди да убие?

Като Асасин на Адарлан бе имала някои привилегии. Дори когато Аробин Хамел бе направлявал живота ѝ, тя винаги бе имала възможността да отказва задачи. Не посягаше на деца. И на никого от Терасен. Кралят обаче можеше да ѝ заповяда да убие всеки. Да не би Елена да очакваше да му откаже, след като станеше негов шампион?

Стомахът ѝ се надигна. Сега не можеше да мисли за това. Трябваше да се съсредоточи върху Каин, да измисли стратегия, с която да го умори.

Но колкото и да се мъчеше, единственото, за което си мислеше, бе полумъртвото от глад момиче, извлечено от Ендовиер в един есенен ден от сърдития капитан на стражата. Какво ли щеше да каже на принца, ако знаеше, че може да изгуби толкова много? Щеше ли да се разсмее, ако бе заподозряла, че други неща — други хора — ще ѝ станат толкова скъпи, колкото и свободата ѝ?

Селена преглътна буцата в гърлото си. Може би имаше и други причини да се бори утре. Може би няколкото месеца в замъка не ѝ бяха достатъчни. Може би... може би искаше да остане тук не само заради свободата си. Това бе нещо, на което полумъртвата робиня от Ендовиер никога не би повярвала.

Но бе вярно. Искеше да остане.

И това щеше да направи утрешния ден още по-труден.

Калтейн уви червения плащ около себе си и се наслади на топлината му. Защо бяха организирали дуелите навън? Щеше да замръзне преди проклетницата да пристигне! Завъртя стъкленницата в джоба си и се загледа към двата бокала на дървената маса. Десният бе предназначен за Сардотиен. Не биваше да ги объркава.

Погледна към Перингтън, който стоеше до краля. Той си нямаше идея какво щеше да стори Калтейн, когато разкарат Сардотиен и Дориан отново бъде свободен. Кръвта ѝ кипна.

Херцогът приближи и Калтейн задържа погледа си върху покритата веранда, където щеше да се проведе дуелът. Перингтън спря и образува стена между нея и останалите съветници, така че да не я виждат.

— Малко е хладно за дуел навън — каза той. Калтейн се усмихна и остави краищата на мантията ѝ да докоснат масата, докато той ѝ целуваше ръка. Придворната скри свободната си ръка в широкия ръкав и изсипа съдържанието на стъкленницата във виното. След това я прибра обратно в джоба си. Количеството бе съвсем малко, колкото да отслаби Сардотиен, да я замае и дезориентира.

На прага се появи един страж, а после още един. Между тях изникна фигура. Носеше мъжки дрехи, макар Калтейн да бе принудена да признае, че черно-златния ѝ жакет е доста стилин. Беше ѝ трудно да приеме тази жена като асасин, но когато я видя сега, всичките ѝ странности ѝ се сториха логични. Калтейн прокара пръст по бокала и се усмихна.

Шампионът на херцог Перингтън се появи иззад часовниковата кула и Калтейн повдигна вежди. Наистина ли смятаха, че Сардотиен може да победи такъв мъж, ако не е упоена?

Калтейн отстъпи от масата, а Перингтън седна до краля, когато другите двама шампиони пристигнаха. Лицата им бяха изопнати и жадни за кръв.

Застанала на широката веранда, опасваща обсидиановата часовникова кула, Селена се опита да не трепери. Не виждаше защо бяха решили дуелите да са навън, освен за да накарат шампионите да се чувстват още по-неудобно. Тя погледна с копнеж към стъклените прозорци, които опасваха стената на замъка, а после и към мразовитата градина. Ръцете ѝ вече бяха изтръпнали. Тя ги прибра в подплатените с кожа джобове и приближи Каол, който стоеше върху огромно дърво, нарисувано на плочите.

— Ужасно студено е — каза тя. Яката и ръкавите на черния ѝ жакет бяха покрити със заешка кожа, но тя не беше достатъчна. — Защо не ми каза, че ще се бием навън?

Каол поклати глава, докато гледаше към Каин и Рено. Наемникът от Залива на Черепа също изглеждаше много нещастен.

— Не знаехме. Кралят го реши преди малко — отвърна Каол. — Поне ще свърши бързо.

Той се усмихна леко, но Селена не му отвърна със същото.

Небето бе ясно синьо и тя стисна зъби, когато вятърът задуха яростно в нея. Тринайсетте места около масата се запълваха, а в центъра седнаха кралят и Перингтън. Калтейн бе застанала зад Перингтън и носеше красиво червено наметало с бяла козина по краищата.

Очите им се срещнаха и Селена се учуди на това, че жената ѝ се усмихна. Калтейн погледна настрани, към кулата, и Селена проследи погледа ѝ.

И разбра.

Каин се бе облегал на часовниковата кула. Туниката едва прикриваше огромните му мускули. С цялата тази открадната сила... колко ли по-могъщ щеше да бъде, ако ридеракът бе разкъсал и нея? Още по-лошо бе, че носеше официалната червено-златна униформа на кралски страж. Уивърнът бе разперил криле на гърдите му. Мечът на кръста му бе красив и несъмнено подарък от Перингтън. Дали херцогът знаеше каква сила владее шампиона му?

Дори и Селена да се опиташе да го разкрие, никой нямаше да ѝ повярва.

Догади й се, но Каол я хвана за лакътя и я отведе до далечния край на верандата. Тя видя как двама старци я гледат напрегнато от масата. Кимна им.

„Лордовете Уризен и Гарнел. Изглежда сте получили това, което желаехте толкова силно, че да убивате за него. И някой ви е казал коя съм всъщност.“

Бяха минали две години, откакто я бяха наели поотделно, за да убие един и същи човек. Не им бе казала, разбира се, и бе прибрала парите и на двамата. Намигна на лорд Гарнел, той пребледня, събори бокала си с горещ шоколад и съсипа листата пред себе си.

Бе опазила тайните им, разбира се, иначе щеше да навреди на репутацията си. Но ако свободата й станеше предмет на гласуване... Тя се усмихна на лорд Уризен, който отклони поглед. След това видя друг човек, който я наблюдаваше.

Кралят. Вътре в себе си тя изпищя, но сведе глава.

— Готова ли си? — попита Каол и Селена си спомни, че той е до нея.

— Да — отвърна тя, макар да не го мислеше. Вятърът разроши косите й с ледените си пръсти. Дориан се появи на масата, както винаги красив като бог, и я дари с мрачна усмивка. Прибра ръце в джобовете си и се обърна към баща си.

И последният от кралските съветници седна на масата. Селена наклони глава, когато видя Нехемия да се появява в края на големия бял кръг. Принцесата срещна погледа й и й кимна окуражително. Бе облечена великолепно — с тесни панталони, многопластова туника с железни листенца и високи до коляното ботуши. Носеше дървения си жезъл, който стигаше чак до главата й.

В нейна чест, осъзна Селена, и очите й се насълзиха. Признание от един воин към друг.

Кралят се изправи и всички замлъкнаха. Стомахът й стана на камък. Почувства се непохватна и дебела, а в същото време слаба и беззащитна като новородено.

Каол я мушна с лакът и й даде знак да застане до масата. Тя се съсредоточи върху краката си и отказа да погледне краля в очите, докато го приближаваше. За щастие, от двете й страни бяха Рено и Грейв. Ако Каин бе застанал до нея, имаше опасност да му счупи врата

още сега, за да приключи по-бързо с всичко това. Толкова много хора я наблюдаваха...

Стоеше на не повече от три метра от краля на Адарлан. Свободата и смъртта ѝ бяха тук, на тази маса. Миналото и бъдещето ѝ седяха на стъкления трон.

Премести поглед към Нехемия, чиито пламенни и благородни очи стоплиха душата ѝ и успокоиха треперенето на ръцете ѝ.

Кралят на Адарлан заговори. Тя знаеше, че ако го погледне, ще изгуби куража, който Нехемия ѝ бе вдъхнала, затова се взря не в него, а в трона. Запита се дали присъствието на Калтейн означава, че херцог Перингтън е разкрил самоличността ѝ.

— Отървах ви от мизерния ви животец, за да докажете, че сте достойни за свещени воители на Короната. Ще се изправите един срещу друг в дуел. Може да спечелите, само ако приклещите основния си противник така, че смъртта му да е сигурна. И *нищо повече!* — Той погледна към нея при тези си думи. — Каин и шампионът на съветник Гарнел ще се бият първи. След това шампионът на сина ми ще се изправи срещу шампиона на съветник Мълисън.

Разбира се, че кралят знаеше името на Каин. Все едно вече бе обявил звяра за свой шампион.

— Победителите ще се срещнат във финален дуел, а който спечели, става кралски шампион. Ясен ли съм?

Те кимнаха. За миг видя краля кристално ясно. Той бе човек, просто един човек с прекалено много власт. И в този момент не се страхуваше от него. „Няма да се страхувам“ — закле се тя и уви добре познатите думи около сърцето си.

— Тогава нека дуелите започнат — нареди кралят.

Селена прие това като знак, че трябва да напусне кръга, затова отиде до Каол.

Каин и Рено се поклониха първо на краля, а после един на друг, след което изтеглиха мечовете си. Тя огледа тялото на Рено, докато той заемаше позиция. Бе го виждала да се бие с Каин и преди. Никога не печелеше, но успяваше да удържи по-дълго, отколкото тя считаше за възможно. Може би щеше да спечели.

Тогава обаче Каин вдигна меча си. Селена видя, че той има по-доброто оръжие. А и бе по-висок от Рено.

— Започвайте — каза кралят. Блесна метал. Двамата кръстосаха оръжия и се отдръпнаха един от друг. Рено отказа да отстъпи и отново нападна, като нанесе няколко силни удара върху острието на Каин. Тя си наложи да отпусне рамене, да издиша студения въздух.

— Смяташ ли, че е просто лош късмет — прошепна на Каол, — че излизам втора?

Той не изпусна от очи дуела.

— Мисля, че ще ти дадат възможност за почивка. — След което кимна с брадичка към дуелиращите се мъже. — Понякога Каин забравя да пази дясната си страна. Виж! — Селена видя, когато Каин замахна и наистина разкри дясната си страна. — Рено дори не забелязва.

Каин изръмжа и отблъсна острието на Рено, като принуди наемника да отстъпи назад.

— Изтърва шанса си — поклати глава Каол.

Вятърът засвистя около тях.

— Остани хладнокръвна — каза Каол, като продължаваше да гледа битката.

Рено заотстъпва. Всеки удар на меча на Каин го караше да приближава крайчеца на кръга все повече и повече. Една стъпка извън него и щеше да бъде дисквалифициран.

— Ще се опита да те провокира. Не се ядосвай. Съсредоточи се върху острието му и върху незащитената му дясна страна.

— Знам — каза тя и отново се загледа в дуела, за да види как Рено залита назад с крясък. От носа му потече кръв. Той падна тежко на земята, а Каин, чийто юмрук бе оцветен от кръвта му, само се усмихна и насочи острието си към сърцето на Рено. Окървавеното лице на наемника пребледня и той изскърца със зъби, втрепен в човека, който го бе победил.

Тя погледна към часовниковата кула. Не бе издържал и три минути.

Някои от благородниците изръкопляскаха вежливо и Селена видя, че лицето на лорд Гарнел пламти от ярост. Тя можеше само да гадае колко пари е загубил.

— Добра битка — рече кралят. Каин се поклони и не помогна на Рено да се изправи, преди да отиде в другия край на верандата. Рено стана с повече достойнство, отколкото Селена бе очаквала, и се

поклони на владетеля, мърморейки благодарности. След това се отдалечи, стиснал носа си. Какво ли бе загубил и къде ли щеше да отиде сега?

В другия край на кръга Грейв се усмихна и постави ръка на меча си. Тя прикри гримасата си, когато видя зъбите му. Разбира се, че трябваше да се бори с изрода. Рено поне изглеждаше прилично.

— Ще започнем всеки момент — каза кралят, — подгответе оръжията си!

С тези думи той се обърна към Перингтън и го заговори, но толкова тихо, че никой не можеше да го чуе при този вятър.

Селена се обърна към Каол. Вместо да ѝ даде обикновения меч от тренировките, той изтегли собственото си оръжие. Дръжката, оформена като орел, заблестя на обедното слънце.

— Ето — каза той.

Тя премигна при вида на острието и бавно вдигна очи към Каол. Видя северните хълмове в очите му. Усети верността към родината му, а не толкова към мъжа, седнал в центъра на масата. Вътре в себе си Селена осъзна, че ги свързва златна верига.

— Вземи го — каза той.

Сърцето ѝ заби като барабан в ушите. Тя понечи да вземе меча, но тогава някой докосна лакътя ѝ.

— Ако разрешите — рече Нехемия на ейлвийски, — бих предпочела да ти предложи това.

Тя вдигна красивия си и обкован в желязо жезъл. Селена погледна меча на Каол и оръжието на приятелката си. Мечът бе по-разумният избор, а това, че Каол го предлагаше, я разчувства по неочакван начин... Но жезълът...

Нехемия се приведе и прошепна в ухото ѝ:

— Нека ги сразиш с ейлвийско оръжие. — Гласът ѝ потрепери. — Нека дървото от горите на Ейлве срази стоманата на Адарлан. Нека кралският шампион бъде някой, който познава страданията на невинните.

Нима Елена не бе казала същото преди всичките тези месеци? Селена преглътна, а Каол сведе оръжието си и отстъпи назад. Нехемия остана загледала в нея.

Знаеше какво иска принцесата. Като кралски шампион Селена можеше да намери начин да спаси безброй животи.

И да подрони авторитета на краля.

А това, осъзна Селена, може би бе желанието и на древната предшественица на владетеля, на самата Елена.

Полазиха я тръпки, когато си го помисли, тъй като не вярваше, че някога ще има смелостта да се изправи срещу краля. Не можеше да забрави трите белега на гърба си, нито пък робите в Ендовиер или петстотинте избити ейлвийци.

Селена взе жезъла от Нехемия. Принцесата се усмихна свирепо.

Каол изненадващо не възрази. Само прибра меча си и се поклони на Нехемия, тя потупа Селена по рамото и си тръгна.

Селена размаха пробно жезъла около себе си. Добре балансиран, здрав, силен. Железният връх можеше да повали човек в безсъзнание.

Чувстваше останалото масло от ръцете на Нехемия, можеше да усети уханието на лотосовия парфюм на приятелката си в гравираното дърво. Да, жезълът щеше да й свърши работа. Бе победила Верин с голи ръце, можеше да надвие Грейв и Каин с него.

Тя погледна към краля, който все още говореше с Перингтън и видя, че Дориан я наблюдава. Сапфирените му очи отразяваха ясното небе, макар да потъмняха леко, когато погледна към Нехемия. Дориан бе всякакъв, но не и глупав, дали не бе осъзнал какъв символ е дарът на Нехемия? Асасинът бързо сведе поглед.

После щеше да се тревожи за това. В другия край на кръга Грейв започна да пристъпва напред-назад, нетърпелив кралят да погледне отново към дуела и да даде знак за начало.

Тя въздъхна. Ето че накрая бе стигнала до тук. Хвана жезъла в лявата си ръка и пое от силата на дървото, от силата на приятелката си. Много неща можеха да се случат за броени минути. Всичко можеше да се промени.

Тя погледна към Каол. Вятърът развя няколко кичура от плитката й и тя ги прибра зад ушите си.

— Независимо какво ще стане — каза тихо тя, — искам да ти благодаря.

— За какво? — наклони глава настрани Каол.

Очите й започнаха да парят, но тя го отдаде на силния вятър и отпъди сълзите.

— За това, че даде смисъл на свободата ми.

Той не отвърна нищо, просто хвана пръстите на дясната ѝ ръка и ги подържа в своята, като погали с палец пръстена ѝ.

— Нека вторият дуел започне — гръмна гласът на краля. Той махна към верандата.

Каол стисна ръката ѝ. Кожата му бе топла на фона на мразовития въздух.

— Съсипи го — окуражи я той.

Грейв пристъпи в кръга и изтегли меча си. Селена отдръпна ръката си от Каол и го последва с изпънати рамене. Бързо се поклони на краля, а после и на съперника си.

Срещна погледа на Грейв и се усмихна, след което приклепна и хвана жезъла с две ръце.

„Нямаш представа в какво се забъркваш, дребосъко.“

Грейв я нападна точно според очакванията ѝ — като замахна към центъра на жезъла с надеждата да го счупи.

Селена обаче се извъртя. Той уцели въздуха, а тя го удари в гърба. Мъжът се олюля, но остана на крака, завъртя се на пети и отново нападна.

Този път тя пое удара му, но наклони жезъла така, че да го направи с долната му половина. Дървото блокира острието и Селена скочи към Грейв, като използва силата на собствения му удар, за да го халоса с горната част на жезъла право в лицето. Той се олюля, но юмрукът ѝ вече го очакваше. Щом го заби в носа му, се наслади на болката и на звука от счупените кости. Отскочи назад, преди той да има шанса да ѝ отвърне. Кръв шурна от носа му.

— Кучка! — изсъска той и отново замахна.

Тя посрещна острието му, хванала жезъла с две ръце, и блокира меча.

Блъсна го и се завъртя, след което го удари по главата с върха на жезъла. Грейв отново залитна, но не падна. Избърса окървавения си нос и очите му заблестяха. Сипаничавото му лице се изопна и той нападна, като замахна право към сърцето ѝ.

Но прекалено бързо и прекалено необуздано, за да спре.

Селена прилекна и замахна към краката му, докато острието минаваше над главата ѝ. Той дори не успя да извика, докато падаше, нито пък съумя да вдигне оръжието си, когато тя стъпи на гърдите му и опря железния връх на жезъла в гърлото му.

— Казвам се Селена Сардотиен — прошепна тя, — но все едно дали името ми е Селена, Лилиан или „кучка“, защото мога да те победя, както и да ме наричаш.

Тя му се усмихна, докато се изправяше. Той остана втренчен в нея, а счупеният му нос бе увиснал на една страна. Селена извади носната кърпичка от джоба си и я хвърли на гърдите му.

— Задръж я — каза тя, преди да се отдалечи.

Бе пресрещната от Каол веднага след като прекрачи тебеширената линия на кръга.

— Колко време ми отне? — Видя, че Нехемия се е ухилила и вдигна жезъла, за да я поздрави.

— Две минути.

Тя се усмихна на капитана. Дори не се бе задъхала.

— По-бързо от Каин.

— И определено по-драматично — отвърна Каол. — Нужна ли бе наистина кърпичката?

Тя прехапа устни и понечи да отговори, но кралят се изправи. Тълпата притихна.

— Вино за победителите — рече той и Каин зае мястото си пред масата на владетеля. Селена остана при Каол.

Кралят махна на Калтейн, която послушно вдигна сребърния поднос с двата бокала.

Тя поднесе единия на Каин, след това отиде до Селена, даде ѝ другия и спря пред масата на краля.

— Слава на Великата богиня — рече Калтейн мелодраматично и на Селена ѝ се прииска да я удари. — Нека това бъде дарът ви към Великата майка, която е родила всинца ни. Пийте и нека Нейната сила ви благослови и възвърне силите ви.

Кой бе измислил тази *нелепа* реч? Калтейн им се поклони и Селена вдигна бокала към устните си. Кралят ѝ се усмихна и тя се опита да не потръпва. Когато изпи виното, Калтейн пое бокала, направи реверанс на Каин, преди да вземе и неговия, и се отдалечи.

„Победи. Победи. Победи го бързо!“

— Готови — нареди кралят. — Започвате, когато ви дам знак!

Селена погледна към Каол. Нямаше ли да ѝ дадат малко почивка? Дори Дориан повдигна вежди към баща си, но кралят отказа да му обърне внимание.

Каин изтегли меча си и се ухили, като приклепна в центъра на кръга.

Щеше да го залее с обиди, ако Каол не бе докоснал рамото ѝ. Лешниковите му очи бяха пълни с емоция, която тя не разбираше. В лицето му имаше сила, която намираше за изключително красива.

— Недей да губиш — прошепна ѝ той толкова тихо, че само тя можеше да го чуе. — Не желая да те ескортирам по целия път обратно

към Ендовиер.

Светът потъна в мъгла, щом тя пристъпи напред, вдигнала глава, без да обръща внимание на яростния поглед на краля.

Каин приближи и широкият му меч заблестя. Селена си пое дълбоко въздух и влезе в кръга.

Завоевателят на Ерилея вдигна ръце.

— Начало! — изрева той и Селена тръсна глава, за да я прочисти от замайването. Каин започна да я обикаля. Догади ѝ се, а мускулите ѝ се стегнаха. По някаква причина продължаваше да бъде замаяна. Стисна зъби и премигна. Трябваше да използва силата му срещу него.

Но Каин нападна по-бързо от очакваното. Тя отклони меча му с широката страна на жезъла, и отскочи назад, когато чу, че дървото изскърцва.

Бе ударил толкова бързо, че я бе принудил да поеме острието. То потъна навътре в дървото и ръцете я заболяха от удара. Преди да успее да се възстанови, Каин извади меча от оръжието ѝ и нападна отново. Тя успя само да отбие атаката с върха на жезъла. Чувстваше кръвта си гъста и бавна. Зави ѝ се свят. Да не се бе разболяла? Гаденето не минаваше.

Селена изпъшка от усилие. Ако наистина бе болна, трябваше да приключи с това колкото се може по-бързо. Не да показва колко е велика, особено ако написаното в онази книга бе истина и Каин бе изсмукал силите на шампионите.

Тя скочи пъргаво към него, решена да нападне. Той обаче отби удара ѝ с едно движение на острието. Стовари меча върху жезъла и във въздуха се разхвърчаха трески.

Ударите на сърцето ѝ проехтяха в ушите ѝ, а звукът от удара на стоманата в дървото стана почти непоносим. Защо светът забавяше ход?

Тя продължи да напада — все по-бързо и по-бързо, по-силно и по-силно. Каин просто се изсмя. Селена едва не изпищя от яд. Всеки път, щом се опитваше да го спъне или го приближеше твърде много, или ѝ призляваше, или той отстъпваше назад, все едно бе разгадал ходовете ѝ предварително. Имаше ужасното чувство, че той си играе с нея, че тя е обект на някаква злонамерена шега, която не разбира.

Селена завъртя жезъла във въздуха. Надяваше се да удари незащитения му врат.

Той обаче отби атаката. Тя се завъртя и се опита да го блъсне в стомаха, но той отново я блокира.

— Да не ти е лошо? — ухили се той и белите му зъби блеснаха. — Може би не трябваше да се прикриваш...

ПРАС!

Тя се ухили, когато успя да го удари с жезъла си. Каин се преве на две и кракът ѝ го подсече, запращайки го на земята. Вдигна жезъла си, но в същия момент я заля вълна от гадене. Мускулите ѝ се отпуснаха.

Нямаше сили!

Каин отблъсна удара ѝ, все едно е нищо, а тя отстъпи назад, докато той се изправяше. И тогава чу смеха — мек, женски и подъл. Калтейн. Селена се спъна, но остана права и рискува да погледне към момичето и бокалите на масата.

И тогава разбра, че в чашата е имало не просто вино, а кърваво проклятие, ужасната отрова, която бе пропуснала на изпитанието. В най-добрия случай тя предизвикваше халюцинации и дезориентация.

В най-лошия...

За малко да изпусне жезъла. Каин я връхлетя и тя нямаше друг избор, освен да блокира ударите му. Едвам вдигаше жезъла си. Колко ли отрова ѝ бяха сипали? Дървото се напука и започна да скърца. Ако бе смъртоносна доза, вече да е мъртва. Бяха ѝ дали толкова, колкото да я замаят, но не да е умъртвят. Не можеше да се съсредоточи, обляха я студени и горещи вълни. Каин бе огромен като планина, а ударите му... в сравнение с тях Каол бе дете.

— Умори ли се вече? — попита Каин. — Язык за цялото джафкане.

Той знаеше. Знаеше, че са я упоили. Тя изръмжа и замахна. Той отстъпи настрана и очите ѝ се ококориха, когато удари въздуха, докато...

Той заби юмрук в гръбнака ѝ и тя само видя плочките, преди да разбие лицето си в тях.

— Жалка работа — каза той и сянката му надвисна над нея. Тя започна да пълзи, за да се отдалечи от него. Чувстваше кръв в устата си. Това не можеше да се случва. Не можеше да я предават така. — На мястото на Грейв щях да съм обиден, че съм победен от теб.

Тя се задъха и коленете я заболяха, докато се изправяше, за да го нападне. Той обаче бе прекалено бърз — хвана я за яката на ризата и я хвърли назад.

Успя да запази равновесие и спря на около метър от него.

Каин започна да я обикаля, като размахваше небрежно меча. Очите му бяха черни като портала към онзи отвъден свят. Отлагаше неизбежното като хищник, който си играе с плячката, преди да я изяде. Искаше да се наслади на всеки миг.

Тя трябваше да приключи с това, преди да започнат халюцинациите. Знаеше, че ще са ярки — пророците някога използваша кървавото проклятие, за да видях духовете от отвъдното. Селена замахна и дървото се удари в стомана.

Жезълът се счупи.

Обкованият връх полетя към другия край на верандата и остави Селена с безполезно парче дърво. Черните очи на Каин се срещнаха с нейните, преди другата му ръка да я блъсне в рамото.

Тя чу как костта изпуква, още преди да усети болката, изпищя и падна на колене. Бе ѝ извадил рамото. Кракът му я блъсна и тя се срина назад с такава сила, че рамото отново се намести с отвратително хрущане. Агонията я заслепи и ѝ причерня. Всичко се случваше толкова бавно...

Каин я сграбчи за яката и я изправи на крака. Тя се опита да се измъкне от хватката му и земята отново започна да се приближава. Падна.

Вдигна с лява ръка горната част на жезъла. Каин я приближи, ухилен и задъхан.

* * *

Дориан стисна зъби. Нещо не беше наред. Разбра го още щом дуелът започна, и започна да се поти, когато тя имаше възможност за победен удар и го изтърва. Сега обаче...

Не можеше да гледа как Каин рита рамото ѝ. Когато звярът я блъсна и тя падна на земята, почувства, че ще повърне. Тя не спираше да търка очи, а по челото ѝ бе избила студена пот. Какво не бе наред?

Трябваше да спре дуела и да го отложи за утре. Нека започнеше на чисто, с меч. Каол изсъска и Дориан едва не се разплака, когато Селена понечи да се изправи, но се срина. Каин се гавреше с нея, опитваше се да я пречупи не само телом, но и духом. Трябваше да го спре.

Каин замахна с меча си към Селена, която отстъпи, но не достатъчно. Тя извика, когато острието мина през бедрото ѝ и разкъса плътта. Кръвта напои панталоните ѝ.

И въпреки това тя се изправи отново. Лицето ѝ бе гневно и непримиримо.

Дориан трябваше да ѝ помогне. Ала ако се намесеше, щяха да обявят служебна победа за Каин. Затова принцът не можа да направи нищо, когато юмрукът на Каин я блъсна в челюстта.

Коленете ѝ поддадоха и тя падна.

* * *

Нещо в Каол се пречупи, когато Селена вдигна окървавеното си лице към Каин.

— Да ти кажа, очаквах много повече — рече той, а Селена сви колене до тялото си. Все още стискаше безполезното парче дърво. Дишаше през зъби, а от устните ѝ капеше кръв. Каин се загледа в лицето ѝ, все едно можеше да прочете мислите ѝ, да чуе нещо, което Каол не можеше. — Какво ли би казал татко ти?

В погледа на Селена проблесна нещо средно между страх и объркване.

— Млъкни — изпъшка тя и гласът ѝ потрепери от болка.

Каин обаче продължи да се взира в нея и се ухили още по-широко.

— Всичко е там — каза той, — точно под стената, която построи, за да го скриеш. Мога да го видя ясно като бял ден.

За какво говореше? Каин вдигна меча си и прокара пръст по кръвта по острието. По нейната кръв. Каол потръпна от ярост и погнуса.

А Каин се изсмя.

— Как се почувства, когато се събуди между родителите си, цялата омацана в кръвта им, а?

— Млъкни! — повтори тя, а свободната ѝ ръка задраци по земята. Лицето ѝ бе изкривено от гняв и печал. Каин бе засегнал стара, но болезнена рана.

— Майчето ти беше голяма сладурана, нали? — попита той.

— ЗАМЪЛЧИ! — Селена се опита да стане, но раненият крак я предаде. Бореше се за въздух. Как бе възможно Каин да знае тези неща за миналото ѝ? Сърцето на Каол запулсира бясно, но той не можеше да ѝ помогне с нищо.

Тя изкрещя, докато се изправяше на крака, и викът ѝ отекна с ледения вятър. Гневът претопи болката ѝ и тя замахна към острието с останките от жезъла.

— Добре — изръмжа Каин и притисна жезъла ѝ толкова силно, че мечът потъна в дървото, — но не достатъчно.

А след това я блъсна. Когато тя залитна, я изрита в ребрата, и тя направо полетя назад.

Каол никога не бе виждал толкова мощен удар. Селена падна на земята и се затъркаля по нея, докато не се заби в часовниковата кула. Главата ѝ се удари в черния камък, а той трябваше да сподави вика си, принуден да гледа безпомощно как Каин я разкъсва. Какво се бе объркало толкова жестоко?

Тя се разтрепери, докато за пореден път се изправяше на крака. Подпираше се на остатъка от жезъла на Нехемия, все едно бе скала в бурното море.

* * *

Селена усети вкуса на собствената си кръв, когато Каин я хвана и започна да я влачи по земята. Не се опита да се бори с него. Можеше във всеки един момент да насочи острието към сърцето ѝ. Това не бе дуел, а екзекуция, и никой нямаше да направи нищо, за да го спре.

Бяха я упоили. Това не беше честно. Слънцето премигна и тя се замая в хватката на Каин, въпреки агонията, обхванала цялото ѝ тяло.

Около нея шептяха и се смееха злокобни гласове. Зовяха я... но я наричаха с друго име, опасно име...

Тя погледна към небето и видя брадичката на Каин преди той да я изправи на крака и да блъсне лицето ѝ в замръзналия гладък камък. Тя потъна в позната тъмнина. Черепът ѝ изкърна от удара, но викът ѝ секна, когато отвори очи в мрака и видя какво се е появило. Нещо мъртво стоеше пред нея.

Мъж с изгнила плът, която се ронеше. Очите му блестяха в червено и той я посочи сковано, с движение като на марионетка. Зъбите му бяха дълги и остри като изпочупени кости. Едва се побираха в устата му.

Къде бе изчезнал светът? Явно халюцинациите започваха. Светлината проблесна, когато тя бе издърпана. Каин я метна на земята в края на кръга и очите ѝ се изцъклиха.

Сянка затъмни слънцето. Всичко бе приключило. Сега щеше да умре. Или щяха да я върнат в Ендовиер. Това бе краят.

Два черни ботуша се появиха пред очите ѝ, последвани от чифт колене. Някой бе клекнал в края на кръга.

— Стани — прошепна Каол. Тя не можа да се насили да го погледне в лицето. Всичко бе свършило.

Каин започна да се смее и тя усети тътена на стъпките му. Бе започнал да обикаля кръга.

— Това ли успяхте да ми предложите? — извика той триумфиращо. Селена потръпна. Светът бе потънал в мъгла, мрак и безплътни гласове.

— Стани! — повтори Каол, този път по-силно. Тя успя единствено да погледне към бялата линия, очертаваща кръга.

Каин бе казал неща, които нямаше как да знае. Бе ги прочел в очите ѝ. Ако знаеше нещо за миналото ѝ... Тя заплака, мразейки се за това и за сълзите, които потекоха по бузите ѝ. Всичко бе свършило.

— Селена — каза нежно Каол. Чу стържещ звук, когато ръката му се плъзна по камъка. Пръстите му спряха точно на бялата линия, очертаваща кръга. — Селена! — Гласът му бе пълен с болка, но и с надежда. Само това ѝ бе останало. Протегнатата му ръка и обещанието за надежда, за нещо по-добро отвъд този кръг.

Когато помръдна ръка, пред очите ѝ затанцуваха звезди, но тя я протегна до тебеширената линия и остана така, на милиметри от Каол. Дебелата бяла линия ги разделяше.

Вдигна очи към него и видя погледа му, поръсен със сребро.

— Ставай — каза само.

В този момент лицето му бе единственото нещо, което имаше значение. Тя се размърда и не успя да сподави хлипа си, когато тялото ѝ избухна в болка и я принуди да легне отново. Успя обаче да задържи поглед върху кафявите му очи, върху свитите устни, които се разделиха, за да изрекат:

— Ставай.

Тя отдръпна ръка от линията и опря длан на замръзналата почва. Продължи да го гледа, докато придвижи другата ръка под гърдите си, и сподави писъка на болка, когато се отблъсна нагоре. Рамото ѝ едва не поддаде. Сви здравия си крак под себе си.

Но когато опита да се изправи, чу стъпките на Каин и Каол се ококори.

Каин я сграбчи и отново я блъсна в часовниковата кула, като разби лицето ѝ в стената. Светът потъна в тъмносиня мъгла. Щом Селена отвори очи, всичко започна да се тресе. Мракът бе навсякъде. Дълбоко в себе си тя знаеше, че това не е само халюцинация, че не съществува наистина и че само отровата кара съзнанието ѝ да го вижда.

Пред нея имаше две същества и едното бе разперило криле. То се хилеше — хилеше се като...

Селена дори не можа да извика, когато то я издигна във въздуха. Метна я на земята и ноктите му я разпориха. Тя започна да се гърчи. Къде бе изчезнал светът? Къде беше тя?

Още от изчадията изплуваха пред нея. Демони, мъртъвци и чудовища. Те я искаха. Изричаха името ѝ. Повечето имаха криле, а тези, които нямаха, бяха носени в ноктите от останалите.

Удряха я, когато минаваха покрай нея, ноктите им разкъсваха плътта ѝ. Щяха да я отведат в кралството си, а кулата бе зейнал портал. Щеше да бъде погълната.

Обзе я ужас, какъвто никога досега не бе изпитвала. Скри главата си, докато изчадията прелитаха над нея, и зарита напосоки. Къде бе отишъл светът? С колко отрова я бяха натъпкали? Щеше да умре. *Свобода или смърт.*

Ярост и мъка се смесиха с кръвта ѝ. Тя замахна със свободната си ръка и попадна на сенчесто лице с горящи въглени вместо очи. Мракът се размърда и разкри чертите на Каин. Тук грееше слънце.

Това бе реалността. С колко време разполагаше, преди да я залее следващата вълна предизвикани от отровата видения?

Каин посегна към гърлото ѝ и тя отстъпи назад. Той успя да сграбчи единствено амулета ѝ. Окоето на Елена се откъсна от врата ѝ с пукот.

Слънцето изчезна и кървавото проклятие отново пое контрол над ума ѝ. Селена се намери сред армия от мъртъвци. А сянката, която представляваше Каин, вдигна ръка и пусна амулета на земята.

Те дойдоха за нея.

Дориан гледаше втрещен как Селена се гърчи на земята и се бори с неща, които никой друг не можеше да види. Какво ставаше? Да не би да бяха сипали отрова във виното ѝ? А Каин се хилеше по ненормален начин. Да не би... да не би да ставаше нещо незримо за останалите?

Тя изпищя. Най-ужасният звук, който Дориан бе чувал.

— Спрете това, веднага — каза той на Каол, когато приятелят му се изправи от мястото си до кръга. Но само зяпаше пребледнял изпадналия в паника асасин.

Тя зарита в нищото, а Каин се наведе до нея и я удари през устата. Бликна кръв. Това нямаше да спре, докато баща му не заповядаше или докато Каин не я докараше до безсъзнание... или по-лошо. Дориан трябваше да си напомня, че всяка намеса можеше да доведе до дисквалификация — дори и ако опитаеше да каже, че виното е отровено.

Тя запълзя далеч от Каин, като плюеше кръв и слюнки по земята.

Някой застана зад Дориан и от начина, по който си пое дъх, той разбра, че това е Нехемия. Тя изрече нещо на ейлвийски и приближи края на кръга. Скрила почти напълно ръцете си в плаща, тя шаваше с пръсти и очертаваше символи във въздуха.

Каин застана до задъханата Селена. Лицето ѝ бе пребледняло и изцапано със собствената ѝ кръв. Тя коленичи и загледа безволево към кръга, към публиката... а може би към нещо отвъд тях.

И го зачака...

... да я убие.

* * *

Коленичила на земята, Селена се бореше за въздух, неспособна да излезе от халюцинацията и да се върне в реалността. Тук мъртвите я

бяха обкръжили и чакаха. Сенчестото изчадие, в което се бе превърнал Каин, я наблюдаваше, а горящите му очи бяха единственото, което го отличаваше от останалите.

Мракът около Каин се развя като плащ на вятъра.

Скоро щеше да умре.

„Светлина и мрак. Живот и смърт. Къде е моето място?“

Мисълта я стресна така, че ръцете ѝ започнаха да търсят нещо, което да използва срещу него. Не така. Щеше... можеше да намери начин да оцелее.

„Няма да се страхувам.“

Тя си нашепваше това всяка сутрин в Ендовиер, но колко струваха тези думи сега?

Един от демоните приближи и тя изпищя — не от отчаяние, а по-скоро като зов за помощ.

Демонът се сепна, сякаш стреснат от вика ѝ. Каин му даде знак да продължи напред.

Но тогава се случи нещо невероятно.

Врати, врати, отвсякъде започнаха да се отварят врати. Дървени, железни, врати от въздух и магия.

И Елена се спусна от друг свят, обляна от златиста светлина. Косите на древната кралица блестяха като падащи звезди, докато тя се спускаше към Ерилея.

Каин се изсмя, щом приближи задъхания асасин, и вдигна меча си, за да я промуши в гърдите.

Но Елена се появи сред мъртвите и ги разпръсна.

Мечът на Каин се спусна надолу.

Силен порив на вятъра го блъсна толкова силно, че той се срина на земята. Мечът прелетя през верандата. Заключена в черния ужасен свят, Елена видя само как древната кралица събаря Каин, преди мъртвите да я нападнат.

Но те бяха закъснели.

Около нея изригна златна светлина, която я защити от тях и ги накара да отстъпят.

Вятър, по-могъщ от всичко, което зрителите бяха виждали, изсвистя през верандата и те скриха лица.

Демоните изпищяха и нападнаха отново. Тогава обаче се чу звънът на стомана и един от демоните падна. Черна кръв закапа от

острието, кралица Елена вдигна меча и лицето ѝ се изкриви. Това бе предизвикателство — дали ще дръзнат да преминат и да рискуват яростта ѝ.

Със замъглен поглед Селена видя как корона от звезди сияе на главата на кралицата, а сребристата ѝ броня блести като фар в мрака. Демоните изпищяха, когато Елена вдигна ръка и от дланта ѝ се разпръсна златна светлина, която оформи стена между тях двете и мъртвите. След това отиде до Селена и хвана лицето ѝ с две ръце.

— Не мога да те защита — прошепна кралицата и кожата ѝ заблестя. Лицето ѝ бе станало различно, с по-остри, но и по-красиви черти. Елфическото ѝ наследство. — Не мога да ти дам сила — прокара пръсти по веждите на Селена тя, — но мога да премахна отровата от тялото ти.

Зад тях Каин се изправи на крака. Вятърът започна да го шиба от всички посоки и го закова на едно място.

От далечния край на верандата друг повей запрати горната част на жезъла в нейната посока. Той спря, но бе на няколко мъчителни крачки от ръката ѝ.

Елена постави ръка на челото на Селена.

— Вземи го — каза кралицата. Селена се протегна да вземе останките от жезъла. Виждаше ту слънчевата веранда, ту вечния мрак. Рамото ѝ леко се размести и тя сподави писъка си. Поне усети гладкото дърво. Но и болката в пръстите си.

— Когато отровата се махне, няма да виждаш нито мен, нито демоните — рече кралицата, докато рисувахе знаци по челото на Селена.

Каин си взе меча и погледна към краля. Кралят кимна.

Елена задържа лицето на Селена в ръцете си.

— Не се страхувай.

Отвъд златната стена от светлина мъртвите започнаха да крещат името на Селена. Но не и Каин. Сенчестото създание, което бе израснало вътре в него, разби стената, все едно бе от захар, направи я на парчета.

— Дребни фокуси, Ваше Величество — каза Каин на Елена, — просто дребни фокуси.

Елена веднага скочи на крака и застана на пътя на Каин. Сенките започнаха да се гънат по очертанията на колосалната му фигура, а

огнените му очи заблестяха.

Каин насочи вниманието си към Селена.

— Бяхте доведени тук — всички вие. Всички играчи в една недовършена игра. Моите приятели — посочи той към мъртвите — ми го казаха.

— Махай се! — излая Елена и оформи символ с пръстите си. От ръцете ѝ засия яркосиня светлина.

Каин нададе вой, щом светлината го достигна и разкъса сенчестото му тяло на парчета. След това мракът изчезна и остави тълпата мъртви и прокълнати с неподвижната Елена пред тях. Тя отново ги отблъсна със златния си щит, макар да дишаше тежко.

Елена падна на колене и сграбчи Селена за раменете.

— Отровата е почти изчистена — каза кралицата и светът просветля. Селена вече виждаше късчета слънчева светлина.

Кимна и болката замени паниката ѝ. Чувстваше зимния мраз, болящите я крака, лепкавата кръв по тялото си. Защо Елена бе дошла тук и какво правеше Нехемия, като движеше пръсти по този странен начин?

— Стани — каза Елена и стана прозрачна. Ръцете ѝ погалиха Селена по бузите, а бяла светлина изпълни небето. Отровата напусна тялото на Селена.

Каин, отново човек от плът и кръв, приближи падналия асасин.

Болка. Изпитваше такава болка. В крака, в главата, в рамото, в ръката, в ребрата...

— *Стани!* — прошепна Елена отново и изчезна. Светът се завърна.

Каин беше близо, а около него нямаше и следа от сянка.

Селена вдигна нащърбения остатък от жезъла си и погледът ѝ се проясни.

А след това, уморена и трепереща, се изправи.

Десният крак на Селена почти не я държеше, но тя стисна зъби и се изправи. Каин спря и тя изпъна рамене.

Вятърът я погали по лицето и развя косите ѝ като златен ореол.

„Няма да се страхувам.“

Знакът на челото ѝ засия в ослепително синьо.

— Какво имаш на лицето? — попита Каин. Кралят се изправи намръщен, а застаналата наблизо Нехемия ахна.

С ранената си и почти безполезна ръка тя избърса кръвта от устата си. Каин изръмжа и завъртя меча си, за да я обезглави.

Селена се изстреля напред, по-бърза от стрела на богиня Деанна.

Очите на Каин се изцъклиха, щом тя заби назъбения край на жезъла от дясната му страна — точно там, където Каол бе казал, че е незащитеното му място.

Щом изтръгна кола, кръвта шурна по ръцете ѝ, а Каин се олюля назад, с ръце на гърдите си.

Тя забрави за болката и за тирана, който следеше горящия знак на челото ѝ с тъмните си очи. Отскочи назад и срязва ръката на Каин, като разкъса жили и мускули. Той замахна към нея с другата си ръка, но Селена се отдръпна и срязва и нея.

Той скочи напред, но тя отстъпи настрана. Каин се просна на земята, асасинът стъпи върху гърба му и опря остатъка от жезъла в гърлото му.

— А си мръднал, а съм ти разкъсала гърлото — каза тя. Челюстта я болеше.

Каин замръзна и за момент Селена можеше да се закълне, че очите му горят. Изкуши се да го убие на място, за да е неспособен да каже никому това, което знае — за нея, за родителите ѝ, за Знаците на Уирда и тяхната мощ. Ако кралят научеше...

Ръката ѝ потръпна от усилие да не забие върха в гърлото му. Накрая тя вдигна насиненото си лице към краля.

Съветниците нервно изръкопляскаха. Никой не бе видял истинския спектакъл на сенките във виещия вятър. Кралят започна да я оглежда и Селена си наложи да остане изправена, докато той отсъди. Всяка секунда мълчание бе като удар в стомаха ѝ. Дали не мислеше как да я дисквалифицира?

След цял живот чакане кралят проговори.

— Шампионът на сина ми печели турнира — изръмжа той. Зави ѝ се свят.

Бе спечелила. Наистина бе спечелила. Бе свободна — или поне по-близо до свободата. Щеше да бъде кралският шампион, а после щеше да бъде свободна...

Внезапно осъзна какво ѝ се е случило, изпусна кървавия кол на земята и отдръпна крака си от Каин. Отдалечи се с куцане от него. Дишаше тежко, но бе спасена. Елена я бе спасила. И тя... тя бе спечелила!

Нехемия продължаваше да стои на мястото си леко усмихната, само дето...

Принцесата рухна и телохранителите ѝ се притекоха на помощ. Селена пристъпи към приятелката си, но коленете ѝ поддадоха и тя падна на плочките. Дориан, който сякаш бе освободен от заклинание, се втурна към нея и коленичи до тялото ѝ, като повтаряше името ѝ отново и отново.

Но тя почти не го чуваше. Сви се на земята и горещи сълзи закапаха по лицето ѝ. Бе спечелила. Въпреки болката Селена почна да се смее.

* * *

Дориан огледа тялото ѝ, докато тя се смееше тихичко. Раната на бедрото ѝ не спираше да кърви, ръката ѝ висеше безжизнено, лицето и ръцете ѝ бяха нашарени с драскотини и морави синини. Каин, чието лице бе изопнато от гняв, стоеше недалеч зад тях, а кръвта капеше от пръстите му, докато притискаше раната си.

Нека му е, помисли си принцът и извика на баща си:

— Има нужда от лечител!

Кралят обаче не каза нищо.

— Хей, момче! — извика Дориан на един паж. — Намери лечител колкото се може по-бързо!

Трябваше да спре това безумие, още при първия удар на Каин. Трябваше да стори нещо, а не просто да гледа как я смилат от бой, докато е упоена. На негово място тя нямаше да се поколебае да помогне. Дори Каол бе помогнал, като коленичи до края на кръга. Кой обаче я бе упоил?

Докато прегръщаше внимателно Селена, Дориан се взря в Калтейн и Перингтън.

И така пропусна погледа, който Каин и баща му си размениха.

Войникът извади кинжала си.

Но Каол го видя. И без да му мисли, без дори да разбира какво прави, скочи срещу Каин и го намушка право в сърцето с меча си.

Кръвта бликна като фонтан и изпръска ръцете, главата и дрехите на капитана. По някаква причина тази кръв вонеше на смърт и на развала. Каин се строполи тежко на земята.

Светът притихна. Каол видя как Каин издишва за последно и умира. Когато всичко свърши и очите на Каин спряха да го виждат, мечът на Каол падна на земята. Той се свлече на колене до мъртвия, но не го докосна. Какво бе сторил?

Не можеше да спре да гледа окървавените си ръце. Бе го убил.

— Каол — прошепна Дориан. Селена бе замръзнала в ръцете му.

— Какво направих? — попита ги Каол. Селена издаде тих стон и започна да трепери. Двама стражи помогнаха на капитана да се изправи, но докато го отвеждаха, той само гледаше окървавените си ръце.

Дориан видя как приятеля му изчезва в замъка, и се върна при асасина. Баща му вече крещеше нещо.

Тя трепереше толкова силно, че раните ѝ започнаха да кървят още повече.

— Не трябваше да го убива... С-с-сега е... — Тя простена. — Тя ме спаси — каза и зарови лице в гърдите му. — Тя извади отровата от мен. Т-тя... Богове, дори не зная какво стана.

Дориан нямаше представа за какво говори, но я прегърна по-силно. Усети как съветниците го наблюдават, как преценяват всяка дума, излязла от устата ѝ, всяка негова реакция. Дориан ги прокле наум и я целуна по косата. Белегът на челото ѝ бе избледнял. Какво

означаваше всичко това? Каин бе засегнал болна тема днес. Когато спомена родителите ѝ, тя изгуби всякакъв самоконтрол. Никога не я бе виждал толкова побесняла.

Мразеше се за това, че не направи нищо, че стоя встрани като страхливец. Щеше да ѝ се компенсира, щеше да се увери, че ще бъде освободена, а после... А после...

Тя не възрази, когато я отведе в покоите ѝ, нито когато извика лекар да я прегледа.

Бе му писнало от дворцовите интриги и политиката. Обичаше я. Никаква империя, никакъв крал, никакъв земен страх нямаше да ги раздели. Ако опитаха да му я отнемат, щеше да разкъса света на части. И по някаква причина това не го уплаши.

* * *

Калтейн наблюдаваше отчаяна и изумена как Дориан отнася плачещото момиче на ръце. Как бе успяла да победи Каин, след като я бяха отровили? Защо не бе мъртва?

Застанал до навъсения крал, Перингтън бе бесен. Съветниците трескаво пишеха нещо.

Калтейн извади празната стъкленица от джоба си. Нали херцогът бе поставил достатъчно силна отрова, че да замае асасина? Защо Дориан не плачеше над трупа ѝ? Защо Калтейн не го утешаваше в прегръдките си?

Болката в главата я прониза толкова остро, че светът около нея стана черен като обсидиан. Не можеше да мисли ясно.

Тя приближи херцога и изсъска в ухото му:

— Каза, че това ще свърши работа. — Едвам снишаваше гласа си до шепот. — Каза, че проклетата отрова ще подейства!

Кралят и херцогът я зяпнаха, а съветниците си размениха разтревожени погледи.

Тогава херцогът бавно се изправи.

— Какво има в ръката ти? — попита той малко по-високо.

— Знаеш какво! — побесня тя. Все още се мъчеше да не крещи, макар болката в главата да я унищожаваше. Едвам мислеше и в нея

говореше единствено гневът. — Глупавата отрова, която ѝ сипах — промърмори тя така, че само Перингтън да я чуе.

— Отрова? — попита Перингтън толкова високо, че очите на Калтейн се изцъклиха. — Отровила си я? Но защо ти е да правиш такова нещо?

Той махна с ръка на трима стражи.

Защо кралят си мълчеше? Защо не ѝ помагаше? Херцогът ѝ бе дал отровата по негова заповед, нали така? Съветниците обаче я загледаха обвинително и започнаха да си шушукат нещо.

— Ти ми я даде! — извика тя на херцога, но Перингтън просто смръщи оранжевите си вежди.

— За какво говориш?

— Ах, ти, подъл кучи сине! — тръгна напред Калтейн.

— Моля ви, озаптете я — каза спокойно херцогът, все едно тя бе някоя истерична слугиня. Все едно бе никоя.

— Казах ви — подшушна херцогът на ухото на краля, — тя е готова на всичко, за да докопа престоло...

Повлякоха я назад и думите му заглъхнаха. На лицето на херцога нямаше абсолютно никаква емоция. Бе я направил на глупачка.

— *Моля ви*, Ваше Величество! — развика се Калтейн. — Негова Светлост ми каза, че *Вие*...

Но херцогът просто отклони поглед.

— Ще те убия! — изкрещя тя на Перингтън и се обърна към краля, но той също отклони поглед. На лицето му бе изписано отвращение. Нямаше да я послуша, все едно каква е истината. Перингтън бе изпипал внимателно целия си план, а тя бе просто марионетка в ръцете му. Бе се правил на глупак през цялото време, за да ѝ забие ножа в гърба.

Калтейн риташе и пицеше в ръцете на стражите, но масата на краля ставаше все по-малка и по-малка. Когато стигнаха портите на замъка, херцогът ѝ се ухили и мечтите ѝ станаха на прах.

Следващата сутрин Дориан вирна брадичка, когато баща му погледна към него. Не сведе очи, независимо колко секунди отминаха тихо. Баща му бе позволил на Каин толкова дълго да се гаври със Селена, въпреки че видимо бе упоена... Бе цяло чудо, че Дориан още не му се бе разкрещял. Но имаше нужда от тази аудиенция.

— Е? — попита кралят накрая.

— Бих искал да науча какво ще се случи с Каол за това, че уби Каин.

— Какво, мислиш, трябва да се случи? — заблестяха черните очи на баща му.

— Нищо — отвърна Дориан. — Той го уби, за да защити Сел... за да защити асасина.

— Значи мислиш, че живота на един асасин е по-ценен от този на един войник?

Сапфирените очи на Дориан потъмняха.

— Не, но мисля, че няма чест в това да нападнеш някого в гръб, след като те е победил.

Ако узнаеше, че Перингтън и баща му стоят зад това, че са имали роля в отровата, пусната от Калтейн в чашата й... Ръцете на Дориан се свиха в юмруци.

— Нямало чест, а? — поглади брадата си кралят на Адарлан. — А щеше ли да ме посечеш, ако аз бях посегнал да я убия по този начин?

— Ти си моят баща — каза той внимателно. — Вярвам, че изборът, който би направил, е правилният.

— Какъв си ми сладкодумен само! Почти колкото Перингтън.

— Значи няма да накажеш Каол?

— Няма причина да се лишавам от услугите на един кадърен капитан на стражата.

— Благодаря ти, татко — въздъхна Дориан. Благодарността в очите му бе искрена.

— Друго има ли? — попита кралят разсеяно.

— Аз... — Дориан погледна към прозореца, а после към баща си и събра кураж за втория въпрос. — Искам да зная какво смяташ да правиш с асасина.

Баща му се усмихна така, че кръвта на Дориан се смрази.

— Асасинът — повтори баща му. — Ами, тя бе много безчестна в дуела. Не зная дали е редно такава ревяща кокошка да бъде мой шампион, все едно дали е била отровена, или не. Ако беше наистина добра, щеше да забележи отровата, преди да я изпие. Може би трябва да я изпратя обратно в Ендовиер.

Дориан изпусна нервите си със зашеметяваща скорост.

— Грещиш за нея! — започна той, но после поклати глава. — Но каквото и да ти кажа, няма да я видиш по друг начин.

— Какво има да виждам в един асасин, ако не чудовище? Доведох я тук, за да ми слугува, не да се бърка в живота на сина ми и империята ми.

Дориан се озъби. Никога не бе дръзвал да погледне към баща си така. Стори му се невероятно. Докато баща му седеше бавно, Дориан се запита дали вече не започва да го счита за истински проблем. С изненада установи, че не му пука. Може би бе настъпил моментът да потърси сметка за делата на краля.

— Тя не е чудовище — каза Дориан — Всичко, което е сторила, е било, за да оцелее.

— Така ли ти каза? Да оцелее? Могла е да се хване на всякаква работа, за да оцелява, но е избрала убийствата. Защото ѝ харесват. Вече те върти на малкия си пръст, а? Хитрушата ми тя! Какъв политик щеше да излезе от нея, ако се бе родила мъж!

Дориан изръмжа.

— Не знаеш какви ги приказваш. Аз не изпитвам нищо към нея.

Но с това изречение Дориан разбра, че е сгрешил и че баща му е намерил слабото му място — ужаса, че ще му отнемат Селена. Ръцете му безсилно увиснаха.

Кралят погледна към престолонаследника.

— Когато ми е удобно, ще ѝ предложи договор. А ти дотогава ще си мълчиш по въпроса, момче.

Дориан сподави студената ярост в себе си, защото една картина изплува в съзнанието му — начинът, по който Нехемия бе подала на

Селена жезъла си. Нехемия не беше глупачка. Също като престолонаследника, тя знаеше, че символите имат сила. Селена може и да бе шампион на баща му, но бе спечелила титлата с оръжие от Ейлве. И макар Нехемия да играеше игра, която не бе способна да спечели, Дориан не можеше да отрече, че ѝ се възхищава за смелостта да опита.

Може би някой ден щеше да събере сили да попита баща си за онези избити бунтовници. Но този ден нямаше да е днес. Рано беше. Сега щеше само да даде начало.

Той погледна баща си, задържа главата си високо вдигната, и каза:

— Перингтън иска да използва Нехемия за заложница, за да държи бунтовниците от Ейлве изкъсо.

— Така ли искал? — наклони глава баща му. — Това е интересна идея. Съгласен ли си с нея?

Дориан усети как дланите му започват да се потят, но запази лицето си безизразно.

— Не, не съм. Смятам, че имаме повече достойнство.

— Така ли смяташ? А имаш ли представа колко войници и припаси сме изгубили заради тия бунтовници?

— Имам, но е опасно да използваме Нехемия по този начин. Бунтовниците могат да се възползват от това, за да си спечелят съюзници в другите кралства. Нехемия е обичана от народа си. Безпокоиш се за войниците и... припасите. Представи си колко повече ще загубиш, ако планът на Перингтън накара ейлвийците да се разбунтуват открито. По-добре ще е да спечелим Нехемия на наша страна. Да я убедим да накара бунтовниците да отстъпят. А това няма да стане, ако я вземем за заложница.

Настъпи тишина и Дориан се опита да остане неподвижен, докато баща му го изучаваше с поглед. Чувстваше всеки удар на сърцето си като забиващ се в тялото му чук.

Накрая обаче баща му кимна.

— Хубаво, ще кажа на Перингтън да зареже това.

Дориан почти се срина от облекчение, но запази изражението си неутрално и просто каза:

— Благодаря, че ме изслуша.

Баща му не отвърна и, без да чака да го освободят, принцът се завъртя на пети и излезе.

* * *

Когато се събуди, Селена се опита да не трепери от болката, прорязваща рамото и крака ѝ. Увита в завивки и превръзки, тя погледна към часовника на камината. Бе почти един следобед.

Когато си отвори устата, челюстта я заболя. Селена нямаше нужда от огледало, за да види, че е покрита със синини. Намръщи се и лицето ѝ запулсира от движението. Несъмнено изглеждаше ужасно. Опита се да седне, но не успя. Всичко я болеше.

Ръката ѝ бе превързана, а бедрото я прободеше ужасно при опита да раздвижи крака под одеялото. Не помнеше какво точно е станало по време на дуела, но поне не я бяха убили — нито Каин, нито кралят.

Сънищата ѝ миналата нощ бяха изпълнени с Нехемия и Елена, макар нерядко те да изчезваха, заменени от видения с демони и живи мъртъвци. И всички отвратителни неща, които Каин бе наговорил... Кошмарите бяха толкова ужасни, че Селена почти не спеше въпреки болката и изтощението. Запита се какво ли е станало с амулета на Елена. Имаше чувството, че кошмарите се дължат на отсъствието му и много искаше да ѝ го върнат, макар Каин да бе вече мъртъв.

Вратата на покоите ѝ се отвори и тя зърна застаналата на прага Нехемия. Принцесата само се усмихна леко, след което затвори вратата на спалнята и се приближи. Лапичка вдигна глава и размаха опашка.

— Здравей — каза Селена на ейлвийски.

— Как се чувстваш? — отвърна Нехемия на общия език без следа от акцент.

Лапичка се покатери на болните крака на Селена, за да поздрави принцесата.

— Ами, както изглеждам — отвърна Селена. Устата я заболя от движението.

Нехемия седна на края на матрака. Селена направи гримаса, когато креватът под нея се размърда. Нямаше да се възстанови лесно. След като приключи с близането и душенето на Нехемия, Лапичка се

сви на кравай между тях и заспа. Селена зарови пръсти в меката ѝ като кадифе козина.

— Няма да увъртам — каза Нехемия. — Спасих ти живота по време на дуела.

Тя имаше смътен спомен за това как пръстите на Нехемия изписват странни символи във въздуха.

— Значи не е било халюцинация? И... и ти също си видяла всичко това? — Селена се опита да се изправи леко, но всяко движение ѝ носеше болка.

— Не беше халюцинация — отвърна принцесата. — И, да, видях всичко, което и ти. Моите дарби ми помагат да виждам неща, които другите не могат. Отровата, която Калтейн пусна във виното ти, позволи и на теб да зърнеш какво всъщност обитава нашия свят. Не мисля, че Калтейн е търсила такъв ефект, но билето реагира по този начин с кръвта ти. Магия при магия отива.

Селена се размърда неспокойно при тези думи.

— Защо се преструваше толкова време, че не разбираш езика ни? — попита, за да смени темата. Зачуди се обаче защо въпросът е почти толкова болезнен, колкото и раните.

— Първоначално за защита — отвърна Нехемия и внимателно постави ръката си върху тази на Селена. — Ще се изненадаш какви неща изричат хората, когато си мислят, че не ги разбираш. С всеки следващ ден, в който се правех на неграмотна обаче, ми бе все по-трудно да съм около теб.

— Но защо ме накара да ти давам уроци?

— Защото имах нужда от приятелка — погледна към тавана Нехемия, — защото те харесах.

— Значи наистина си чела онази книга, когато попаднах на теб в библиотеката.

— Правех проучвания — кимна Нехемия — на Знаците, както ги наричат на вашия език. Излъгах, когато ти казах, че не знам нищо за тях. Знаем всичко за тях. Как да ги чета, как да ги използвам. Цялото ми семейство знае, но го пазим в тайна и го предаваме от поколение на поколение. Те се ползват *само* като последно средство за защита срещу злите сили или срещу ужасни болести. А тук магията е забранена и въпреки че силата на Знаците е различна, ако хората разберат, че ги използвам, ще ме хвърлят в затвора.

Селена отново опита да се изправи, като прокле наум, че не може да се движи, без да рискува да припадне от болка.

— Използваш ги?

Нехемия кимна мрачно.

— Пазим ги в тайна заради ужасната сила, която имат. Тя може да се използва и за добро, и за зло. Ала повечето хора я ползват за зло. Откакто пристигнах тук, ми стана ясно, че някой призовава демони от отвъдните светове — селения, които съществуват отвъд нашия свят. Онзи глупак Каин знаеше достатъчно Знаци, за да призовава съществата, но не и за да ги контролира и връща обратно там, откъдето са дошли. Отне ми месеци да издирвам и унищожавам изчадията, които той пусна сред нас. Затова отсъствах толкова често.

Селена пламна от срам. Как бе могла да повярва, че Нехемия избива другите шампиони? Вдигна ръка и огледа белезите по нея.

— Ето защо не ме пита от какво съм била ухапана. Ти... ти си използвала Знаците, за да ме изцериш.

— Продължавам да не зная как си попаднала на ридерака. Опасявам се обаче, че това е разказ за друг път. — Нехемия изцъка с език. — Знаците, които откриваше под леглото си, ги рисувах аз. — Селена подскочи и изсъска, когато болка заля тялото ѝ. — Това са Знаци за защита. Представа си нямаш каква играчка беше да ги изписвам наново и наново, докато ти ги измиваше. — Краищата на пълните ѝ устни се изкривиха в усмивка. — Без тях ридеракът щеше да дойде много по-бързо при теб.

— Защо?

— Защото Каин те мразеше, естествено. Искаше да те елиминира от надпреварата. Ако не беше умрял, щях да го питам откъде се е научил да отваря такива портали. Когато отровата те накара да се зарееш между световите, самото му присъствие някак призова изчадията в пространството между тях, за да те разкъсат. След всичко, което направи обаче, той си заслужи Каол да го набучи като на шиш.

Селена погледна към вратата на спалнята. Не бе виждала Каол от вчера. Дали кралят не го бе наказал задето ѝ е помогнал?

— Него го е грижа много повече за теб, отколкото и двамата осъзнавате — рече Нехемия и се усмихна леко.

Селена пламна.

— Предполагам, искаш да знаеш как те спасих? — прокашля се Нехемия.

— Ако ти искаш да ми кажеш — отвърна Селена и принцесата се усмихна.

— Със Знаците отворих портал към едно от селенията на отвъдното и пуснах Елена, първата кралица на Адарлан.

— Познаваш ли я? — повдигна вежда Селена.

— Не, но тя отвърна на моя зов за помощ. Не всички отвъдни селения са пълни със смърт и мрак. Някои са дом на създания на доброто, готови да ни се притекат на помощ в Ерилея, ако нуждата ни е искрена. Тя чу твоята молба за помощ много преди да отворя портала.

— Възможно ли е да *отидеш* в други светове? — Селена смътно си спомни Знаците на Уирда, които бе прочела в книгите преди много месеци.

— Не зная — погледна я внимателно Нехемия, — не съм завършила обучението си. Но кралицата беше едновременно в нашия свят и извън него. Тя е в пространството между световите и не може напълно да дойде при нас, като същото важи и за създанията, които ти видя. Изисква се огромна сила, за да отвориш истински портал, за да пуснеш нещо — и дори тогава порталът се затваря незабавно след това. Каин го отваряше, колкото да пусне ридерака, но това траеше много кратко. И аз трябваше да го отварям отново, за да го изпращам *обратно* там, откъдето е дошъл. Играехме си на котка и мишка месеци на ред. — Тя разтри слепоочията си. — Нямах идея колко ме умори всичко това.

— Каин призовава всички онези създания за дуела, нали?

— Може би — замисли се над въпроса Нехемия, — но те вече чакаха.

— Аз обаче можех да ги видя само заради отровата, която Калтейн ми даде?

— Не зная, Елентия — въздъхна Нехемия и се изправи. — Зная само, че Каин бе научил тайните на моя народ, тайни, отдавна забравени в далечния север. Това ме безпокои.

— Поне е мъртъв — отвърна Селена и преглътна. — Но... на онова място... Каин не приличаше на себе си, а на демон. Защо?

— Вероятно защото призоваването от него зло се е загнездило в душата му и го е превърнало в нещо различно.

— Говореше за мен. Сякаш знае всичко. — Селена стисна завивките.

Нещо проблесна в очите на Нехемия.

— Понякога злите хора ни казват неща, с които да ни объркат, и с които да тровят мислите ни дълго след като сме се изправили срещу тях. Щеше да е радостен да види, че още се безпокоиш за дивотиите, които ти е наговорил. — Нехемия я потупа по ръката. — Не му доставяй удоволствието да продължава да те тревожи, прогони тези мисли от главата си.

— Поне кралят не знае за това. Не мога да си представя какво би направил, ако притежаваше такива сили.

— А аз мога — отвърна тихо Нехемия. — Знаеш ли какъв е Знакът, изобразен на челото ти?

— Не — замръзна Селена, — а ти?

Нехемия я погледна преценяващо.

— Не, не зная. Но съм го виждала и преди. Изглежда, е част от теб. Наистина се притеснявам какво мисли кралят за това. Цяло чудо е, че досега не те е разпитал. — Кръвта на Селена замръзна във вените ѝ и Нехемия бързо добави: — Не го мисли. Ако е искал да те разпита, досега да го е направил.

Селена издиша.

— Защо си дошла тук всъщност, Нехемия?

Принцесата замълча за миг.

— Не съм вярна на краля на Адарлан. Знаеш това. Не се боя да ти кажа, че съм дошла в Рифтхолд по една-единствена причина. За да разбера плановете му.

— Като шпионин? — прошепна Селена.

— Ако искаш, наречи го така. Готова съм на всичко за родината си. Няма жертва, която да е прекалено голяма, за да освободя хората си от игото, или за да предотвратя следващо клане.

В очите ѝ проблесна болка. Сърцето на Селена прескочи един удар.

— Ти си най-смелият човек, когото познавам.

Нехемия погали Лапичка по козината.

— Любовта ми към Ейлве е по-голяма от страха, който изпитвам от краля на Адарлан. Няма обаче да те замесвам в това, Елентия. — Селена почти въздъхна от облекчение, макар да я бе срам, че се

чувства така. — Пътищата ни може и да са преплетени, но... мисля, че трябва да продължиш по своя. Засега. Да свикнеш с новата си позиция.

Селена кимна и се прокашля.

— Няма да кажа на никого за силите ти.

Нехемия се усмихна тъжно.

— И няма да има повече тайни между нас. Когато си по-добре, бих искала да чуя как си се свързала с Елена. — Тя сведе очи към Лапичка. — Имаш ли нещо против да я изведа на разходка? Имам нужда да усетя вятъра по лицето си.

— Разбира се — отвърна Селена. — Цял ден стои тук.

Кучето сякаш ги разбра, защото скочи от леглото и слезе в краката на Нехемия.

— Радвам се, че те имам за приятелка, Елентия — каза принцесата.

— А аз се радвам дори повече, че ми пазиш гърба — отвърна Селена, сподавяйки прозявката си. — Благодаря, че ми спаси живота. Вече втори път, може би и повече. — Селена се намръщи. — Искам ли да знам колко пъти си ме спасявала от изчадията на Каин?

— Не и ако искаш да спиш тази нощ. — Нехемия я целуна по главата и тръгна към вратата с Лапичка. Преди да излезе обаче, принцесата се спря на прага и подхвърли нещо на Селена. — Това е твое. Един от стражите го взе след края на дуела.

Беше Окоето на Елена.

Селена стисна амулета в юмрук.

— Благодаря ти.

Когато Нехемия излезе, Селена се усмихна въпреки всичко, което бе научила, и затвори очи. Стиснала амулета в ръка, тя спа по-дълбоко, отколкото през последните месеци.

Селена се събуди на следващия ден. Не беше сигурна колко е часът. Някой потропа на вратата ѝ и тя прогони съня, тъкмо за да види как Дориан влиза. Той се загледа в нея от вратата и тя успя да се усмихне.

— Здравей — рече дрезгаво. Спомни си как я бе пренесъл до тук, как я държеше, докато лечителите шиеха раната на крака ѝ.

Той пристъпи бавно напред.

— Изглеждаш дори по-зле днес — прошепна той и въпреки болката Селена седна в леглото.

— Добре съм — излъга тя. Не беше. Каин бе счупил едно от ребрата ѝ. Всяко поемане на въздух ѝ причиняваше болка.

Дориан стисна зъби и се загледа през прозореца.

— Какво ти става? — попита тя. Опита се да го хване за жакета, но той бе прекалено далеч, а да се протегне щеше да е ужасно болезнено.

— Не... не зная — отвърна той. Празният поглед в очите му накара сърцето ѝ да забие по-бързо. — Не можах да спя след този дуел.

— Ела — каза тя колкото се може по-нежно и му освободи място. — Ела и седни.

Той се подчини, макар да седна с гръб към нея. Хвана се за главата с две ръце и си пое дълбоко въздух. Селена нежно докосна гърба му. Той се напрегна и тя едва не се отдръпна.

После обаче Дориан се отпусна и продължи да диша дълбоко.

— Болен ли си? — попита тя.

— Не — измънка той.

— Дориан, какво се е случило?

— Как така „каво се е случило“? — попита той и зарови лице в ръцете си. — В един момент обрули Грейв, а в следващия Каин те стъпка...

— И не си спал заради *това*?

— Аз... не мога... — изпъшка той. Тя го остави да си подреди мислите. — Съжалявам — каза той, отдръпна ръце от лицето си и изпъна рамене. Тя кимна. Нямаше да го притиска. — Как се чувстваш? Ама наистина!

Усети страха в думите му.

— Ужасно — отвърна предпазливо тя — и подозирам, че изглеждам както се и чувствам.

Той се усмихна леко. Мъчеше се да се пребори с чувството, което го измъчваше — каквото и да бе то.

— Виждал съм те и по-красива. — Той погледна към леглото. — Имаш ли нещо против да си легна? Страшно съм уморен.

Тя не възрази, когато той свали ботушите и разкопча жакета си. Простена, докато лягаше до нея, и постави ръце на стомаха си. Селена го видя как затваря очи и въздъхва през носа си. Лицето му сякаш се поуспокои.

— Как е Каол? — попита тя и се напрегна. Спомни си ужаса на лицето му, когато кръвта го бе обляла.

— Ще се оправи — отвори едно око Дориан. — Взе почивка вчера и днес. Мисля, че има нужда.

Сърцето на Селена се сви.

— Не бива да се чувстваш виновна — обърна се той към нея така, че да я погледне в лицето. — Той стори това, което трябваше.

— Да, но...

— Няма „но“ — настоя Дориан. — Каол знаеше какво прави.

Той я погали с пръст по бузата. Кожата му бе ледена, но тя прикри потръпването си.

— Съжалявам — каза той и отдръпна пръста си, — задето не те спасих.

— За какво говориш? За това ли се терзаеш?

— Съжалявам, задето не спрях Каин в момента, в който разбрах, че нещо не е наред. Калтейн те упои, а аз трябваше да разбера и да ѝ попреча да го направи. Когато осъзнах, че халюцинираш... съжалявам, че не направих нищо, за да го спра.

Селена си спомни жълтите зъби и зелената кожа на изчадията и сви пръстите си в юмрук, макар да я боляха.

— Не се извинявай — каза тя. Не искаше да говори за ужасите, които бе видяла, за коварството на Калтейн или за това, което Нехемия

й бе споделила. — Постъпи така, както всеки би постъпил. Така, както трябваше да се постъпи. Ако се беше намесил, щяха да ме дисквалифицират.

— Трябваше да накълцам Каин веднага, щом те удари. Вместо това стоях като глупак. Каол поне коленичи до кръга. Аз трябваше да съм този, който убива Каин.

Демоните избледняха от съзнанието й, а Селена се ухили.

— Вече започваш да звучиш като асасин, приятелю.

— С какъвто се събереш, такъв ставаш.

Селена вдигна ръка от възглавницата и я постави на нежното място между рамото и гърдите му. Усети да я обливат горещи вълни. Извъртя се, макар тялото й да избухна в агония, и сложи ранената си ръка на стомаха му. Сладкият дъх на Дориан затопляше челото й. Тя се усмихна, когато той я прегърна през рамо, и за момент двамата притихнаха.

— Дориан — каза тя и той я цапна по носа. — Оу — каза тя и го сбърчи.

Макар лицето й да бе в синини, Каин по чудо не бе успял да я обезобрази, макар че на крака й щеше да остане още един белег.

— Да? — попита той и отпусна брадичка на главата й.

Тя се заслуша в спокойното и равномерно биене на сърцето му.

— Смяташе ли, че мога да спечеля, когато ме измъкна от Ендовиер?

— Разбира се. Защо иначе щях да си правя труда да пътувам толкова далеч?

Тя изсумтя в гърдите му, но той нежно повдигна брадичката й. Очите му й бяха познати. Напомняха й за нещо, което смяташе, че е забравила.

— Разбрах, че ще спечелиш веднага щом те видях — прошепна той и сърцето й се сви, когато разбра какво им предстои. — Признавам обаче, че не очаквах да стане по този начин. И се радвам, че извоюва живота си, независимо че се наложи да го правиш в тази нелепа надпревара. До края на дните си ще съм благодарен за това.

— Опитваш се да ме разплачеш или просто си глупав?

Дориан се приведе към нея и я целуна. Челюстта, естествено, я заболя.

Кралят на Адарлан стоеше на стъкления си трон, а ръката му галеше дръжката на Нотунг. Перингтън бе застанал пред него и чакаше. Нека.

Асасинът бе станал негов шампион, но още не ѝ бе предложил договор. Тя се бе сближила едновременно със сина му и с принцеса Нехемия. Чудеше се дали назначаването ѝ не криеше риск.

Капитанът на стражата обаче бе готов да довери живота си на асасина. Лицето на краля застина като изваяно от камък. Нямаше да накаже Каол Уестфол, защото не искаше Дориан да вдигне врява до небесата. Ех, ако Дориан бе роден воин, а не читател.

Някъде в него обаче имаше мъж, който можеше да се превърне във воин. Може би няколко месеца на бойното поле щяха да му се отразят добре. Мечът и шлемът дисциплинираха нрава на всеки младеж. След тази демонстрация на сила и власт в тронната зала... Да, Дориан можеше и да стане добър генерал, стига да бъдеше притиснат.

Що се отнася до асасина, тя щеше да се превърне в перфектния инструмент на властта му веднага щом раните ѝ заздравееха. Пък и нямаше на кого друго да се довери. След смъртта на Каин Селена Сардотиен бе най-добрият избор.

Кралят изписа Знак върху стъклената облегалка на трона си. Той владееше езика на Уирда, но не бе виждал руна като нейната. Трябваше да разбере каква е. И ако ставаше дума за някаква магия или пророчество, щеше да я обеси незабавно. Да я види как се гърчи от отровата почти го бе убедило да нареди екзекуцията ѝ. Но след това ги бе усетил — бе видял гневните очи на мъртвите. Някой се бе намесил и я бе спасил. Ако тези същества едновременно я пазеха и нападаха...

Може би тя не бе човек, който да загине по негова заповед. Не и преди да открие какво означава Знакът ѝ. Засега обаче си имаше други грижи.

— Твоята манипулация на Калтейн бе интересна — рече кралят накрая. Перингтън остана коленичил. — Използваше ли силата си върху нея?

— Не, напоследък отпуснах хватката, както ме посъветвахте — отвърна херцогът и завъртя обсидиановия пръстен около дебелия си

пръст. — Освен това започна да си личи, стана бледа и уморена. Дори спомена за главоболията.

Измяната на Калтейн бе смущаваща, но ако той бе знаел за намеренията на Перингтън да я изобличи — дори само за да покаже колко лесно може да я адаптира към плана им, колко голяма е решителността ѝ — щеше да попречи на това. Подобни публични разкрития предизвикваха единствено неудобни въпроси.

— Беше твой добър експеримент. Тя се превърна в силен съюзник, а все още не подозира нищо за влиянието, което имаме върху нея. Възлагам големи надежди на тези сили — призна кралят и погледна собствения си черен пръстен. — Каин показва удобствата на физическата трансформация, а Калтейн — възможността да се влияе върху мисли и чувства. Бих искал да опитам силите на пръстена върху ума на още няколко души.

— Чак съжалявам, че Калтейн се оказа толкова податлива — изръмжа Перингтън. — Тя искаше да ме използва, за да докопа сина ти, но аз не желая силата да я превърне във втори Каин. Въпреки всичко не ми допада мисълта как гние в тъмницата.

— Не се безпокой за Калтейн, приятелю. Няма да остане там завинаги. Когато ехото от скандала заглъхне и асасинът е зает с моите задачи, ще направим на Калтейн предложение, на което няма да може да откаже. А ако смяташ, че не може да ѝ се има доверие, си има начини да я контролираме.

— Нека първо видим как ще ѝ повлияе тъмницата — отвърна бързо Перингтън.

— Естествено, естествено. Това е само идея.

Двамата притихнаха и херцогът се изправи.

— Херцоже — каза кралят и гласът му отекна в залата. Огънят в камината потръпна и грейна със зеленикаво сияние. — Скоро ще имаме много работа в Ерилея. Бъди готов. И зарежи плана да използваме ейлвийската принцеса. Буди нежелано внимание.

Херцогът само кимна, поклони се и излезе от залата.

Селена се отпусна на облегалката на стола си, подпря крака на масата и започна леко да се поклаща. Наслаждаваше се на разхлабването на схванатите си мускули и прелистваше страниците на книгата, която държеше. Лапичка спеше под масата и тихичко похъркваше. Отвън слънчевият следобед бе превърнал снега в бляскава течаща вода, чието сияние осветяваше цялата светлина. Раните на Селена вече не я боляха толкова, но тя все още накуцваше. Ако имаше късмет, скоро щеше да започне да тича.

Бе минала цяла седмица от дуела. Филипа вече прочистваше дрешника на Селена, така че в него да се поберат още повече дрехи. Всичките онези одежди, които Селена смяташе да си купи, когато я пуснеха да си ги напазарува сама в Рифтхолд с невероятната заплата на кралски шампион. Надяваше се да започне да я получава веднага щом подпише договора си... когато и да се случеше това.

Когато Филипа бе заета, я посещаваха Нехемия и Дориан. Принцът често ѝ четеше на глас до късно през нощта. Когато Селена най-накрая заспеше, сънищата ѝ се изпълваха с древни думи и отдавна забравени лица, със Знаци на Уирда, които блестяха в сияйно синьо, с краля, който бе призовал армия живи мъртъвци от пъкъла. След като се събудеше, правеше всичко възможно, за да ги забрави, особено нещата, свързани с магия.

Бравата на вратата ѝ се завъртя и сърцето ѝ се качи в гърлото. Настъпил ли бе моментът да подпише договора си?

Вътре обаче не влезе нито Дориан, нито Нехемия, нито дори някой паж. Сякаш всичко замря, когато вместо тях се появи Каол.

Лапичка се спусна към него и замаха с опашка. Селена едва не падна от стола си, докато сваляше крака от масата, и се смръщи от болката, която премина през раната на крака ѝ. Успя да стане, отвори уста, но установи, че не знае какво да каже.

Каол погали Лапичка по главата, а кученцето се скри обратно под масата, обиколи я два пъти и после се сви на кравай.

Защо стоеше на прага? Селена погледна към нощницата си и се изчерви, когато видя, че зяпа голите ѝ крака.

— Как са раните? — попита Каол. Гласът му бе мек и тя осъзна, че той не я зяпа, а оглежда превръзката около бедрото ѝ.

— Добре съм — отвърна бързо тя. — Превръзката е повече, за да предизвиква съчувствие. — Опита да се усмихне, но не успя. — Аз... не съм те виждала от седмица. — Струваше ѝ се като цял живот. — Ти... добре ли си?

Кафявите му очи срещнаха нейните. Внезапно тя отново се озова наред дуела. Каин се смееше зад гърба ѝ, но тя виждаше и чуваше само Каол, който коленичи и се протегна към нея. Гърлото ѝ се сви. В този момент бе разбрала нещо. Но не можеше да си спомни какво.

Може би и то бе част от халюцинацията.

— Добре съм — каза той и тя пристъпи към него, макар да осъзнаваше колко къса е нощницата. — Просто... исках да се извиня, че не проверих по-скоро как си.

Тя спря на крачка от него и наклони глава на една страна. Той дори не носеше меча си!

— Сигурна съм, че си бил зает.

Той просто си стоеше там. Тя преглътна и прибра назад кичур от несресаната си коса.

Пристъпи още една крачка към него. Сега трябваше да вдигне глава, за да го гледа в лицето. Очите му бяха толкова тъжни.

Тя прехапа устна.

— Ти... ти ми спаси живота. Два пъти.

— Направих каквото трябваше — намръщи се Каол.

— И затова съм ти признателна.

— Няма за какво — каза той. Гласът му бе напрегнат. Когато очите му премигнаха, сърцето ѝ се сви.

Тя опита да го хване за ръце, но той се отдръпна.

— Просто исках да видя как си. Сега трябва да бързам за среща — каза той, но тя разбра, че я лъже.

— Благодаря ти, че уби Каин. — Каол се напрегна при думите ѝ. — Помня как се чувствах след първото си убийство. Не беше лесно.

Той сведе поглед.

— Не мога да спра да мисля за това. Защото беше лесно. Просто извадих меча си и го убих. Исках да го убия. — Погледна я. — Той

знаеше за родителите ти. Как?

— Не зная — излъга тя. Всъщност знаеше много добре. Достъпът на Каин до отвъдното, до пространството между световите, каквото и да представляваше то, му бе дал силата да чете мислите ѝ, спомените ѝ, може би дори душата ѝ. Тръпка премина през тялото ѝ.

— Съжалявам, че са загинали така — омекна лицето на Каол.

Тя преглътна чувствата си, докато отговаряше:

— Беше много отдавна. Валеше и мислех, че влагата в кревата им е от отворения прозорец. Събудих се и разбрах, че не е дъжд. — Тя си пое дълбоко въздух и избута спомена за кръвта им по кожата ѝ от съзнанието си. — Не след дълго ме намери Аробин Хамел.

— И все пак съжалявам — рече той.

— Беше много отдавна — повтори тя, — дори не помня как изглеждаха. — Това също бе лъжа. Помнеше всеки детайл от лицата на родителите си. — Понякога забравям, че са съществували.

Той кимна, повече за да потвърди това, че я е чул, отколкото, че разбира.

— Но това, което направи за мен, Каол — опита тя отново, — не за Каин, а когато...

— Трябва да вървя — прекъсна я той и понечи да се извърне настрана.

— Каол! — каза тя, хвана го за ръката и обърна лицето му към своето. Видя блясъка в очите му, преди да го прегърне през врата и да го притисне към себе си. Той се напегна, но тя притисна с цялата си сила тялото си към неговото, макар това да раздразни нараняванията ѝ. След миг и неговите ръце я прегърнаха и я задържаха до себе си толкова близо, че когато затвори очи и вдиша аромата му, не можеше да каже къде свършва тя и къде започва той.

Дъхът му върху шията ѝ бе топъл, когато той наведе глава и подпря буза на челото ѝ. Сърцето ѝ заби много бързо и въпреки това се почувства напълно спокойна, все едно можеха да останат така завинаги и да оставят света около тях да изчезне. Представи си пръстите му до тебеширената линия, които се протягаха въпреки бариерата между двамата.

— Всичко наред ли е? — прозвуча гласът на Дориан от прага.

Каол отстъпи толкова бързо от нея, че тя едва не падна.

— Всичко е наред — изпъна рамене той. Въздухът охладня и кожата на Селена настръхна, когато топлината му напусна тялото ѝ. Беше ѝ трудно да погледне към Дориан, докато Каол кимна на принца и излезе от покоите ѝ.

След като Каол си тръгна, очите на Дориан се насочиха към нея. Но Селена остана загледана във вратата, дори след като Каол я бе затворил.

— Не мисля, че се е възстановил от убийството на Каин — рече Дориан.

— Очевидно не — сопна се тя. Дориан повдигна вежди и тя въздъхна. — Съжалявам.

— Да не прекъснах нещо? — попита предпазливо Дориан.

— Нищо. Просто ми стана мъчно за него.

— Ще ми се да не си бе тръгвал толкова бързо. Нося добри новини. — Стомахът ѝ се сви. — Баща ми най-сетне подготви договора. Ще го подпишеш утре в кабинета му.

— Искаш да кажеш, че *официално* ставам кралски шампион?

— Явно не те мрази толкова, колкото се прави. Чудо е, че не те накара да чакаш още по-дълго — намигна ѝ Дориан.

Четири години. Четири години трябваше да му служи, а след това щеше да бъде свободна. Но защо Каол си бе тръгнал толкова бързо? Тя погледна към вратата и се запита дали може да го настигне в коридора.

Дориан сложи ръце на кръста си.

— Явно оставаме заедно за известно време. — След което сведе лице към нейното.

После я целуна, но тя се измъкна от прегръдката му.

— Аз... Дориан, аз съм кралският шампион! — Задави се от смях, докато го казваше.

— Определено — отвърна Дориан и понечи да я приближи отново. Тя обаче запази разстоянието между тях, като се обърна към прозореца, към прекрасния ден навън. Широкият свят я очакваше. Можеше да прекрачи бялата линия.

Тя премести поглед към него.

— Не мога да съм с теб, ако съм кралски шампион.

— Можеш, разбира се. Само трябва да го запазим в тайна.

— Вече пазя прекалено много тайни. Не ми трябва още една.

— В такъв случай ще намеря начин да кажа на баща си. И на майка си. — Той направи лека гримаса.

— Как? Дориан, аз служа на баща ти, а ти — ти си престолонаследник.

Това бе вярно и щеше да усложни връзката им — ако имаше такава — особено след като Селена напуснеше замъка. И още повече, докато служеше като кралски шампион на баща му. А и Дориан имаше свои задължения, колкото и неприятно да му бе да го признае. Макар да го искаше и да я бе грижа за него, бе наясно, че любовта им е невъзможна.

Той бе наследникът на престола.

Очите му помръкнаха.

— Значи не искаш да сме заедно?

— Казвам само... че след четири години си тръгвам. Това няма да свърши добре нито за теб, нито за мен. Просто не искам усложнения. — Слънчевата светлина огря тялото ѝ, а тежестта падна от раменете ѝ. — Казвам, че след четири години ще бъда свободна. Никога през живота си не съм била свободна. — Усмихна се широко. — Искам да разбера какво е чувството.

Той отвори уста, но спря, когато видя усмивката ѝ. Макар да не съжаляваше за избора си, изпита странно разочарование, когато Дориан отвърна:

— Както желает.

— Искам обаче да останем приятели.

— Винаги — отвърна той и прибра ръце в джобовете си.

Помисли си дали да не го хване за ръката или да го целуне по бузата, но думата „свободна“ отекваше в съзнанието ѝ отново и отново и тя не можеше да сподави усмивката си.

Той също се усмихна, макар и малко насилено.

— Мисля, че Нехемия идва да ти разкаже детайлите по договора. Ще се ядоса много, като разбере, че съм я изпреварил. Извини ѝ се от мое име, става ли?

Той спря, докато отваряше вратата.

— Поздравления, Селена — каза тихо. Преди тя да успее да отговори, той затвори вратата зад себе си и изчезна.

Останала сама, Селена погледна към прозореца и постави ръка на сърцето си, като си прошепваше думата отново и отново.

„Свободна.“

Няколко часа по-късно Каол се загледа във вратата на столовата. Не знаеше какво точно прави тук. Бе потърсил Дориан в покоите му, но не го бе намерил там, а имаше нужда да му каже, че нещата между него и Селена не бяха такива, каквито изглеждаха. Погледна ръцете си.

Кралят почти не му бе продумал последната седмица, а името на Каин не бе споменато на нито една от срещите им. Това бе нормално, тъй като Каин бе просто пионка, използвана да забавлява владетеля, а не част от кралската стража.

Но бе мъртъв. Заради Каол той повече никога нямаше да отвори очи, нямаше да си поеме дъх. Сърцето му бе спряло след неговия удар.

Ръката на Каол се спусна към мястото, където трябваше да се намира мечът му. Бе го захвърлил в края на стаята си, веднага след като се върна от дуела миналата седмица. За щастие, някой бе изчистил кръвта от острието. Може би стражите, които бяха отвели Каол в покоите му и му бяха дали силно питие. Те бяха останали тихо при него, докато реалността полека-лека се завърне пред очите му, а после си тръгнаха, без да изчакат да им благодари.

Каол прокара пръсти през късата си коса и отвори вратата на столовата.

Селена вечеряше, седнала на мястото си. Тя повдигна вежди.

— Две посещения за днес? — каза и остави вилицата си. — На какво дължа тази чест?

— Къде е Дориан? — намръщи се той.

— Какво би търсил Дориан тук?

— Мислех, че обикновено идва по това време.

— Не очаквай да ме търси повече след днешния ден.

— Защо? — приближи той ръба на масата.

— Понеже прекратих това — хапна тя залък хляб.

— *Какво си направила?*

— Аз съм кралски шампион. Сигурно осъзнаваш колко нередно би било да имам връзка с принца?

Сините ѝ очи проблеснаха и той се запита защо подчертава думата „принц“ и защо сърцето му започва да бие малко по-бързо.

Каол потисна усмивката си.

— Питам се кога ли ще ти дойде акълът...

Дали и тя се вълнуваше като него? Дали и тя постоянно мислеше за окървавените си ръце? Едва ли. Изглеждаше толкова доволна от себе си...

Но в лицето ѝ имаше нещо меко, което му вдъхна надежда — че не е загубил душата си с убийството, че може да намери човещина, да възстанови честта си... Тя бе излязла от Ендовиер и все още можеше да се смее.

Селена навигичур коса около пръста си. Продължаваше да носи онази нелепа къса нощница, която показваше бедрата ѝ всеки път, когато протегнеше крака под масата.

Каол се съсредоточи върху лицето ѝ.

— Би ли искал да седнеш до мен? — попита тя и махна към масата. — Тъжно ми е, че трябва да празнувам сама.

Погледна към полуусмивката на лицето ѝ. Това, което бе станало с Каин, щеше да го преследва до края на дните му. Но сега...

Дръпна стола пред себе си и седна. Тя му наля бокал вино.

— За четирите години до свободата? — вдигна чаша тя.

— За теб, Селена! — отвърна на поздрава той.

Очите им се срещнаха и Каол не можеше да скрие усмивката си, когато тя му се ухили. Може би четири години с нея нямаше да му бъдат достатъчни.

* * *

Още щом застана в гробницата, Селена разбра, че сънува. Често посещаваше това място насън — за да убие отново ридерака, за да попадне в капан в саркофага на Елена, за да срещне безлика млада жена със златна коса и твърде тежка корона... Но тази вечер бяха само двете с Елена, а гробницата бе огряна от лунна светлина. От трупа на ридерака нямаше и следа.

— Как върви възстановяването ти? — попита кралицата и се подпря на собствения си саркофаг.

Селена остана на прага. Бронята на кралицата бе заменена от обичайната ѝ рокля. По лицето ѝ нямаше следа от яростта, която го бе изкривила по време на битката.

— Добре — отвърна Селена, но погледна към себе си. В света на сънищата, нараняванията си бяха отишли. — Не знаех, че си воин — добави тя и кимна към Дамарис.

— Историята е забравила много неща за мен. — Очите на Елена засияха от гняв и печал. — По време на цялата война с демоните се борих редом до Гавин срещу Мрачния владетел. Така се влюбихме. Вашите легенди обаче ме представят като безпомощна принцеса, затворена в кула и чакаща с вълшебната си огърлица, която ще помогне на принца.

— Съжалявам — докосна амулета Селена.

— Но ти можеш да си различна — каза тихо Елена, — велика. По-велика дори от мен. От когото и да било.

Селена отвори уста, но от нея не излезе и дума.

Елена пристъпи към нея.

— Можеш да разтърсиш звездите — прошепна тя, — да направиш каквото искаш, стига да посмееш. Дълбоко в себе си и ти го знаеш. Това е, което те плаши най-много.

Тя направи още една крачка към Селена и асасинът положи върховно усилие на волята да не избяга от гробницата. Блестящите очи на кралицата бяха безплътни като лицето ѝ.

— Ти намери и унищожил злото, което Каин донесе на тоя свят. Сега си кралски шампион. Постъпи точно както те помолих.

— Направих го заради свободата си — отвърна асасинът. Кралицата се усмихна така, че на Селена ѝ се прииска да изкрещи, но успя да запази лицето си спокойно.

— Както кажеш. Когато обаче ме помоли за помощ и позволи да почувствам нуждата ти, знаеше, че ще отговоря.

— Защо? — дръзна да попита Селена. — За какво ти е да стана кралски шампион?

Елена вдигна глава към лунната светлина, която огряваше гроба.

— Защото хората имат нужда от спасение не по-малко от теб. Можеш да го отричаш, но тук има живи хора, които се нуждаят от теб. Приятелката ти Нехемия например. Спах дълбок безкраен сън, докато не ме събуди глас. Той не бе гласът на един човек, а на мнозина. Някои

шептяха, други крещяха, трети дори не знаеха, че плачат. Всички те искаха само едно. — Тя докосна челото на Селена. Пламна горещина и синя светлина огря лицето на Елена, когато Знакът на Селена блесна и бавно избледня. — Когато си готова и също чуеш риданията им, тогава ще разбереш защо те повиках и защо те защитих. И защо ще продължавам да те защитавам, все едно колко пъти се опитваш да ме прогониш.

Очите на Селена започнаха да парят и тя направи крачка назад. Кралицата се усмихна тъжно.

— Дотогава си на мястото, на което трябва да бъдеш. Като юмрук на краля ще разбереш какво трябва да направим. Засега обаче се наслаждавай на постиженията си.

На Селена ѝ прилоша от мисълта какво могат да поискат от нея, но кимна.

— Добре — въздъхна тя и понечи да излезе, но се спря в коридора. Погледна през рамо, за да види, че кралицата още стои и я гледа с тъжните си очи. — Благодаря, че ми спаси живота.

Елена склони глава.

— Кръвта вода не става — прошепна тя и изчезна.

Ехото от думите ѝ обаче остана в каменната гробница.

На следващия ден Селена приближи стъкления трон, като огледа внимателно залата на Съвета. Беше същото място, където бе срещнала краля преди много месеци. Зеленикав пламък гореше в подобната на зейнала паст камина, а тринайсет мъже седяха на дългата маса и наблюдаваха Селена внимателно. Вече обаче нямаше шампиони. Бе останала само тя. Победителката. Дориан ѝ се усмихна. Стоеше до баща си.

„Дано това да е добър знак.“

Въпреки надеждата, която усмивката му събуди, тя не можеше да потисне надигналия се ужас, когато видя как кралят я наблюдава с черните си очи. Златните поли на роклята ѝ издаваха единствения звук в залата. Тя задържа ръцете си притиснати до кафеникавия си жакет, за да не започне да ги кърши.

Спря и се поклони. Каол, който стоеше зад нея, стори същото. Капитанът бе по-близо до нея, отколкото бе необходимо.

— Дошла си да подпишеш договора си — каза кралят. Гласът му накура костите ѝ да потреперят.

„Как може това животно да притежава такава власт над света?“

— Да, Ваше Величество — каза тя колкото се може по-смирено, като гледаше ботушите на владетеля.

— Бъди мой шампион и ще станеш свободна жена. Четири години служба са сделката, която синът ми ти предложи, макар да не разбирам защо му е трябвало да се пазари.

С тези думи той отправи отровен поглед към Дориан, който прехапа долната си устна, но не каза нищо.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Бе готова да изпълни всяка мерзка задача, която кралят ѝ наредеше, но след като четирите години изминеха, искаше да бъде свободна да живее както пожелае, без да се страхува от преследване и робство. Щеше да отиде някъде далеч, много далеч от Адарлан. Щеше да забрави това ужасно кралство.

Не знаеше дали да се усмихне, или да се разсмее, да кимне, да се разплаче или да затанцува. Щеше да доживее дълбока старост. Нямаше да ѝ се налага да убива. Щеше да се сбогува с Аробин и да напусне Адарлан завинаги.

— Няма ли да ми благодариш? — излая кралят.

Тя се поклони ниско, като едвам сдържаше радостта си. Бе го победила. Бе прекрачила законите на империята му и сега беше тук като победителка.

— Благодаря Ви за честта и милосърдието, Ваше Величество. Аз съм ваша покорна слугиня.

— Лъжите няма да ти помогнат — изсумтя кралят. — Донесете договора.

Един съветник послушно постави пергаментов свитък на масата пред нея.

Тя се загледа в мастилницата и празното място, където трябваше да напише името си.

Очите на краля блеснаха заканително, но тя не се поддаде. И най-малкият знак на дързост щеше да доведе до обесването ѝ.

— Няма да поставяш условия. Ще правиш каквото ти се каже. Няма да ти се обяснявам. Ако те хванат, ще отричаш до последния си дъх всякаква връзка с мен, ясно ли е?

— Напълно, Ваше Величество.

Той стана от подиума. Дориан понечи да го последва, но Каол поклати глава.

Селена погледна към пода, когато кралят застана до нея.

— Искам да разбереш нещо, асасине — каза студено той. Почувства се мъничка и крехка толкова близо до него. — Ако се провалиш в някоя задача или забравиш да се върнеш, ще си платиш скъпо и прескъпо. — Гласът му стана толкова мек, че дори тя го чуваше едвам-едвам. — Ако не се върнеш от някоя от мисиите, на които те изпращам, ще се погрижа твоят приятел капитанът... — Той направи пауза, за да подчертае думите си. — Да отиде в гроба. — Очите ѝ се изцъклиха към празния трон. — Ако и след това не се върнеш, ще наредя да убият Нехемия. А после и братята ѝ. Скоро след това ще погребат и майка им. Мога да бъда коварен и подъл точно като теб. — Тя усети усмивката му. — Надявам се картинката да ти се е изяснила. — След което се отдръпна. — Подписвай.

Тя погледна към празното място на пергамента и това, което ѝ се предлагаше. Пое си дълбоко въздух и с безмълвна молитва за душата си подписа. Всяка следваща буква бе по-трудна от предишната.

Накрая остави мастилницата на масата.

— Хубаво. Сега се махай — посочи към вратата кралят. — Ще те призова, когато ми потрябваш.

Той отново седна на трона си. Селена се поклони внимателно, без да смее да го погледне в лицето. Само за миг си позволи да надзърне към Дориан, чиито сапфирени очи блестяха от нещо, което ѝ се стори като тъга, преди да ѝ се усмихне.

Усети как Каол я хваща за ръка.

Каол щеше да умре. Беше го обрекла на смърт. Него и семейство Итгер. С натежало сърце напусна залата.

А навън вятърът продължаваше да вие срещу стъкления замък, неспособен да разбие стените му.

* * *

С всяка следваща крачка тя усещаше как ѝ олеква все повече и повече. Каол остана смълчан, докато не слязоха до нивото на каменния замък, след което се обърна към нея.

— Е, шампионе — каза той. Все още не носеше меча си.

— Да, капитане?

Той се усмихна с крайчеца на устните си.

— Доволна ли си?

Дори не опита да прикрие усмивката си.

— Май продадох душата си, но... да. Доколкото е възможно, да.

— Селена Сардотиен, кралският шампион — рече замислено Каол.

— Какво?

— Харесва ми как звучи — сви рамене той. — Искаш ли да знаеш каква е първата ти мисия?

Тя погледна златистокафявите му очи и всичките обещания, които те криеха, след което го хвана за ръката и се усмихна.

— Кажи ми утре.

БЛАГОДАРНОСТИ

Отне ми десет години да издам „Стъкленият трон“, а хората, на които трябва да благодаря, са прекалено много, за да се поберат в отпуснатото ми каре.

Безкрайно съм благодарна на моя агент и личен шампион Тамар Риджински, който разбра Селена от първата страница. Благодаря ти за обаждането, което промени живота ми.

Нямам думи, с които да благодаря и на моята брилянтна и смела редакторка Маргарет Милър, че повярва в мен и в „Стъкленият трон“. Гордея се, че работя с теб.

На Мишел Нагълър и останалите от фантастичния екип на „Блумсбъри“ — благодаря ви за цялата подкрепа и многото работа, която свършихте!

Дължа огромна благодарност на Манди Хъбард за това, че бе първата, която ме притисна. Манди, ти си и винаги ще бъдеш моят Йода.

На прекрасния ми съпруг Джош — ти ми даде причина да се будя всяка сутрин. Ти си по-добрата ми половинка във всеки смисъл на думата.

Благодаря на родителите си Брайън и Карол, които ми четяха приказки и никога не казаха, че съм прекалено голяма за тях. На малкия си брат Аарон — ти си човекът, който бих искала да бъда.

На Станлий Бримбърг и Джанел Шварц — нямате идея колко ми помогнаха вашите думи (може би тази книга е доказателството). Ще ми се да имаше повече учители като вас.

На Сюзан Денард за невероятните предложения и за това, че бе истинска приятелка и в добро, и в зло. Дойде в живота ми, когато имах най-голяма нужда от теб. Сега светът ми е по-добро място, защото ти си в него.

На Алекс Брейкън, невероятния ми партньор критик, феноменален писател и дори още по-добър приятел — нямам думи, с

които да изразя благодарността си. О, колко съм благодарна за всички бонбони, които ми прати по време на редакцията!

На Кат Занг, че винаги намираше време да прегледа работата ми, и за хубавото приятелство. На Бригид Кемерер, за всички мейли, които запазиха разсъдъка ми. На Биляна Ликич, понеже разговорите с теб за героите и сюжета ги направиха истински.

На Лий Бардуго, моята невероятна приятелка, без която нямаше да издържа всичко това.

На Ерин Бауман, Ейми Кауфман, Ванеса ди Грегорио, Мег Спуунър, Къртни Алисън Молтън, Ейми Картър и дамите от Пъб(лишинг) Кроул — вие сте талантиливи автори и прекрасни хора. Благодарна съм, че сте част от живота ми.

На Мередит Андерсън, Рае Бюканън, Рене Картър, Ана Делес, Гордана Ликич, Сара Лиу, Джулиан Ма, Шантал Мейсън, Ариана Стърлинг, Саманта Уокър, Даяна Ван и Джейн Зао — никога не съм ви виждала на живо, но дългогодишният ви безкраен ентусиазъм означава много за мен. Кели де Гроот, благодаря за невероятната карта на Ерилея!

Накрая, но съвсем не и по важност, благодаря на всички мои читатели от FictionPress.com. Вашите писма, фен арт и топли думи ми дадоха увереността да опитам да издам книгите си. Гордея се, че ви имам за фенове и още повече за това, че мога да ви нарека приятели. Пътуването бе дълго, но успяхме! Благодаря!

Издание:

Автор: Сара Дж. Маас

Заглавие: Стъкленият трон

Преводач: Александър Драганов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Дедракс“ АД, София

Редактор: Вида Делчева

Художник: Talexi

Художник на илюстрациите: Kelly de Groot

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1166-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11664>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.